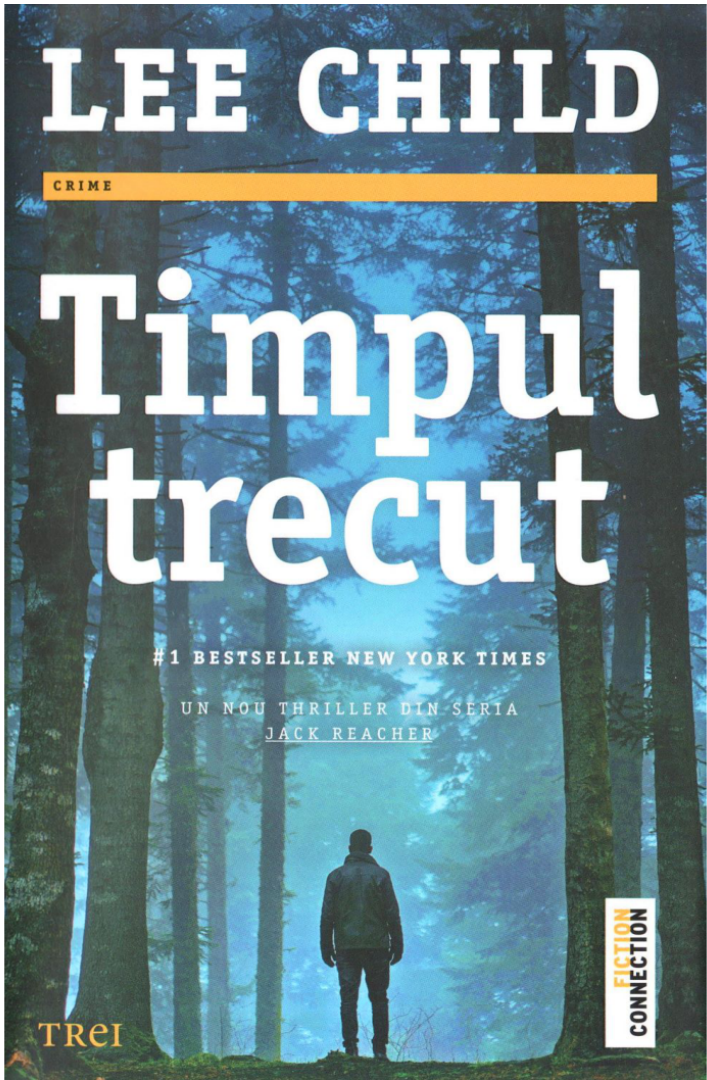

LEE CHILD

CRIME

Timpul trecut

#1 BESTSELLER NEW YORK TIMES

UN NOU THRILLER DIN SERIA
JACK REACHER

TREI

FICTION
CONNECTION

Lee Child

Timpul trecut

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: © Guliver/Getty Images/ © hsyncoban

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Andreea-Lavinia Dădârlat
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHILD, LEE

Timpul trecut / Lee Child; trad. din engleză de Constantin Dumitru-Palcus. București: Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0701-8

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)
821.111

Titlul original: Past Tense
Autor: Lee Child

Copyright © Lee Child 2018

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0701-8

In Memoriam

John Reginald Grant, 1924-2016
Norman Steven Shiren, 1925-2017
Audrey Grant, 1926-2017

Jack Reacher a prins ultimele raze ale soarelui de vară într-un orașel de pe coasta statului Maine, iar apoi, asemenea păsărilor de pe cerul de deasupra lui, și-a început îndelungata migrație spre sud. Dar nu direct de-a lungul coastei. Nu avea de gând să procedeze ca grangurii, presurele, prigoriile și minusculii colibri cu gât rubiniu. În schimb, s-a hotărât să o ia pe un traseu diagonal, spre sud-vest, din colțul din dreapta sus al țării spre cel din stânga jos, poate prin Syracuse, Cincinnati, St. Louis, Oklahoma City și Albuquerque, apoi mai departe până în San Diego. Care, pentru un fost membru al armatei de uscat ca Reacher, era puțin cam prea plin de oameni din marina militară, dar altfel putea fi considerat un loc excelent în care să-și petreacă iarna.

Avea să fie o călătorie epică, pe care n-o mai făcuse de ani de zile.

Era nerăbdător să pornească la drum.

Dar n-a ajuns departe.

A mers pe jos cam un kilometru și jumătate și a ajuns la o șosea districtuală, unde s-a oprit să facă autostopul.

Era un bărbat înalt, de peste 1,95 metri încălțat, clădit ca un tanc, numai oase și mușchi, nu cine știe ce arătos, niciodată bine îmbrăcat, de obicei cam neîngrijit. O apariție nu tocmai atrăgătoare. Ca întotdeauna, cei mai mulți șoferi încetineau, îi aruncau o privire și își vedeau de drum. Prima mașină pregătită să-și încerce norocul cu el a apărut după patruzeci de minute. Era un combi Subaru vechi de un an, condus de un tip zvelt, de vârstă

mijlocie, în pantaloni sport și cămașă apretată. Îmbrăcat de nevastă, își zise Reacher. Individul purta verighetă. Dar, sub îmbrăcămintea de calitate, se ascundea un corp de muncitor. O ceafă lată și degete groase, roșii la încheieturi. Faptul că era șef peste ceva îl făcea să fie ușor surprins și nu prea entuziasmat de situație, reflectă Reacher. Genul de om care o ia de jos, de la săpatul gropilor de stâlpi, și ajunge să aibă o firmă de construit garduri.

Bănuiala lui Reacher se adevăra. Din conversația inițială reieșea că tipul începuse cu nimic altceva decât propriul nume și ciocanul de dulgher de la taică-su, iar acum era patron de firmă de construcții, răspunzător de munca a patruzeci de inși, dar și de speranțele și visurile mai multor clienți. Își încheie istorisirea cu o mică grimasă, un amestec de modestie de yankeu și perplexitate sinceră. Ca și cum ar fi vrut să spună: îți vine să crezi? Atenție la detalii, își zise Reacher. Avea lângă el un tip foarte bine organizat, plin de idei, remedii, maxime și convingeri ferme, una dintre ele fiind ca, la sfârșitul verii, să se țină cât mai departe de Route One și de I-95, și de fapt să plece de-a binelea din Maine cât mai repede cu putință, ceea ce însemna într-un timp scurt și pieziș, pe Route Two, direct spre vest în New Hampshire. Către un loc aflat puțin mai la sud de Berlin, unde tipul știa mai multe drumuri lăturalnice care aveau să-i ducă la Boston mai rapid decât orice alt traseu. Căci acolo se ducea tipul, la o ședință despre blaturi din marmură pentru bucătării. Reacher era mulțumit. Bostonul era cât se poate de potrivit ca punct de plecare. Chiar foarte potrivit. De acolo putea să ajungă direct la Syracuse. După care era simplu să ajungă la Cincinnati, via Rochester, Buffalo și Cleveland. Poate chiar trecând prin Akron, Ohio. Reacher fusese și în locuri mai rele. Mai ales cât timp fusese militar.

N-au mai ajuns în Boston.

Tipul a primit un apel pe mobil, după vreo cincizeci de minute de mers spre sud pe mai sus-pomenitele drumuri lăturalnice din New Hampshire. Care erau exact conform așteptărilor. Reacher trebui să admită că planul individului era beton. Nici pic de trafic, nici ambuteiaje, nici întârzieri. Mașina rula lejer, cu o sută de kilometri pe oră. Până când a sunat telefonul. Era conectat la radioul mașinii și pe ecranul de navigație apăru un nume, însoțit de o mică poză, ca ajutor vizual, în acest caz un bărbat roșu la față, cu cască de protecție pe cap și ținând în mâini un clipboard. Vreun maistru de șantier. Tipul de la volan apăsă un buton și un

fășait de telefon umplu mașina, venind dinspre toate difuzoarele, ca la o instalație sonoră surround.

Tipul de la volan vorbea către stâlpul parbrizului:

— Sper să fie o veste bună.

N-a fost. Era ceva legat de un inspector de la departamentul municipal de construcții și căptușeala metalică a unui coș de gaz de deasupra unui șemineu aflat într-un hol de la intrare, care fusese izolat corespunzător, strict conform specificațiilor, doar că acest lucru nu putea fi dovedit vizual fără dărâmarea zidăriei din piatră, care în acel moment era aproape terminată, pe cele trei niveluri, iar zidarii fuseseră deja antamați pentru altă lucrare de săptămâna următoare. Alternativa ar fi însemnat să distrugă elementele prefabricate din lemn de nuc din sufragerie, din cealaltă parte a hornului, sau panourile din lemn ale dulapului de deasupra, care erau din lemn de trandafir și mai complicate, însă inspectorul se arătase neînduplecat, vrând să vadă lucrarea cu ochii lui.

Tipul de la volan aruncă o privire spre Reacher și spuse:

— Despre care inspector e vorba?

— Cel nou, spuse individul de la telefon.

— Știe c-o să primească un curcan de Ziua Recunoștinței?

— I-am spus că în treaba asta suntem toți de aceeași parte a baricadei.

Tipul de la volan privi din nou spre Reacher, ca și cum ar fi cerut o aprobare sau scuze, ori poate și una, și alta, apoi se întoarse cu fața înainte și zise:

— I-ai oferit bani?

— Cinci sutare. N-a vrut să-i ia.

Apoi telefonul rămase fără semnal. Sunetul era neclar, ca de la un robot care se îneacă într-o piscină, și deodată nu se mai auzi nimic. Pe ecran scria că aparatul caută semnalul.

Mașina mergea mai departe.

— De ce-ar vrea cineva să-și instaleze un șemineu în holul de la intrare? întrebă Reacher.

— E mai primitiv așa, răspunse tipul de la volan.

— Eu cred că, din perspectivă istorică, rolul lui era defensiv, de respingere. Ca un foc de tabără aprins la gura peșterii. Intenția era să îndepărteze animalele de pradă.

— Trebuie să mă-ntorc, spuse tipul. Îmi pare rău.

Încetini și trase mașina pe dreapta. Singuri cuc, pe drumuri lăturalnice. Nu se vedea nicio altă mașină. Pe ecran, căutarea

semnalului continua.

— Sunt nevoit să te las aici, spuse tipul. E bine așa?

— Nicio problemă, spuse Reacher. M-ai ajutat să parcurg o parte din drum și pentru asta îți mulțumesc.

— Pentru puțin.

— Al cui e dulapul din lemn de trandafir?

— Al lui.

— Taie o gaură mare în el și arată-i inspectorului ce vrea să vadă. Pe urmă, îi dai clientului cinci motive de bun-simț pentru care ar trebui să-și instaleze un seif încastrat în zid. Poate că-i un ins care chiar vrea un seif în zid. Poate că nu știe asta încă, dar un om care vrea să aibă în hol un șemineu sigur vrea un seif în dormitor. Asta-i cât se poate de sigur. E natura umană. O să faci un profit. Poți să-l încarci la factură cu timpul necesar tăierii găurii.

— Și tu lucrezi în construcții?

— Am fost polițist militar.

— Aha, făcu individul.

Reacher deschise portiera și coborî din mașină, apoi se îndepărtă suficient ca să-i lase tipului spațiu să întoarcă mașina, pe lățimea șoselei, ca apoi să se ducă în direcția din care venise. Ceea ce individul și făcu, însoțindu-și manevrele cu un gest scurt, pe care Reacher îl interpretează drept un fel de urare de noroc tristă. După care se făcu tot mai mic în depărtare, iar Reacher se întoarse și continuă să meargă spre sud, în direcția dorită. Ori de câte ori era posibil, îi plăcea să se miște cu elan înainte. Drumul pe care se afla avea două benzi de circulație, era îndeajuns de lat, bine întreținut, cu câte-o curbă ici și colo, cu urcușuri și coborâșuri line. Dar nu ridica niciun fel de problemă pentru o mașină modernă. Subaru se deplasase lejer cu suta la oră. Și totuși, nu era deloc trafic. Nici din față, nici din spate nu venea nimic. Liniște totală. Doar oftatul vântului în copaci și zumzăitul abia perceptibil al căldurii emanate de asfalt.

Reacher continuă să meargă.

○

După vreo trei kilometri, drumul pe care se afla coti ușor la stânga și un nou drum, la fel de lat și cu aspect identic, se ramifică spre dreapta. Nu era tocmai o cotitură. Mai degrabă o variantă similară. O bifurcație clasică. Tragi ușor de volan la

stânga sau la dreapta. Tu alegi. Ambele opțiuni se făceau nevăzute printre niște arbori atât de impunători, încât pe alocuri alcătuiau un tunel.

Era acolo și un indicator rutier.

Pe săgeata orientată spre stânga scria Portsmouth, iar pe cea îndreptată spre dreapta scria Laconia. Dar varianta spre dreapta era scrisă cu litere mai mici, iar săgeata era mai mică, ca și cum Laconia era mai puțin importantă decât Portsmouth. Doar o cale de acces secundară, în ciuda faptului că drumul avea aceeași dimensiune.

Laconia, New Hampshire.

Un nume pe care Reacher îl cunoștea. Îl văzuse pe tot felul de documente ce țineau de istoricul familiei sale și îl auzise pomenit din când în când. Era locul în care se născuse tatăl lui, decedat, și unde crescuse până când evadase la vârsta de șaptesprezece ani ca să se înroleze în Corpul de Marină. Așa spunea, în termen vagi, legenda de familie. Fără să precizeze din ce anume evadase.

Cert e că nu s-a mai întors. Nici o singură dată. Reacher avea să se nască după mai bine de cincisprezece ani, moment în care Laconia devenise un detaliu mort al unui trecut îndepărtat, la fel de îndepărtat ca Teritoriul Dakota, unde se spunea că trăise și muncise nu știu ce strămoș de demult. Nimeni din familie nu se dusese în niciunul dintre aceste locuri. Fără vizite. Bunicii muriseră de tineri și rareori erau pomeniți. După toate aparențele, nu existau mătuși, unchi sau veri ori alte rude îndepărtate. Un fapt improbabil din punct de vedere statistic, care sugera o ruptură de vreun fel sau altul. Dar nimeni în afară de tatăl său nu avea vreo informație reală și nimeni nu încercase vreodată să obțină așa ceva de la el. Unele lucruri nu erau discutate în familiile pușcașilor marini. Mult mai târziu, fratele lui Reacher, Joe, ajuns între timp căpitan în armată și detașat undeva în nord, spusese ceva despre o încercare de a găsi vechea reședință a familiei, dar intenția lui nu se concretizase. Probabil că și Reacher spusese același lucru, din când în când. Dar nici el nu ajunsese vreodată acolo.

Stânga sau dreapta. Alegerea îi aparținea.

Portsmouth ar fi fost o variantă mai bună. Avea autostrăzi, autoturisme și autobuze. De acolo putea ajunge direct la Boston. San Diego îl chema ademenitor. În curând, frigul avea să pună stăpânire pe regiunea nord-estică.

Dar ce însemna o zi în plus?

Păși spre dreapta și alege drumul care ducea spre Laconia.

În aceeași după-amiază târzie, la aproape cincizeci de kilometri distanță, o Honda Civic foarte obosită, condusă de Shorty Fleck, un tânăr de douăzeci și cinci de ani, se îndrepta spre sud pe un alt drum lăturalnic. În dreapta lui stătea o tânără de douăzeci și cinci de ani, pe nume Patty Sundstrom. Erau iubiți, amândoi născuți și crescuți în Saint Leonard, un orașel îndepărtat din New Brunswick, Canada. Prea multe nu se întâmplau acolo. Cea mai importantă veste din memoria recentă era veche de zece ani, când un camion care transporta 12 milioane de albine s-a răsturnat într-o curbă. Ziarul local a relatat cu mândrie că accidentul fusese primul de acest fel în New Brunswick. Patty lucra la un gater. Era nepoata unui ins din Minnesota care fugise în nord în urmă cu o jumătate de secol, ca să scape de înrolarea pentru Vietnam. Shorty era fermier, cultiva cartofi. Familia lui trăise în Canada dintotdeauna. Și nu era prea scund. Poate că fusese cândva, în copilărie. Dar acum se gândea că era ceea ce orice om care s-ar fi uitat la el ar fi considerat a fi un bărbat de înălțime medie.

Încercau să ajungă fără nicio oprire din Saint Leonard în New York City. Ceea ce, după orice standard, era o întreprindere dificilă. Dar li s-a părut că, procedând astfel, ar fi obținut un mare avantaj. Aveau ceva de vândut în oraș și, dacă ar fi economisit costul unei nopți la hotel, și-ar fi maximizat profitul. Își planificaseră traseul, ocolind pe la vest ca să evite vilegiaturiștii care se întorceau acasă de pe plaje, mergând pe drumuri lăturalnice, Patty ținând degetul bont pe o hartă și privind în față ca să detecteze curbele și indicatoarele. Calculele făcute pe hârtie îi convinseseră că era un curs de acțiune fezabil.

Atât doar că porniseră la drum mai târziu decât ar fi vrut, din cauza lipsei de organizare, dar în special din pricina bateriei îmbătrânite a mașinii, căreia nu-i erau pe plac temperaturile autumnale scăzute aduse de vântul ce bătea dinspre insula Prince Edward. Întârzierea i-a făcut să aștepte la o coadă lungă la granița cu Statele Unite, după care Honda a început să se încingă, astfel că, o lungă porțiune de drum, au fost nevoiți să mențină viteza sub 80 de kilometri pe oră.

Erau obosiți.

Și înfometăți, și însetați și aveau nevoie de o baie, și orele erau înaintate, și erau în întârziere. Și frustrați. Honda se supraîncălzea din nou. Acul indicatorului se apropia de zona roșie. De sub capotă se auzea un zdrăngănit strident. Poate că uleiul scăzuse sub nivel. N-aveai cum să-ți dai seama. De doi ani și jumătate, toate luminițele de pe bord stăteau aprinse încontinuu.

— Ce-i în față? întrebă Shorty.

— Nimic, spuse Patty.

Ținea degetul pe o linie roșie șerpuită, marcată cu un număr din trei cifre, care trecea de la nord la sud printr-o formă neregulată și colorată în verde pal. O zonă împădurită. Care se potrivea cu ceea ce se vedea pe geam. Nemișcați și negri, copacii se aplecau înspre drum, împovărați de frunzișul greu de sfârșit de vară. Harta arăta ici-colo câte un păienjeniș de linii subțiri și roșii, ca niște vinișoare pe piciorul unei bătrâne, care probabil că reprezentau drumuri ce duceau undeva, dar nu către vreo localitate mai răsărită. Nici către vreun loc în care să găsească un atelier mecanic, ulei de motor sau apă pentru radiator. Cea mai bună variantă era cam la treizeci de minute în față, ușor spre est față de sud, un oraș cu numele tipărit cu litere nu foarte mici și semi-aldine, ceea ce însemna că trebuia să aibă măcar o benzinărie. Se numea Laconia.

— Crezi că mai putem să mergem 30 de kilometri? întrebă Patty.

Între timp, acul intrase cu totul în zona roșie.

— Poate, zise Shorty. Dacă mergem pe jos ultimii 29 de kilometri.

Încetini mașina și continuă să ruleze apăsând foarte ușor pe accelerație, producând mai puțină căldură nouă în interiorul motorului, dar micșorând, totodată, fluxul de aer prin ventilatorul radiatorului, așa încât căldura veche nu putea fi disipată atât de repede. Prin urmare, pe termen scurt, indicatorul de temperatură continuă să urce. Patty își mișcă degetul pe hartă, ținând pasul cu viteza estimată de deplasare. În fața lor, dinspre dreapta, venea o vinișoară din păienjeniș. O linie subțire ce șerpuia prin cerneala verde spre o destinație aflată cam la trei centimetri mai încolo. Fără șuieratul aerului de la geamul neetanș, putea să audă zgomotele motorului, o ciorovăială de clănțănituri și scrâșnete. Care se întetea.

Deodată, văzu pe dreapta gura drumului îngust. Vinișoara din

păienjeniș, apărută la țanc. Dar părea mai mult un tunel decât un drum. Era întuneric înăuntru. Crengile copacilor se împreunau deasupra lor. La intrare, pe un stâlp deformat de îngheț, era bătută în cuie o scândură pe care cineva prinsese niște litere ornamentale din plastic și o săgeată îndreptată spre tunel. Literele alcătuiau cuvântul Motel.

— Să mergem? întrebă ea.

Mașina îi răspunse. Acul indicatorului de temperatură ajunsese în zona STOP. Shorty simțea căldura în gambe. Motorul era încins de-a binelea. Timp de o secundă se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar continua să meargă. Auzise și el povești despre motoare de mașină care explodau și se topeau. Cu siguranță că acestea erau niște figuri de stil. N-avea cum să se producă o băltoacă de metal topit. Nici să aibă loc o explozie reală. Motorul va înceta pur și simplu să mai funcționeze, va amuți. Sau se va bloca. Mașina va încetini lin și se va opri.

Iar asta, la dracu-n praznic, unde nu e trafic și nu e semnal de mobil.

— N-avem de-ales, spuse el și frână ca să cotească la intrarea în tunel.

De aproape se vedea că literele din plastic de pe indicator fuseseră vopsite cu auriu, cu o pensulă subțire și o mână fermă, ca o promisiune că motelul era un loc de clasă înaltă. Exista și un al doilea indicator, pentru șoferii care veneau din sens opus.

— OK? întrebă Shorty.

În tunel aerul era răcoros. Temperatura era cu cel puțin cinci grade mai scăzută decât pe drumul principal. Pe marginile drumului, frunzișul putred din toamna trecută se contopise cu noroiul ultimei ierni.

— OK? întrebă Shorty din nou.

Trecură peste un cablu întins de-a curmezișul drumului. O chestie cauciucată, groasă cam cât un furtun de grădină. Cum aveau pe la benzinării, ca să facă să sune un clopoțel în gheretă, care îl anunța pe băiatul dinăuntru să iasă ca să te ajute.

Patty nu-i răspunse.

— Cât de rău poate fi? zise Shorty. E trecut pe hartă.

— Drumul e trecut.

— Indicatorul era drăguț.

— Așa e, spuse Patty. Era.

Merseră mai departe.

Arborii răcoreau și împrăpătau aerul, așa că Reacher era bucuros să mențină un ritm constant de șase kilometri pe oră, ceea ce, pentru lungimea picioarelor sale, însemna exact 88 de bătăi pe minut, adică exact tempoul unui mare număr de piese muzicale excelente, așa că timpul trecea mai ușor. În treizeci de minute parcurse trei kilometri și fredonă șapte piese clasice în gând, și deodată auzi în spatele lui sunete reale. Se întoarce și văzu o camionetă veche apropiindu-se de el asemenea unui crab, de parcă fiecare roată ar fi vrut să o ia într-o direcție diferită.

Reacher ridică degetul mare.

Camioneta opri. Un bătrân cu barbă lungă și albă se aplecă în interiorul mașinii spre geamul din dreapta și-l coborî.

— Merg spre Laconia, spuse el.

— Și eu, zise Reacher.

— Păi, atunci, hai!

Reacher se urcă și ridică geamul la loc. Bătrânul porni mașina și acceleră șovăielnic, ca să ajungă la viteza normală de deplasare.

— Cred că acum vine partea în care o să-mi spui că am nevoie de cauciucuri noi, zise bătrânul.

— E o posibilitate, spuse Reacher.

— Dar la anii mei încerc să evit cheltuielile mari. De ce să investesc în viitor? Am așa ceva?

— Argumentul ăsta e mai circular decât cauciucurile dumitale.

— De fapt, jantele sunt îndoite. Am avut un accident.

— Când?

— Au trecut aproape 23 de ani de-atunci.

— Deci, asta ți se pare normal acum.

— Mă ține treaz la volan.

— De unde știi în ce direcție să tragi de volan?

— Păi, te obișnuiești cu asta. Ca atunci când navighezi cu barca. De ce te duci în Laconia?

— Eram în trecere, spuse Reacher. Tatăl meu s-a născut acolo. Vreau să văd locul.

— Care-i numele tău de familie?

— Reacher.

Bătrânul clătină din cap și spuse:

N-am cunoscut pe nimeni în Laconia care să se numească Reacher.

Motivul bifurcației de mai devreme s-a dovedit a fi un lac, suficient de lat ca să-i facă pe șoferii care mergeau de la nord la sud să aleagă o variantă: malul drept sau malul stâng. Reacher și bătrânul își continuară drumul hurducăit pe malul drept, stresant din punct de vedere mecanic, dar frumos din punct de vedere vizual, pentru că priveliștea era impresionantă, iar soarele se pregătea să apună în mai puțin de o oră. Apoi ajunseră chiar în Laconia. Orașul era mai mare decât se așteptase Reacher.

Cincisprezece sau douăzeci de mii de locuitori. Reședință de district. Solid și prosper. Cu clădiri din cărămidă roșie și străzi curate, de modă veche. Soarele roșiatic la asfințit crea impresia că se aflau într-un film de pe vremuri.

Scrâșnind din încheieturi, camioneta se opri bălăbănindu-se la un colț de stradă din centru.

— Asta-i Laconia, spuse bătrânul.

— Cât de mult s-a schimbat? întrebă Reacher.

— Pe-aici, nu prea mult.

— Am crescut cu impresia că ar fi mai mic.

— Cei mai mulți oameni își amintesc lucrurile ca fiind mai mari.

Reacher îi mulțumi bătrânului pentru drum și coborî, apoi urmări camioneta îndepărtându-se într-un concert de scrâșnete, fiecare roată vrând să-și impună punctul de vedere în fața celorlalte trei. Apoi se întoarse și porni pe străzi la întâmplare, încercând să-și dea seama de topografia locului și căutând îndeosebi două destinații specifice pentru a-și începe treaba a doua zi și alte două cărora trebuia să le acorde imediat atenție în seara aceea: prima, un loc unde să mănânce, iar a doua, un loc unde să doarmă.

Ambele erau disponibile, într-un fel de centru istoric al

orașului. Mâncare sănătoasă, niciun local nefiind mai lat de două mese. În oraș nu erau moteluri, ci o mulțime de hanuri și de pensiuni cu mic dejun. Alese să mănânce într-un bistro îngust, pentru că o chelneriță i-a zâmbit prin fereastră, existând un moment de stânjeneală când tipa i-a adus comanda. Își luase un fel de salată cu bucăți de carne de vită, un fel care lui i se păruse că ar fi cel mai hrănitor. Numai că porția era micuță de tot. Ceru încă o porție și o farfurie mai mare. La început, chelnerița înțelese greșit, crezând că era ceva în neregulă cu prima comandă. Sau cu mărimea farfuriei. Sau cu ambele. Apoi se prinse. Omului îi era foame. Voia două porții. Îl întrebă dacă mai avea nevoie de ceva și Reacher ceru o ceașcă mai mare pentru cafea.

Apoi se duse la locul de cazare pe care-l ochise mai devreme, pe o străduță din apropierea birourilor primăriei. Găsi cameră liberă la han. Vacanța se terminase. Plăti un preț premium pentru ceea ce hangiul susținea că ar fi un apartament, dar care lui i se părea a fi o cameră cu canapea și mult prea multe modele florale și perne umplute cu fulgi. Aruncă de pe pat o duzină de perne și-și întinse pantalonii sub saltea, aceasta fiind metoda lui de călcat. Apoi făcu un duș fierbinte prelungit, se vâri sub așternuturi și adormi.

Tunelul dintre copaci se dovedi a fi lung de peste trei kilometri. Patty Sundstrom îi urmărea curbele cu degetul pe hartă. Sub roțile Hondei asfaltul cenușiu era plin de gropi, pe alocuri stratul de uzură fiind complet măturat de torenții care lăsaseră în urmă gropi de mărimea unei mese de biliard. În unele dintre ele se vedeau doar traversele din beton, altele fuseseră umplute cu pietriș și mai erau și unele pline cu frunziș mucegăit încă umed de astă-primăvară, pentru că bolta de frunziș de deasupra era groasă și impenetrabilă, în afară de un loc de vreo douăzeci de pași în care nu crescuseră copaci. Acolo se vedea o fâșie de cer roz. Poate că era o porțiune îngustă de sol diferit sau un platou subteran de rocă solidă, ori o ciudățenie hidrografică, fără apă de adâncime sau, dimpotrivă, prea multă. Apoi, felia de cer rămase în urma lor. Erau din nou în tunel. Shorty Fleck conducea mașina încet, ca s-o scutească de șocuri și să menajeze motorul. Se întrebă dacă n-ar fi fost bine să aprindă farurile.

Deodată, coronamentul se subție a doua oară, cu promisiunea

că se apropia un luminiiș mare, ca și cum Shorty și Patty ar fi ajuns undeva. În fața lor, drumul ieșea dintre copaci și trecea în linie dreaptă printr-un hectar de pajiște netedă, panglica subțire și cenușie rămânând deodată goală și expusă în ultimele rămășițe de lumină ale zilei. Destinația drumului era un grup de trei clădiri din lemn solide, aranjate una după cealaltă pe o porțiune curbată spre dreapta, prima și ultima fiind separate cam de cincizeci de metri. Toate trei erau vopsite în roșu-închis, cu borduri albe. Pe fundalul verde al ierbii, arătau ca niște construcții tipice pentru Noua Anglie.

Clădirea cea mai apropiată era un motel. Ca o poză dintr-o carte pentru copii. Ca într-un abecedar. M vine de la Motel. Era lung și jos, construit din scânduri vopsite în roșu-închis, cu un acoperiș în două ape din țiglă cenușie din asphalt și o firmă luminoasă în prima fereastră, pe care scria *Recepție*. Urma o ușă cu storuri pentru magazie, apoi un tipar care se repeta: o fereastră largă cu o grilă de ventilație și două scaune din plastic sub ea și o ușă numerotată, apoi altă fereastră largă cu grilă și scaune identice și o ușă numerotată și tot așa până la capăt. În total erau douăsprezece camere în linie.

Dar nu se vedea nicio mașină parcată în fața vreuneia dintre ele. Gradul de ocupare părea să fie zero.

— OK? spuse Shorty.

Patty nu-i răspunse. Shorty opri mașina. Mai în față, pe dreapta, văzură că a doua clădire era mai scurtă de la un capăt la altul, dar mult mai înaltă și mai adâncă din față până în spate. Un fel de șopron. Dar nu pentru animale. Rampa de beton din fața ușii era izbitor de curată. Într-o exprimare mai frustă, nu se vedea niciun rahat. Era un soi de atelier. În față erau nouă ATV-uri. Semănau cu niște motociclete, dar în loc de două roți subțiri aveau câte patru roți cu cauciucuri groase. Erau aliniate pe trei șiruri de câte trei, cu mare precizie.

— Poate că alea sunt niște Honda, spuse Patty. Poate că oamenii știu cum să ne repare mașina.

La capătul șirului, a treia clădire era o casă obișnuită, construită simplu, dar de dimensiuni generoase, cu o verandă de jur-împrejur, pe care erau așezate balansoare.

Shorty conduse mașina în față și opri din nou. Asfaltul era pe cale să se termine. La zece metri de parcare pustie a motelului. Urma să coboare pe o suprafață întreținută de proprietar, iar ochiul lui expert de fermier cultivator de cartofi îi spunea că era

compusă din părți egale de pietriș, noroi, buruieni moarte și buruieni vii. Văzu cel puțin cinci specii pe care n-ar fi vrut să le aibă în pământul pe care-l cultiva el.

Simțea că sfârșitul porțiunii asfaltate era ca un prag. Ca o decizie.

— OK? spuse el din nou.

— Locul ăsta e pustiu, spuse Patty. Nu e nimeni cazat aici. Nu ți se pare ciudat?

— Sezonul s-a încheiat.

— Și ce, e ca și cum ai răsuci un comutator?

— Întotdeauna se plâng de chestia asta.

— Suntem în mijlocul unei pustietăți.

— E ca o vacanță de evadare. Fără zarvă, fără agitație.

Patty rămase tăcută un moment lung, apoi spuse:

— Cred că arată OK.

— Iar eu cred că ori aici, ori nicăieri, spuse Shorty.

Patty cercetă clădirea motelului din priviri, de la stânga la dreapta, proporțiile simple, acoperișul solid, scândurile groase, vopseaua aplicată recent. Se făcuseră operațiunile de întreținere necesare, dar nimic spectaculos. Era o clădire sinceră. Ar fi putut să fie în Canada.

— Hai să vedem despre ce e vorba, spuse ea.

Coborâra de pe asfalt, străbătura suprafața neregulată și parcară în fața recepției. Shorty ezită o secundă și apoi opri motorul. Era mai sigur așa, decât să-l lase în ralanti. Ca să nu se producă vreo explozie sau să se topească metalul. Dacă nu mai pornea după aia, atâta pagubă. Era deja îndeajuns de aproape de locul unde trebuia să se afle. La nevoie, putea să ceară camera unu. Aveau ca bagaj o valiză imensă, plină cu marfa pe care aveau de gând să o vândă. Puteau s-o lase în mașină. În afară de asta, nu aveau multe de cărat.

Coborâra din mașină și intrară în clădire. În spatele biroului de recepție era un tânăr cam de vârsta lui Shorty și a lui Patty, poate cu un an, doi mai mare. Avea părul blond tuns scurt și pieptănat cu grijă, un bronz sănătos, ochi albaștri, dinți albi și un zâmbet gata pregătit. Dar părea puțin cam nelalocul lui. La început, Shorty crezu că era ceva similar cu ce văzuse în Canada, unde copiii din familiile înstărite erau trimiși să presteze activități stupide în zonele rurale, ca să-și îmbogățească CV-ul, să-și lărgască orizontul sau să se descopere pe ei înșiși, ceva de genul ăsta. Numai că tipul din fața lor era cu cinci ani prea vârstnic

pentru asta. Iar în spatele salutului său se simțea aerul de proprietar. Sigur, le urase bun venit, dar „în casa mea“. Ca și cum era stăpân peste acel loc.

Poate că era.

Patty îi spuse că aveau nevoie de o cameră și că se întrebau dacă persoana care se ocupa de ATV-uri ar fi putut să arunce un ochi la mașina lor, iar dacă nu era posibil, cu siguranță că ar fi fost recunoscători pentru numărul de telefon al unui mecanic bun. Și că sperau să nu fie nevoie de un camion de tractare.

Tipul zâmbi și întrebă:

— Ce-a pățit mașina?

Vorbea ca un tânăr din filme, care lucra pe Wall Street și purta costum cu cravată. Plin de încredere în sine, relaxat. Probabil că bea șampanie. Era bine să fii lacom. Nu era tipul de om preferat de un fermier de cartofi.

— Se încălzește prea tare și scoate niște zgomote ciudate de sub capotă, spuse Patty.

Tipul afișă un zâmbet diferit, de data asta grimasa modestă, dar autoritară a unui adjunct al stăpânului universului, și spuse:

— Atunci cred că ar trebui să vedem ce-i cu ea. Pare că duce lipsă de antigel și de ulei. Ambele fiind ușor de remediat, doar dacă nu cumva sunt ceva scurgeri. De asta ar depinde ce piese vor fi necesare. Poate reușim să adaptăm ceva. Dacă nu, cum ați spus, cunoaștem niște mecanici buni. Oricum, nu e nimic de făcut până când nu se răcește. Parcați-o în fața camerei peste noapte și-o să ne ocupăm de ea la prima oră a dimineții.

— La ce oră, exact? întrebă Patty, gândindu-se la cât de mult întârziaseră deja, dar și la caii de dar, care n-ar trebui căutați la dinți.

— Aici, toată lumea se trezește odată cu soarele, spuse tipul.

— Cât costă camera? întrebă Patty.

— Pentru că e după Ziua Muncii¹, în original, Labour Day, în Statele Unite se sărbătorește în prima zi de luni din septembrie. (N.t.)

² În original, *leaf-peepers*, se referă la persoanele care se duc toamna în regiunile nordice din Noua Anglie și din Midwest ca să admire coloritul frunzișului. (N.t.) și înainte să apară admiratorii de frunze², să zicem cincizeci de dolari.

— În regulă, spuse tânăra, deși nu i se părea deloc așa, dar se gândi din nou la caii de dar și la ce spusese Shorty mai devreme, că era ori aici, ori nicăieri.

— O să vă dăm camera zece, spuse individul. E prima pe care am remobilat-o până acum. De fapt, tocmai am terminat-o. O să

fiți chiar primii oaspeți cazați acolo. Sperăm că o să ne faceți această onoare.

Reacher se trezi la un minut după ora trei dimineața. Toate clișeele: trezit brusc, instantaneu, ca și cum ai acționa un comutator. Nu se mișcă. Nici măcar nu-și întinse brațele și picioarele. Rămase întins în pat, privind în întuneric, ascultând cu atenție, concentrat sută la sută. Nu era o reacție învățată. Ci un instinct primitiv, copt de evoluție undeva în adâncurile creierului său reptilian. Odată, când se afla în sudul Californiei, dormea cu geamul deschis într-o noapte de vară frumoasă când s-a trezit brusc, instantaneu, ca și cum ai fi acționat un comutator, pentru că simțise în somn un miros vag de fum. Nu de la o țigară sau de la un foc aprins afară, ci de la un incendiu izbucnit pe un deal aflat la peste șaiszeci de kilometri depărtare. Un miros ancestral. Ca de incendiu izbucnit într-o savană din vechime. Doar strămoșii care se trezeau cel mai repede și o rupeau la sănătoasa primii au reușit să supraviețuiască. Și asta s-a repetat de-a lungul a sute de generații.

Dar nu era nici urmă de fum. Nu la ora trei și un minut în acea dimineață. Nu în acea cameră de hotel. Și-atunci, ce-l trezise oare? Nu văzul, pipăitul sau gustul, pentru că stătuse singur în pat, cu ochii închiși, cu draperiile trase și fără să aibă nimic în gură. Atunci, sunetul. Auzise ceva.

Așteptă să se repete. Ceea ce el considera că este o slăbiciune evoluționistă. Produsul nu era încă perfect. Procesul era constituit din două etape. Mai întâi, te trezeai, iar apoi trebuia să ghicești despre ce era vorba. Cu siguranță că ar fi fost mai bine să le faci pe ambele deodată, din prima.

Nu auzi nimic. Puține sunete se mai adresau creierului reptilian. Dupăitul sau şuieratul animalelor de pradă de altădată era improbabil. Cea mai apropiată pădure din care să se audă

zgomotul amenințător al unor crenguțe rupte din mers era la câțiva kilometri distanță de marginea orașului. Nu prea multe alte lucruri reușeau să sperie cortexul primitiv. Cel puțin în domeniul audio. Sunetele noi erau procesate altundeva, în partea frontală a creierului, care era suficient de vigilentă pentru zgomotele pericolelor moderne, dar căreia îi lipsea gradul de autoritate necesar pentru a trezi o persoană dintr-un somn profund și mulțumitor.

Și atunci, ce-l trezise? Singurul alt sunet cu adevărat străvechi ar fi fost un strigăt de ajutor. Un țipăt sau o implorare. Nu un zbirer modern, ori un răcnet sau un chicot de râs. Ceva profund primitiv. Tribul era atacat. Chiar la marginea teritoriului său. Un avertisment timpuriu și îndepărtat.

Nu mai auzi nimic altceva. Nu se repetă nimic. Dădu așternuturile la o parte și se duse să asculte la ușă. Nu auzi nimic. Luă o pernă și o ținu în dreptul vizorului. Nicio reacție. Niciun glonț tras prin ochi. Se uită afară. Nu văzu nimic. Doar un hol luminat și pustiu.

Ridică draperiile și se uită pe fereastră. Nimic acolo. Nimic pe stradă. Întineric beznă. Liniște totală. Se întoarse în pat, își aranjă perna și adormi din nou.

Patty Sundstrom s-a trezit și ea la trei și un minut. Dormise patru ore și apoi un fel de agitație subconștientă o trezise. Nu se simțea bine. Nu în interiorul ei, așa cum știa că ar fi trebuit. În parte, o frământa întârzierea. În cel mai bun caz, aveau să ajungă în oraș la jumătatea zilei următoare. Nu erau chiar cele mai bune ore pentru activitățile comerciale. Pe deasupra, erau și cei cincizeci de dolari cheltuiți pentru cameră. Plus mașina, care era o cantitate necunoscută. Putea să coste o avere. Dacă erau necesare piese de schimb. Dacă trebuia adaptat ceva. Mașinile erau minunate până când nu mai erau. Chiar și așa, motorul pornise când ieșiseră de la recepție. Tipul de la motel nu păruse prea îngrijorat în privința asta. Avusese o expresie liniștitoare. Nu venise în cameră cu ei. Și asta era bine. Nu-i plăcea deloc când oamenii țineau morțiș să vină să le arate unde era întrerupătorul de lumină, unde era baia, ca să aibă ocazia să le judece lucrurile, să se poarte slugarnic, din dorința de a obține un bacșiș. Tipul nu făcuse nimic din toate astea.

Dar tot nu se simțea bine. Nu știa de ce. Camera era plăcută. Proaspăt remobilată, așa cum li se spusese. Tapetul era nou, ca și tavanul, și zugrăveala de pe pereți, și covorul. Nimic ieșit din comun. Cu siguranță, nimic care să bată la ochi. Arăta ca o actualizare fidelă a aranjamentului tradițional de dinainte, dar cu elemente noi, drepte și solide. Aerul condiționat își făcea treaba în liniște. Televizorul avea ecran plat. Fereastra era scumpă, cu două panouri de sticlă groasă prinse etanș în garnituri termice, cu jaluzele acționate electric montate în vidul dintre panouri. Nu trăgeai de un lanț ca să le închizi. Apăsai pe un buton. Oamenii nu se zgârciseră. Singura problemă era că fereastra nu se deschidea. Lucru care ar fi îngrijorat-o în caz de incendiu. Și în general îi plăcea să simtă în cameră aerul răcoros al nopții. Dar, una peste alta, era o cameră rezonabilă. Mai bună decât majoritatea celor pe care le văzuse. Poate chiar merita cincizeci de dolari.

Dar nu se simțea bine. Nu aveau telefon în cameră și nici semnal de telefon, așa că după o jumătate de oră se întoarseră la recepție ca să întrebe dacă pot folosi telefonul fix al motelului ca să comande o mâncare caldă. Poate o pizza. Tipul de la birou le-a zâmbit compătitor și le-a spus că-i pare rău, dar era prea departe pentru așa ceva. Nimeni n-ar fi venit până acolo. Le-a mai spus că majoritatea clienților se duceau cu mașina la o cârciumă sau un restaurant. Pe fața lui Shorty se citea că în curând avea să se înfurie. Era ca și cum individul le-ar fi spus că majoritatea clienților aveau mașini care funcționau. Sau poate că din cauza zâmbetului compătitor. Apoi individul le-a spus, dar stați puțin că avem pizza în frigiderul de-acasă. Ce-ar fi să veniți să mâncați cu noi?

A fost o cină ciudată, într-o locuință veche și întunecoasă, cu Shorty și individul și alți trei tipi aproape identici. Aceeași vârstă, aceeași înfățișare, uniți parcă printr-o conexiune pe aceeași lungime de undă. Ca și cum toți erau într-o misiune. Dădeau impresia că sunt cumva agitați. După câteva schimburi de replici, Patty ajunse la concluzia că erau cu toții investitori care-și folosiseră întregul capital în aceeași întreprindere. Motelul, presupuse ea. Probabil că-l cumpăraseră și încercau să pună afacerea pe picioare. În orice caz, toți erau extrem de politicoși, de îndatoritori și comunicativi. Tipul de la recepție spusese că îl cheamă Mark. Ceilalți erau Robert, Steven și Peter. Toți au pus întrebări inteligente despre viața în Saint Leonard. I-au întrebat

despre călătoria spre sud. Din nou, Shorty dădea semne că urma să se înfurie. I se părea că ceilalți îl considerau fără minte pentru că pornise la drum cu o mașină în stare proastă. Dar Peter, cel care spusese că se ocupa de ATV-uri, le-a spus că și el ar fi procedat exact la fel. Numai din considerente statistice. Mașina funcționase ani de zile. De ce să creadă că se va defecta chiar acum? Șansele spuneau că va continua să funcționeze. Înainte, așa făcuse mereu.

Apoi le-au spus noapte bună și s-au întors în camera zece și s-au culcat, doar că ea s-a trezit din nou după patru ore, agitată. Nu se simțea bine și nu știa de ce. Sau poate că știa. Poate că pur și simplu nu voia să recunoască. Poate că asta era problema. Adevărul era că, în adâncul ei, bănuia că probabil era supărată pe Shorty. Marea expediție. Partea cea mai importantă a planului lor secret. Iar el a pornit la drum cu o rablă de mașină. Era un prost. Era mai prost decât cartofi pe care-i cultiva. Nu era mai bine dacă ar fi investit niște bani în prealabil? Cât ar fi costat dacă se ducea la un atelier să schimbe uleiul cu un cupon de reducere? Cu siguranță că mai puțin decât cei cincizeci de dolari pe care-i plăteau pentru motel, pe care Shorty o bătea la cap să accepte că era un loc ciudat administrat de niște oameni ciudați, lucru care pentru ea constituia un conflict, pentru că de fapt se simțea salvată de niște tineri politicoși, ca niște cavaleri în armuri strălucitoare, dintr-o situație neplăcută provocată întru totul de un fermier prea prost ca să-și verifice mașina înainte de a porni într-o călătorie lungă de peste o mie șase sute de kilometri, nici mai mult nici mai puțin decât într-o țară străină având, ei da, ceva foarte valoros în portbagaj.

Un prost. Patty avea nevoie de aer. Se ridică din pat și merse desculță până la ușă. Răsuci mânerul și-și lipi cealaltă mână de ramă ca să-și mențină echilibrul, astfel încât să poată deschide ușa fără zgomot, nedorind să-l trezească pe Shorty, pentru că nu dorea deloc să aibă de-a face cu el în acel moment, când era atât de furioasă.

Dar ușa era înțepenită. Nu se mișca deloc. Verifică dacă ușa era descuiată cum trebuie din interior și răsuci mânerul în ambele sensuri, dar nu se întâmplă nimic. Ușa era blocată. Poate că nu fusesse reglată corespunzător după instalare. Sau poate că se umflase de la căldura din timpul verii.

Prost. Prost de-a binelea. Acum era singura ocazie când Shorty îi putea fi de folos. Era puternic ca un cal. De la mânuirea sacilor

cu cincizeci de kile de cartofi. Dar avea oare să-l trezească și să-l roage s-o ajute? Pe naiba! Se strecură din nou în pat, se lungi lângă el și privi țintă la tavan, care era drept, neted și solid.

Când Reacher se trezi din nou, era opt dimineța. Razele de soare puternice se strecurau în cameră pe lângă marginile draperiilor. Praful plutea lin prin aer. Se auzeau zgomote estompate din stradă. Mașinile așteptau și apoi se puneau în mișcare. Probabil, un semafor la intersecție. Din când în când, câte un claxon înfundat, ca și cum tipul din față se uitase în altă parte și ratase verdele.

Făcu un duș, își scoase pantalonii de sub saltea, se îmbracă și plecă să-și ia micul dejun. În apropiere, găsi cafea și briose, care aveau să-l susțină în operațiunea prelungită de recunoaștere. Ajunse astfel într-un loc ce părea să fie o bună ascunzătoare pentru mâncare, sub straturi multiple de falsă ironie retro. Se gândi că ar fi fost nevoie de un tip mai deștept decât el ca să le descifreze pe toate. Conceptul de bază părea să fie ideea modernă a cuiva despre locul în care tăietorii de lemne de altădată luau masa, despre ceea ce mâncau aceiași tăietori de lemne de odinioară, ceea ce în zilele moderne părea să fie interpretat ca unul din toate felurile de mâncare prăjită din meniu. Din experiența lui Reacher, tăietorii de lemne mâncau la fel ca orice alt om care muncea fizic, și anume tot felul de chestii. Dar nu avea nicio obiecție ideologică față de mâncarea prăjită ca atare, mai ales dacă era în cantități generoase, așa că intra în joc. Se duse la o masă și se așeză grăbit, așa spera, ca și cum avea la dispoziție doar o jumătate de oră până la doborârea copacului următor.

Mâncarea era bună și cafeaua venea în valuri, așa că zăbovi mai mult de treizeci de minute, privind pe fereastră, observând agitația de pe stradă și așteptând ca oamenii în costume și în fuste să ajungă la muncă. Apoi se ridică, plăti nota, lăsă și un bacșiș și parcurse cele două intersecții pe care le cercetase în seara precedentă, spre locul din care bănuia că ar trebui să înceapă. Era departamentul de arhivă al primăriei. Care avea un număr de birou propriu într-un bloc pe mai multe niveluri, în preajma unei clădiri guvernamentale multifuncționale din cărămidă. Judecând după vârsta și forma construcției, Reacher

bănuia că adăpostise cândva un tribunal. Poate că și acum era sediu de tribunal.

Biroul pe care-l căuta se dovedi a fi una dintre numeroasele încăperi mici de pe un hol aflat la mezanin.

Ca un coridor dintr-un hotel scump. Atât doar că ușile erau pe jumătate din sticlă mată, brăzdată pe orizontală cu linii, ca pe vremuri, cu numele departamentului scris cu litere aurii. În cazul departamentului de arhivă, scrisul ocupa două linii. Dincolo de ușă, o cameră goală cu patru scaune din plastic și un fel de blat, la înălțimea taliei, unde primeai răspuns la solicitări. Ca o versiune miniaturală a oricărui birou guvernamental. Pe blat era prins cu șuruburi un buton de sonerie. Un fir electric pleca de la buton și dispărea într-o crăpătură din apropiere și pe un carton scria: *Sunați dacă nu e nimeni în birou.* Mesajul era scris îngrijit și protejat de multe straturi de bandă adezivă transparentă, aplicată în bucăți de lungime generoasă, unele din ele fiind îndoite la colțuri și murdare, ca și cum ar fi fost desprinse de niște degete plictisite sau anxioase.

Reacher apăsă butonul. Un minut mai târziu, o femeie apăru pe o ușă din peretele din spate, uitându-se înapoi în timp ce intra, cu o expresie care lui Reacher i se păru a fi de regret, ca și cum părăsea un spațiu considerabil mai mare și mai interesant. Să fi avut cam treizeci de ani, suplă și curățică, îmbrăcată în pulover și fustă gri. Se apropie de blat, dar mai aruncă o privire spre ușă. Ori o aștepta iubitul, ori își detesta jobul. Sau poate și una, și alta. Dar își dădea toată silința să adopte un comportament cald și primitiv. Nu chiar ca într-un magazin, unde clientul are întotdeauna dreptate, ci mai degrabă ca un egal, ca și cum ea și solicitantul trebuiau să se simtă bine împreună în timp ce încercau să deslușească cine știe ce problemă din trecutul orașului. În ochii ei era suficientă lumină ca Reacher să presupună că măcar o parte din ea era sinceră. Poate că nu-și detesta jobul, la urma urmelor.

— Vreau să mă interesez de niște înregistrări imobiliare mai vechi, spuse Reacher.

— E pentru o dispută legată de un titlu de proprietate? întrebă femeia. Pentru că într-un astfel de caz trebuie să-i zici avocatului să facă o cerere. E mult mai rapid așa.

— Nu, nu e nicio dispută, spuse el. Tatăl meu s-a născut aici. Atâta tot. Cu ani în urmă. E mort acum. Fiind în trecere pe-aici, m-am gândit să mă opresc și să arunc o privire la casa în care a

crescut.

— La ce adresă?

— Nu știu.

— Îți amintești cam pe unde era?

— N-am fost niciodată acolo.

— N-ai venit în vizită?

— Nu.

— Poate pentru că tatăl tău s-a mutat de-aici când era tânăr.

— Abia la șaptesprezece ani, când s-a înrolat în Corpul de Marină.

— Atunci poate pentru că bunicii au plecat de-aici înainte ca tatăl tău să aibă propria familie. Înainte ca vizitele să devină o modă.

— Am trăit cu impresia că bunicii mei au locuit aici până când au murit.

— Dar nu i-ai văzut niciodată?

— Am făcut parte din familia unui pușcaș marin. Întotdeauna eram în altă parte.

— Îmi pare rău.

— N-ai nicio vină.

— Dar îți mulțumim pentru serviciul militar.

— N-a fost serviciul meu. Tata a fost pușcaș marin, nu eu. Am sperat c-o să putem să-l găsim, poate într-un registru de nașteri sau ceva de genul ăsta, ca să aflăm numele complete ale părinților săi și astfel să găsim adresa exactă, poate un registru de rol, ceva, ca să pot trece pe-acolo și să arunc o privire.

— Nu știi cum îi chema pe bunici?

— Cred că James și Elizabeth Reacher.

— ăsta-i numele meu.

— Te numești Reacher?

— Nu, Elizabeth. Elizabeth Castle.

— Încântat să te cunosc, spuse Reacher.

— Asemenea, spuse femeia.

— Eu sunt Jack Reacher, iar pe tata îl chema Stan Reacher.

— Cu cât timp în urmă a plecat Stan ca să se înroleze în Marină?

— Acum ar fi avut nouăzeci de ani, așa că s-a întâmplat cu peste șaptezeci de ani în urmă.

— Atunci, ar trebui să începem de-acum optzeci de ani, ca să avem o marjă de siguranță, spuse femeia. În acel moment, Stan Reacher ar fi avut cam zece ani și trăia acasă cu părinții săi, James

și Elizabeth Reacher, undeva în Laconia. E un rezumat corect?

— Ar putea fi primul capitol al biografiei mele.

— Sunt sigură că găsim în computer înregistrări mai vechi de optzeci de ani, spuse femeia. Dar, pentru impozite pe proprietate atât de vechi, mă tem că nu vom obține decât o listă cu nume.

Răsuci o cheie și deschise un capac în blat, sub care erau o tastatură și un monitor de computer. Protecție contra hoților, când în birou nu era nimeni. Apăsă un buton și privi într-o parte.

— Bootează, spuse tipa.

Era un cuvânt pe care Reacher îl mai auzise înainte, în context tehnologic, dar pentru el avea o sonoritate militară, ca atunci când infanteriștii își leagă șireturile înainte de plecarea la asalt.³³ Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, verbul *to boot* înseamnă „a porni un computer“, dar și „a (se) încălța“. (N.t.)

Femeia mânuia mouse-ul și derula paginile de pe ecran.

— Da, spuse ea. De-acum optzeci de ani nu avem decât un index cu numere de dosare. Dacă vrei detalii, trebuie să ceri un document fizic din arhivă. Dar de regulă asta durează mult.

— Cam cât?

— Uneori și trei luni.

— În indexul ăla sunt nume și adrese?

— Da.

— Atunci cam asta-i tot ce ne trebuie.

— Și eu zic la fel, dacă tot ce vrei să faci e să te uiți la casă.

— Asta-i tot ce am de gând să fac.

— Nu ești curios?

— În legătură cu ce?

— Cu viețile lor. Cine erau și ce au făcut.

— Nu într-atât de curios încât să aștept trei luni.

— În regulă, atunci n-avem nevoie decât de nume și adrese.

— Doar să mai fie casa acolo, spuse el. Poate c-a dărmat-o cineva. Și uite-așa, deodată, optzeci de ani par a fi o perioadă foarte lungă.

— Lucrurile se schimbă lent pe-aici, spuse ea.

Femeia dădu din nou clic cu mouse-ul derulând paginile, la început repede, trecând prin literele alfabetului, apoi mai lent, privind atent la ecran prin ceea ce Reacher presupunea că era secțiunea literei R, apoi repetă operația de jos în sus, la fel de lent, privind la fel de atent. În sfârșit, din nou în jos și în sus, repede, încercând să găsească totuși ceva.

— Nicio persoană cu numele de Reacher nu a deținut o

proprietate în Laconia acum optzeci de ani.

Patty Sundstrom se trezi și ea din nou la opt dimineța, mai târziu decât i-ar fi plăcut, dar în cele din urmă cedase în fața epuizării și dormise profund încă cinci ore. Simți că spațiul din pat de lângă ea era gol. Se întoarse și văzu că ușa era deschisă. Shorty ieșise în parcare. Vorbea cu unul dintre tipii de la motel. Poate cu Peter, se gândi ea. Cel care avea grijă de ATV-uri. Stăteau în apropierea Hondei, care avea capota ridicată. Soarele lumina cu putere.

Se dădu jos din pat și se furișă aplecată la baie. În așa fel încât Peter sau cine era lângă Honda să n-o vadă. Făcu duș și se îmbracă în aceleași haine, pentru că nu-și luase schimburi. Ieși din baie. Îi era foame. Ușa era în continuare deschisă. Soarele bătea la fel de puternic. Acum Shorty era singur afară. Celălalt tip plecase.

Patty ieși din cameră și spuse:

— Bună dimineța!

— Mașina nu vrea să pornească, spuse Shorty. Individul ăla și-a băgat nasul și acum e moartă. Astă-noapte era în regulă.

— Nu era chiar în regulă.

— Azi-noapte a pornit. Acum nu mai pornește. Cred că tipul a stricat ceva.

— Ce i-a făcut?

— A mișcat ceva pe-acolo. Avea o cheie fixă și un clește patent. Cred că a stricat-o.

— Peter a fost? Tipul care are grijă de ATV-uri?

— Așa zice el. Dacă-i adevărat, le urez ATV-urilor alea noroc bun. Poate că de-aia au nevoie de nouă vehicule. Ca să fie siguri că măcar unul merge.

— Mașina a pornit astă-noapte pentru că motorul era cald.

Acum e rece. Asta înseamnă ceva.

— Acum ești și mecanic?

— Păi, ce, tu ești? i-a întors-o ea.

— Eu cred că individul ăla a stricat ceva.

— Iar eu cred că încearcă să ne-ajute așa cum poate. Ar trebui să-i fim recunoscători.

— Pentru că ne-a stricat mașina?

— Era deja stricată.

— Astă-noapte a pornit. De la prima cheie.

— Ai avut vreo problemă cu ușa camerei? Întrebă Patty.

— Când?

— Dimineață, când ai ieșit.

— Ce fel de problemă?

— Astă-noapte am vrut să iau puțin aer, dar n-am putut s-o deschid. Era înțepenită.

— N-am avut nicio problemă, spuse Shorty. S-a deschis din prima.

La cincizeci de metri mai încolo, îl văzură pe Peter ieșind din sopron cu o geantă maro în mână. Părea grea. Patty se gândi că aducea scule ca să le repare mașina.

— Shorty Fleck, ascultă-mă cu atenție! Domnii aceștia încearcă să ne ajute și vreau să te porți ca și cum apreciezi gestul lor. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca tu să le dai un motiv să nu ne mai ajute înainte de a termina. M-ai înțeles?

— Dumnezeule! spuse el. Te porți de parcă ar fi vina mea sau ceva de genul ăsta.

— Da, ceva de genul ăsta, spuse ea și tăcu în așteptarea lui Peter.

Acesta se apropia cu geanta de scule cu un zâmbet voios, de parcă abia aștepta să-și scuture mâinile de praf și să se apuce de treabă.

— Îți mulțumim mult pentru ajutor, spuse Patty.

— Absolut nicio problemă, zise el.

— Sper că nu e prea complicat.

— În momentul ăsta, mașina e moartă de-a binelea. De regulă, asta înseamnă un defect la partea electrică. S-o fi topit vreun cablu.

— Poți s-o repara?

— Am putea să-l cârpim cu ceva, atât cât să ocolim partea defectă. Mai devreme sau mai târziu va trebui să o reparați ca lumea. E genul de lucru care se poate slăbi și desprinde în cele

din urmă.

— Cât o să țină înlocuirea asta?

— Mai întâi trebuie să vedem unde s-a topit.

— Motorul a pornit aseară, spuse Shorty. Apoi a mers două minute și l-am oprit din nou. Toată noaptea n-a făcut decât să se răcească. Cum putea să se topească ceva?

Peter nu spuse nimic.

— Întrebă și el, spuse Patty. Pentru eventualitatea în care chestia cu cablul topit nu duce nicăieri. N-am vrea să-ți răpim mai mult timp decât e nevoie. Ești foarte amabil că ne ajuți.

— E OK, spuse Peter. Întrebarea e rezonabilă. Când oprești motorul, se opresc și ventilatorul radiatorului și pompa de apă. Așa că nu mai ai nici răcire forțată, nici circulația apei. Apa cea mai caldă se ridică pasiv spre partea superioară a cilindrului. De fapt, în prima oră, temperaturile de la suprafață pot să fie chiar mai mari. Poate că a fost un cablu care atingea metalul.

Se aplecă sub capotă și se gândi un moment. Urmări circuitele cu degetul, verificând cablurile, trăgând de piese și pipăindu-le. Se uită la baterie. Cu o cheie fixă, verifică dacă clemele erau bine strânse pe borne. Apoi spuse:

— Mai încearcă o dată.

Shorty se așeză cu fundul pe scaun și-și ținu picioarele pe pământ. Se întoarse cu fața la parbriz și puse mâna pe cheie. Ridică privirea. Peter îi făcu semn din cap. Shorty întoarse cheia. Nu se întâmplă nimic. Absolut nimic. Nici măcar un declic, un bâzâit sau o tuse. Ori că întorceai cheia, ori că n-o întorceai, era totuna. Mașina era inertă. Moartă de-a binelea. La fel de moartă ca și cea mai moartă chestie care a murit vreodată.

○

Elizabeth Castle își mută privirea de la ecran și se concentrează la ceva oarecare, ca și cum ar fi analizat mai multe scenarii posibile și pași următori în toate circumstanțele diferite, începând, presupunea Reacher, cu faptul că el era un idiot care încurcase orașele, caz în care pasul următor era să se descotorosească de el, neîndoielnic într-un mod politicos, dar la fel de neîndoielnic fără prea multă vorbă.

— Probabil că erau chiriași, spuse femeia. Majoritatea așa erau. Proprietarii plăteau impozitele. Va trebui să-i căutăm în altă parte. Erau cumva fermieri?

— Nu cred, spuse Reacher. Nu-mi amintesc nicio poveste despre faptul că trebuiau să iasă în zorii zilei pe frig să dea de mâncare la găini înainte de a merge pe jos prin zăpadă treizeci de kilometri ca să ajungă la școala situată pe un deal. Cam așa sună poveștile pe care ți le spun fermierii, nu? Dar eu n-am auzit niciodată așa ceva.

— Atunci nu știu de unde-ar trebui să pornești.

— De multe ori, e bine s-o iei de la-nceput. Registrul de nașteri.

— Ăla e în birourile care țin de district, nu de primărie. E o altă clădire, destul de departe de-aici. Poate c-ar fi mai bine să începeți cu arhivele recensămintelor. Tatăl tău ar trebui să apară în două dintre ele, când avea cam doi și doisprezece ani.

— Unde-s astea?

— Și astea sunt tot în birourile districtuale, dar într-o clădire diferită, ceva mai aproape.

— Câte birouri au?

— Destule.

Femeia îi dădu adresa locului de care Reacher avea nevoie, cu indicații detaliate, iar el își luă rămas-bun și plecă într-acolo. Trecu de hanul unde-și petrecuse noaptea, apoi pe lângă un local la care se gândi să se întoarcă pentru masa de prânz. Mergea spre sud și spre est pe străzile din centru, uneori pe trotuare din cărămidă uzate care aveau cel puțin optzeci de ani. Poate chiar băteau suta. Magazinele erau curate și bine aranjate, multe dintre ele fiind dedicate diferitelor ustensile de gătit, de bucătărie, de masă – în general, mărfurilor asociate cu pregătirea și consumul mâncării. Unele erau magazine de încălțăminte. În altele se vindeau genți.

Clădirea pe care o căuta se dovedi a fi o construcție modernă lată și joasă, amenajată pe o suprafață echivalentă cu două loturi de teren obișnuite. Ar fi arătat mai bine într-un campus tehnologic, înconjurată de laboratoare pline de computere. Se gândi că poate chiar asta era.

Își dădu seama că se așteptase la rafturi pline de documente mucegăite, scrise de mână cu cerneală ștearsă, legate cu sfori. Toate acestea existau încă, era sigur, dar nu acolo. La trei luni o dată, chestiile alea ajungeau în magazine, după ce fuseseră copiate, catalogate și indexate pe computer. Ca să ajungi la ele, nu trebuia să le scuturi de praf și să le pui într-un cărucior. Erau de ajuns un clic de mouse și o imprimantă.

Lumea modernă.

Întră într-un birou de recepție care putea foarte bine să țină de un muzeu select sau de un cabinet stomatologic cu prețuri piperate. În spatele biroului era un tip care arăta ca și cum fusese pedepsit să stea acolo. Reacher îl salută. Tipul ridică privirea, dar nu-i răspunde. Reacher îi spune că vrea să vadă două seturi de înregistrări de la recensăminte mai vechi.

— Pentru ce loc? Întrebă tipul, de parcă nu i-ar fi păsat.

— Pentru aici, zise Reacher.

Individul nu avu nicio reacție.

— Laconia, spuse Reacher. New Hampshire, SUA, America de Nord, Pământ, sistemul solar, Calea Lactee, univers.

— De ce două?

— De ce nu?

— Ce ani?

Reacher îi spune, mai întâi anul în care tatăl lui avea doi ani, apoi cel al recensământului efectuat zece ani mai târziu, când tatăl lui avea doisprezece ani.

— Ești rezident al districtului? Întrebă tipul.

— De ce vrei să știi?

— Fonduri. Chestiile astea nu-s gratuite. Dar rezidenții au dreptul.

— Am fost aici o bună bucată de timp, spuse Reacher. Cel puțin la fel de mult cât am locuit prin alte părți de curând.

— Care e motivul căutării?

— E important?

— Avem niște căsuțe de bifat.

— Istoricul familiei, spuse Reacher.

— Acum am nevoie să-mi spui cum te numești, zise tipul.

— De ce?

— Avem ținte de îndeplinit. Dacă nu trecem niște nume, o să creadă că umflăm numerele.

— Poți să inventezi nume cât e ziua de lungă.

— Trebuie să vedem un act de identitate.

— De ce? Informațiile astea nu-s în domeniul public?

— Bine-ai venit în lumea reală, spuse tipul.

Reacher îi arată pașaportul.

— Te-ai născut în Berlin.

— Corect, zise Reacher.

— Și nici măcar în Berlin, New Hampshire.

— E o problemă asta? Crezi că sunt un spion străin trimis aici să tulbure ceea ce s-a întâmplat în urmă cu nouăzeci de ani?

Tipul scrise *Reacher* într-o casetă din formular.

— Compartimentul doi, domnule *Reacher*, spuse el, arătând către o ușă din peretele opus.

Reacher intră într-un spațiu pătrat silențios, slab iluminat, cu mese lungi din arțar divizate în stații de lucru separate prin partiții verticale. Fiecare stație era dotată cu un scaun tapițat cu tweed și un computer cu ecran plat pe o suprafață de lucru, un creion ascuțit și un teanc subțire de foi cu antetul districtului în partea de sus a foilor, ca un brand de hotel. Podeaua era acoperită cu un covor gros. Pereții, capitonați cu material textil. Obiectele din lemn erau de calitate excelentă. *Reacher* socoti că întreaga cameră trebuie să fi costat un milion de dolari.

Se așază în compartimentul doi și ecranul din fața lui prinse viață, colorându-se în albastru, o tentă de culoare nesofisticată. În colțul din dreapta sus, două pictograme micuțe, ca niște timbre pe o scrisoare. Nu era un utilizator de computer, dar încercase o dată sau de două ori și văzuse în mai multe rânduri cum se face. Acum, până și hotelurile ieftine aveau computere la recepție. De multe ori așteptase până când recepționarul terminase operațiunile pe care le avea de făcut cu mouse-ul și tastatura. Se dusese de mult vremea când puteai să trănțești pe masă două bancnote și să primești în schimb o cheie cu breloc masiv din alamă.

Mișcă mouse-ul și trimise săgețica în sus, spre pictograme. Știa că erau fișiere. Sau dosare de fișiere. Trebuia să dai clic pe ele și acestea urmau să se deschidă. Nu era niciodată sigur dacă trebuie să dea clic o dată sau de două ori. Văzuse oameni procedând în ambele moduri. El se obișnuise să dea clic dublu. Dacă ai dubii et cetera. Poate că era de folos și niciodată nu păruse să facă rău. Ca atunci când împuști pe cineva în cap. Nu strică să tragi de două ori.

Plasă săgeata în centrul pictogramei din stânga și dădu clic de două ori, iar ecranul se făcu gri, ca puntea unei nave de război. În centru apăru o imagine alb-negru a paginii de titlu a unui raport guvernamental, ca un xerox cu contrast bun, printată cu fontul acela pedant și demodat, folosit în documentele oficiale. În partea de sus scria: Departamentul de Comerț al SUA, R.R. Lamont, secretar, Biroul pentru recensăminte, W.M. Stewart, director. La mijloc scria: Al 15-lea recensământ al Statelor Unite, rezultate extrase pentru municipalitatea Laconia, New Hampshire. Iar în partea de jos: Pus în vânzare de către superintendentul pentru

documente, Washington D.C., prețul 1 dolar.

Reacher văzu începutul paginii următoare ițindu-se în partea de jos a ecranului. Era nevoie să deruleze imaginea. Asta era limpede. Își imaginează că cel mai bine era să folosească roțița de pe suprafața de sus a mouse-ului. Cam între locurile în care s-ar fi aflat omoplații acestuia. Sub buricul degetului său arătător. Convenabil. Intuitiv. Trecu repede peste introducere, care se referea în principal la numeroasele și diferitele îmbunătățiri aduse metodologiei de la precedentul recensământ. Nu era o laudă de sine totuși. Mai degrabă, o chestie ca pentru inițiați, la vremea aceea. Lucruri pe care trebuia să le cunoști, dacă-ți plăcea să numeri oamenii.

Apoi veneau listele, cu nume simple și ocupații vechi, și dintr-odată i se păru că lumea din urmă cu nouăzeci de ani se ridică în jurul lui. Erau acolo producători de nasturi, de pălării, de mănuși, fermieri care produceau terebentină, muncitori, mecanici de locomotivă, filatori de mătase și lucrători în fabrici de cositor. O secțiune separată era intitulată *Ocupații neobișnuite pentru copii*. Majoritatea erau clasificați cu optimism drept ucenici. Sau ajutoare. Erau trecuți acolo băieți care lucrau ca fierari, zidari, mecanici de locomotivă, piccolo, muncitori în topitorie.

Nu exista niciun Reacher. Nu în Laconia, New Hampshire, în anul în care Stan avea doi ani.

Cu ajutorul roțiței mouse-ului, reveni la începutul paginii și o luă de la capăt, de data asta fiind atent la coloana copiilor aflați în întreținere. Poate că avusese loc un accident groaznic și copilul orfan Stan fusese luat în îngrijire de niște vecini de treabă, care nu erau rude. Poate că-i notaseră numele de la naștere, în semn de omagiu.

Nu exista niciun copil aflați în întreținere identificat ca Stan Reacher. Nu în Laconia, New Hampshire, în anul în care ar fi trebuit să aibă doi ani.

Reacher găsi locul din colțul din stânga-sus al ecranului, cu trei butoane mici, roșu, oranj și verde, ca un mic semafor plasat pe margine. Dădu clic de două ori pe butonul roșu și documentul dispăru. Apoi deschise pictograma din dreapta, unde găsi al 16-lea recensământ, cu secretar și director diferit, dar cu aceleași îmbunătățiri substanțiale față de recensământul anterior. Apoi apărură listele, vechi de numai optzeci de ani, nu de nouăzeci, cu diferențe abia sesizabile, cu mai multe slujbe în fabrici și mai puține în agricultură.

Dar tot nu găsi niciun Reacher.

Nu în Laconia, New Hampshire, în anul în care Stan Reacher ar fi trebuit să aibă doisprezece ani.

Dădu clic dublu pe micul buton roșu și documentul dispăru de pe ecran.

Shorty mai făcu o încercare cu cheia, dar nici de data asta nu se întâmplă nimic. Se auzi doar un declic metalic estompat, care era zgomotul cheii rotindu-se în butucul de pe coloana de direcție. Un declic mic pe care nimeni nu-l auzea vreodată pentru că, în mod normal, era acoperit instantaneu de sunetele motorului trezit la viață. La fel ca declicul trăgaciului înaintea unei împușcături.

Dar nu în dimineața aceea. Honda părea moartă. Ca un câine bătrân și bolnav, dispărut în noapte. O stare cu totul diferită. Nu reacționa în niciun fel. Părea că-i lipsea cu totul cheful de viață.

— Cred că mai bine am chema un mecanic, spuse Patty.

Peter privi peste umărul ei. Tânăra se întoarse și-i văzu apropiindu-se pe ceilalți trei tipi. Dinspre casă sau dinspre șopron. Ca întotdeauna, cel ce părea să fie șeful era în fruntea formației. Mark, cel care-i cazase în noaptea trecută. Care-i invitase la cină. Tipul cu zâmbetul. În spatele lui erau Steven și apoi Robert. Cei trei ajunseră lângă mașină și Mark spuse:

— Cum se prezintă situația în dimineața asta?

— Nu prea grozav, spuse Peter.

— Dar ce are?

— Nu-mi dau seama. E moartă de-a binelea. Cred că s-a prăjit ceva.

— Ar trebui să chemăm un mecanic, spuse Patty. Nu vrem să vă mai răpim din timp.

— Aseară a pornit, spuse Shorty. La prima cheie.

— Da, a pornit, spuse Mark cu un zâmbet.

— Iar acum e moartă. Zic și eu. Cunossc mașina asta. O am de mult timp. Are zile bune și zile rele, dar nu moare niciodată.

Mark rămase tăcut un lung moment. Apoi zâmbi din nou și spuse:

- Nu prea înțeleg ce vrei să insinuezi.
- Poate că i-a dăunat faptul că s-a umblat în ea.
- Crezi că Peter a stricat-o?

— Ceva a stricat-o, între seara trecută și momentul ăsta. Asta-i tot ce vreau să spun. Poate c-a fost Peter, dar poate că n-a fost. Nici măcar nu mai contează. Ideea e că, dacă v-ați băgat nasul să rezolvați problema, trebuie să vă asumați și responsabilitatea pentru asta. Pentru că sunteți un motel. Sunt sigur că există legi referitoare la asta. Păstrarea în siguranță a bunurilor clienților, lucruri de genul ăsta.

Mark tăcu din nou.

- N-a vorbit serios, interveni Patty. E supărat, atâta tot.

Mark se mulțumi să clatine din cap, abia mișcându-se, ca și cum s-ar fi descotorosit de un lucru dintre cele mai neînsemnate. Se uită la Shorty și spuse:

— Sunt de acord că e dificil să faci față stresului. Cred că știm cu toții asta. Dar la fel de bine știm cu toții că lucrul cel mai inteligent aici este să stabilim o minimă curtoazie în toate interacțiunile noastre. Nu ești de aceeași părere? Puțin respect. Poate și puțină umilință. Și o mică acceptare a responsabilității. Nu ți-ai îngrijit prea bine mașina, așa-i?

Shorty nu-i răspunse.

— Ceasul bate, spuse Mark. Se apropie prânzul. E momentul când „astă-seară“ devine „diseară“ în industria hotelieră și totodată momentul în care ne veți datora alți cincizeci de dolari și văd pe fața lui Patty că nu vreți sau nu puteți să-i achitați, așa că un răspuns rapid te-ar ajuta mai mult decât m-ar ajuta pe mine. Dar, rapid sau lent, e alegerea voastră.

— Bun, mașina noastră n-a fost bine întreținută, spuse Patty.

— Hei, spuse Shorty.

— Păi, ce, a fost? spuse tânăra. Pariez că e prima oară când i-ai ridicat capota de când ai cumpărat-o.

— N-am cumpărat-o, am primit-o.

— De la cine?

— De la unchiul meu.

— Atunci, pariez că e prima dată când cineva i-a ridicat capota de când a ieșit din fabrică.

Shorty nu spuse nimic.

Mark se uită la el și zise:

— Patty vede lucrurile dintr-o perspectivă neutră. Ceea ce implică un grad de obiectivitate. Așa că sunt sigur că are dreptate

absolută. Sunt sigur că e cât se poate de simplu. Ești un om ocupat. Cine are timp? Unele lucruri ajung să fie neglijate.

— Cred că da, spuse Shorty.

— Dar trebuie să o spui cu glas tare. Trebuie să auzim cum spui asta cu gura ta.

— Ce?

— Ca să putem porni cu dreptul.

— Să pornim cu dreptul în ce?

— Trebuie să stabilim o relație amicală, domnule Fleck.

— De ce?

— Păi, de exemplu, aseară v-am dat de mâncare. Și, tot de exemplu, cam peste o oră o să ne cereți să vă dăm un mic dejun. Căci ce altă variantă aveți? Nu vă cerem decât să și oferiți, nu doar să primiți.

— Ce să oferim?

— O relatare sinceră a contribuției pe care ai avut-o la situația neplăcută în care vă aflați.

— De ce?

— Cred că ar fi ca și cum ai pune niște fise pe masă. La începutul jocului. Ar fi ca o miză emoțională în relația noastră amicală. Noi am fost deschiși cu voi, când v-am primit la masa noastră, iar acum vă cerem să ne răspundeți la fel.

— Nu vrem niciun mic dejun.

— Nici măcar cafea?

— Putem să bem apă de la robinet. Dacă nu aveți nimic împotrivă.

— O să ne cereți să vă dăm de mâncare la prânz. Mândria te ajută să sari peste o masă, dar nu și peste două.

— Nu trebuie decât să ne duci cu mașina până-n oraș. O să trimitem un camion de tractare să ia mașina.

— Nu vă putem oferi un drum până-n oraș.

— Atunci cheamă un mecanic să ne ajute.

— O să chemăm, spuse Mark. Imediat după ce vei fi vorbit.

— Vrei o mărturisire publică.

— Ai ceva de mărturisit?

— Cred că puteam să fiu mai grijuliu, spuse Shorty. Un tip mi-a spus că motoarele japoneze țin la tăvăleală. Că poți să sari un an. Pe urmă cred că au fost ani în care nu mi-am mai amintit în ce an trebuie s-o duc la service. Așa că una peste alta cred că am sărit niște ani pe care n-ar fi trebuit să-i sar.

— Doar niște ani?

— Poate că toți. Cum ai spus și tu, n-am avut timp.

— Politica asta e bună pe termen scurt.

— A fost cel mai simplu așa.

— Dar nu și pe termen lung.

— Cred că nu, spuse Shorty.

— De fapt, e o greșeală.

— Cred că da.

— Asta-i partea pe care vrem s-o spui cu glas tare, domnule Fleck. Vrem să te auzim spunând că ai făcut o greșeală idioată care cauzează tot felul de probleme oamenilor de tot felul. Și vrem să te auzim când spui că-ți pare rău pentru asta, lui Patty în mod special, care, după părerea noastră, e impresionant de loială. Ai un tovarăș de nădejde în ea, domnule Fleck.

— Cred că da.

— Trebuie să te auzim spunând asta cu glas tare.

— Despre Patty?

— Despre greșeală.

Niciun răspuns.

— În urmă cu un minut, ne-ai cerut să ne asumăm responsabilitatea, spuse Mark. Numai că tu ești cel care trebuie să facă asta. Nu noi ți-am neglijat mașina. Nu noi am tratat mizerabil o mașină excelentă ca apoi să plecăm într-o călătorie lungă și importantă fără măcar să dăm cu piciorul în cauciucuri ca să vedem dacă-s umflate. Tu ai făcut toate astea, domnule Fleck. Nu noi. Nu încercăm decât să clarificăm acest lucru.

Niciun răspuns.

Soarele lumina puternic și-și trimitea razele fierbinți în creștetul lui Patty, care spuse:

— Spune-o, Shorty, că doar n-o fi sfârșitul lumii.

— OK, spuse Shorty, am făcut o greșeală idioată care cauzează tot felul de probleme oamenilor de tot felul. Îmi cer scuze tuturor celor implicați.

— Mulțumesc, spuse Mark. Acum ne ducem să chemăm un mecanic.

○

Reacher făcu cale întoarsă, pe lângă magazinele cu genți, pantofi și ustensile de bucătărie, pe lângă localul ales pentru masa de prânz, pe lângă pensiunea unde-și petrecuse noaptea, și ajunsese la departamentul de arhive, în clădirea cu birouri ale

primăriei. La blatul aflat la înălțimea taliei nici de data asta nu era nimeni. Apăsă butonul soneriei. După o scurtă întârziere, Elizabeth Castle își făcu apariția.

— Oh, spuse ea. Bună, din nou.

— Bună, spuse Reacher.

— Ai găsit ceva?

— Nimic, deocamdată, spuse el. Nu i-am găsit în niciunul dintre recensăminte.

— Ești sigur că ăsta-i orașul? Sau măcar statul? S-ar putea să mai fie o Laconia în altă parte. În New Mexico, în New York sau în New Jersey. Sunt o mulțime de state care încep cu litera N.

— Opt, spuse Reacher. Între New și North, și Nevada, și Nebraska.

— Atunci, poate că n-ai văzut N-H. Poate c-a fost N-altceva. Scrisul de mână de altădată poate să arate ciudat.

— L-am văzut dactilografiat, spuse Reacher. Mai ales de furieri ai Corpului de Marină. Care de regulă adună informații corecte. Și l-am auzit rostit de tata, de cel puțin zece ori. Când mama îl tachina în legătură cu ceva, cel mai adesea faptul că nu făcuse vreun gest romantic, el îi răspundea, la naiba, sunt doar un simplu yankeu din New Hampshire.

— Aha, spuse Elizabeth Castle, apoi adăugă: Cred că la fiecare recensământ sunt oameni scăpați din vedere. Din tot felul de motive tehnice. Se străduiesc mereu să îmbunătățească metodologia. E un tip aici cu care ar trebui să stai de vorbă. E un entuziast al recensămintelor.

— Asta-i o modă nouă?

— Probabil că nu, replică ea ușor tăios. Sunt sigură că e o activitate serioasă, cu un istoric lung și onorabil.

— Îmi cer scuze.

— De ce?

— Cred că te-am ofensat.

— Păi, cum? Nu sunt o entuziastă a recensămintelor.

— De exemplu, dacă entuziastul recensămintelor ar fi iubitul tău.

— Nu e, spuse ea cu un oftat plin de indignare, ca și cum ideea ar fi fost absurdă.

— Cum îl cheamă?

— Carter, spuse ea.

— Unde-l găsec?

— Ce oră e? spuse ea, căutându-și brusc telefonul, care nu era

acolo.

Reacher observase că mult mai puțini oameni purtau ceasuri de mână. Telefoanele făceau totul.

— Aproape unsprezece, zise el. Fără patru minute, plus câteva secunde.

— Vorbești serios?

— De ce nu? Am luat-o ca pe o întrebare serioasă.

— Plus câteva secunde?

— Crezi că-i prea exact?

— Majoritatea oamenilor ar spune „fără cinci“. Sau „în jur de unsprezece“.

— Așa aș fi răspuns și eu, dacă m-ai fi întrebat cam cât e ceasul. Dar n-ai făcut-o. M-ai întrebat ce oră e, și-atât. Trei minute și ceva, acum.

— Dar nu te uiți la ceas.

— Nu am așa ceva, spuse el. Ca și tine.

— Atunci, de unde știi cât e ora?

— Nu știu.

— Pe bune?

— Acum mai sunt două minute și cam cincizeci de secunde până la ora unsprezece dimineața.

— Ia stai, spuse ea.

Îeși pe ușa din peretele din spate. După un lung moment, se întoarse cu telefonul. Îl puse pe blat. Ecranul era negru.

— Ce oră e acum?

— Stai, spuse el, apoi: Trei, doi, unu, e fix ora unsprezece.

Elizabeth apăsă un buton de pe telefon.

Ecranul se luminează.

Arăta 10:59.

— Pe-aproape, spuse ea.

Se schimbă în 11:00.

— Cum faci asta? Întrebă ea.

— Nu știu, zise el din nou. Unde-l găsesc pe prietenul tău Carter, entuziastul recensămintelor?

— N-am spus că-mi e prieten.

— Coleg de muncă?

— Lucrează în alt departament. În biroul din spate. Cum se spune, nu face parte din ecologia care interacționează direct cu clienții.

— Atunci, cum o să-l pot vedea?

— De-aia am întrebat de oră. La unsprezece și un sfert, își ia

pauza de cafea. În fiecare zi, după ceas.

— Pare să fie un om cu un caracter de nădejde.

— Pauza durează exact treizeci de minute, în localul de vizavi de semafor. În grădină, dacă e soare afară. Care poate să fie sau să nu fie. De-aici, nu putem să ne dăm seama.

— Care-i numele de botez al lui Carter? întrebă Reacher, gândindu-se la barmanii care-și strigă clienții. Presupunea că localul o să fie aglomerat cu angajații de la birouri care-și iau pauze de treizeci de minute, toți arătând cam la fel.

— Carter e numele de botez, spuse Elizabeth Castle.

— Și cel de familie?

— Carrington, spuse ea. Să vii să-mi spui cum a fost. Nu te da bătut! Familia e importantă. Mai sunt și alte căi prin care putem să-i găsim.

Patty și Shorty erau singuri în camera zece, așezați pe patul nefăcut. Mark îi invitase la micul dejun până la urmă. Se întorsese să plece, apoi venise din nou cu un zâmbet împăciuitor pe față, de genul hai să nu ne purtăm prostește și să fim iar prieteni. Patty ar fi vrut să spună da. Shorty a spus nu. S-au dus în cameră și au băut apă caldă de la chiuveta din baie, în paharele pentru periutele de dinți.

— O să te simți și mai rău când o să fii nevoit să-i ceri de mâncare la prânz, spuse Patty. Trebuia să depășești momentul imediat. Acum o să ia amploare în mintea ta.

— Trebuie să recunoști că a fost ciudat, spuse Shorty.

— Ce anume?

— Tot ce s-a întâmplat adineauri.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ai văzut și tu. Doar ai fost acolo.

— Spune-mi cu cuvintele tale!

— Cu gura mea? Vorbești exact ca el. Ai văzut ce s-a-ntâmplat.

A început o vendetă ciudată împotriva mea.

— Ce-am văzut eu a fost că Peter și-a donat de bună voie din timpul lui ca să ne ajute. S-a apucat de treabă imediat. Nici nu apucasem să mă trezesc. Apoi am văzut cum i-ai tras un șut în dinți spunând că a stricat-o și mai rău.

— Recunosc că ieri mașina nu mergea prea grozav, dar acum nu mai merge deloc. Ce altceva se putea întâmpla? E evident că i-a făcut ceva.

— Mașina ta avea deja o grămadă de bube. Poate că pornitul de aseară a fost picătura care a umplut paharul.

— A fost ciudat ce m-a pus să fac.

— Te-a pus să spui adevărul, Shorty. Acum puteam să fim în

New York. Am fi terminat tranzacția. Acum puteam să mergem într-unul din locurile alea unde se vinde și se cumpără orice. Puteam să ne cumpărăm o mașină mai bună și să parcurgem restul drumului în stil mare.

— Îmi pare rău, spuse Shorty. Chiar îmi pare rău.

— Poate că mecanicul o să reușească s-o repare.

— Poate c-ar trebui s-o lăsăm baltă și să plecăm de-aici. Înainte să fim nevoiți să mai plătim încă cincizeci de dolari pentru cameră.

— Cum adică, să plecăm?

— Pe picioarele noastre. Am putea să mergem pe jos până la șosea și să facem autostopul. Ai spus că era ceva la treizeci de kilometri mai încolo. Poate găsim un autobuz.

— Drumul prin pădure a fost de peste trei kilometri. Ar trebui să cari valiza. E mai mare decât tine. N-o putem lăsa aici. Și pe urmă oricum n-o să avem decât un drum secundar. Fără trafic. Pentru că ăsta ne-a fost planul, mai știi? Am putea aștepta acolo o zi întreagă ca să ne ia cineva cu mașina. Mai ales cu ditamai valiza după noi.

Chestiile de genul ăsta îi fac pe șoferi să strâmbe din nas. Nu opresc. Poate că au deja portbagajul plin.

— Bine, atunci poate c-o să reușească mecanicul s-o repare. Sau ar putea măcar să ne ducă în oraș cu mașina lui. Să putem lua și valiza. De acolo, vedem noi ce facem.

— Încă cincizeci de dolari o să fie o gaură în buget.

— E mai rău de-atât. Riscăm să rămânem aici toată săptămâna în comparație cu cât ne-ar costa mecanicul. Poți să crezi că șmecherii ăia te taxează cu suma fixă la fiecare apel? Practic, e ca și cum ai fi plătit pentru simplul fapt că ești în viață. Dă-mi voie să-ți spun că nu-i la fel când cultivi cartofi. Pe care, apropo, mecanicii îi mănâncă. Se dau în vânt după cartofi. Cartofi pai, crochete de cartofi, cartofi la cuptor cu brânză și bacon. Ce-ar fi dacă le-aș cere bani numai ca să mă gândesc să le cultiv niște cartofi?

Patty se ridică brusc, făcând patul să se clatine, și spuse:

— Ies afară să iau aer.

Se apropie de ușă, întoarse mânerul și trase. Nu se întâmplă nimic. Era blocată din nou. Verifică broasca.

— La fel s-a întâmplat și astă-noapte, spuse ea.

Shorty se ridică din pat și veni lângă ușă.

Întoarse mânerul.

Ușa se deschise.

— Poate că întorci mânerul în sens invers, spuse el.

— În câte feluri poți să întorci un mâner de ușă? zise ea.

Shorty închise ușa și se dădu înapoi.

Patty se apropie și încercă din nou. Strânse mânerul la fel ca înainte, îl răsuci la fel, trase la fel.

Ușa se deschise.

— Ciudat, spuse ea.

○ ○ ○

Soarele lumina centrul Laconiei, puțin cam jos pe cer, ca în primele zile de toamnă, dar era încă la fel de cald ca vara. Reacher ajunsese la cafeneaua de dincolo de semafor la unsprezece și zece, cu cinci minute înainte de ora programată, și găsi un loc la o măsuță din fier forjat în colțul terasei, de unde putea să vadă trotuarul ce venea dinspre biroul primăriei. Nu prea știa ce fel de persoană se aștepta să fie Carter Carrington. Deși avea câteva indicii. Unu, lui Elizabeth Castle i se păruse absurd să și-l imagineze pe tip ca fiind iubitul ei. Doi, ținuse în mod deosebit să precizeze că nu-i era nici măcar prieten. Trei, tipul fusese exilat într-un birou din spatele clădirii. Patru, era ținut departe de clienți. Cinci, era un entuziast al metodologiei recensămintelor.

Semnele nu erau bune.

Terasa avea și o poartă laterală, pentru parcare. Oamenii veneau și plecau. Reacher comandă o cafea neagră obișnuită, într-un pahar din carton, nu pentru că plănuia să-și ia tălpășița de-acolo, ci pentru că nu-i plăceau alternativele de pe mese, care aveau mărimea și greutatea unei oale de noapte. După părerea sa, câștile alea nu erau deloc potrivite pentru cafea, dar se pare că alții erau mulțumiți, căci terasa se umplea repede. În scurt timp, nu mai rămăseseră decât trei locuri libere. Unul dintre ele fiind, inevitabil, la masa lui Reacher. Era un fapt obișnuit al vieții sale. Oamenii nu-l găseau abordabil.

Prima venită dinspre primărie a fost o femeie cam la patruzeci de ani, aferată, sigură pe ea, aflată probabil la șefia unui departament important. Salută câțiva clienți, schimbând amabilități de rutină cu colegii de serviciu, și-și lăsă geanta pe un scaun gol, nu cel de vizavi de Reacher, după care se duse la bar ca să comande ceea ce-și dorea. Reacher se uita la trotuar. În depărtare, zări un tip care ieși din primărie și se îndreptă către

cafenea. Chiar de la distanța aceea, se vedea clar că era înalt și bine îmbrăcat, într-un costum elegant, cămașă albă și cravată bine aranjată. Avea părul blond și scurt, dar puțin cam dezordonat. Ca și cum mai bine de-atât nu reușise să-l aranjeze. Era bronzat și părea plin de vigoare și energie și în bună formă fizică. Avea prezență. Pe fundalul de cărămidă veche arăta ca o vedetă de cinema într-un decor de film.

Atât doar că mergea șchiopătând. Foarte ușor, cu piciorul stâng. Femeia care se dusesse la bar se întoarse cu o ceașcă și o farfurie și se așeză acolo unde-și oprise locul, astfel că mai rămăseseră doar două scaune libere, unul dintre ele fiind imediat ocupat de altă femeie, probabil tot vreo șefă de departament, pentru că a adresat saluturi unui număr de oameni cu totul diferiți. Singurul loc liber de pe terasă rămăsese cel de la masa lui Reacher.

Apoi, starul de cinema își făcu apariția. De aproape, corespundea cu tot ceea ce Reacher văzuse de la distanță, fiind pe deasupra și chipeș, într-un fel colțuros. Ca un cowboy care trecuse pe la colegiu. Înalt, musculos, capabil. Cam la treizeci și cinci de ani. Reacher făcu un mic pariu cu el însuși că tipul făcuse parte din forțele armate. Totul îl trăda. Într-o secundă, a și construit o biografie imaginară a individului, de la Corpul de antrenament al ofițerilor rezerviști, la o universitate vestică, apoi la o rană căpătată în Irak sau Afghanistan urmată de o internare la centrul medical Walter Reed al armatei, ulterior separarea și o slujbă nouă în New Hampshire, poate un post de conducere, poate ceva care-i cerea să rezolve disputele cu primăria. Tipul ținea în mâini un pahar din carton și o pungă de hârtie ușor translucidă de la unt. Cercetă terasa din priviri și porni către singurul loc liber pe care-l găsisese.

— Hei, Carter, se auzi de la ambele șefe de departament.

Tipul le răspunse la saluturi cu un zâmbet care probabil că le-a răpus pe loc, apoi își continuă drumul și se așeză în fața lui Reacher.

— Te numești Carter? îl întrebă acesta.

— Da, răspunse tipul.

— Carter Carrington?

— Încântat de cunoștință. Iar tu ești?...

Părea mai mult curios decât iritat. Vorbea ca un om cu educație. Reacher răspunse:

— O femeie pe nume Elizabeth Castle mi-a sugerat să vorbesc cu tine. De la departamentul de arhivă al primăriei. Numele meu

este Jack Reacher. Am o întrebare despre un recensământ de pe vremuri.

— E vorba de o problemă juridică?

— E o chestie personală.

— Ești sigur?

— Singura problemă e dacă mă urc în autobuz azi sau mâine.

— Eu sunt avocatul orașului, spuse Carrington. De asemenea, sunt pasionat de recensăminte. Din motive de etică, trebuie să fiu absolut sigur cu care dintre cei doi vorbești.

— Cu entuziastul, spuse Reacher. Nu vreau decât informații generale.

— De cât timp?

Reacher îi spuse că era vorba mai întâi de anul în care tatăl lui avea doi ani și apoi de cel în care avea doisprezece.

— Și care-i întrebarea?

Așa că Reacher îi relatează povestea, documentele legate de familia lui, de ecranul de computer din compartimentul doi și de absența izbitoare a familiei Reacher.

— Interesant, spuse Carrington.

— În ce sens?

După o scurtă ezitare, Carrington spuse:

— Și tu ai fost în Corpul de Marină?

— În armata de uscat, spuse Reacher.

— E ceva neobișnuit, nu-i așa? Ca fiul unui pușcaș marin să se înroleze în armata de uscat.

— În familia mea n-a fost ceva neobișnuit. Și fratele meu a făcut la fel.

— Răspunsul are trei părți, spuse Carrington. Prima parte se referă la tot felul de erori aleatorii care s-au făcut. Dar de două ori la rând e ceva improbabil din punct de vedere statistic. Ce șanse ar fi fost? Așa că mergem mai departe. Și nici părțile a doua și a treia nu se reflectă prea bine asupra strămoșilor teoretici ai unei persoane teoretice. Deci trebuie să accepți că vorbesc teoretic. În general, ca pentru majoritatea oamenilor în cele mai multe dintre cazuri, vasta majoritate, nimic personal, o mulțime de excepții, toate chestiile de genul ăsta, OK? Așa că să nu te ofensezi.

— În regulă, spuse Reacher. N-am să fiu ofensat.

— Concentrează-te pe numărătoarea din anul în care tatăl tău avea 12 ani. Ignor-o pe cea anterioară. Cea mai recentă e mai bună. În acel moment, trecuseră șapte ani de la Marea Depresiune și de la New Deal. Numărătoarea era foarte

importantă. Pentru că mai mulți oameni însemnau mai mulți dolari federali. Poți să fii sigur că statul și primăriile s-au străduit din răspuțeri să nu omită pe nimeni în acel an. Dar chiar și așa, n-au reușit. A doua parte a răspunsului este că procentajul cel mai mare de omisiuni a fost printre chiriași, cei care ocupau locuințe multi-familiale sau spații supraaglomerate, șomerii, cei cu educație și venituri joase și cei care primeau asistență publică. Cu alte cuvinte, oamenii de la marginea societății.

— Ai constatat că oamenii nu sunt încântați să audă asta despre bunicii lor?

— Le place mai mult decât partea a treia a răspunsului.

— Și anume?

— Bunicii lor se ascundeau de brațul legii.

— Interesant, spuse Reacher.

— S-a mai întâmplat, spuse Carrington. Evident că nicio persoană cu mandat federal n-ar fi completat formularul de recensământ. Alții și-au făcut socoteala că, dacă se dau la fund, le-ar putea fi de folos în viitor.

Reacher nu spuse nimic.

— Ce-ai făcut în armată? întrebă Carrington.

— Am fost polițist militar, zise Reacher. Tu?

— Ce te face să crezi c-am fost militar?

— Vârsta, înfățișarea, felul cum te porți și cum te miști, aerul de competență decisivă și șchiopătatul.

— Ai observat.

— M-am antrenat pentru asta. Am fost polițist. Bănuiala mea e că de la genunchi în jos ai un picior artificial. Abia sesizabil... prin urmare, e de bună calitate. Și, în vremurile astea, armata are tot ce e mai bun.

— N-am fost niciodată în serviciul activ, spuse Carrington. N-am putut.

— De ce?

— M-am născut cu o boală rară. Are o denumire lungă și complicată. Nu am avut oase în regiunea gambei. Toate celelalte erau la locul lor.

— Deci ai avut timp o viață să te antrenezi.

— Nu caut compasiune.

— Nici n-ai să primești așa ceva. Dar, chiar și așa, te descurci bine. Ai un mers aproape perfect.

— Mulțumesc, spuse Carrington. Spune-mi cum a fost viața de polițist.

— A fost bine cât a durat.

— Ai văzut efectul criminalității asupra familiilor.

— Uneori.

— Tatăl tău s-a înrolat în Corpul de Marină la 17 ani. Trebuie să fi avut un motiv.

○

Patty Sundstrom și Shorty Fleck ședeau în fața camerei lor, pe scaunele din plastic de sub fereastră. Se uitau la gura drumului dintre copaci și așteptau sosirea mecanicului. Care n-a venit. Shorty se ridică și încercă din nou Honda. Uneori, dacă lași un lucru oprit o vreme, își revine. Avea un televizor așa. Cam o dată din trei n-avea sunet la pornire. Trebuia să-l oprești și să-l pornești din nou.

Întoarse cheia. Nu se întâmplă nimic. Pornit, oprit, pornit, oprit, tăcere, nicio diferență. Se întoarse la scaunul lui. Patty se ridică și luă toate hărțile din torpedo. Se întoarse cu ele la scaun și le întinse pe genunchi. Găsi locul unde se aflau, la capătul unei vinișoare lungi de nici trei centimetri, în mijlocul unei forme de culoare verde-pal. Zona împădurită. Ce părea să fie cam de opt kilometri lățime și puțin peste unsprezece kilometri pe înălțime. Vârful vinișoarei era descentrat față de acel spațiu, la trei kilometri și ceva de marginea estică, dar la aproape cinci kilometri de marginea vestică. Distanțele față de limitele nordică și sudică erau aproximativ egale. Forma verde avea o linie ștearsă de jur împrejur, ca și cum ar fi reprezentat o singură proprietate. Poate că motelul deținea pădurea. Dincolo de ea nu era mare lucru, exceptând drumul cu două benzi de la care se abătuseră, care șerpuia spre est și spre sud către un orașel scris cu litere pe jumătate îngroșate, Laconia, New Hampshire. La o distanță care se apropia mai mult de cincizeci de kilometri decât de treizeci. Estimarea ei din ziua precedentă fusese optimistă.

— Poate că cel mai bine ar fi să facem cum ai zis, spuse ea. Să uităm mașina și să plecăm cu camioneta de tractare. Laconia e aproape de I-93. Am putea ajunge cu autostopul la intersecție. Sau chiar să luăm un taxi. Probabil că ne-ar costa mai puțin decât să petrecem noaptea acolo. Dacă reușim să ajungem la Nashua sau Manchester, putem ajunge la Boston și de-acolo să luăm un autobuz ieftin până la New York.

— Îmi pare rău de mașină, spuse Shorty. Vorbesc serios.

— Ce-a fost a fost, n-are rost să mai discutăm.

— Poate că mecanicul o s-o poată repara. S-ar putea să fie ușor. Nu pricep cum se poate să fi murit așa. Poate că e o conexiune slăbită, ceva simplu. Am avut odată un aparat de radio care nu pornea deloc. I-am tot tras pumni până când am văzut că ștecherul ieșise din priză. Părea cam la fel de mort.

Auziră pași pe pământ. Steven apăru de după colț și se apropie de ei. Trecu de camera doisprezece, apoi de unsprezece și se opri.

— Veniți la masă, spuse el. Nu puneți la suflet ce-a zis Mark. E supărat, atâta tot. Ar vrea să vă ajute și nu poate. A crezut că Peter o să rezolve problema în două minute. S-a necăjit. Îi place ca lucrurile să fie bine pentru toată lumea.

— Când vine mecanicul? întrebă Shorty.

— Mă tem că deocamdată nu putem să-l sunăm, zise Steven. Telefonul a fost mort toată dimineața.

Reacher îl lăasă pe Carrington în grădină și se întoarce la biroul primăriei. Apăsă butonul soneriei de la departamentul de arhive și după un minut Elizabeth Castle apăru pe ușă.

— Mi-ai zis să vin să te pun la curent, spuse el.

— L-ai găsit pe Carter? Întrebă femeia.

— Pare un tip de treabă. Nu văd de ce n-ai vrea să ai o relație cu el.

— Poftim?

— Când te-am întrebat dacă e iubitul tău, te-ai arătat sceptică.

— Că ar dori să aibă o relație cu mine. E cel mai eligibil burlac din Laconia. Ar putea să aibă pe oricine și-ar dori. Sunt sigură că habar n-are cine sunt. Ce ți-a spus?

— Că bunicii mei au fost fie săraci, fie hoți, fie niște hoți săraci.

— Sunt sigură că n-a fost așa.

Reacher nu spuse nimic.

— Deși știu că ambele variante erau motive frecvente, spuse Elizabeth.

— Oricare dintre ele e o posibilitate, spuse Reacher. Nu e nevoie să umblăm cu mânuși aici.

— Probabil că nu s-au înregistrat nici pentru vot. E posibil să fi avut permise de conducere?

— Nu, dacă erau săraci. Și nici dacă erau hoți. În orice caz, nu pe numele reale.

— Tatăl tău trebuie să fi avut certificat de naștere. Trebuie să apară undeva, în acte.

Ușa pentru clienți dinspre coridor se deschise și Carter Carrington intră, cu costumul, cu zâmbetul și cu părul lui vâlvoi. Îl văzu pe Reacher și spuse:

— Salut, din nou – deloc surprins, ca și cum nu s-ar fi așteptat

să dea peste altcineva acolo.

Apoi se întoarse spre tejghea, întinse mâna și spuse:

— Dumneata trebuie să fii doamna Castle.

— Elizabeth, spuse ea.

— Carter Carrington. Realmente încântat să te văd. Mulțumesc că l-ai trimis la mine pe acest domn. Are o situație interesantă.

— Pentru că tatăl lui lipsește din două recensăminte consecutive.

— Întocmai.

— Ceea ce pare a fi intenționat.

— Cu condiția să fim siguri că ne uităm la orașul care trebuie.

— Țasta-i orașul, spuse Reacher. I-am văzut numele scris de peste zece ori. Laconia, New Hampshire.

— Interesant, spuse Carrington.

Apoi o privi pe Elizabeth în ochi și spuse:

— Ar trebui să luăm prânzul împreună odată. Îmi place că ai observat chestia cu două recensăminte. Mi-ar plăcea să discutăm mai mult pe tema asta.

Elizabeth nu-i răspunse.

— În tot cazul, ține-mă la curent, spuse el.

— Ne gândeam că trebuie să fi avut certificat de naștere, spuse femeia.

— Aproape sigur, zise Carrington. Care era data nașterii lui?

Reacher avu o ezitare, apoi spuse:

— O să sune ciudat. În contextul ăsta, adică.

— De ce?

— Uneori, nu era sigur.

— Ce înseamnă asta?

— Uneori spunea că în iunie, alteori, iulie.

— Avea o explicație pentru asta?

— Zicea că nu-și amintește, pentru că zilele de naștere nu erau importante pentru el. Nu înțelegea de ce trebuie felicitat pentru că s-a mai apropiat cu un an de moarte.

— Asta sună sinistru.

— A fost pușcaș marin.

— Ce scria în acte?

— Iulie.

Carrington nu spuse nimic.

— Ce e? Întrebă Reacher.

— Nimic.

— Am convenit deja cu doamna Castle că nu e nevoie să

umblăm cu mânuși.

— Un copil nesigur de data nașterii sale este un simptom clasic al unei familii disfuncționale.

— Teoretic, spuse Reacher.

— În tot cazul, înregistrările nașterilor sunt în ordine cronologică. Dacă nu ești sigur, poate să-ți ia ceva timp. Mai bine să găsim altă cale.

— Cum ar fi?

— În registrul cu arestați de la poliție, poate. Nu vreau să par insensibil. E doar un joc al procentajelor. Fie și numai ca să putem elimina această posibilitate. Ca și tine, nu-mi doresc ca ei să se fi ascuns de rigorile legii. Aș vrea ca motivul să fie mai interesant. Și n-o să dureze mult până o să-l găsim. În momentul de față, departamentul nostru de poliție este computerizat și are înregistrări pentru cam o mie de ani în trecut. Au cheltuit o groază de bani. Chiar dacă banii n-au fost ai noștri, ci au venit de la Homeland Security, totuși... Au făcut și o statuie a primului șef de poliție.

— La cine trebuie să merg?

— Sun eu în prealabil. Cineva o să te aștepte la recepție.

— Cât de cooperanți vor fi?

— Eu sunt cel care decide dacă primăria sare în ajutorul lor. Vreau să spun, când calcă în străchini. Așa că vor fi cât se poate de cooperanți. Dar așteaptă până după prânz. O să ți se acorde mai mult timp în felul ăsta.

○

Patty Sundstrom și Shorty Fleck s-au dus să ia masa la casa cea mare. A fost un prânz stingheritor. Shorty a fost când țeapăn, când sfios. Peter a tăcut. Jignit sau dezamăgit, Patty n-ar fi putut spune. Robert și Steven n-au spus mare lucru. Doar Mark a vorbit cu adevărat. A fost deschis, vesel și comunicativ. Foarte prietenos. Ca și cum evenimentele de dimineață nici nu avuseseră loc. Părea hotărât să găsească soluții pentru problemele lor. Și-a tot cerut scuze față de ei pentru telefon. I-a pus să asculte aparatul mort, ca pentru a-i face să-i împărtășească supărarea. A spus că era îngrijorat că oamenii își vor face griji în privința lor, fie cei de-acasă, fie cei care-i așteptau la destinație. Întârziaseră la vreo întâlnire? Erau oameni pe care trebuiau să-i sune?

— Nu știe nimeni că suntem plecați, zise Patty.

— Serios?

— Ar fi încercat să ne facă să ne răzgândim.

— În legătură cu ce?

— E plictiseală acolo, la noi. Eu și Shorty vrem ceva diferit.

— Unde plănuți să plecați?

— În Florida, spuse ea. Vrem să începem o afacere acolo.

— Ce fel de afacere?

— Ceva pe ocean. Sporturi de apă, poate. De exemplu, închirieri de windsurfuri.

— O s-aveți nevoie de capital, spuse Mark. Ca să cumpărați windsurfuri.

Patty se uită într-o parte, gândindu-se la valiză.

— Cât durează până se repară telefonul? întrebă Shorty.

— Dar ce sunt eu, clarvăzător? întrebă Mark la rândul lui.

— Vreau să spun, de obicei. În medie.

— De regulă, îl repară într-o jumătate de zi. Iar mecanicul ne e prieten bun. O să-l rugăm să ne pună primii pe lista de așteptare. Ați putea să porniți la drum înainte de cină.

— Și dacă durează mai mult de o jumătate de zi?

— Atunci, aia e, cred. N-am nicio putere.

— Sincer, cel mai bun lucru ar fi să ne duceți cu mașina în oraș. Așa ar fi cel mai bine și pentru noi, și pentru voi. Ați scăpa de noi.

— Dar mașina voastră ar rămâne aici.

— O să trimitem o mașină de tractare.

— Oare?

— De la prima firmă pe care o vedem.

— Putem să avem încredere în voi?

— Îți promit c-o să am grijă de asta.

— OK, dar trebuie să recunoști că, până acum, n-ai demonstrat că se poate bizui cineva pe tine când e vorba să ai grijă de lucruri.

— Promit că vom trimite o mașină.

— Și dacă nu trimiteți? Noi conducem o afacere aici. Vom fi nevoiți să ne descotorosim de mașină. Ceea ce s-ar putea dovedi dificil, pentru că, în primul rând, nu e a noastră ca să facem ce vrem cu ea. N-am putea face mare lucru fără un titlu de proprietate. N-am putea s-o donăm. Nici măcar la fier vechi n-am putea s-o vindem. Fără îndoială că alternativele ne-ar costa timp și bani. Dar n-am avea încotro. N-am putea s-o ținem aici veșnic, să încurce locul. Nu e nimic personal în asta. La o afacere ca a noastră, imaginea și atractivitatea înseamnă totul. Trebuie să

atrage oamenii, nu să-i respingă. O ruginitură de mașină în fața și în centrul parării ar transmite un mesaj defavorabil. Fără supărare, sunt sigur că înțelegeți.

— Ai putea să vii cu noi la firma de tractare, spuse Shorty. Ai putea să ne duci acolo mai întâi. Să vezi cum aranjăm treaba. Ca martor.

Mark încuviință din cap și-și lăsă privirea în jos, încurcat.

— Bun răspuns, spuse el. Adevărul e că în acest moment nici pe noi nu ne aranjează să facem drumuri cu mașina în oraș. Am investit enorm în locul ăsta. Trei dintre noi și-au vândut mașinile. Am păstrat-o pe-a lui Peter, ca s-o folosim în comun, pentru că era cea mai veche și, deci, valora cel mai puțin. Azi-dimineață n-a vrut să pornească. Exact la fel ca a voastră. O fi ceva în aer. Dar, practic vorbind, în clipa asta mă tem că suntem blocați aici împreună.

Reacher mănca la localul pe care îl alesese mai devreme, unde se serveau feluri de mâncare pretențioase, dar ușor de recunoscut, într-o sală plăcută, cu fețe de masă. Comandă un burger însoțit de tot felul de garnituri și o felie de plăcintă cu caise, cu cafea din belșug. Apoi plecă spre secția de poliție. O găsi chiar acolo unde-i spusese Carrington. Holul public era înalt, plcat cu faianță și avea un aer formal. În spatele biroului din lemn de mahon de la recepție era o funcționară civilă. Reacher îi spuse cum îl cheamă și adăugă că domnul Carter Carrington îi promisese că va suna înainte și va aranja să vină cineva să-l întâmpine. Abia apucase să rostească prima jumătate a numelui lui Carrington, că femeia era deja la telefon. Era limpede că fusese avertizată că urmează să vină.

Îl rugă să ia loc, dar el rămase să aștepte în picioare. Nu mult, după cum se dovedi. Doi detectivi își făcură apariția pe o ușă dublă. Un bărbat și o femeie. Ambii arătau ca niște profesioniști adevărați. La început, Reacher crezu că nu veniseră pentru el. Se aștepta la un funcționar de arhivă. Dar cei doi veniră direct către el și, când se apropiară destul, bărbatul spuse:

— Domnul Reacher? Sunt Jim Shaw, șeful detectivilor. Sunt foarte încântat să te cunosc.

Șeful detectivilor. Foarte încântat. Carrington spusese că vor fi foarte cooperanți. Și nu glumise. Shaw era un tip corpulent, la

cincizeci și ceva de ani, cam de un 1,78 metri înălțime, un irlandez cu o față ridată și o claie de păr roșu. Pe o rază de o sută cincizeci de kilometri în jurul Bostonului, oricine l-ar fi recunoscut drept polițist. Era ca o poză dintr-o carte.

— Și eu sunt foarte încântat să te cunosc, spuse Reacher.

— Eu sunt detectivul Brenda Amos, spuse femeia. Bucuroasă să te ajut. Orice ai nevoie.

Accentul ei era din sud. Vorbea tărăgănat, dar îndulcirea consoanelor dispăruse. Accentul se înăsprise prin influență. Era cu zece ani mai tânără decât Shaw, zveltă, cam de 1,67 metri înălțime. Părul blond, pomeții proeminenți și ochi verzi și apatici, care spuneau: nu te pune cu mine.

— Doamnă, mulțumesc, spuse el. Dar, serios, nu e mare scofală. Nu știu exact ce v-a spus domnul Carrington, dar n-am nevoie decât de ceva istorie antică. Care probabil că nici nu e acolo, oricum. E ceva de-acum optzeci de ani. Nici măcar nu e un caz nerezolvat.

— Domnul Carrington ne-a spus că ai fost polițist militar, spuse Shaw.

— Demult.

— Asta-ți dă dreptul la zece minute de lucru la computer. Nici nu îți trebuie mai mult.

Îl conduseră în spate pe porțile din mahon înalte până la șold, spre o zonă plină cu oameni îmbrăcați civil, care stăteau față în față la birouri împerecheate. Birourile erau încărcate cu telefoane, ecrane de computer plate, tastaturi și coșuri din sârmă cu documente. Ca orice birou de oriunde, cu excepția aerului mizer și apăsător, care-l făcea să fie, inconfundabil, un loc populat de polițiști. O luară pe un coridor cu birouri pe ambele părți. Se opriră la al treilea pe stânga. Era al lui Amos. Ea îl invită pe Reacher să intre, iar Shaw își luă la revedere și plecă, ca și cum toate uzanțele de curtoazie fuseseră îndeplinite și, prin urmare, misiunea lui se încheiase. Amos îl urmă pe Reacher în încăpere și închise ușa. Structura exterioară a biroului era veche și tradițională, dar tot ce se afla înăuntru era nou și elegant. Masa de lucru, scaunele, dulapurile, computerul.

— Cu ce-ți pot fi de folos? întrebă Amos.

— Caut pe cineva cu numele de familie Reacher, în rapoartele de poliție din anii 1920, 1930 și 1940.

— Rude?

— Bunicii și tatăl meu. Carrington crede că au evitat

recensământul pentru că aveau mandate federale.

— Noi suntem departament municipal. N-avem acces la arhivele federale.

— Se poate să fi început de la un nivel mai mic. Ca mai toți, de altfel.

Amos trase tastatura mai aproape și începu să tasteze. Întrebă:

— Au existat și alte ortografii ale numelui?

— Nu cred, spuse Reacher.

— Prenume?

— James, Elizabeth și Stan.

— Jim, Jimmy, Jamie, Liz, Lizzie, Beth?

— Nu știu cum își ziceau unul altuia. Nu i-am întâlnit niciodată.

— Stan venea de la Stanley?

— N-am auzit niciodată asta. Întotdeauna a fost doar Stan.

— Alte nume cunoscute?

— De mine, nu.

Amos tastă ceva, dădu clic și așteptă.

Nu spuse nimic.

— Bănuiesc că și tu ai fost în poliția militară, spuse Reacher.

— Ce m-a trădat?

— Mai întâi, accentul. E ca în U.S. Army. În principal sudic, dar ușor amestecat. În plus, majoritatea polițiștilor civili întreabă ce am făcut și cum am făcut. Din motive de curiozitate profesională. Dar tu n-ai întrebat. Cel mai probabil, pentru că deja știi.

— Vinovată, fără drept de apel.

— De cât timp ai părăsit armata?

— De șase ani, spuse ea. Tu?

— De mai mulți ani.

— Ce unitate?

— 110, mai ales.

— Fain, spuse ea. Cine era comandant cât ai fost acolo?

— Eu.

— Și acum te-ai retras în genealogie.

— Am văzut un indicator pe drum, spuse el. Atât. Încep să-mi doresc să nu-l fi văzut.

Ea se uită din nou la monitor.

— Avem un rezultat, spuse Amos. De-acum 75 de ani.

Brenda Amos făcu dublu-clic cu mouse-ul și tastă o parolă. Apoi, după încă un clic, se aplecă în față și citi cu glas tare:

— Într-o seară târzie din septembrie 1943, un tânăr a fost găsit inconștient pe trotuarul unei străzi din centrul Laconiei. Fusesse bătut. A fost identificat ca fiind un localnic de 21 de ani, deja cunoscut de departamentul de poliție ca scandalagiu și bătăuș, dar de neatins pentru că era fiul unui bogătaș al orașului. Prin urmare, bănuiesc că polițiștii s-au bucurat în sinea lor, dar, ca să salveze aparențele, au fost nevoiți să deschidă o anchetă și să treacă prin etapele cuvenite. Spune aici că a doua zi au mers din casă în casă, fără să se aștepte să afle prea multe. Dar, de fapt, au aflat o mulțime. Au găsit o doamnă în vârstă care văzuse toată trășenia prin binoclu. Victima începuse altercația cu doi tineri, evident așteptându-se să iasă învingător, dar în final fusese bătut măr.

— De ce folosea bătrâna binoclul la ora aia a serii? întrebă Reacher.

— Zice aici că-i plăcea să observe păsările. Era interesată de migrația din timpul nopții și de zborul continuu.

A declarat că putea să deslușească forme pe fundalul cerului.

Reacher nu spuse nimic.

— L-a identificat pe unul dintre ceilalți doi tineri ca membru al clubului local de observare a păsărilor.

— Tatăl meu a fost pasionat de observarea păsărilor, spuse Reacher.

Amos încuviință din cap.

— Bătrâna l-a identificat ca fiind un tânăr pe care-l cunoștea personal, cu numele de Stan Reacher, având doar șaisprezece ani pe-atunci.

— Era sigură de asta? Eu cred că în septembrie 1943 tata avea doar cincisprezece ani.

— Pare să fi fost sigură în privința numelui. Se poate să se fi înșelat în privința vârstei. Bătrâna privea de la fereastra apartamentului situat deasupra băcăniei, uitându-se direct în lungul străzii către o porțiune generoasă de cer spre est. I-a văzut pe Stan Reacher și un prieten neidentificat cam de aceeași vârstă. Veneau către ea, dinspre centrul orașului. Au trecut prin zona luminată de un stâlp stradal, ceea ce i-a permis să fie sigură pe identificarea făcută. Apoi, l-a văzut pe tânărul de 21 de ani venind spre cei doi din direcția opusă. Și el a trecut printr-o zonă luminată. Din păcate, întâlnirea s-a produs în întunericul dintre cei doi stâlpi, dar a fost suficientă lumină ca femeia să vadă ce se întâmplă. A spus că era ca și cum ar fi urmărit un spectacol de umbre. Gesturile fizice ale tinerilor erau astfel mai accentuate. Băieții mai mici erau în continuare cu fața la ea. Băiatul mai mare era cu spatele. Părea că le cere ceva. Apoi, că-i amenință. Unul dintre băieții mai mici a fugit, fiind poate timid sau speriat. Celălalt băiat mai mic a rămas pe loc și, pe neașteptate, l-a pocnit în față pe băiatul mai mare.

Reacher încuviință din cap. Personal, numea asta să fii primul care trece la represalii. Surpriza era întotdeauna un lucru bun. Un bărbat înțelept nu numără niciodată până la trei.

Amos continuă:

— Bătrâna a declarat că băiatul mai mic a continuat să-l lovească pe băiatul mai mare până când acesta a căzut, după care băiatul mai mic l-a lovit de mai multe ori cu piciorul în cap și în coaste, apoi băiatul mai mare s-a ridicat cu greu și a încercat să fugă, dar băiatul mai mic l-a prins din urmă și i-a pus piedică, chiar în zona luminată, care se pare că era foarte luminată, astfel încât bătrânei nu i-a fost deloc greu să-l vadă pe băiatul mai mic lovindu-l cu piciorul de mai multe ori pe cel mai mare. Apoi s-a cărat la fel de brusc cum începuse, s-a reunit cu amicul lui timid și au plecat amândoi ca și cum nu se întâmplase nimic. Bătrâna făcuse însemnări pe o foaie de hârtie, plus o diagramă, pe care le-a dat-o a doua zi polițiștilor veniți să o interogheze.

— Excelent martor, spuse Reacher. Pariez că procurorul districtual o iubea. Ce s-a mai întâmplat după aia?

Amos derulă textul și citi.

— Nu s-a mai întâmplat nimic, spuse ea. Cazul nu a dus nicăieri.

— De ce?

— Lipsă de personal. Recrutările pentru cel de-al Doilea Război Mondial începuseră cu doi ani înainte. Departamentul de poliție funcționa cu personalul la limita de avarie.

— De ce n-a fost recrutat tânărul de douăzeci de ani?

— Tăticul era bogătaş.

— Nu pricep, zise Reacher. De câți oameni ar fi fost nevoie? Aveau un martor ocular. Nu-i așa de greu să arestezi un băiat de cincisprezece ani. Doar nu era nevoie de o echipă SWAT pentru asta.

— Agresorul nu era identificat și nu avea cine să-l caute.

— Ai spus că bătrâna-l cunoștea de la clubul de păsărari.

— Atacatorul a fost prietenul necunoscut. Stan Reacher a fost cel care a fugit.

○

Le-au dat câte o ceașcă de cafea lui Patty și Shorty și i-au trimis în camera lor. Mark i-a urmărit din priviri până când au ajuns la jumătatea drumului și arătau ca niște oameni care nu se mai întorc. Apoi se roti spre ceilalți și spuse:

— În regulă, bagă telefonul la loc în priză.

După ce Steven făcu asta, Mark spuse:

— Acum, arată-mi problema cu ușa.

— Problema nu e cu ușa, spuse Robert. E cu timpul nostru de reacție.

Traversară un hol interior și deschiseră ușa unui salon din spate. Încăperea era mică prin comparație, dar tot avea o mărime rezonabilă. Era vopsită în negru. Fereastra era acoperită cu scânduri. Toți cei patru pereți erau acoperiți cu televizoare cu ecran plat. În centrul încăperii era un scaun pivotant, încadrat de patru bancuri de lucru joase, pline cu tastaturi și joystickuri. Ca un centru de comandă. Patty și Shorty erau pe ecrane, în imagini live, trecuseră de șopron acum și se îndepărtau de un grup de camere ascunse, apropiindu-se de un altul, unele cu imagine directă și bine focalizată, altele acoperind un câmp mai larg, cu cei doi apărând micuți în depărtare.

Robert păși peste un banc de lucru și se așează în fotoliu. Cu un clic de mouse, ecranele se schimbă într-o secvență întunecată, nocturnă.

— Asta e o înregistrare de la trei dimineața, spuse el.

Imaginea era forțată și încețoșată, din cauza filtrelor pentru vederea de noapte, dar era clar din camera zece, cu patul ei dublu în care se vedea clar că dormeau două persoane. Era camera montată în detectorul de fum, cu câmp suficient de larg ca să poată fi considerată „ochi de pește“.

— Numai că tipa nu dormea, spuse Robert. După aceea, mi-am dat seama că dormise cam patru ore și deodată s-a trezit. Dar nu s-a mișcat deloc. Niciun mușchi nu i s-a clintit. N-a dat absolut niciun semn. În acel moment, sincer, stăteam relaxat, pentru că ultimele patru ore fuseseră de-a dreptul plictisitoare. Plus că-n momentul ăla, din câte știam, tipa încă dormea. Dar de fapt stătea în pat și se gândea. La ceva care trebuie s-o fi înfuriat. Pentru că... ia priviți!

Pe ecrane, scena era aceeași, dar apoi s-a schimbat rapid, fără niciun avertisment, când Patty a dat așternuturile la o parte și s-a dat jos din pat exasperată, cu mișcări controlate, ordonate, hotărâte, exasperate. Robert spuse:

— Până să mă ridic și să-mi apropii degetul de butonul de deblocare, ea deja încercase ușa o dată. Cred că voia să ia aer. A trebuit să iau o decizie. Am hotărât să o las încuiată, pentru că mi s-a părut că e mai coerent așa. Am lăsat-o încuiată până când Peter s-a dus acolo să repare mașina. Atunci am descuiat-o gândindu-mă că unul dintre ei va dori să iasă și să vorbească cu el.

— În regulă, spuse Mark.

Robert dădu câteva clicuri și ecranele reveniră la imaginea de zi, dintr-un unghi diferit. Patty și Shorty stăteau unul lângă celălalt pe patul nefăcut din camera zece.

— Asta s-a întâmplat în timp ce noi ne luam micul dejun, spuse Robert.

— Eu eram de serviciu, spuse Steven. Priviți ce se întâmplă!

Robert apăsă butonul play. Imaginea avea sonor. Shorty devia atenția de la propriile metehne perorând despre mecanicii care au tarife fixe. Spunea: „Practic, e ca și cum ai fi plătit pentru simplul fapt că ești în viață. Dă-mi voie să-ți spun că nu-i la fel când cultivi cartofi“.

Robert opri înregistrarea.

— Și ce se întâmplă în continuare? întrebă Steven.

— Sper sincer ca Patty să-i demonstreze că cele două meserii sunt enorm de diferite din perspectivă economică, spuse Mark.

— Eu sper sincer ca Patty să-i ardă un pumn în mutră și să-i

spună să-și țină pliscul, zise Peter.

— Nici una, nici alta, spuse Steven. O apucă din nou exasperarea.

Robert apăsă din nou butonul play. Patty se ridică brusc, făcând patul să se clatine, și spuse: „Ies afară să iau aer.“ Steven spuse:

— Îi sare țafna imediat și are gesturi bruște. Uite aici, a trecut de la calm la iritare maximă în 1,1 secunde. Am numărat cadrele video. N-am putut să apăs butonul la timp. Apoi am văzut că vine Shorty să încerce ușa, așa că am deblocat-o cu întârziere. Mi-am zis că, dacă el o deschide când ea n-a reușit, cumva o să dea vina mai mult pe ea decât pe ușă.

— Se poate remedia chestia asta? întrebă Mark.

— Paza bună trece primejdia rea. Cred că trebuie să ne concentrăm mai bine.

— Cred că altă cale nu e. Nu vrem să-i speriem prea curând.

— Cât mai durează până luăm decizia finală?

Mark făcu o pauză lungă, apoi spuse:

— Hai s-o luăm acum, dacă vrei.

— Serios?

— De ce să mai așteptăm? Cred că am văzut destul. Nu putem spera să găsim alții mai buni. Sunt veniți de nicăieri și nimeni nu știe că au plecat. Cred că suntem gata.

— Eu votez pentru, spuse Steven.

— Și eu, spuse Robert.

— Și cu mine, trei, spuse Peter. Sunt perfecți.

Robert readuse imaginea la transmisiunea live și îi văzură pe Patty și Shorty pe scaunele din plastic, pe alea din scânduri care trecea pe sub fereastra lor, încercând să prindă razele palide ale soarelui de după-amiază.

— Unanimitate, anunță Mark. Toți pentru unul și unul pentru toți.

Ecranele se schimbă din nou la o imagine de webmail presărată cu traduceri în alfabet străine. Robert tastă patru cuvinte.

— OK? întrebă el.

— Trimite-l!

Robert trimise mesajul care spunea: „Camera zece e ocupată“.

— Eu tot nu pricep, spuse Reacher. Doamna pasionată de păsări l-a identificat pe Stan, iar ei puteau să-l preseze pe Stan ca să le spună cine era prietenul lui misterios. Un singur pas mai era de făcut. O vizită la el acasă. Cel mult, cinci minute. Asta nu-i o problemă care să țină de lipsa de personal. Un om putea să facă asta în drum spre prăvălia cu gogoși.

— Stan Reacher figura ca rezident în afara jurisdicției, spuse Amos. Asta înseamnă o mulțime de documente de completat. Pe atunci, n-aveau decât mașini de scris. În plus, probabil că s-au gândit că băiatul o să-și țină oricum gura, oricât de tare l-ar fi presat, ceea ce nu prea puteau să facă pentru că s-ar fi aflat pe un teren străin, probabil cu un localnic de față și poate și avocații și părinții. Și, pe lângă toate astea, cred că s-au gândit că între timp amicul misterios își luase tălpășița și părăsise deja statul. Și oricum nu prea se omorau de dragul victimei. Fără îndoială că cel mai simplu le-a fost să lase lucrurile în voia sorții.

— În afara cărei jurisdicții figura ca rezident Stan Reacher?

— A departamentului de poliție din Laconia.

— Povestea spune că s-a născut și a crescut aici.

— Poate că s-a născut aici, în spital, dar apoi poate că a crescut în afara orașului, la o fermă sau ceva de genul ăsta.

— N-am avut niciodată impresia asta.

— Atunci, într-un sat din apropiere. Suficient de aproape ca să facă parte din același club cu femeia care locuia deasupra băcăniei din centru. A indicat Laconia ca loc de naștere pentru că acolo era spitalul și probabil că a spus că a și crescut în Laconia. Ca o denumire generică a zonei. Așa cum unii spun Chicago, deși multe dintre suburbiile nu fac parte exact din Chicago. La fel și când vine vorba de Boston.

— Zona metropolitană a Laconiei, spuse Reacher.

— Lucrurile erau mai dispersate atunci. Erau fabrici mici peste tot. Douăzeci și ceva de muncitori într-o casă cu patru camere. Poate într-o sală de clasă. Sau o biserică. Toate erau considerate Laconia, indiferent ce avea de spus poșta despre asta.

— Încearcă Reacher singur, spuse el. Fără prenume. Poate c-am avut veri în regiune. Aș putea obține o adresă.

Amos trase din nou tastatura aproape și tastă cele șapte litere, apoi dădu un clic. Reacher văzu cum se schimbă ecranul reflectat în ochii ei.

— Un singur rezultat, spuse ea. La peste șaptezeci de ani după primul. Trebuie că sunteți o familie care respectă legea, relativ vorbind.

Dădu clic din nou și citi cu glas tare:

— Cam cu un an și jumătate în urmă, o mașină de patrulă a răspuns la un apel primit de la birourile districtuale pentru că un client tulbura liniștea publică. Făcea tărăboi și se comporta amenințător. La vederea uniformelor, individul s-a calmat, și-a cerut scuze și lucrurile n-au mers mai departe. A spus că-l cheamă Mark Reacher. Rezident în afara jurisdicției.

— Vârsta?

— Atunci avea 26 de ani.

— Poate fi nepotul meu de departe, respins de familie de multe ori. De ce era supărat?

— Sustinea că i se întârzie eliberarea unei autorizații de construcție. Zicea că renovează un motel undeva în afara orașului.

După treizeci de minute la soare, Patty intră în cameră ca să se ducă la baie. La întoarcere, se opri la măsuța de toaletă de vizavi de capătul patului. Se uită în oglindă și-și suflă nasul. Făcu batista ghemotoc și o aruncă spre coșul de gunoi. Nu-l nimeri. Ca o adevărată canadiancă, se aplecă să-și corecteze eroarea.

Văzu un bețișor de urechi folosit, în spațiul dintre covor și perete. Nu era al ei. Nu folosea așa ceva. Era ascuns în umbră, în spatele spațiului pentru picioare de sub măsuță, dincolo de picioarele scaunului. Curățenie imperfectă, fără îndoială, dar era de înțeles. Poate chiar inevitabil. Poate că fusese împins mai adânc în ascunzătoare chiar de roțile aspiratorului.

Numai că...

— Shorty, vino să te uiți la ceva! strigă ea.

Shorty se ridică de pe scaun și intră în cameră, lăsând ușa larg deschisă.

Patty îi arată cu degetul.

— E pentru curățat urechile, spuse Shorty. Sau ca să le usuci. Sau și una, și alta. Au două capete. Le-am văzut la farmacie.

— De ce e acolo?

— Cineva n-a nimerit coșul de gunoi. Poate că s-a lovit de margine și s-a rostogolit acolo. Se întâmplă tot timpul. Cameristelor nu le pasă.

— Du-te înapoi la scaunul tău, Shorty, spuse ea.

Shorty ieși.

După un lung minut, Patty i se alătură.

— Ce-am făcut? întrebă el.

— E vorba de ce n-ai făcut, spuse ea.

— Ce n-am făcut?

— N-ai gândit, spuse Patty. Mark ne-a spus că asta e prima cameră pe care au renovat-o până acum. Că, de fapt, tocmai au terminat-o. Ne-a rugat să-i facem onoarea de a fi primii care ocupăm camera asta. Și-atunci de ce e un bețișor de urechi uzat în ea?

Shorty încuviință din cap. Încet, dar sigur.

— Și povestea cu mașina lor a fost ciudată. Peter trebuie să fie un fel de sabotor. Când o să se prindă ceilalți?

— De ce să ne mintă în privința camerei?

— Poate că n-au mințit. Poate că un zugrav a folosit bețișorul ăla. Ca să repare un defect în vopseaua aplicată pe lemn. Se întâmplă și așa ceva. Poate când au adus mobila înăuntru. E greu de evitat.

— Acum crezi că oamenii ăștia sunt OK?

— Nu în privința mașinii. Dacă nici a lor n-a vrut să pornească în dimineața asta, de ce nu au chemat deja mecanicul?

— Telefonul era deranjat.

— Poate că nu era în acel moment, la prima oră a dimineții. Ne puteam lipi și noi. Împărțeam costurile. Situația ar fi fost mai rezonabilă.

— Shorty, uită de tariful mecanicului, bine? Treaba asta e mai importantă. Indivizii ăștia se comportă ciudat.

— Ți-am spus asta de la început.

— Am crezut că pur și simplu nu-ți place de ei.

— Am avut motivele mele.

— Ce ne facem?

Shorty privi în jur. Mai întâi la gura drumului dintre copaci, apoi la portbagajul Hondei moarte, unde greutatea valizei deforma arcurile mașinii.

— Nu știu, spuse el. Poate am reuși să tractăm mașina cu un ATV. Poate că au cheile în contact. Sau agățate de un cârlig în șopron.

— Nu putem să furăm un ATV.

— N-ar fi furt, ar fi împrumut. Am putea să tractăm mașina trei kilometri pe drum și să aducem ATV-ul înapoi.

— Și pe urmă? N-am avea decât o mașină moartă la margine de drum.

— Poate trece pe-acolo o mașină de dezmembrări auto. Sau am putea să ne urcăm în prima mașină care ne ia și să uităm de Honda. Mai devreme sau mai târziu, o să vină cei de la district s-o ia și s-o ducă la fier vechi.

— Avem măcar cablu de tractare?

— Poate găsim unul în șopron.

— Nu cred că ATV-ul e suficient de puternic.

— Am putea folosi două. Ca două remorchere care trag un vas transoceanic la gura portului.

— Asta e o nebunie.

— Bine, poate am reuși să folosim un ATV doar ca să cărăm valiza.

— Adică, s-o târâm după noi?

— Cred că au și o platformă în spate.

— E prea mică.

— Atunci, am putea s-o echilibrăm pe ghidon și pe rezervorul de benzină.

— N-o să le placă dacă lăsăm mașina noastră aici.

— Ghinion.

— Știi măcar cum se conduce un ATV?

— Nu poate fi așa de greu. Oricum, am merge cu viteză mică. Și n-avem cum să cădem, că nu e ca la o motocicletă obișnuită.

— E o posibilitate, zise Patty. Cred.

— Să așteptăm până după cină, spuse Shorty. Poate că se repară telefonul și vine și mecanicul și totul se rezolvă. Dacă nu, după ce se-ntunecă, vedem ce e în șopronul ăla. Bine?

Patty nu-i răspunse. Rămaseră pe loc, tolăniți în scaunele din plastic, dornici să prindă ultimele raze de soare. Ușa camerei

rămăsese larg deschisă.

○

La cincizeci de metri de ei, în centrul de comandă din salonul din spate, Mark întreba:

— Cine a ratat bețișorul de urechi?

— Toți, spuse Peter. Cu toții am verificat camera și toți ne-am dat acceptul.

— Atunci, cu toții am comis o eroare gravă. Acum sunt agitați. Mult prea devreme. Trebuie să gestionăm mai bine povestea asta.

— El crede c-a fost zugravul. Până la urmă, ea o să-l creadă. Nu vrea să-și facă griji. Vrea să fie fericită. O să se convingă singură. Se vor potoli amândoi.

— Crezi?

— De ce am fi mințit în privința camerei? Nu există niciun motiv posibil pentru asta.

— Adu-mi un ATV, spuse Mark.

Reacher se întoarce în elegantul birou districtual cu scanările recensămintelor și compartimentele de un milion de dolar și îl găsi la recepție pe același tip morocănos. Și de data asta, Reacher ceru să consulte două recensăminte, primul de când Stan avea doi ani și al doilea de când tatăl lui avea doisprezece ani, dar de data asta pentru restul districtului care se afla în afara graniței efective a orașului Laconia.

— Nu putem să facem asta, zise tipul.

— De ce?

— Ne ceri o formă de covrig. Cu o gaură în mijloc, care e Laconia și pe care ai văzut-o deja. Am dreptate?

— Te-ai prins din prima.

— Nu așa se fac extrasele astea. Nu există formă de covrig. Poți să ai o arie, o arie mai mare sau o arie și mai mare. Cu alte cuvinte, orașul, districtul și statul. Dar aria mai mare include întotdeauna aria mai mică. Iar aria și mai mare le include pe ambele. Ceea ce e logic, dacă stai să te gândești. Nu există găuri în centru. Orașul e în district, iar districtul e în stat.

— Am înțeles, spuse Reacher. Mulțumesc pentru explicație. Atunci, aleg tot districtul.

— Mai ești rezident?

— De dimineată, ai acceptat că sunt. Și iată-mă din nou. E clar că n-am părăsit orașul cu toate posesiunile lumești. Aș spune că statutul meu de rezident e mai sigur ca oricând.

— Compartimentul patru, spuse tipul.

Patty și Shorty auziră un motor pornind în depărtare, asurzitor

ca o motocicletă, și se ridicară să arunce o privire de la colț. Îl văzură pe Peter mergând cu un ATV înapoi către casă. Acum doar opt vehicule erau parcate ordonat la șopron.

— A pornit de la prima cheie, spuse Shorty. Sper că toate sunt la fel.

— E mult prea zgomotos, spuse Patty dezamăgită. N-avem cum s-o facem. S-ar prinde imediat.

Peter parcă lângă casa depărtată. Opri motorul și liniștea se așternu din nou. Coborî și intră în clădire. Patty și Shorty se întoarseră la scaunele lor din plastic.

— Terenul e destul de plat pe-aici, remarcă Shorty.

— Ne-ajută cu ceva asta?

— Am putea să împingem un ATV. Cu motorul oprit. Cu valiza echilibrată pe el. Am putea să-l folosim ca pe un cărucior de mobilă.

— Oare?

— Nu poate fi așa de greu. Vezi tot timpul oameni împingându-și motocicletele. Nici măcar n-ar fi nevoie să-l ținem în echilibru, și suntem doi. Pariez că ne-ar fi foarte ușor.

— Trei kilometri dus și trei kilometri întors? Ceea ce ne-ar obliga să lăsăm valiza la marginea drumului și noi să ne întoarcem aici. După care, am mai avea trei kilometri de mers pe jos. Cu totul, nouă kilometri, dintre care șase împingând ATV-ul. Ar dura foarte mult.

— Cam trei ore, zic eu, spuse Shorty.

— Depinde de cât de repede reușim să împingem. Încă nu știm asta.

— Bine, hai să zicem patru ore. Trebuie să calculăm în așa fel încât să terminăm înainte de zori. Poate vedem vreun fermier care se duce la piață. Trebuie să circule și mașini pe-aici. Așa că ar trebui să pornim pe la miezul nopții. Ceea ce e bine. Ceilalți o să doarmă atunci.

— E o posibilitate, spuse Patty. Cred.

Apoi auziră cum ATV-ul pornește din nou, la cincizeci de metri, apoi mai aproape. Se auzea ca și cum trecea pe lângă șopron și venea direct către ei.

Se ridicară. Motorul se auzi tare și vehiculul apăru de după colț, condus de Mark, împrăștiind pământ. O cutie de carton era prinsă de grătarul din spate. Mark frână, scoase motorul din viteză și-l opri. Afișă zâmbetul lui de stăpân al universului.

— Vești bune, spuse el. Telefonul și-a revenit. Mecanicul va fi

aici mâine-diminează, la prima oră. L-am sunat prea târziu ca să mai poată veni azi. Dar știe care e problema. S-a mai lovit de ea. Se pare că e un circuit electronic aproape de locul unde furtunurile de la aerotermă trec prin spatele bordului mașinii. Circuitul se prăjește când apa din furtunuri se încălzește prea mult. Aduce el un circuit de schimb, pe care l-a luat de la o firmă de dezmembrări. Vrea cinci dolari pe el. Plus cincizeci pentru muncă.

— E foarte bine, spuse Shorty.

Patty nu spuse nimic.

— Și mă tem c-o să vă cer și eu cincizeci pentru cameră, spuse Mark.

Se făcu liniște preț de o secundă.

— Știți, mi-ar plăcea să vă spun că hai s-o lăsăm așa, dar banca mi-ar face capul mare. Aici e vorba de o afacere, mă tem. Trebuie s-o luăm cât se poate de în serios. Iar din punctul vostru de vedere nu-i așa de rău. O sută pentru motel și cincizeci și ceva pentru reparația mașinii, și ați scăpat de-aici pentru mai puțin de două sute de dolari. Putea să fie mult mai rău.

— Vino să-ți arăt ceva, spuse Patty.

Mark coborî din ATV și Patty îl conduse în cameră. Arătă cu degetul către spațiul gol de sub măsuta de toaletă.

— La ce trebuie să mă uit? zise Mark.

— Ai să vezi.

Mark se uită.

Și văzu.

— O, Doamne! spuse el.

Se aplecă și culese de sub masă bețișorul de urechi.

— Scuzele mele cele mai sincere, spuse el. E de neiertat.

— De ce ne-ai spus că suntem primii clienți ai acestei camere?

— Poftim?

— Ai făcut din asta o mare chestie.

— Păi, chiar sunteți primii clienți. Fără doar și poate. Asta e cu totul altceva.

— Zugravul? întrebă Shorty.

— Nu.

— Atunci, cine? întrebă Patty.

— Cei de la bancă ne-au spus să ne îmbunătățim marketingul. Am angajat un fotograf să ne facă poze pentru o broșură publicitară. A adus cu el un model de la Boston. Am lăsat-o să se machieze aici, pentru că e camera cea mai frumoasă. Cred că am

vrut s-o impresionăm. Arăta foarte bine. Am crezut că am făcut curat după ea. E evident că n-am reușit întru totul. Încă o dată, scuzele mele cele mai sincere.

— Și eu îmi cer scuze, spuse Patty. Cred că m-am grăbit să trag concluzii. Cum au ieșit pozele?

— Era îmbrăcată ca pentru drumeție. Bocanci foarte mari și pantaloni scurți foarte scurți. Un pasionat de drumeții într-o zi călduroasă, evident, pentru că nici maioul nu o acoperea foarte mult. Motelul era în spatele ei. Arăta destul de bine.

Patty îi dădu încă cincizeci din dolarii lor câștigați cu greu și spuse:

— Cât vă datorăm pentru mâncare?

— Nimic, spuse Mark. Măcar atât putem să facem și noi.

— Ești sigur?

— Absolut sigur. Țștia sunt bani pentru întreținerea gospodăriei. Banca nu vede sumele alea.

Puse cei cincizeci de dolari și bețișorul de urechi în buzunarul pantalonilor și spuse:

— Și, cumva pe același subiect, am ceva pentru voi.

Ieși din cameră și se duse la cutia de carton din spatele ATV-ului.

— Bineînțeles, sunteți invitați în seara asta la cină și mâine-dimineață la micul dejun, dar la fel de bine noi toți am înțelege dacă ați prefera să mâncați singuri, doar voi doi. Oricine știe că poate fi stresant să încheși o conversație. Am adunat pentru voi niște ingrediente. Ori veniți la noi acasă, ori vă serviți singuri din cutie. Niciun fel de presiune într-un sens sau în altul.

Desfăcu curelele și săltă cutia în brațe. Se întoarse pe jumătate și i-o pasă lui Shorty.

— Mulțumesc, spuse Patty.

Mark se mulțumi să zâmbască și se urcă pe ATV, apoi porni motorul feroce. Descrie un cerc larg în parcare pietruită și dispăru după colț, înapoiindu-se acasă.

Compartimentul patru era la fel cu compartimentul doi, doar că era într-un loc diferit. Altfel, era identic. Avea același scaun tapițat cu tweed și un ecran plat, un creion ascuțit și un teanc de foi cu numele districtului pe antet, ca un brand hotelier. Ecranul plat era deja albastru, cu două pictograme în colțul din dreapta

sus, ca niște timbre pe o scrisoare, la fel ca înainte.

Reacher făcu dublu-clic pe prima și văzu același fundal gri, ca de navă de război, și o pagină de titlu în același stil guvernamental, spunând aceleași lucruri pe care le văzuse și înainte, cu excepția frazei centrale în care se spunea că, de data asta, rezultatele erau extrase pentru întreg districtul.

Derulă imaginea pe ecran cu roțița situată între omoplații mouse-ului. Găsi aceeași introducere, cu aceeași expunere detaliată a îmbunătățirilor aduse metodologiei. Sări peste toate acestea și se duse direct la lista de nume. Reuși să intre într-un ritm, mișcând roțița cu buricul degetului, folosind un fel de impuls elastic încorporat, trecând rapid prin secțiunea A, secțiunea B și secțiunea C, accelerând mișcarea paginilor până ce aproape că nu se mai deslușeau pe ecran, pentru a lăsa apoi lista să se liniștească și să se oprească la scurta listă a numelor care începeau cu Q. Exista o familie Quaid, una Quail și una Quattlebaum, dar și două familii Queens.

Derula mai departe la litera R.

Și acolo îi găsi. Aproape de partea de sus a paginii. James Reacher, bărbat, alb, 26 de ani, maistru la fabrica de cositor, și soția sa Elizabeth Reacher, femeie, albă, 24 de ani, finisatoare de cearșafuri, la care se adăuga singurul lor copil, Stan Reacher, bărbat, alb, doi ani.

Doi ani în aprilie, când s-a făcut recensământul. În toamnă ar fi avut trei ani, ceea ce însemna că în 1943, în acea seară de la sfârșitul lui septembrie, ar fi avut 16 ani. Nu 15. Bătrâna pasionată de păsări avusese dreptate.

— Hm, făcu Reacher.

Continuă să citească. Adresa trecută acolo era alcătuită dintr-un număr și o stradă dintr-o localitate numită Ryantown. Locuința era închiriată cu 43 de dolari pe lună. Nu aveau aparat de radio. Nu lucrau la o fermă. Când s-au căsătorit, James avea 22 de ani, iar Elizabeth, 20. Amândoi știau să citească și să scrie. Niciunul nu avea rude în triburile de indieni.

Reacher dădu dublu-clic pe luminița roșie ca de semafor din partea de sus a documentului și ecranul reveni la fondul albastru cu două timbre poștale. Dădu dublu-clic pe al doilea timbru și deschise recensământul care avusese loc zece ani mai târziu. Derulă paginile, trecând rapid prin cea mai mare parte a alfabetului și oprindu-se din nou între numele care începeau cu litera Q. Familia Quaid era tot acolo, și Quail și cele două familii

Queen, dar familia Quattlebaum dispăruse.

Familia Reacher era tot acolo. James, Elizabeth și Stan, care în acel aprilie aveau 36, 34 și respectiv 12 ani. După toate aparențele, cei doi soți nu mai avuseseră alți copii. Niciun frate pentru Stan. James își schimbase meseria, acum lucra într-o echipă de nivelare a drumurilor la nivelul districtului, iar Elizabeth era șomeră. Adresa rămăsese aceeași, însă chiria scăzuse la 36 de dolari. Cei șapte ani de depresiune economică își spusese rău, asupra muncitorilor și proprietarilor de locuințe deopotrivă. James și Elizabeth erau în continuare trecuți ca oameni cu știință de carte, iar Stan se ducea zilnic la școală. Familia își cumpăraseră un aparat de radio.

Reacher își notă adresa cu creionul pe prima foaie de hârtie din teanc, pe care apoi o desprinsese, o împături și o puse în buzunarul de la spate al pantalonilor.

○

Mark parcă ATV-ul lângă șopron și merse pe jos până la casă. Telefonul sună de îndată ce ajunsese la ușă. Ridică receptorul, își spuse numele și o voce îi zise: „A fost aici un tip, zicea că-l cheamă Reacher, ca să verifice istoricul familiei. Un ins solid, dintr-o bucată. Nu merge să-l dai la întors. Până acum s-a uitat în patru recensăminte diferite. Cred că e în căutarea unei adrese de demult. Poate că e o rudă. Am zis că e bine să știi“.

Mark închise telefonul fără să răspundă.

Reacher se întoarse la biroul primăriei și ajunse acolo cu o jumătate de oră înainte de încheierea programului de lucru. Se duse la departamentul de arhivă și apăsă butonul soneriei. După un minut, Elizabeth Castle își făcu apariția.

— I-am găsit, spuse el. Locuiau în afara orașului, acesta fiind motivul pentru care n-au apărut de prima dată.

— Deci, nu există mandate federale.

— A reieșit că erau niște oameni care respectau legea, relativ vorbind.

— Și unde locuiau?

— Într-un loc numit Ryantown.

— Nu știu unde-i asta.

— Ce păcat, pentru că am venit aici special ca să te întreb.

— Nu cred că am auzit vreodată de el.

— Nu poate fi așa departe, pentru că clubul de pasionați de păsări era aici, în oraș.

Elizabeth luă telefonul și dădu niște comenzi pe el, cu degetele răsfirate. Îi arătă. Era o hartă, mărită. Își depărtă degetele și mai mult și locuri și mai mici apărură pe ecran. Apoi mută imaginea mărită în jurul graniței orașului, examinând terenurile din apropiere.

Nici urmă de Ryantown.

— Încearcă și mai departe, spuse el.

— Cât de departe ar fi în stare să meargă un copil ca să ajungă la un astfel de club?

— Poate c-avea o bicicletă. Poate că se plictisea în Ryantown. Polițiștii mi-au spus că erau tot felul de locuri din astea mici, fiecare cu câte douăzeci și ceva de familii și mai nimic în rest. Poate că era un loc din asta.

— Tot ar fi avut păsări, cu siguranță. Poate chiar mai multe ca aici, dacă era un loc liniștit.

— Polițiștii mi-au spus că erau tot felul de fabricuțe. Poate că aerul era plin de fum.

— OK, stai, spuse ea.

Începu din nou să lucreze pe telefon. De data asta tastând și dând clic cu degetul. Poate că era un motor de căutare sau un site de istorie locală.

— Da, spuse ea. Era o fabrică de cositor. Aparținea unui om pe nume Marcus Ryan. A construit locuințe pentru muncitori și a dat așezării numele de Ryantown. Fabrica s-a închis în cele din urmă în anii 1950 și orașelul a murit, cum a și fost din capul locului. Toți au plecat de-acolo și numele a dispărut de pe hartă.

— Unde era?

— Se pare că la nord-vest de aici, spuse ea.

Își mișcă degetele pe ecranul telefonului, manevrând harta.

— Cam pe-aici, spuse ea.

Pe hartă nu era nicio denumire. Doar o formă goală cenușie și un drum.

— Micșoreaz-o, spuse Reacher.

Forma cenușie se micșoră până deveni un punct, la nord-vest de Laconia, cam la 13 kilometri distanță. Între orele 10 și 11 pe un cadran de ceas. Era unul dintre mai multe puncte asemănătoare. Ca niște planete în jurul unui soare, ținute aproape de gravitație, magnetism sau de vreun alt tip de atracție puternică. Așa cum prezisese detectivul Brenda Amos, Ryantown făcuse parte din Laconia, din tot felul de motive practice, indiferent de ce părere avea poșta despre asta. Drumul care trecea pe lângă acel loc mergea mai departe spre nicăieri anume. Doar șerpuia spre nord și spre vest, cale de 15 kilometri sau mai mult, apoi alți 15 kilometri printr-o pădure și apoi mai departe. Un drum secundar, ca acela pe care mersese și el cu tipul în Subaru. Putea să și-l imagineze.

— Bănuiesc că nu e niciun autobuz care să treacă pe-acolo, spuse el.

— Ai putea să închiriezi o mașină, spuse Elizabeth. Sunt firme aici în oraș.

— N-am permis de conducere.

— Nu cred că un taximetrist ar accepta să te ducă până acolo.

Reacher se gândi că erau 13 kilometri.

— O să merg pe jos, spuse el. Dar nu acum. O să se întunece de

cum ajung acolo. Poate mâine. Vrei să iei cina în oraș în seara asta?

— Poftim?

— Cina, spuse el. A treia masă a zilei, în general se întâmplă seara. Poate fi funcțională, socială, sau uneori și una, și alta.

— Nu pot, spuse ea. În seara asta iau cina cu Carter Carrington.

○ ○ ○

Shorty duse cutia în cameră și o așeză pe comodă, în fața televizorului. Apoi se așezară amândoi pe scaunele din plastic, ca să prindă ultimele raze de soare. Ea nu spunea nimic. Se gândea. Lucru pe care-l făcea des. El știa semnele. Bănuia că procesa informațiile pe care tocmai le primise, le examina întorcându-le pe toate fețele până când era mulțumită. Ceea ce avea să se întâmple curând, se gândi el. Pentru că nu prea vedea ce probleme ar mai fi. Chestia cu bețișorul de urechi avusese o explicație simplă. Telefonul funcționa. Iar mecanicul urma să vină la prima oră a dimineții. Daune totale, mai puțin de două sute de dolari. O pagubă, fără doar și poate, dar nu un dezastru.

— Hai să nu mergem la ei să luăm cina, spuse Patty. Mi s-a părut chiar că sugerează că nici ei n-ar vrea să facem asta.

— A spus că suntem invitați.

— Era doar politicos.

— Eu cred că a vorbit serios. Dar în același timp privea lucrurile și din punctul nostru de vedere.

— Acum e prietenul tău cel mai bun?

— Nu știu, zise Shorty. În general, cred că-i un nemernic ciudat, căruia i-ar prinde bine o scatoalcă. Dar trebuie să recunosc că s-a descurcat bine cu mecanicul. I-a explicat problema și a obținut o soluție. Asta ne arată că ia lucrurile în serios. Poate că am avut amândoi dreptate, la început. Sunt ciudați, dar în același timp fac tot ce pot pentru noi. Cred că pot fi ambele lucruri în același timp.

— Oricum ar fi, hai să mâncăm doar noi doi!

— N-am nimic împotriva. M-am săturat să le tot răspund la întrebări. Mă simt ca la un interogatoriu.

— Ți-am spus, sunt politicoși. Se consideră că e politicos să te arăți interesat.

Se ridicară și intrară în cameră. Lăsară ușa larg deschisă. Mutară cutia pe pat. Patty despică banda adezivă cu unghia. Shorty ridică jumătățile de capac. În cutie era o varietate de

lucruri, ambalate dens și meticuloși. Erau batoane cu cereale, batoane cu proteine și batoane energizante; sticle cu apă, pungi cu caise uscate și cutiuțe roșii cu stafide. Totul era aranjat după un anumit tipar și repetat de douăsprezece ori. Ca douăsprezece mese identice, toate aranjate în ordine. Fiecare avea câte o sticlă de apă și apoi câte a douăsprezecea parte din toate celelalte articole.

În cutie mai erau și două lanterne, așezate vertical, înghesuite între alimente.

— Ciudat, spuse Patty.

— Eu cred că locul ăsta e pentru ăștia care fac drumeții, spuse Shorty. Ca în fotografia pe care au făcut-o, cu motelul. Ce alt motiv ar fi avut s-o îmbrace pe tipă? Pun pariu că dau chestiile astea ca mâncare la pachet. Sau le vând. E genul de lucruri preferate de pasionații de drumeții.

— Este?

— Sunt compacte și au multă energie. Ușor de pus în buzunar. Plus apă.

— Și lanternele pentru ce sunt?

— Bănuiesc că pentru cazurile în care ai întârziat în pădure și ești nevoit să mănânci pe întuneric.

— Un felinar ar fi mai bun.

— Poate că drumeții preferă lanternele. Sunt sigur că țin cont de preferințele clienților. Cred că asta face parte din stocul lor de provizii.

— A spus ingrediente.

— Probabil că e o dietă echilibrată. Probabil, destul de sănătoasă. Pariez că excursioniștii sunt preocupați de chestiile astea.

— A spus că au adunat niște ingrediente. N-au adunat nimic. Astea sunt preambalate. Cum ai zis și tu, le-au luat de pe rafturile magaziei.

— Putem încă să mergem să mâncăm la ei acasă.

— Ți-am spus că nu vreau. Ei nu ne vor acolo.

— Atunci o să mâncăm ce e în cutie.

— De ce naiba face afirmații din astea grandioase? Putea să ne spună că ne-a adus aceleași rații de hrană pe care le vinde excursioniștilor când pleacă în drumeții. Aș fi fost mulțumită cu atât, că doar nu plătim pentru ele.

— Întocmai, spuse Shorty. Sunt niște ciudați. Dar totodată ne sunt și de folos. Sau viceversa.

Reacher luă cina singur în Laconia, la un local obscur, fără fețe de masă. Nu voia să riște să dea nas în nas cu Carter Carrington și Elizabeth Castle într-un local mai elegant. S-ar fi simțit obligați măcar să vină la el și să-l salute. Nu voia să le strice seara. După aceea, petrecu o oră mergând la întâmplare pe străzi, căutând o băcănie care să aibă deasupra ferestre de apartament și care să fie îndreptate spre est, pe lungimea străzii. Găsi o posibilitate plauzibilă. Era chiar în fața lui cum venea dinspre centrul orașului. Apartamentul era acum un cabinet de avocatură. Iar magazinul vindea pantaloni și pulovere. Se postă cu spatele la vitrină. Privi în lungul străzii. Văzu o porțiune mare de cer spre est, iar sub ele suprafața asfaltată a drumului, cocoșată între două rigole și flancată de două borduri și două trotuare, luminată ici și colo de lămpile instalate pe stâlpi aflați la distanțe destul de mari.

Merse în aceeași direcție în care se deplasase tânărul de douăzeci de ani. Se opri după treizeci de metri. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, bătrâna n-ar mai fi folosit binoclul. I-ar fi fost de ajuns ochii. Se întoarse și privi spre fereastra ei. Acum era băieții mai mici. Și-l imaginează pe tipul mai solid în fața lor, cerând ceva și trecând apoi la amenințări. Tehnic vorbind, nu era mare scofală. Pentru Reacher, în orice caz. La șaisprezece ani, fusese mai solid decât majoritatea celor de douăzeci de ani. De la treisprezece ani fusese mai mare. Biologia fusese generoasă cu el. Era rapid și rău. Cunoștea toate trucurile. Pe unele le inventase chiar el. Crescuse în Corpul de Marină, nu în Ryantown, New Hampshire. Iar Stan fusese un om de statură normală, prin comparație. Chiar îndesat, în unele privințe. Poate un metru optzeci și cinci, încălțat în pantofi de oraș, și având cam 86 de kilograme, după o masă cu patru feluri de mâncare.

Reacher privi în jos la cărămizile din trotuar și și-l imaginează pe tatăl său pășind pe-acolo, dându-se un pic înapoi și apoi întorcându-se și fugind.

Patty și Shorty mâncară afară, sub fereastra camerei, așezați pe scaunele din plastic. Luară porțiile numărul 1 și 2, astfel că în cutie rămaseră zece porții, și își băură conștiincoși sticlele de

apă. Apoi se făcu frig și se mutară înăuntru. Dar Patty spuse:

— Lasă ușa deschisă!

— De ce? întrebă Shorty.

— Am nevoie de aer. Astă-noapte simțeam că mă sufoc.

— Deschide fereastra!

— Nu se deschide.

— Ușa se poate închide de la vânt.

— Proptește-o cu pantoful.

— Și dacă intră cineva?

— Cine să intre?

— Un trecător.

— Aici?

— Sau unul dintre ei.

— Am să mă trezesc. Și pe urmă te trezesc pe tine.

— Promiți?

— Poți să te bazezi pe asta.

Shorty se descălță și propti un pantof între fața exterioară a ușii și cadru, apoi îl îndoi pe celălalt într-o formă pliabilă și îl sprijini de fața interioară, ca să reziste la adierile ușoare de vânt din timpul nopții. Știa că e o soluție inginerească tipică pentru un cultivator de cartofi, dar părea să funcționeze.

Steven îl strigă pe Robert, care-l strigă pe Peter, care-l strigă pe Mark. Fiecare se afla în altă cameră. Se adunară în salonul din spate și se uitară la ecrane.

— E o pereche de pantofi, spuse Steven. În caz că vă întrebați.

— De ce au făcut asta? întrebă Mark. Au spus?

— Fata vrea aer. E un comportament consecvent. A pomenit de asta înainte. Nu cred că e vreo problemă.

Mark încuviință din cap și spuse:

— I-am spus o poveste despre un supermodel care s-a machiat în camera lor. Cred că m-a crezut. I-am spus că mâine-dimineață vine un mecanic salvator. Chiar am născocit o chestie tehnică despre furtunurile de la instalația de încălzire. Cred că a crezut totul și acum e calmă. Ușa nu contează.

— În curând va trebui s-o încuiem.

— Dar nu în seara asta. Nu deștepta câinele care doarme. Acum sunt relaxați. Nu mai au de ce să-și facă griji.

Reacher prefera să se mute ori de câte ori era posibil, așa că găsi un nou loc de dormit, la o stradă distanță față de noaptea precedentă. Era o pensiune elegantă, cu mic dejun inclus, într-o clădire îngustă din cărămidă, cu bordurile vopsite de curând în culori șterse. Primi o cameră la ultimul etaj, în care se intra pe o ușă joasă aflată la capătul unei scări abrupte și întortocheate. Făcu un duș lung și fierbinte și căzu răpus de somn, cu pielea caldă și umedă încă.

Până la ora trei și un minut dimineața.

Și de data asta se trezi instantaneu, ca și cum ai acționa un

comutator. Exact la fel ca înainte. Nu era vorba de pipăit, gust, văz sau miros. Prin urmare, un sunet. De data asta se ridică imediat din pat, își trase pantalonii de sub saltea, se îmbracă rapid și-și legă șireturile de la pantofi. Apoi ieși pe ușa joasă și coborî în stradă.

Aerul nopții era răcoros și liniștea, intensă și fragilă, în atmosfera dominată de cărămizi, sticlă și spații înguste. Se auzea zumzetul cablurilor electrice. Rămase nemișcat. Un minut mai târziu auzi un zgomot scurt de pași pe trotuar. Înainte și jumătate la stânga. Cam la treizeci de pași distanță. Nu mergeau nicăieri. Târșăit de picioare pe loc. Poate doi oameni. Nimic vizibil.

Așteptă.

După încă un minut, auzi un țipăt înfundat. O voce de femeie. Poate de bucurie. Sau de extaz. Sau poate nu. Poate furie și mânie. Greu de deslușit. Dar era categoric înfundat. Estompat, într-un fel specific. Era sunetul unor buze închise cu palma.

Nimic vizibil.

Se mișcă spre stânga și văzu un interval între un magazin de genți și unul de încălțăminte. Era accesul pietonal către o alee îngustă care separa două clădiri. Aleea avea uși pe ambele laturi, care duceau la apartamentele de deasupra magazinelor. În fața uneia dintre uși stăteau doi oameni. Un bărbat și o femeie, într-un clinci în toată regula. Ca și cum s-ar fi luptat în picioare. Erau pe jumătate luminați de becul puternic de deasupra ușii. Bărbatul era tânăr. Ceva mai răsărit decât un adolescent. Dar era înalt și solid. Femeia era ceva mai în vârstă. Avea părul blond, pantofi cu tocuri înalte și ciorapi negri din nailon sub o haină neagră scurtă, încrețită în urma încăierării.

Era de bine sau de rău?

Greu de spus.

Nu voia să strice seara nimănui.

Se mulțumi să privească.

Apoi femeia reuși să-și elibereze fața și spuse: „Nu!”, pe un ton subit jos și răgușit, ca și cum ar fi scuipat, cu fermitatea cu care te-ai răsti la un câine, dar, totodată, cu ceea ce Reacher luă drept sentimente de rușine, stânjeneală și dezgust. Femeia îl împinse pe individ cu palmele în piept și încercă să scape. Dar individul nu-i dădu drumul.

— Hei! spuse Reacher.

Amândoi se întoarseră spre el.

— Jos labele de pe ea, amice, spuse el.

— Nu te băga, nu e treaba ta, spuse băiatul.

— Acum este. M-ai trezit din somn.

— Plimbă ursul!

— Am auzit-o când a spus nu. Deci, las-o în pace.

Tânărul se întoarse pe jumătate. Purta o bluză pe care era brodat numele unei universități celebre. Era un băiat înalt și solid. Cam de un metru nouăzeci și o sută de kilograme. Poate că era un sportiv. Tinerețea și excitația îi țâșneau prin pori. Avea o anumită privire. Se credea un mare șmecher.

Reacher se uită la femeie și spuse:

— Doamnă, ești OK?

— Ești polițist? întrebă femeia.

— Am fost cândva, în armată. Acum sunt doar un om în trecere.

Ea nu-i răspunse. Reacher își zise că tipa avea aproape treizeci de ani. Părea să fie o persoană de treabă. Dar tristă.

— Ești OK? o întrebă el din nou.

Femeia se îndepărtă de băiat și rămase la un pas distanță. Nu vorbea. Dar se uita la Reacher de parcă l-ar fi rugat să nu plece de-acolo.

— Chestia asta s-a întâmplat și noaptea trecută? întrebă Reacher.

Femeia încuviință din cap.

— În același loc?

Femeia răspunse la fel.

— Exact la aceeași oră?

— Atunci ajung acasă de la muncă.

— Locuiești aici?

— Până mă pun pe picioare.

Reacher se uită la tocurile ei, la părul și la ciorapii ei din nailon și spuse:

— Lucrezi într-un bar.

— În Manchester.

— Și individul ăsta te-a urmărit până acasă.

Femeia încuviință din cap.

— Două nopți la rând? întrebă Reacher.

— Ea mi-a cerut, omule. Așa că dă-i drumul de-aici și lasă natura să-și urmeze cursul.

— Nu-i adevărat, spuse femeia. Nu ți-am cerut nimic.

— Mi-ai făcut avansuri.

— Am fost politicoasă. Așa faci când lucrezi într-un bar de noapte.

Reacher se uită la băiat.

— Pare a fi un caz clasic de neînțelegere, spuse el. Dar e ușor de reparat. Nu trebuie decât să-ți ceri scuze în modul cel mai sincer și pe urmă să pleci și să nu te mai întorci niciodată.

— Ea n-o să se mai întoarcă. La barul ăla, în niciun caz. Tatăl meu deține o mare parte din el. O să-și piardă slujba.

Reacher se uită la femeie și spuse:

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— L-am lăsat, spuse aceasta. A zis că doar o dată și gata. Așa că am acceptat. Dar acum a revenit și mai vrea.

— Discut eu cu el, dacă vrei, spuse Reacher. Între timp, poți să te duci în casă, dacă dorești. Și să nu te mai gândești la asta.

— Să nu-ndrăznești să intri, spuse băiatul. Nu intri fără mine.

Femeia se uită întâi la el, apoi la Reacher, și din nou la băiat. Și încă o dată la Reacher, ca și cum ar fi ales. Ca și cum ar fi pariat ultimii douăzeci de dolari la curse. Avea de luat o decizie. Scoase cheile din geantă, descurie ușa, pași înăuntru și închise ușa în urma ei.

Băiatul în bluză sport se holbă întâi la ușă, apoi la Reacher. Care mișcă din cap spre gura aleii și spuse:

— Acum poți să te cari de-aici, băiete.

Tânărul se mai holbă la el un minut, aparent gândindu-se intens. Apoi plecă. Ieși de pe alee și se făcu nevăzut. La dreapta. Asta însemna că era dreptaci. Voia să-și aranjeze atacul-surpriză astfel încât Reacher să intre cu fața direct într-un croșeu de dreapta bine lansat. Ceea ce-i cam definea poziția. La nici un metru după colț, se gândi Reacher. La același nivel cu marginea vitrinei magazinului de genți. Din cauza punctului de pivotare pentru croșeul de dreapta. Geometrie fundamentală. Fixată în spațiu.

Dar nu și în timp. Viteza era sub controlul lui Reacher. Băiatul se aștepta la un tip normal de apropiere, plus sau minus. Poate ușor încordată și imperioasă. Poate ușor precaută și atentă. Dar în mare măsură medie. Avea să lanseze croșeul de cum l-ar fi zărit pe Reacher apărând de după colț. Orice tip normal de mers i-ar fi prilejuit o lovitură solidă și reușită. Puștiul nu era tâmpit. Posibil, un sportiv. Probabil că avea o coordonare rezonabilă între mână și ochi.

Prin urmare, nimic nu avea să fie făcut la viteză normală sau medie.

Reacher se opri la șase pași de colț și așteptă, așteptă, apoi mai

făcu un pas, târându-și lent piciorul pe pietrișul fin amestecat cu țărână, apoi se opri, așteptă, mai făcu un pas, lent, alunecat și amenințător. Și apoi încă o așteptare lungă și încă un pas lent. Și-l imaginează pe puștiul de după colț, încordat, cu pumnii strânși, menținându-și poziția. Așteptând. Așteptând prea mult. Devenind prea încordat. Crampele îi făceau mușchii să tremure.

Reacher mai făcu un pas, lung și lent. Acum era la mai puțin de doi metri de colț. Așteptă. Și așteptă. Deodată o rupse la fugă, cu mâna stângă ridicată, palma deschisă, degetele răsfirate ca o mânășă de baseball. Năvăli după colț și-l văzu pe puști trezindu-se la viață, derutat de schimbarea bruscă de ritm, blocat într-o așteptare cu încetinitorul, astfel încât din croșeul lui triumfător de dreapta nu mai rămase decât o lovitură firavă și șovăielnică, pe care Reacher o prinse cu ușurință în palma stângă, ca pe o minge aruncată fără putere de un coleg de echipă. Pumnul puștiului era mare, dar mâna deschisă a lui Reacher era și mai mare, așa că închise degetele și strânse, nu suficient de tare ca să zdrobească oasele, dar cu destulă forță ca să-l facă pe tânăr să se concentreze să-și țină gura închisă, ca să nu iasă vreun scâncet sau văitătură, lucru pe care evident nu și-l putea permite, fiindcă era un mare șmecher.

Apoi Reacher strânse mai tare. În principal, ca test de inteligență. Pe care puștiul îl pică. Cu mâna rămasă liberă, încercă să prindă încheietura lui Reacher. O mișcare greșită. Neproductivă. Întotdeauna e mai bine să mergi direct la sursa problemei și să-ți folosești mâna liberă ca să-l lovești pe agresor în cap. Sau să-i scoți un ochi, ori să-i abați într-un alt fel atenția. Dar puștiul nu făcuse asta. O oportunitate ratată. Apoi Reacher adăugă la strânsoare o răsucire. Ca și cum ai întoarce un mâner de ușă. Cotul puștiului rămase blocat și acesta lăsă umărul jos ca să compenseze, dar Reacher continuă să sucească, până când puștiul se înclină atât de mult într-o parte, încât a fost nevoit să-și ia mâna de pe încheietura lui Reacher și să țină tot brațul întins ca să-și păstreze echilibrul.

— Vrei să te lovesc? întrebă Reacher.

Niciun răspuns.

— Nu e o întrebare dificilă, spuse Reacher. Un da sau nu ar fi de ajuns.

Dar în acel moment puștiul își mișca picioarele pe loc, încercând să găsească o poziție suportabilă, gâfâind și gemând. Dar încă nu se văita.

— Bine, fie, spuse el. I-am înțeles greșit semnalele. Îmi cer scuze, omule. Am s-o las în pace de-acum.

— Cum rămâne cu slujba ei?

— Glumeam, omule.

— Și cum rămâne cu următoarea chelneriță nouă, fără noroc, în căutarea unei slujbe stabile?

Puștiul nu-i răspunse.

Reacher strânse mai tare și spuse:

— Vrei să te lovesc?

— Nu, spuse puștiul.

— Nu înseamnă nu, corect? Mă aștept să te învețe lucrul ăsta la universitatea aia a ta de fițe. Dar cred că, din punctul tău de vedere, e ceva teoretic. Până acum.

— Haide, omule!

— Vrei să te lovesc?

— Nu.

Reacher îl lovi în față cu o directă de dreapta, cu maximum de forță. Zdrobitoare, ca un tren de marfă. Băiatului i se stinse lumina instantaneu. Se înmuie și gravitația îl luă în primire. Reacher îi ținu strâns mâna stângă ca într-o menghină. Toată greutatea puștiului se lăsă pe cotul blocat. Reacher așteptă. Unul din două lucruri avea să se întâmple. Fie tăria și elasticitatea ligamentelor tânărului aveau să-l rostogolească în față, fie nu.

Se întâmplă că nu. Cotul puștiului se rupse și brațul lui se suci cu partea interioară în afară. Reacher îl lăsă să cadă. Puștiul ateriza pe cărămizile din fața magazinului de genți, cu un braț îndoit corect și celălalt îndoit greșit, ca o svastică. Respira. Cam îmbăloșat, de la sângele adunat din gât. Avea nasul spart rău. Și pomeții, poate. Pierduse o parte din dinți. Mai ales de pe maxilarul superior. Băiatul dentistului său o să aibă bani pentru colegiu.

Reacher se întoarse la pensiunea unde era cazat, urcă scara și intră pe ușa joasă în camera lui, unde făcu din nou duș și se băgă în pat, și de data asta cu pielea caldă și umedă. Își aranjă perna și adormi.

○

Moment în care Patty Sundstrom se trezi. Ora trei și un sfert dimineața. Din nou o pulsione de neliniște subconștientă își forțase calea spre suprafață. Care era rostul lanternelor? De ce

erau două? De ce nu una sau douăsprezece?

Camera era reconfortant de răcoroasă. Simțea mireasma aerului nopții, dens, asemenea catifelei. De ce să împachetezi două lanterne alături de douăsprezece mese reci? De ce să le pui acolo, până la urmă? Ce-aveau de-a face lanternele cu mâncarea? Nu erau parteneri naturali. Iar ce sugerase Shorty era un nonsens. Nimeni nu ia masa de prânz pe întuneric. Căci astea erau toate mâncărurile-alea. Prânzuri, pentru șmecherii cu bani din Boston, care voiau să cunoască aspectele mai necizelate ale vieții timp de o săptămână. Niciun client care plătea prețurile de dinainte de Ziua Muncii sau care venea să admire frunzișul n-ar fi acceptat batoane de granola la cină. Sau la micul dejun. Doar la prânz, cu siguranță, ca parte a unei fantezii vitejești în aer liber. Atunci, pentru ce erau lanternele? Prânzul se mănâncă la miezul zilei. În general, când soarele e sus pe cer. În afară de cazul în care tipii cu bani erau speologi amatori. Dar atunci ar fi avut cu siguranță lanternele lor. Obiecte specializate scumpe, probabil prinse cu curelușe de cap.

De ce să fie lanternele ambalate într-o cutie cu hrană rece, ca și cum ar fi făcut parte integrantă din pachet, cum ar fi fost niște tacâmuri sau șervețele?

Au fost oare ambalate din capul locului?

Poate că au fost vârâte acolo ulterior, ca o completare. Cu ochii închiși, își imaginează scena din momentul când deschiseseră cutia. Ea despicasă banda adezivă cu unghia, iar Shorty ridicase jumătățile de capac. Care fusese impresia ei?

Două lanterne, așezate vertical, înghesuite între alimente.

Înghesuite.

Prin urmare, nu ambalate ca niște componente integrale. Adăugate mai târziu.

De ce?

Două lanterne pentru doi oameni.

Fiecare dintre ei primise câte o lanternă și șase rații de subzistență.

De ce?

Am adunat pentru voi niște ingrediente. Ori veniți la noi acasă, ori vă serviți singuri din cutie. Ceea ce era cam fals. Un lucru pe care nu-l doreau.

Ce altceva nu mai doreau?

Dădu așternuturile la o parte și se ridică din pat. Se duse la comodă, unde se afla cutia, în fața televizorului. Ridică cele două

jumătăți de capac și pipăi în interior. Prima lanternă se răsturnase în golul lăsat de primele două porții. O ridică. Era mare și grea. O simțea rece și dură. O apăsă pe palmă și o aprinse. Roti palma puțin și lăasă o rază de lumină să se reverse. Era roz, de la pielea ei. Lanterna era o marcă celebră. Aveai senzația că fusese prelucrată dintr-o bucată masivă de aluminiu de calitate aerospațială. Avea un grup de LED-uri minuscule, ca un ochi de insectă.

Se uită din nou în cutie. Cealaltă lanternă era în locul unde fusese de la început, înghesuită în spațiul dintre porțile nouă, zece, unsprezece și doisprezece. Unele dintre batoanele de granola din jurul ei erau crăpate și fărâmițate. O cutie de stafide era mototolită. Adăugate ulterior, cu siguranță. Se uită la banda adezivă pe care o despicasă. Două straturi. O bandă de la angrosist, cealaltă, de la ei, când resigilasera cutia, după ce adăugasera lanternele.

Ce altceva nu mai doreau?

Se duse la ușă și împinse într-o parte pantoful îndoit al lui Shorty, deschizând ușa suficient ca să se poată strecura afară. Își luă palma de pe lentila lanternei. Fasciculul de lumină era alb strălucitor. Se apropie de Honda cu pași mici, mergând desculț pe dalele de piatră. Deschise ușa din dreapta. Maneta de deblocare a capotei era cam în dreptul gambei ei, când se așeza pe scaun. O văzuse de un milion de ori. O pârghie lată și neagră. Trase de ea. Capota sări în sus cu un zgomot înfundat care în tăcerea nopții se auzi ca o ciocnire de mașini pe autostradă.

Stinse lanterna și așteptă. Nu veni nimeni. Nicio fereastră din casă nu se luminează. Aprinse din nou lanterna. Se duse în fața capotei. Mișcă siguranța și o ridică. O propti cu tija metalică îndoită care se potrivea în gaură. Lucra la un gater. Se descurca cu mașinile. Se mișcă în stânga și-n dreapta, aplecându-și capul până când văzu ceea ce dorea să vadă.

Proba de foc.

Știe care e problema. S-a mai lovit de ea. Se pare că e un circuit electronic aproape de locul unde furtunurile de la radiator trec prin spatele bordului mașinii.

Se aplecă în față. Ținea lanterna între degete, ca pe o sondă medicală. Îndreptă fasciculul într-o parte și în alta.

Patty Sundstrom identifică fără probleme spatele bordului. Era un panou gol, presat și nervurat cu armături de întărire, gri și murdar, parțial acoperit cu o folie subțire de material fonoabsorbant, care se desprinsese pe alocuri. Prin el treceau tot felul de cabluri, țevi și tuburi. Majoritatea, electrice, își zise ea. Apa fierbinte pentru aerotermă trebuia să fie într-un furtun gros. Cu diametrul cam de un țol, solid și ranforsat. Negru, prin convenție, se aștepta ea, prins de un ștuț de pe blocul motor, acela fiind locul de unde venea apa fierbinte. Și evident, ar fi fost dublat de un furtun negru identic, pentru retur. Apa trebuia să circule. Împinsă de pompa de apă. Care se oprea când se oprea motorul, spusese Peter.

Întinse gâtul și mișcă fasciculul lanternei.

Găsi două furtunuri conectate la blocul motor. Nu mai erau alți candidați. Le urmări traseul cu lanterna. Acestea rămâneau jos în fridă. Apoi treceau prin peretele despărțitor în habitacul foarte jos. Direct în spatele locului în care se afla consola din podea, cu maneta schimbătorului de viteză. Aeroterma era chiar deasupra acesteia.

Furtunurile de la aerotermă trec prin spatele bordului mașinii.

Uite că nu trec, își zise Patty. Verifică de două ori. Nici nu se apropiau măcar de spatele bordului. Treceau la același nivel cu partea de jos a spațiului pentru picioare. Mult mai jos. Și oricum nu era nimic în apropierea lor. Doar componente metalice groase, învelite în mizerie. Niciun cablu electric. Nimic vulnerabil. Nimic care s-ar fi prăjit din cauza temperaturilor excesive. Cu siguranță nu era nicio cutiuță neagră care să conțină circuite electronice.

Se trase înapoi și-și îndreptă spatele. Se uită la casă. Totul era liniștit. Șopronul se profila fantomatic în lumina lunii. Toate cele

nouă ATV-uri erau parcate ordonat. Stinse lanterna și se înapoie în cameră. Se apropie de pat și-l trezi pe Shorty. Acesta se ridică panicat în capul oaselor și începu să caute în jur trecători sau alți intruși.

Nu văzu niciunul.

— Ce e? întrebă el.

— Furtunurile aerotermei nu trec prin spatele bordului.

— Poftim? zise Shorty.

— În mașină, spuse ea. Trec prin peretele despărțitor foarte jos, cam la nivelul părții de jos a schimbătorului de viteze.

— De unde știi?

— M-am uitat, spuse ea. Cu una dintre lanternele pe care ni le-au dat.

— Când?

— Chiar acum.

— De ce?

— M-am trezit. Ceva nu e-n regulă.

— Deci ai scos consola din mașină?

— Nu. M-am uitat sub capotă. Din cealaltă parte. Am putut să văd conexiunea. Și nu e niciun circuit electronic în apropiere.

— Bun, poate că mecanicul a înțeles greșit, spuse Shorty. Poate că s-a gândit la un model din alt an. Mașina noastră e destul de veche. Sau poate că în Canada Hondele sunt diferite.

— Sau poate că mecanicul nici nu există. Poate că n-au sunat pe nimeni.

— De ce să nu fi sunat?

— Poate că vor să ne țină aici.

— Poftim?

— Ce altă explicație ai?

— De ce ar face una ca asta? Serios acum. Vrei să spui, ca să se afle-n treabă? Din cauza băncii? Vor să ne ia cei cincizeci de dolari pe zi?

— Nu știu de ce.

— Nu așa se fac afacerile. Am putea să intrăm pe Trip Advisor să-i reclamăm.

— Atât doar că nu putem să intrăm pe nicăieri. N-avem nici wifi, nici semnal de mobil și nici telefon în cameră.

— Nu pot să țină pur și simplu oameni aici, împotriva voinței lor. Cineva o să le simtă absența în cele din urmă.

— Păi, noi tocmai le-am spus că nimeni nu știe că am plecat.

— La fel de bine le-am spus că suntem faliți, spuse Shorty. Cât

— timp se pot aștepta să le dăm câte cincizeci de dolari?

— Două zile, spuse Patty. Mic dejun, prânz și cină. Câte șase mese de fiecare.

— Asta-i o nebunie. Și pe urmă, ce fac? Cheamă mecanicul?

— Trebuie să plecăm de-aici. Trebuie să facem chestia aia propusă de tine, cu ATV-ul. Așa că îmbracă-te. Trebuie să plecăm.

— Acum?

— În clipa asta.

— E miezul nopții!

— Cum ai zis și tu, acum dorm. Acum trebuie să ne mișcăm.

— Pentru că un mecanic s-a înșelat la telefon?

— Asta dacă a fost vreun mecanic. Și pentru toate celelalte.

— De ce ne-au dat lanterne? întrebă Shorty.

— Nici asta nu știi, spuse Patty.

— Parcă ar fi știut că o să vrem să plecăm pe întuneric.

— Cum puteau să știe?

Shorty se ridică din pat și spuse:

— Ar trebui să luăm ceva de mâncare. Nu ne putem baza c-o să ajungem undeva înainte de prânz, în cel mai bun caz. În mod cert n-o să prindem micul dejun.

Se îmbrăcă, ținându-se de un picior pe celălalt în semiîntunericul creat de razele lunii care pătrundeau pe ușa deschisă. Își strânseseră lucrurile pe pipăite și-și duseră bagajele afară, lângă mașină.

— Ești sigură de chestia asta? o întrebă Shorty. Niciodată nu-i prea târziu ca să te răzgândești.

— Vreau să plec, spuse Patty. Ceva nu e-n regulă aici.

Se duseră la șopron mergând pe iarbă, nu pe pământ, gândindu-se că așa vor face mai puțină gălăgie. Pășiră cu grijă pe ultima porțiune de pietriș, până la colțul apropiat al careului de ATV-uri, ajungând la cel pe care Peter i-l dusesese lui Mark pentru a-l folosi. Motorul era călduț încă. Shorty îl voia chiar pe acela, pentru că văzuse cum se trece cutia de viteze în poziția neutră și știa că rulează bine, dar mai ales pentru că era cel mai apropiat. Cui îi convine să aibă mai mult de împins? În niciun caz lui. Mută maneta schimbătorului în poziție neutră și împinse de ghidon în spate, mai slab și într-o parte la început, dar chiar și așa vehiculul rula ascultător înapoi, crescând viteza pe măsură ce Shorty împingea tot mai tare.

— Nu-i așa rău, spuse el.

Opri ATV-ul și ocupă o poziție nouă pentru a-l împinge înainte,

într-o curbă strânsă, o manevră perfectă, ca atunci când dai cu spatele dintr-un loc de parcare, întorci și pleci pe drumul tău. Patty i se alătură din cealaltă parte și împinseră împreună cu o viteză rezonabilă, manevrând de-a lungul centrului drumului ce ducea la motel, aproape silențios, exceptând zgomotul tălpilor pe pământ și numeroasele pocnete de la pietrele mișcate de cauciucurile moi ale ATV-ului. Împinseră gâfâind pe după colțul camerei 12 și mai departe spre Honda, aflată la două locuri de parcare distanță, în fața camerei 10. Opriră vehiculul în spatele mașinii. Shorty deschise portbagajul.

— Stai, spuse Patty.

Se întoarse la colț și se uită la casă. Nicio lumină, nicio mișcare. Se întoarse la Honda și spuse:

— OK.

Shorty se întoarse cu fața la portbagajul deschis, se aplecă și, cu brațele larg deschise, își vârî degetele sub valiză, la ambele capete, și îi ridică partea din față, apoi o trase spre el până când rămase înclinată pe buza portbagajului. Apucă de mâner și o ridică, intenționând s-o echilibreze pe buză, astfel încât să aibă timp să-și schimbe poziția și să-și adapteze strânsoarea, gata pentru ultima manevră de smulgere și de întoarcere spre ATV.

Dar mânerul valizei se rupse, iar Shorty făcu un pas înapoi, ușor dezechilibrat.

— Dar-ar dracii! spuse el.

— Asta dovedește că oricum n-am fi putut s-o cărăm, spuse Patty. Mai devreme sau mai târziu, fix asta s-ar fi întâmplat.

— Cum o s-o urcăm în autobuz?

— Va trebui să cumpărăm o funie. Am putea s-o înfășurăm de două ori și să improvizăm un mâner nou. Așa că avem nevoie de o benzinărie sau de un magazin de articole gospodărești. Pentru frânghie. Primul loc pe care-l vedem.

Shorty păși din nou în față, se aplecă și-și băgă degetele sub valiză. Se opinti, ridică valiza și o mută pe vehicul, pe lungime, marginea de sus pe ghidon, iar marginea de jos proptită în scaunul capitonat. O împinse un pic și o echilibra, găsimd o poziție destul de stabilă. Mai bine decât sperase. Una peste alta, era încântat.

Shorty închise portbagajul Hondei și își prinseră amândoi bagajele de raftul din spatele ATV-ului. Apoi își ocupară pozițiile, Shorty la stânga și Patty la dreapta, fiecare dintre ei strângând cu o mână partea de ghidon rămasă vizibilă dincolo de colțul valizei,

iar cu cealaltă mână ținând câte o lanternă, împingând totodată ghidonul. Cele două lanterne păreau niște faruri improvizate și le ușurau manevrarea ghidonului. În plus, în felul ăsta puteau să contribuie amândoi la stabilitatea valizei, proptind partea de sus cu antebrățele, și partea de jos cu șoldurile, presupunând că amândoi mergeau ușor îndoți din mijloc, lucru pe care era clar că vor fi nevoiți să-l facă, pentru că greutatea valizei făcea ca operațiunea de împingere a vehiculului să fie foarte diferită față de cum fusese înainte. Pornirea de pe loc necesită un efort considerabil, amândoi opintindu-se ca la concursurile de forță televizate, și nici continuarea înaintării nu se arată mai ușoară, deși situația se îmbunătățește ușor când ieșiră din parcarea pietruită pe asfalt, la capătul drumului ce șerpuia printre copaci.

Aveau de parcurs peste trei kilometri. Intrară în tunel. Aerul era rece și mirosea a frunze putrede și pământ reavăn. Înaintau cu greu, gemând. Făcând diverse încercări, învățară că cel mai bine era să mențină o viteză cât mai mare, astfel încât inerția singură să-i ajute să depășească gropile lungi din asfalt. Pentru asta, era nevoie de un efort intens și susținut, dar era mai bine decât să o ia de la zero de fiecare dată când roțile din față ale vehiculului se poticneau într-o groapă. Continuară să înainteze, aproape alergând ca să împingă greutatea, scrâșnind din dinți, și oboseala își arată colții foarte curând.

— Trebuie să-mi trag sufletul, spuse Patty.

Lăsară ATV-ul să se oprească. Așezară mai bine valiza ca să stea în echilibru. Apoi se îndepărtară, își arcuiră spinările și-și prinseră palmele în partea de jos a șalelor. Gâfâiau și suflau din greu. Își destinseră cefele înțepenite.

— Cât mai avem? întrebă Shorty.

Patty se uită în spate, apoi în față și spuse:

— Ceva mai puțin de doi kilometri și jumătate.

— Cât timp ne-a luat până acum?

— Cam douăzeci de minute.

— Fir-ar să fie, ce încet am mers!

— Păi, ai spus patru ore. Ne cam încadrăm.

Își ocupară din nou pozițiile și puseră obiectul în mișcare. Ca o echipă de bob în vârful dealului, mergând tot mai repede cu fiecare pas. Atinseră o viteză rezonabilă de înaintare și o menținură, proptindu-și antebrățele în valiza care tremura la hopuri, ținându-și capetele aplecate, respirând adânc, ridicând din nou privirea ca să-și verifice direcția. După alți opt sute de

metri, se opriră iar pentru odihnă. Și apoi alți opt sute de metri. O oră întreagă trecu astfel.

— La întoarcere o să fie mai ușor, fără greutate, spuse Patty.

Treceau prin porțiunea unde nu creșteau copaci. Văzură un petic de cer plin de stele.

— Ne apropiem, spuse Patty.

Deodată spuse: „Stai!” și trase de ghidon în spate, proptindu-și călcâiele în pământ, mult în față, ca un copil care oprește un cart făcut de el.

— Ce e? zise Shorty.

— Aici era un cablu. Ca la benzinărie. Ca să sune un clopoțel. De-a latul drumului. Probabil că sună în casă.

Shorty opri ATV-ul. Își amintise. Gros și cauciucat, ca un furtun de grădină. Căută în față cu lanterna. Nu văzură nimic. Împinseră mai departe, cu viteză mică, ceea ce îngreuna înaintarea prin gropile din asfalt, cu o lanternă luminând în față, la distanță, iar cealaltă, în apropiere.

După o sută de pași, îl văzură.

Gros, cauciucat, de-a latul drumului.

Se opriră la un metru de el.

— Cum funcționează? întrebă Patty.

— Cred că înăuntru sunt două lamele metalice. Distanțate, cumva. Dar când trece o roată peste el, lamelele se ating și sună soneria. Ca la apăsarea unui buton.

— Deci, nu putem lăsa roata să treacă peste cablu.

— Nu.

Ceea ce era o problemă. Shorty nu putea să ridice ATV-ul. Nu la ambele capete. Poate reușea să-l ridice două degete timp de o secundă, dar nu suficient ca să-l treacă peste cablu și apoi să-l lase la loc pe pământ.

— Cât mai avem de mers? întrebă el.

— Nici trei sute de metri.

— Car eu valiza.

— Stai, spuse ea din nou.

Se aplecă și-și strecură degetele sub cablul gros cauciucat. Îl ridică fără dificultate, un centimetru, o jumătate de metru, cât avea nevoie. Îl încercă dintr-o parte în alta și trase de el ca să-l slăbească în mod uniform.

— Fii gata, spuse ea.

Îl ridică ușor, pe palmele deschise, deasupra capului, cu brațele deschise. Shorty se aplecă și împinse ATV-ul pe sub cablul ținut

sus de Patty, care avea senzația că participă la un dans ceremonial la o nuntă de hipioți.

— În regulă, spuse Shorty.

Patty așeză cablul la loc, cu delicatețe, ca și cum ar fi făcut o plecăciune. Apoi împinseră vehiculul mai departe, plini de energie. În siguranță. Ultimii metri ai cursei. Nu mai aveau mult de mers. Fasciculele lanternelor se băteau și se legănau, arătând la început doar copacii și drumul dintre ei, dar deodată în fața lor apărură un alt fel de gol. Șoseaua cu două benzi. De pe care viraseră în urmă cu ceea ce acum li se părea o mie de ani. Shorty întrebase: „OK?” Patty nu-i răspunsese. Acum însă spuse:

— Trebuie să găsim un loc unde să ascundem valiza. Dar nu prea departe de șosea. Ca s-o putem încărca rapid când o opri vreo mașină.

Lăsară ATV-ul să se oprească natural în locul unde gura drumului din pădure se lărgea ca să se intersecteze cu șoseaua. Părea să fie penurie de ascunzători. Arborii se îngrămădeau spre drum din ambele părți. Ultimul metru de acostament era acoperit de tufișuri dese. Deși poate mai rărite în locul unde fuseseră amplasați stâlpii deformați de ger. Poate că solul fusese deranjat cu mulți ani în urmă, iar acum tufișurile își revendicau la loc teritoriul. Poate că în spatele unui tufiș găseau un ascunziș mare cât o valiză.

Patty se duse să verifice. În final, socoti că gaura din dreapta drumului era mai bună decât cea din stânga. Se opintiră iar și aduseră ATV-ul cât mai aproape posibil. Shorty își desfăcu larg brațele și ridică valiza de pe ATV, apoi se întoarse cu dificultate și o lăasă între tufișuri. În cădere, valiza rupse crengile de jos, dar în cele din urmă ajunse într-un loc bine ascuns. Patty merse până mai încolo pe șosea și apoi se apropie folosind lanterna pe post de far. Îi spuse lui Shorty că nu se vedea mare lucru. Cu siguranță, nimic care să determine pe cineva să se oprească. Doar o formă întunecată jos, la baza stâlpului. Putea să fie un cadavru de căprioară. Se declară mulțumită.

Deodată, spuse cu voce schimbată:

— Shorty, vino aici!

Shorty se duse. Stăteau amândoi pe drumul asfaltat și priveau înapoi, în direcția din care venise el, de-a lungul fasciculului lanternei lui Patty, care se mișca pe o arie largă centrată pe stâlpul deformat de ger, cu forma întunecată aflată jos și în spatele acestuia. Pe care n-o prea puteai vedea, decât dacă știai că

e acolo. Și el era mulțumit.

— La ce trebuie să mă uit? întrebă el.

— Gândește, Shorty, spuse ea. Ce-am văzut noi când am cotit aici?

Shorty se gândi. Vizualiza. Făcu doi pași laterali, spre centrul drumului, unde se aflase volanul Hondei. Se lăsă puțin pe vine, ca să fie cam la același nivel cu scaunul șoferului. Ce văzuse oare? Văzuse un stâlp deformat de îngheț, pe care fuseseră prinse în șuruburi litere ornamentale din plastic și o săgeată îndreptată spre pădure. Literele alcătuiau cuvântul Motel.

Compară această amintire cu scena din fața lui.

Era sigur că acum era diferită.

Privi îndelung. Și deodată văzu. Scândura dispăruse. Nu mai erau nici literele, nici cuvântul, nici săgeata. Rămăsese doar stâlpul. Nimic pe el. La fel pe ambele părți ale drumului.

— Ciudat, spuse el.

— Crezi?

— Păi, e sau nu e un motel? Mie așa mi s-a părut, cu siguranță. Ne-au luat banii.

— Trebuie să ne cărăm de-aici.

— Trebuie! Cu prima mașină care apare.

— După ce ducem ATV-ul înapoi în șopron.

— Nu le datorăm asta, spuse Shorty. Nu le datorăm absolut nimic. Mai ales acum, când am văzut de ce blestemății sunt în stare cu indicatoarele de motel. Mai bine abandonăm ATV-ul aici și-i lăsăm să vină să și-l ia înapoi.

— Se vor trezi odată cu soarele, spuse Patty. Dacă lipsește un vehicul, o să-și dea seama imediat. Dar dacă e la locul lui, s-ar putea să nu se gândească la noi ore în șir. Vor presupune că ne luăm micul dejun singuri, în camera noastră. Nu vor avea niciun motiv să treacă pe la camera noastră până mai târziu.

— E riscant.

— S-ar putea să câștigăm astfel o mulțime de timp mai târziu. De cum o să vadă că am dispărut, vor porni în căutarea noastră. Trebuie să întârziem momentul ăsta cât mai mult posibil. Trebuie să fim la kilometri distanță atunci. E clar că nu ne putem permite să stăm blocați aici făcând semn cu mâna mașinilor. Cred că trebuie să câștigăm cât mai mult timp posibil.

Shorty nu spuse nimic. Se uită de-a lungul șoselei întunecate și tăcute într-o direcție, apoi în cealaltă.

— Știu că e nașpa să ne întoarcem, zise Patty. Mai ales acum,

când am ajuns aici. Dar oricum nu trece nicio mașină. Nu încă. O să fie mai bine când se apropie zorile.

Shorty rămase tăcut încă un lung moment, apoi spuse:

— Bine, o să ducem drăcia aia înapoi în șopron.

— Cât de repede putem, spuse Patty. Acum e vorba doar de viteză.

Își desfăcură bagajele de pe raftul vehiculului și le ascunseră aproape de valiză, după care întoarseră ATV-ul într-un cerc larg pe asfalt. Aerul mirosea mai dulce în spațiul deschis. Îndreptară ATV-ul din nou către drumul din pădure. Își ocupară pozițiile. Porniră. Aceeași distanță, dar în sens invers. Însă Patty avusese dreptate. Era mai ușor să-l împingă acum, când nu mai aveau valiza grea. ATV-ul era imponderabil. Părea că plutește. Repetară dansul hipiot pe sub cablu și apoi porniră iar să meargă accelerat, ca și cum nu făceau niciun efort. Nu se opriră deloc și nu se odihniră.

Parcurseră cei peste trei kilometri în ceva mai mult de treizeci de minute. Se opriră în locul în care drumul ieșea dintre copaci, întinzându-se înaintea lor, cenușiu și fantomatic în lumina lunii, străbătând hectarul de teren plat, spre clădirile din depărtare așezate în curbă. Motelul, întunecat și tăcut. Șopronul, întunecat și tăcut. Casa, întunecată și tăcută. Ora cinci și jumătate dimineața, după ceasul lui Patty. Mai era peste o oră până la prima geană de lumină.

Totul era bine.

Împinseră mai departe, cât de liniștiți puteau, nimic în afară de fâșâitul pneurilor și plescăiturile tălpilor pe ultima porțiune de asfalt. Apoi intrară în parcare a motelului și deplasarea lor deveni mai gălăgioasă, cu zgomotele pașilor și ale pneurilor pe pietriș, pe lângă recepție, pe lângă camera unu, și doi, până la Honda moartă și mai departe, pe lângă colțul camerei 12, direct spre șopron. Puteau să vadă opt forme spectrale, parcate ordonat, și al nouălea loc gol, ca un dinte lipsă într-un zâmbet. Shorty arată cu degetul și ridică aprobativ degetul mare către Patty, care avusese dreptate. Prima privire aruncată dimineață pe fereastră ar fi dat alarma.

Tăiară ultimul colț peste iarbă și rulară foarte lent pe pietrișul din zona de parcare. Reașezarea ATV-ului la locul lui se dovedi ușoară. Trebuia doar să-l alinieze și să-l împingă înăuntru, cu botul înainte, iar apoi să-l potrivească fix la același nivel cu celelalte, după care să plece de-acolo. Misiune îndeplinită. Perfect. Nesesizabil. Merseră în vârful picioarelor pe pietriș, apoi traversară porțiunea de iarbă, înapoi la drum, unde rămaseră o secundă ca să-și tragă sufletul. Îi aștepta aceeași distanță de peste trei kilometri. De la capăt. Dar de data asta nu mai aveau

nimic de împins. Nu trebuia decât să meargă, pur și simplu. Și să plece de-acolo pentru totdeauna.

În spatele lor se deschise o ușă. A casei. Relativ departe. O voce strigă de la distanță:

— Hei, băieți, voi sunteți?

Mark.

Cei doi înghețară.

— Băieți?

Lumina unei lanterne se lansă până dincolo de ei, cu umbrele lor decupate, ceea ce însemna că fasciculul bătea în spatele lor.

— Băieți? strigă din nou Mark.

Se întoarseră.

Mark se apropia de ei prin întuneric. Era îmbrăcat complet. Ziua lui începuse deja. Își ținea lanterna jos, la fel ca Shorty și Patty, toate trei fasciculele comportându-se politicos, încercând să lumineze, fără să orbească.

Așteptară.

Mark sosi.

— Ce coincidență extraordinară! spuse el.

Pe lângă lanternă, avea la el o foaie de hârtie albă și un creion.

— Este? zise Patty.

— Scuze, trebuia să vă-ntreb, totul e-n regulă?

— Suntem bine.

— Ați ieșit la o plimbare?

— De ce e o coincidență?

— Pentru că, literalmente, chiar în clipa asta, îl am pe mecanic la telefon. Începe lucrul la cinci, ca să fie gata pentru ora de trafic maxim. În dimineața asta l-a trezit pe neașteptate un gând. Și-a amintit că-i spusese că ați venit cu mașina din Canada. Și-a dat seama că atunci a presupus instinctiv că sunteți americani care se întorc acasă. Pe urmă, azi-dimineață și-a dat seama că era la fel de probabil ca voi să fiți canadieni veniți în vizită aici. Caz în care ați avea o mașină cu specificații canadiene. Iar în această eventualitate, ar fi obligatoriu să aveți pachetul de iarnă inclus, care la data fabricării modelului avea o aerotermă diferită și nu avea aer condiționat. Ceea ce ar însemna că diagnosticul pus de el a fost greșit. Ar fi fost o problemă legată de specificațiile pentru SUA. În Canada, releul motorului de pornire e cel care se prăjește. Trebuie să știe de ce piesă să facă rost de la firma de dezmembrări. Se duce într-acolo chiar acum. Și efectiv m-a trimis pe mine să-i aflu numărul de identificare al mașinii de pe parbriz.

Ținu hârtia și creionul la vedere, ca pe o dovadă. Apoi spuse:

— Dar evident că va fi mult mai rapid pentru toate părțile interesate dacă veniți și-i răspundeți chiar voi la întrebări.

Mimă distanțele relative, apropiindu-și și depărtându-și palmele, arătând mai întâi drumul lung până la Honda, plus drumul și mai lung de întoarcere, în comparație cu o plimbare scurtă și într-un singur sens de la locul unde se aflau până la telefonul din casă. O diferență considerabilă. O logică impecabilă. Shorty se uită la Patty. Ea se uită la el. Tot felul de întrebări. Mark spuse:

— Ar fi bine să punem de cafea. L-am putea ruga pe mecanic să ne sune când intră în posesia piesei de care are nevoie. Și din nou când s-a urcat în mașină și vine către voi. Vreau să auziți asta chiar din gura lui. Am sentimentul că în acest moment ați avea nevoie să vă liniștiți un pic. Măcar atâta lucru putem să facem. Deja ați trecut prin destule necazuri.

Ținu mâna întinsă într-un gest curtenitor care însemna „după dumneavoastră“.

Patty și Shorty porniră către casă, însoțiți de Mark. Toate trei lanternele luminau în aceeași direcție. La final, Mark mări pasul și-i așteptă în ușa bucătăriei, îndemnându-i să intre. Aprinse o lumină și arătă în față, spre un hol interior, unde se făcuse demonstrația cu telefonul mort la prânzul din ziua precedentă. Acum receptorul stătea la capătul firului pe un scaun. În așteptare, în stilul de altădată.

— Îl cheamă Carol, spuse Mark. Probabil se scrie diferit. E din Macedonia.

Ținu mâna întinsă, spre telefon, într-un gest amabil de „serviți-vă“.

Patty luă receptorul și-l duse la ureche. Auzi un fel de zgomot confuz. O conexiune de telefon de undeva, străduindu-se să mențină legătura.

— Carol? spuse ea.

— Mark? răspunse o voce.

— Nu, eu sunt Patty Sundstrom. Eu și prietenul meu avem Honda aia stricată.

— Of, Doamne, n-am vrut ca Mark să vă trezească. Nu e politicos așa.

Vocea avea un accent care suna ca și cum locul din care provenea merita un nume ca Macedonia. Europa de Est, se gândi ea. Sau Centrală. Undeva între Grecia și Rusia. Genul de bărbat

care ar trebui să se bărbiească de două ori pe zi, dar n-o face. Ca un infractor sinistru din filme. Doar că vocea lui era prietenoasă. Un ton destins. De om care vrea să ajute și se arată preocupat. Pe deasupra, plin de energie la prima oră a dimineții.

— Ne treziserăm oricum, spuse ea.

— Serious?

— Da, de fapt, făceam o plimbare.

— De ce?

— Cred că ne-a trezit altceva.

— Acum că vă aud vocea, bănuiesc că sunteți din Canada.

— Și mașina noastră, la fel.

— Mda, spuse vocea. Am făcut o presupunere și era cât pe ce să fac o greșală. Mi-am învățat meseria în vechea armată iugoslavă. Ca toate armatele din lume, ne-au învățat că supozițiile te aduc în posturi penibile, și pe tine, și pe mine. De data asta, doar pe mine, mă tem. Îmi cer scuze. Dar hai să fim siguri că nu greșim. Ați avut vreodată un motiv ca să vă schimbați furtunurile de la aerotermă?

— Știu că alea merg prin partea de jos a mașinii, spuse Patty.

— Bun, înseamnă că sigur mașina e canadiană. E bine de știut. Am să iau un releu pentru motorul de pornire. Pe urmă trebuie să-mi plătesc facturile. O să mă duc puțin pe autostradă. Poate am noroc cu vreo mașină avariata. Dacă nu, o să ajung la voi cât mai repede. Hai să zicem două ore minimum, patru ore maximum.

— Sunteți sigur?

— Doamnă, pe onoarea mea, spuse vocea cu accentul ei. Vă promit că vă repar mașina.

După care convorbirea se încheie și Patty puse receptorul în furcă.

— Cafeaua e gata, anunță Mark.

— O să fie aici peste două, maximum patru ore, spuse Patty.

— Perfect.

— Pe bune? zise Shorty.

— A promis, spuse ea.

De afară se auzi zgomotul unui vehicul pe drum, urmat de scrâșnetul pietrișului și hurelul unui motor. Se uitară pe fereastră și-l văzură pe Peter într-o camionetă veche și deteriorată, care se apropia. Peter opri camioneta și o parcă.

— A cui e mașina? întrebă Shorty.

— A lui, zise Mark. A mai încercat-o aseară târziu. Căldura de

peste zi e posibil să fi ajutat bateria. A reușit s-o pornească. Acum a făcut o tură pe drum ca să încarce bateria și să încălzească motorul. Poate că asta v-a trezit. Dacă vreți, vă poate duce cu mașina până la cameră. E mai bine decât să mergeți pe jos. Sunt sigur că sunteți obosiți.

Îi răspunseră că nu voiau să abuzeze de bunăvoința lor, dar Peter nu acceptă refuzul. Camioneta avea cabină pentru patru persoane, așa că Shorty se urcă lângă șofer, iar Patty, pe bancheta din spate. Peter parcă lângă Honda. Ușa camerei 10 era închisă. Ceea ce lui Patty i se păru ciudat. Era sigură că o lăsaseră deschisă. Poate că o închisese vântul. La urma urmelor, pantofii lui Shorty erau din nou în picioarele lui. Deși nu-și amintea de vânt. Stătuseră afară în cea mai mare parte a nopții. Își amintea că aerul fusese static și apăsător.

Coborâra din camionetă. Din mașină, Peter îi urmări cu privirea până la ușă. Patty întoarse mânerul și o deschise. Intră prima. Și imediat ieși. Îndreptă degetul spre Peter și strigă:

— Rămâi pe loc!

Păși într-o parte. Shorty se uită în cameră. În mijlocul podelei erau bagajele lor. Din nou. Valiza și cele două genți. Frumos așezate, aranjate cu precizie, de parcă un băiat de la hotel le lăsase acolo. Valiza era acum legată cu frânghie. Pe fața superioară erau niște noduri complicate, unite de o bucată de funie dublată. Ca un mâner improvizat.

— Ce mama dracului e asta? întrebă Patty.

Peter coborî din camionetă.

— Ne cerem sincer scuze, spuse el. Ne pare foarte, foarte rău pentru asta și suntem foarte, foarte jenați că ați fost prinși în chestia asta.

— În ce?

— E perioada aia din an, mă tem. Încep semestrele universitare. Studenții sunt peste tot. Confreriile din care fac parte îi supun la provocări. Ne fură mereu indicatoarele de motel. Apoi au început o chestie nouă. Un fel de ritual de inițiere. Trebuie să fure tot ce găesc într-o cameră de motel în timp ce clientul absentează temporar. O prostie, dar n-avem ce să facem. Am crezut că s-a terminat în urmă cu doi ani, dar acum se pare că a revenit. V-am găsit bagajele în tufișuri, la marginea drumului. E singura explicație posibilă. Trebuie să fi intrat în timp ce vă plimbați. Ne cerem scuze pentru inconveniență. Să ne dați de știre dacă găsiți ceva deteriorat. O să facem o reclamație la poliție. Adică, bun,

toată lumea apreciază o glumă bună, dar genul ăsta de lucruri e ridicol.

Patty nu spuse nimic.

Shorty nu deschise gura.

Peter se întoarse la camionetă și plecă de-acolo. Patty și Shorty rămaseră nemișcați un moment. Apoi intrară în cameră. Pășiră pe lângă bagaje și se așezară pe pat. Lăsară ușa deschisă.

La pensiunea unde se cazase Reacher, micul dejun se servea într-o cameră frumoasă care era cu o jumătate de nivel sub cel al străzii, dar la același nivel cu o mică grădină aflată în spate, care era la fel de frumoasă ca încăperea. Reacher ocupă o masă din interior la opt fără un sfert dimineața, gata pentru cafea. Era singura persoană de-acolo. Sezonul se terminase. Făcuse duș, se îmbrăcase, se simțea bine și arăta respectabil, cu excepția unei tăieturi la încheietura degetului. De la puștiul din noaptea trecută. De la dinții lui, cu siguranță. Rana nu era gravă. Doar un viermișor scurt de sânge închegat. Forma însă era distinctivă. Reacher fusese polițist timp de treisprezece ani, apoi ne-polițist o perioadă mai lungă, așa că vedea lucrurile din ambele puncte de vedere. Ca rezultat, ori de câte ori era posibil, îi plăcea să evite confuzia. După ce dădu comanda, ieși în grădină. Se lăsă jos și își frecă pumnul mâinii drepte de o cărămidă din bordura unui rond de flori. Suficient ca zgârietura provocată de dinte să pară doar una dintre multe altele. Apoi se întoarse la masă și înmuie colțul șervetului în paharul cu apă pentru a-și curăța mizeria de pe dosul palmei.

După cincisprezece minute, detectivul Brenda Amos intră în sala de mese. Scria ceva în carnețel. La umărul ei era un bărbat în costum. Postura și felul lui de a se purta spuneau că-i prezintă polițistei împrejurimile. Prin urmare, era managerul pensiunii. Sau proprietarul. Reacher citi pe buzele acestuia și aproape că-l auzi spunând:

— Domnul acesta este singurul client cazat la noi.

Amos ridică privirea din carnețel, din obișnuință, și privi în altă parte. Apoi își întoarse privirea. O reacție întârziată clasică, cu încetinitorul, ca o secvență dintr-un serial de televiziune de pe vremuri. Clipi și-i spuse tipului în costum:

— Am să vorbesc cu dânsul acum.

— Să vă aduc o cafea?

— Da, vă rog, strigă Reacher către el. O cană pentru două persoane.

Tipul încuviință din cap politicos, după o scurtă ezitare. Să servească un detectiv de poliție cu cafea era un lucru, și cu totul altceva să servească un client. Era sub poziția lui. Dar, pe de altă parte, clientul are întotdeauna dreptate. Ieși din sală și Amos veni și ocupă locul din fața lui Reacher.

— La drept vorbind, mi-am băut deja cafeaua în dimineața asta, spuse ea.

— Nu trebuie să fie un eveniment unic într-o zi. Nicio lege nu-ți impune când să te oprești.

— Și tot la drept vorbind, cred că cei de la Dunkin' au început să bage LSD în cafea.

— Cum așa?

— Sau altfel, tot la drept vorbind, ăsta e cel mai mare déjà-vu din istorie.

— Bun, cum asta?

— Știi care e sensul propriu al expresiei „déjà-vu“?

— Da, înseamnă „deja văzut“ și vine din franceză. Mama a fost franțuzoaică. Îi plăcea când americanii foloseau expresii franțuzești. Simțea că e și ea parte din lucruri.

— De ce îmi vorbești despre mama ta?

— De ce mă întrebi despre LSD?

— Ce-am făcut noi ieri?

— Am făcut ceva? spuse el.

— Am dezgropat un caz vechi de șaptezeci și cinci de ani, în care un tânăr a fost găsit inconștient pe trotuarul unei străzi din centrul Laconiei. A fost identificat ca un localnic de 21 de ani, deja cunoscut de departamentul de poliție ca scandalagiu și bătauș, dar de neatins pentru că era fiul unui bogătaș al orașului. Mai ții minte?

— Desigur, spuse Reacher.

— Ce crezi că s-a întâmplat când am ajuns la muncă în dimineața asta?

— N-am de unde să știu.

— Mi s-a spus că un tânăr tocmai a fost găsit inconștient pe trotuarul unei străzi din centrul Laconiei. A fost identificat ca un localnic de douăzeci de ani, cunoscut deja de departamentul de poliție ca scandalagiu și bătauș, dar de neatins pentru că e fiul unui bogătaș al orașului.

— Serios?

— Și intru în hotelul de peste drum și te găsesc aici.

— Bănuiesc că pare a fi o coincidență.

— Crezi?

— Nu chiar. E clar că astfel de întâmplări au loc tot timpul.

— O dată la șaptezeci și cinci de ani înseamnă tot timpul?

— Sunt sigur că între timp au avut loc mai multe incidente similare. Mai devreme sau mai târziu, toți bătașii bogați o iau pe cocoșă. Puteai să alegi la întâmplare orice caz vechi și ar fi putut să se potrivească la fel de bine. Și evident că sunt aici, pentru că eu sunt cel care te-a întrebat despre cazul nealeatoriu în chestiune. Așadar, în loc de coincidență, de fapt este o certitudine matematică, mai ales că știi că nu locuiesc aici, așa că unde altundeva aș putea fi decât într-un hotel?

— Direct peste drum de locul infracțiunii.

— Ai de gând să mergi din casă în casă după martori?

— Așa procedăm.

— A văzut cineva ceva?

— Tu ai văzut?

— Nu sunt pasionat de păsări, spuse Reacher. Din păcate. Migrația a început. Tata ar fi fost entuziasmat.

— Ai auzit ceva?

— La ce oră?

— Băiatul era încă inconștient la șapte. Presupunând că agresorul lui a fost o ființă umană, nu un tir, să zicem că nu mai devreme de ora cinci dimineața.

— La cinci dormeam, spuse Reacher. N-am auzit nimic.

— Absolut nimic?

— Ceva m-a trezit cu o noapte înainte. Dar a fost la trei noaptea și la un alt hotel.

— Ce-a fost?

— M-a trezit, dar nu s-a repetat. N-am reușit să-mi dau seama despre ce-a fost vorba.

— Băiatul are și un braț rupt, spuse Amos.

— Se mai întâmplă, spuse Reacher.

O chelneriță aduse două carafe de cafea și două cești curate. Reacher își turnă, dar Amos nu. Își închise carnețelul. Reacher o întreabă:

— Cum este văzută ancheta în interiorul departamentului?

— N-avem așteptări prea mari, spuse ea.

— Nu plânge nimeni?

— E complicat.

— Cine era băiatul?

— Băiatul e un bădăran, un bătăuș și prădător. Din categoria celor care profită de pe urma oricui, inclusiv a victimelor și avocaților.

— Nu mi se pare așa de complicat.

— Suntem îngrijorați de ce se va întâmpla în continuare.

— Crezi că o să organizeze o poteră?

— Problema e că tatăl lui are deja o poteră.

— Bogătașul localnic? Cine e?

— Am parafrazat un pic. De fapt e din Boston. Dar acum locuiește în Manchester.

— Și ce fel de poteră are individul?

— Face aranjamente financiare pentru clienții care nu pot risca să lase urme în acte. Cu alte cuvinte, spală bani pentru genul de oameni care au nevoie să-și spele banii. Îmi închipui că poate să împrumute cam orice fel de poteră își dorește. Și credem că o va face. Cineva i-a atacat familia. Trebuie dat un exemplu. Nu-și poate permite să se arate slab. Așa că vom ști că mai devreme sau mai târziu oamenii lui vor veni aici să pună întrebări. Nu vrem să avem probleme în oraș. De-aia am spus că e complicat.

Reacher își turnă din nou cafea în ceașcă, sub privirile lui Amos, care-l întreabă:

— Cum te-ai rănit la mână?

— Am dat cu pumnul în zidul grădinii.

— Ciudată exprimare.

— Nu prea poți să dai vina pe zid.

— Lasă impresia că ai făcut-o intenționat.

Reacher zâmbi.

— Las cumva impresia că aș fi genul de om care dă intenționat cu pumnul în zid?

— Când s-a întâmplat?

— Cam cu douăzeci de minute în urmă.

— Te-ai aplecat să admiri florile?

— Îmi plac florile, la fel ca oricui.

Telefonul ei semnaliză sosirea unui mesaj, pe care-l citi și spuse:

— Băiatul s-a trezit, dar nu-și amintește nimic despre agresor.

— Se mai întâmplă, spuse din nou Reacher.

— Minte. Știe, dar nu ne spune. Vrea să-i spună tatălui său.

— Pentru că așa le impune cultura.

— Sper ca acela care a făcut-o să știe ce urmează să se întâmple.

— Sunt sigur că cel care a făcut-o va părăsi orașul. La fel ca acum șaptezeci și cinci de ani. Un nou déjà-vu.

— Ce ai de gând să faci azi?

— Cred că, practic, voi părăsi orașul.

— Unde te duci?

— În Ryantown, spuse Reacher. Dacă-l găsesc.

○ ○ ○

Cumpără o hartă de la o benzinărie veche de la marginea orașului. Era la fel de vagă ca telefonul lui Elizabeth Castle. Anumite drumuri se îndreptau în anumite direcții, ca și cum ar fi avut un scop, iar anumite destinații erau reprezentate în nuanțe de gri, ca și cum cândva fuseseră niște locuri dezvoltate, dar niciuna dintre ele nu mai avea o denumire și era imposibil să distingi între ele. Nu era întru totul sigur de ce fel de amplasament geografic ar fi avut nevoie o fabrică de cositor. La drept vorbind, nu era întru totul sigur nici ce anume făcea o fabrică de cositor. Extrăgea cositorul din minereu? Sau producea cutii de conservă, fluiere și jucării din cositor? Bănuia că în ambele variante era nevoie de căldură. Tot felul de cuptoare și furnale. Poate un motor cu abur, pentru acționarea conveierelor și uneltelor. Ceea ce presupunea aducerea lemnului sau a cărbunelui cu camioanele. În plus, pentru a crea abur era nevoie de apă. Se uită din nou pe hartă, căutând drumuri, râuri și pâraie care să se întâlnească într-un loc marcat cu gri. La nord și la vest de Laconia, conform cercetărilor istorice ale lui Elizabeth Castle.

Erau două posibilități. Una era la distanță de 13 kilometri, alta era la 16 kilometri. Pentru ambele existau drumuri care se ramificau din șoseaua principală și se opreau chiar acolo, fără vreun motiv aparent pentru perioada modernă. Ambele aveau apă sub forma unor afluenți largi care curgeau către același râu mai mare. Cursurile de apă se întâlneau cu drumurile în triunghiuri minuscule, ambele tipărite atât de fin pe cât reușise cel care făcuse harta, ambele colorate în punctișoare gri. Mici fabrici peste tot, douăzeci și ceva de muncitori într-o casă cu patru camere, poate într-o sală de clasă sau într-o biserică, spusese Amos. Oricare dintre cele două locuri ar fi îndeplinit criteriile. Atât doar că drumul de acces al locului aflat la 16

kilometri se curba încet spre nord. Departe de Laconia. În vreme ce drumul care ducea la și de la locul aflat la 13 kilometri se curba lent spre sud. Către Laconia. Ca și cum făcea parte din aceasta. Nu-i întorcea spatele. Reacher își imaginează un băiat pe bicicletă, plecând nerăbdător de-acasă, cu binoclul atârnat de gât. De la locul aflat la 16 kilometri ar fi irosit mai întâi trei kilometri în direcție greșită, apoi ar fi trebuit să cotească în sens invers, cumva, împotriva curentului. În vreme ce, de la locul aflat la 13 kilometri, s-ar fi îndreptat de la bun început în direcția corectă, accelerând după curbă și apoi lansându-se drept spre inima orașului. Care băiat ar fi spus că locuiește în Laconia?

Ceea ce era bine. Pentru că 13 kilometri în loc de 16 i-ar fi adus o oră economisită la drumul dus-întors. Plus un sfert din efort. Împături harta și o puse în buzunar, apoi porni la drum.

Nu ajunsese prea departe.

Mark, Peter, Steven și Robert erau adunați în salonul din spate și se uitau la monitoare. Toate îi arătau pe Patty și Shorty așezați pe pat. Din unghiuri diferite, mărimi diferite. Unele erau cadre mai largi, altele erau prim-planuri.

Ușa era în continuare deschisă.

— Dar de data asta fără pantofi, spuse Steven. Îi are încă în picioare.

— Trebuia să folosim un mecanism de autoînchidere, zise Robert.

— De unde să fi știut? spuse Peter. Oamenii normali stau cu ușa închisă.

— Relaxați-vă, spuse Mark. Nu pleacă nicăieri. Nu în clipa asta. Aducerea valizei înapoi le-a frânt inimile. În orice caz, acum cred din nou în povestea cu mecanicul.

— Trebuie să închidem ușa aia curând. Trebuie să începem să-i încălzim. Starea lor emoțională e importantă. Tempoul e esențial acum.

— Atunci, gândește-te la ceva.

Peter se întoarse la ecrane.

Reacher se depărtase cam un kilometru și jumătate de vechea benzinărie de la marginea orașului, de-a lungul unei curbe lungi, specifice pentru Noua Anglie, care trecea printr-o pădure uriașă, demnă de un basm cu zâne. Deodată, auzi în spate un fâșâit de pneuri pe asfalt. Le auzi cum încetinesc până la viteza mersului pe jos. Le auzi menținând ritmul, la zece pași în urmă.

Se opri și se întoarse.

Văzu un sedan negru. De mărime medie și cu aspect îngrijit. Dar cu specificații modeste. Era vopsit în locurile unde trebuia să fi fost cromat, nu avea capace decorative la roți, iar tapițeria era textilă, gri-șobolan. Pe portbagaj era montată o antenă cu arc. O mașină de poliție fără însemne. În ea se afla Jim Shaw, de la Departamentul de Poliție din Laconia. Șeful detectivilor. Tipul din holul secției de poliție, din ziua precedentă, care o însoțise pe Brenda Amos. Irlandezul roșcat. În acțiune, părea energic și sigur pe el. Era singur. Coborî geamul portierei. Reacher se apropie, dar se opri la mai puțin de doi metri.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă el.

— Brenda mi-a spus că o să pleci în direcția asta, zise Shaw.

— Vrei să mă duci cu mașina?

— Dacă am s-o fac, am să te duc înapoi în oraș.

— Cum așa?

— La cercetările pe care le-am făcut din casă în casă a apărut o femeie care locuiește pe alee. Lucrează într-un bar de noapte din Manchester. Care e deținut pe jumătate de oameni care lucrează pentru tatăl puștiului. I-am pus o mulțime de întrebări bine ținute și până la urmă ne-a povestit exact ce s-a întâmplat astă-noapte. De la început până la sfârșit. De la aperitiv până la desert. În afară de descrierea fizică a salvatorului ei. Susține că a fost atât de stresată, încât i s-a golit mintea.

— Se mai întâmplă, cred, spuse Reacher.

— Minte. Are toate motivele, nu? Îl protejează pe cel care i-a făcut un serviciu. Dar noi avem și alte dovezi. A fost salvată temeinic. Puștiul arată de parcă l-ar fi lovit trenul. Prin urmare, nu căutăm un individ mărunț. Căutăm un ins solid. Probabil dreptaci. Care probabil că s-a trezit azi-dimineață cu pumnul zdrelit. Trebuie să fie ceva. O lovitură ca aia lasă urme, crede-mă.

— Mi-am zgâriat mâna de un zid, spuse Reacher.

— Așa mi-a spus și Brenda.

— E una din întâmplările alea.

— Un om mai inteligent decât mine s-ar putea să pună toate piesele laolaltă. Femeia de la bar ajunge acasă în toiul nopții, la o oră exactă și previzibilă, pentru că traficul pe timp de noapte e ca și inexistent, iar tânărul o așteaptă, ea țipă după ajutor, ceea ce-l trezește pe un individ aflat la o anumită distanță scurtă, care se ridică din pat și se duce să verifice și care în final îl ia pe puști de ceafă și-l bate de-i sună apa în cap.

— Mi-ai spus că femeia deja ți-a spus toate astea. De la aperitiv

la desert. Nu trebuie să aduni piesele laolaltă.

— Partea interesantă e distanța aia scurtă. Cât de aproape ar trebui să fie un om ca sunetul să ajungă la el clar și ca el să ajungă acolo atât de repede? Noi credem că foarte aproape. Femeia spune că n-a țipat foarte tare. Puștiul încerca să-i pună palma peste gură în acel moment. Categorie n-a fost un țipăt. Așa că tipul adormit trebuia să fie aproape. A ajuns la locul faptei aproape imediat. La maximum o intersecție distanță, credem noi.

— Sunt sigur că sunt implicate multe variabile aici, spuse Reacher. Poate că totul se reduce la cât de bine aud oamenii și la cât de rapid se îmbracă. Poate că există o legătură între cele două. Ai putea efectua o serie de experimente. Ai putea solicita implicarea universității. Ai putea să scrii un articol pentru revista de criminologie.

— Bunul-simț ar arăta că strigătul înăbușit al unei femei s-ar face auzit numai prin ferestrele de deasupra străzii. Sau pe o distanță de o intersecție. Ancheta la fața locului menționează că doar șase asemenea camere erau ocupate astă-noapte. O mulțime de apartamente sunt acum birouri. Sunt goale pe timp de noapte. Cu toate acestea, a trebuit să verificăm șase oameni. Și ce crezi că am descoperit?

— N-am de unde să știu.

— Cinci dintre ei au fost eliminați imediat, doi pentru că erau femei și trei pentru că erau bărbați vârstnici, cu infirmități și constituție firavă. Unul dintre bărbați avea peste nouăzeci de ani. Doi dintre ei aveau peste șaiszeci. Niciunul dintre ei n-ar fi putut să-l lovească pe tânăr. Nu așa cum trebuie să se fi întâmplat.

— Eu dormeam la cinci dimineața, spuse Reacher.

— Mi-a spus Brenda. Și pentru că demult ai fost polițist ca noi, te credem. Și pentru că tânărul era un nemernic, oricum nu ne pasă. Nici măcar atât cât să demonstrăm că ora cinci nu mâi contează. Femeia de la bar a ajuns acasă la trei noaptea. I-a spus Brendei că același lucru se întâmplase și în noaptea precedentă. Noaptea în care i-ai zis Brendei că te-ai trezit. La trei noaptea. Dar nu ne pasă. Atât doar că Brenda mi-a spus și că te-a prevenit că tatăl nemernicului e obligat să reacționeze.

— Mi-a spus.

— Aici voiam să ajung. Trebuie să te gândești bine. Bun, poate că tânărul e cu adevărat amețit. Poate că într-adevăr nu și-l amintește pe agresor. Dar nu te poți baza pe asta. Dacă noi am putut să aflăm adevărul fără un martor ocular, la fel vor putea și

ei. O să caute un tip solid, rănit la mână. Nu poți să-i păcălești pe criminaliștii lor frecându-ți degetele de un zid, nu pentru că n-ar avea ziduri, ci pentru că n-au criminaliști. Au alte metode. Vor trimite pe cine trebuie ca să rezolve problema. Nu vrem tulburări aici.

— L-a sunat puștiul pe taică-su?

— Mai întâi și-a sunat avocatul. Dar sunt sigur că avocatul l-a sunat pe taică-su. Au trecut deja treizeci de minute de când au aflat. Au intrat în alertă. În clipa asta, telefoanele cu cartelă sunt încinse în mai multe state, crede-mă. Probabil că încă nu s-a luat nicio decizie. Dar n-o să dureze mult. Vor sosi în curând. Ar fi mai bine dacă nu te vor găsi aici. Ar fi bine să arunci o privire la vechea casă părintească și pe urmă să-ți vezi de drum. Cel mai bine ar fi să nu te mai întorci.

— Pentru că nu vreți tulburări?

— Tu ai vrea?

— Nu, spuse Reacher. În general, cred că cel mai bine e să se evite tulburările. Aproape că ai putea să o consideri o regulă.

— Deci, suntem în aceeași tabără?

— Suntem de aceeași parte a baricadei. Poate cu o diferență de nuanță.

— Nu glumesc, să știi, spuse Shaw. Nu vreau necazuri.

— Fii pe pace, spuse Reacher. O să-mi văd de drum. Asta fac de obicei. Dar mai întâi trebuie să găsesc Ryantown.

— Nu vreau s-aud de termeni și condiții. Nu vreau să-mi spui ce ai de făcut mai întâi. Vorbesc foarte serios. Nu vreau tulburări în orașul meu.

— Ryantown nu e al tău. Dacă nu mă crezi, du-te și întreabă-l pe tipul de la arhiva recensămintelor. O să te lămurească imediat.

— Pentru indivizii din Boston, totul e Laconia. Vor veni aici mâine, să pună întrebări. A văzut cineva un tip solid lovit la mână?

— Mâine? întrebă Reacher.

— Nu vor lăsa lucrurile așa.

— Dar până mâine mersul pe jos pe drumurile districtuale rămâne o activitate cât se poate de legală.

— Asta-i problema cu termenii și condițiile. Mâine încă o să mergi. Ai putea să mergi veșnic. Iar ei ar putea trimite zece inși în oraș înainte ca tu să te lămurești că n-o să știi niciodată dacă ai găsit sau nu acel Ryantown. Locurile alea de demult nu sunt nimic altceva decât niște gropi în pământ. Cine dracu' ar putea să

spună care ce a fost acum o sută de ani? Așa că fă-mi te rog un mare favor, bine? Găsește o groapă veche în pământ, numește-o imediat Ryantown și pleacă dracului de-aici și ține-o tot așa, preferabil în linie dreaptă, preferabil la est, la nord sau la vest.

Reacher încuviință din cap, se întoarse și merse mai departe, făcând un semn cu mâna, dar fără să se întoarcă, iar din spate auzi scâncetul servodirecției mașinii de poliție, apoi sunetul pneurilor pe asfalt în timp ce mașina se întorcea în oraș. Menținu un ritm constant, de 6,5 kilometri pe oră, ușor de urmat în răcoarea dimineții. Drumul era în întregime pe la umbră. Verifică harta în timp ce trecea de o cotitură la stânga care ducea spre un loc marcat cu gri, dar fără apă. Era chiar în locul unde ar fi trebuit să fie. Era pe drumul cel bun. Harta era bună. Mai avea încă 9,5 kilometri.

Continuă să meargă.

Zorii trecuseră de mult, dar Patty și Shorty erau tot pe pat. Au rămas ore în șir cu privirea la bagaje, ca hipnotizați. Inversarea subită și capricioasă a călătoriei epice și trudnice a acestor bagaje era greu de procesat. Era ca și cum nu trecuseră niciodată prin calvarul prilejuit de împingerea poverii grele, cale de peste trei kilometri lungi. Dar trecuseră. Ore și ore în șir, irosite. Cu maximum de efort, îndoți de mijloc. Iar rezultatul obținut era nul. Zero metri câștigați. O pastilă amară.

— Tu crezi că povestea cu studenții e adevărată? zise Patty.

— Ai înnebunit? spuse Shorty. Știi bine că noi le-am dus acolo.

— Nu mă refer la situația asta, ci dacă studenții au făcut vreodată chestii din astea.

— Nu știu, spuse Shorty. N-am nicio experiență în acest sens. Dar presupun că ar putea fi adevărat. Logic vorbind. Pentru că Peter nu știa că noi singuri ne-am dus lucrurile acolo. Tot ce știa a fost că le-a găsit în tufișuri. Cum să-și explice așa ceva. Trebuie să-și fi amintit de o chestie din trecut și a presupus că s-a întâmplat din nou. În realitate, nu s-a întâmplat, dar cumva dovedește că povestea originală trebuie să fi fost reală, altfel cum și-ar fi amintit de ea?

— Asta e o argumentație circulară.

— Așa ți se pare?

— Dar oricum nu contează. Ce contează e ceea ce a spus. Și ce a

spus a fost straniu.

— Ce anume?

— A spus că studenții fură mereu indicatoarele de motel.

— Poate că așa se întâmplă. Poate de-aia au dispărut acum.

— Dar să spui „mereu” înseamnă în mod repetat, an după an.

— Bănuiesc.

— Cum ai spune tu că terenul tău jos de cinci hectare se inundă

mereu.

— Păi, se inundă. Cum ai spus, în mod repetat, an după an.

— Întocmai. Ca să spui „mereu” înseamnă că vorbești pe baza unei experiențe îndelungate. Pe urmă a spus că au crezut că povestea cu furtul bagajelor s-a terminat cu doi ani în urmă. Iar ca să știi că ceva s-a terminat înseamnă că mai întâi trebuie să fi trecut prin acel ceva. Să zicem, cel puțin un an. Un ciclu complet, trecând prin ambele semestre. Sunt sigură că studenții fac diferite trăsnăi în momente diferite.

— Bun, spuse Shorty. Să zicem, minimum trei ani. Un an cu experiența aceea, doi ani fără.

— Numai că tot ce au spus în rest a lăsat impresia că asta e o firmă nou-nouță. Că ăsta e primul lor sezon. Poveștile nu se potrivesc deloc.

Shorty rămase tăcut un lung moment, apoi spuse:

— Dar ai vorbit cu mecanicul.

— Da, spuse Patty. Am vorbit.

— Iar mecanicul a fost real.

— Da, spuse Patty. A fost.

— Spune-mi din nou.

— Mi s-a părut vioi, treaz de-a binelea și competent. Prietenos, dar curtenitor. Stăpân pe meserie, fără o atitudine dominatoare. E un imigrant. Poate că e unul din oamenii care acceptă o treaptă inferioară în privința ocupației. Vreau să spun, în comparație cu țara de origine. A spus ceva despre armata iugoslavă. Poate că pe vremuri a fost sergent-major într-o divizie de blindate, iar acum conduce o mașină de tractări. Dar o să fructifice la maximum situația. Camioneta lui o să fie cea mai strălucitoare din câte ai văzut vreodată. O să muncească pe brânci și-o să redevină cineva. O să fie o poveste clasică de succes.

— Ai dedus asta din vocea lui?

— Așa am simțit. A pus întrebări de mecanic. Știa ce trebuia să știe despre noi. Era îngrijorat că Mark ne-a trezit. Și-a cerut scuze.

— Varianta cea mai proastă? întrebă Shorty, ca un fel de ritual

între ei.

— Ca el să fie unul dintre indivizii ăia super-ocupați, cu vorbă mieroasă, care nu sunt atenți deloc până când se prind că e rost de făcut bani. În sinea lui, cred că-și cerea scuze pentru că nu și-a dat seama de ieri.

— Asta sună real, zise Shorty.

— O să aflăm în curând, spuse Patty. A promis că ajunge în maximum patru ore.

○

După încă un kilometru și jumătate, pădurea se termină și priveliștea se deschise spre o amestecătură de câmpuri cu cai și pășuni cu vite. Reacher continuă să meargă, conștient de distanță și gândindu-se la un băiat pe bicicletă. Părea să fie un drum lung. Dar poate că nu era. Vremurile se schimbaseră. Altădată, o plimbare de opt kilometri sau o cursă de treizeci de kilometri cu bicicleta poate că păreau ceva de rutină. Pentru un băiat cu un hobby, 13 kilometri nu însemnau nimic. Sau 14,5 kilometri, mai exact, până la străzile din centru. Căci acolo fusese văzut în acea seară de la sfârșitul lui septembrie, în 1943. Făcând ce anume? Bătrâna de la etaj nu pomenise nimic de vreun binoclu atârnat de gât. Reacher se gândea că femeia ar fi observat. Băiatul se afla acolo pentru un alt scop. Iar teoretic vorbind, scopurile puteau fi multe și diverse, pentru un băiat de 16 ani. Doar că 1943 a fost un an serios. Războiul începuse de aproape doi ani. Toate erau raționalizate sau nu prea se găseau. Toată lumea era posacă, preocupată și muncea din greu. Greu de imaginat că ar fi avut loc vreun eveniment atât de interesant încât să-l determine pe un băiat de 16 ani să străbată 14,5 kilometri până în centrul unui orașel rigid din New Hampshire într-o seară de toamnă, în vremuri așa de aspre.

Nici despre bicicletă nu se pomenise nimic. Poate că o parcase undeva. Poate se ducea să o ia de-acolo. Cu prietenul său. Poate că și bicicleta amicului era parcată. Pe urmă s-au întâlnit cu băiatul mai mare.

Reacher continuă să meargă. În fața lui, pe partea stângă, văzu zona care era ținta lui generală. O identifică de la o distanță mijlocie, spre orizontul îndepărtat. Ryantown era undeva acolo. Posibil. Verifică harta. Drumul care-l interesa cotea ușor la stânga cam la un kilometru și jumătate depărtare. Ceva mai aproape, era

reprezentat un pinten mai subțire. Cam în aceeași direcție, dar mai scurt și mai îngust. Nu mai mult decât un drum de fermă. Care putea sau nu să fie util. În cazul cel mai bun, ar fi dus la o veche casă rustică, cu înfățișare severă, care în mod ideal fusese ocupată neîntrerupt de aceeași familie vreme de două secole sau mai mult, în mod ideal cu un fermier foarte bătrân așezat într-un balansoar lângă cuptorul din bucătărie, cu un preș pe genunchi, dornic să vorbească ore în șir despre vecinii lui de demult, aflați la nici doi kilometri mai la nord.

Mottoul lui Reacher era: speră că va fi bine, dar fă-ți planuri pentru ce-i mai rău.

Continuă să meargă și coti pe drumul îngust. Văzu foarte repede că nu ducea la o veche casă rustică, cu înfățișare severă. Drumul ducea la o casă cu parterul decalat, care avea cam vârsta lui, fiind, așadar, construită la mult timp după ce Ryantown dispăruse deja. Prin urmare, nu era bună. N-avea să găsească acolo niciun moș cu amintiri de demult. Decât dacă acea casă o înlocuise pe cea veche. Ceea ce era posibil. Cu multe case se întâmplase la fel. Poate că dărmaseră construcția veche și severă. Poate că nu se mai putuse locui în ea, în epoca modernă. Sau poate că arsese într-un incendiu. Poate cablurile instalației electrice nu mai erau bune, cu izolația lor din mătase. Dar locatarii luaseră măsuri din timp și construiseră o casă nouă, ceea ce însemna că bătrânul fermier cu pledul pe genunchi nu mai stătea pe un balansoar în bucătărie, ci într-un șezlong din vinilin în camera familiei. Dar era același bătrân. Cu aceleași povești. La fel de dornic să vorbească.

Speră că va fi bine.

Continuă să meargă. Casa era proiectată armonios și îngrijită cu dragoste, chiar răsfățată, ca și cum ar fi fost vopsită cu un an mai devreme de fiecare dată. În jurul fundației, erau plante sensibile, tunse cu meticulozitate. Un adăpost pentru mașină, care proteja de soarele palid al dimineții o camionetă curată. De jur împrejur, un gârduleț din șipci vopsite în alb împrejmuită o suprafață bine delimitată de o jumătate de hectar, ca o grădină din suburbii.

În spatele gardului, o haită de câini.

Șase la număr. Nu lătrau încă. Toți corciturii, cu părul zbârlit. Nici foarte mari, nici foarte mici. Cam o sută de rase diferite, amestecate. Câinii se apropiară și se postară în preajma porții. Reacher trebuia să-și facă loc printre ei. Nu-i era frică de câini. Considera că o anumită doză de încredere reciprocă rezolva

majoritatea problemelor. El n-avea de gând să-i muște. De ce să presupună că ei aveau de gând să-l muște?

Deschise poarta. Câinii îl adulmecară de jur-împrejur. O luă pe cărare cu câinii după el. Găsi ușa din față și apăsă butonul soneriei. Pași înapoi și așteptă în soare. Câinii se adunară în jurul picioarelor sale. După un minut lung, ușa se deschise și în spatele plasei pentru țânțari apărură un bărbat. Era o persoană zveltă, cu o expresie inteligentă pe chip și părul cărunt. Era îmbrăcat în blugi cumpărați de la o prăvălie rurală și un tricou cenușiu simplu. Era destul de bătrân ca să capete o reducere la biletul de film, dar departe de a avea nevoie de baston. Și el avea picioarele înconjurate de câini. Alți șase. Poate erau generația anterioară. Unii dintre ei aveau părul înspicat.

Reacher îl văzu pe tip testând în gând mai multe forme alternative de salut, ca și cum ar fi încercat să găsească una care să se potrivească situației sale particulare, în care un trecător oarecare apare pe tăcute și ca prin minune în ușa casei sale aflate în mijlocul pustietății. Dar fără a reuși să găsească vreuna, pentru că în final spuse doar:

— Da?

— Domnule, îmi cer scuze că vă deranjez, dar eram în trecere și așa avea o întrebare despre o proprietate de la nord de aici, și mă întreb dacă ați putea să-mi completați golurile din informațiile mele.

— Ești vânzător?

— Nu, domnule, nu sunt.

— Agent de asigurări?

— Nu, domnule.

— Vreun fel de avocat?

— Nici vorbă.

— Vii din partea guvernului?

— Nu, domnule, nici asta.

— Cred că ești obligat să-mi spui, dacă ești.

— Am înțeles, dar nu sunt.

— În regulă, spuse individul.

Deschise plasa ca să-i strângă mâna.

— Bruce Jones, spuse el.

— Jack Reacher.

Jones închise din nou plasa.

Poate ca să-i țină pe câinii bătrâni în casă și pe cei tineri afară.

— Ce proprietate? întrebă el.

— În locul în care drumul următor se întâlnește cu râul, spuse Reacher.

Arată într-o direcție care i se părea că era într-o linie aproximativ dreaptă spre nord-vest și spuse:

— Cred că la doi-trei kilometri de aici. Rămășițele abandonate ale unui mic cătun industrial. Probabil că n-a mai rămas nimic la suprafață. Nimic de văzut, în afară de ruinele unor fundații.

— N-am văzut așa ceva pe pământul meu.

— De cât timp locuiți aici?

— Da' văd că-ți place să pui întrebări. Mai bine mi-ai spune cu ce te ocupi.

— Tatăl meu a crescut aici. Vreau să merg să arunc o privire. Atâta tot.

— Atunci, îmi pare rău, dar n-am cum să te ajut. Pare să fie genul de lucruri peste care dai cu totul întâmplător. N-am auzit pomenindu-se de așa ceva. De cât timp zici că e abandonat?

— De cel puțin șaiszeci de ani, spuse Reacher. Poate mai mult.

— Nu știu al cui e acum terenul de lângă râu. Poate că proprietarii știu că există niște ruine, dar poate că nu știu. Dacă au fost îngrădite pentru pășunat acum șaiszeci de ani, între timp vegetația le-a acoperit cu totul. Cât de mari ar trebui să fie?

— Cred că de ordinul câtorva hectare.

— Atunci s-ar putea să fie sub orice crâng de copaci pe care-l vezi în cale.

— În regulă, spuse Reacher. E bine de știut. Am să verific câteva. Mulțumesc pentru timpul acordat.

Jones încuviință din cap, cu aceeași expresie rațională pe care o avusese înainte. Reacher se întoarse să plece și apucă să facă doi-trei pași pe verandă, urmat de șase câini răbdători, când deodată auzi în spatele lui cum ușa își schimbă direcția și se deschide din nou, cu un hârșăit scos de pernița contra curentului, iar de data asta se deschise și plasa pentru țânțari. Se întoarse și-l văzu pe Jones cu un umăr scos în afară și privind pe după marginea ușii, ca și cum ar fi vrut să-l vadă mai bine, totodată oprindu-i cu piciorul pe câini să iasă.

— Ai spus industrial? strigă Jones.

— La scară mică, spuse Reacher.

— Se poate să fi avut o legătură cu poluarea?

— Posibil. Era o fabrică de cositor. Nu-i exclus să fi existat unele scurgeri murdare.

— Ar fi bine să intri, spuse Jones.

Plasa de țânțari se deschise complet cu un scârțâit în fața lui și se închise brusc în spatele lui, iar astea, în experiența lui, erau sunetele eterne ale unei veri în Noua Anglie. Toți cei șase câini intrară odată cu el, râcâind podelele cu unghiile. Reacher păși în mirosul unic al locuinței altcuiva. Era la fel de curată și de bine întreținută înăuntru ca afară. Doisprezece câini fojgăiau în jurul lor. Nu exista nicio cameră a familiei. Niciun șezlong cu vinilin și niciun bătrân cu preșul pe genunchi. Alcovul era folosit ca zonă pentru birou la domiciliu. Avea o mărime rezonabilă, dar în acel moment casa era veche de două generații și arăta de parcă fiecare membru al acestora păstrase toate hârtiile care îi ieșiseră în cale. Mai întâi, Jones deschise un sertar de fișet și începu să caute într-unul din dosarele groase suspendate între tije de oțel lăsate. Aparent, nu găsi nimic, pentru că se întoarse și începu să împingă încolo și înapoi o stivă de cutii, până o găsi pe cea dorită, care și ea era plină cu dosare arhivate la fel de groase și de umflate. Frunzări primul dosar și parțial pe al doilea.

Apoi se opri.

— Uite! spuse el.

Scoase o foaie de hârtie îngălbenită și i-o dădu lui Reacher. Era un buletin informativ fotocopiat, din urmă cu opt ani. În mod clar făcea parte dintr-o succesiune de articole asemănătoare, care relatau un subiect în detalii febrile, cu presupunerea evidentă că cititorii cunoșteau dinainte anumite detalii. Dar era destul de ușor de urmărit și era vorba de Ryantown.

Se făcea referire la un scurt istoric anterior, cu prima apariție a uzinei în documentele istorice și apoi, mult mai târziu, perioada producției de vârf a acesteia, care, prin implicare, părea să fie universal acceptată ca un tablou oribil alcătuit din nori de fum, flăcări dezlănțuite și metale clocotinde, ca un iad în miniatură, ceva de care ar fi fost mândru și poetul de altădată Dante. Doar că în fraza următoare, pusă între paranteze, autorul își cerea scuze că fotografia folosită pentru a ilustra același punct de vedere într-o ediție anterioară nu fusese de fapt a așezării Ryantown, ci o poză dintr-o bibliotecă de imagini a unui orașel industrial din Massachusetts mai veche cu zece ani decât sugerase buletinul informativ, dar fusese aleasă fără absolut nicio intenție de a induce în eroare, ci mai degrabă într-un spirit dorit a fi luat ca fiind bazat numai pe o stare sufletească, așa cum un subiect atât de tragic impunea, și nu literalmente, așa cum multe articole erau prea adesea scrise, de obicei în detrimentul lor.

După aceste scuze, relatarea revenea la subiectul curent al momentului, care părea să fie în egală măsură politic, juridic și deranjat mintal. După cum se părea, încă nu se dovedise în mod categoric că descompunerea lentă a scurgerilor minerale străvechi din Ryantown afectase negativ apa freatică a cuiva. Dar cu siguranță că urma să se dovedească, și curând încă. Câțiva dintre oamenii de știință de frunte ai lumii se ocupau de asta. Era doar o problemă de timp. Prin urmare, promptitudinea era esențială. Privință în care existau vești splendide. Lungul șir de moștenitori de fapt și de drept ai bătrânului Marcus Ryan fusese în sfârșit descâlcit și acum era cert, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că acțiunile rămase ale companiei sale fuseseră împachetate laolaltă cu alte acțiuni aproape lipsite de orice valoare și aruncate într-un vârtej de tranzacții desfășurate pe o perioadă de șaizeci de ani, în care peștele cel mare l-a înghițit pe cel mic și în urma căruia acțiunile ajunseseră în mâinile unei corporații miniere gigantice din Colorado. Era un mare pas înainte, de o importanță enormă, deoarece tragicul dezastru ecologic din Ryantown avea în sfârșit un proprietar identificabil. Documentele de intentare a procesului erau scrise și așteptau să fie expediate.

La finalul buletinului informativ era un apel către toți cetățenii interesați să participe la o ședință. Dedesubt, autorul se semna în mod evident cu un pseudonim și își dădea adresa de e-mail.

Reacher îi înapoie hârtia lui Jones și spuse:

— Ce ați crezut despre asta în acel moment?

— Apa noastră n-are absolut nimic, spuse Jones. Și n-a avut niciodată. Îmi amintesc că la început m-am gândit că individul ăsta o fi vreun avocat care vrea să valorifice o oportunitate. Mi-am zis că identificase o mare corporație pe care s-o agaseze cu un proces colectiv, mizând pe posibilitatea ca acea corporație să cadă la învoială doar ca să scape de gura lui. Afectarea apei freatice nu e niciodată o publicitate bună. Avocatul ar fi obținut o treime din sumă. Dar n-am mai auzit nimic de povestea asta. Cred că s-a fâșâit. Probabil că n-a mai obținut dovada. Pe care oricum n-avea cum s-o obțină, pentru că apa e bună.

— Ați spus că la început ați crezut că e un avocat.

— Mai târziu cineva mi-a spus că era doar un găgăuță bătrân și smintit, care locuia cam la opt kilometri de-aici. Apoi l-am și cunoscut și părea destul de inofensiv. Nu căuta să obțină bani. Voia ca ei să-și recunoască faptele.

Ca o mărturisire publică. Se pare că asta ar fi însemnat mult pentru el.

— Nu v-ați dus la ședință?

— Nu mă dau în vânt după ședințe.

— Păcat, spuse Reacher.

— De ce?

— Pentru că din buletinul ăla informativ lipsea un detaliu important legat de Ryantown.

— Care?

— Unde se află.

— Am crezut că știi. Ai pomenit de drumul lateral și rău.

— Aia a fost cea mai bună presupunere. În plus, acum îmi spunei că oricum o să arate ca o pădure primitivă. Care, la o primă vedere, s-ar părea că include cam două treimi din acest stat. Nu vreau să-mi irolesc toată ziua.

— Ca să vezi locul în care a crescut tatăl tău? Unii și-ar irosi toată ziua pentru asta.

— Unde a crescut tatăl dumitale?

— Chiar aici.

— Care e o casă frumoasă, din câte văd. Dar tocmai am convenit că Ryantown e o gaură în pământ acoperită de vegetație. E o diferență.

— Ar putea avea o valoare sentimentală. Oamenilor le place să știe de unde vin.

— Chiar acum aș prefera să știu de ce ar avea nevoie un om care vrea să construiască o fabrică. Ar avea nevoie de un drum și de apă. Mai e și altceva?

— De unde să știu?

— Știi cum se folosește pământul.

— Cred că locul de confluență între un drum și o apă ar avea sens. Caută un pâlc de pădure cu margini drepte.

Vecinii ar fi dorit ca animalele lor să pască în siguranță. Ar fi împrejmuit clădirile în ruină cu mult înainte să răsară lăstarii din semințele aduse de vânt. Pâlcul ar fi crescut în forma impusă de garduri. De regulă, se întâmplă invers.

— Mulțumesc, spuse Reacher.

— Succes, zise Jones.

Plasa de țânțari se deschise complet cu un scârțâit în fața lui și se închise brusc în spatele lui.

Plecă. Toți cei doisprezece câini îl urmară până la poartă.

Patty și Shorty s-au mutat afară, pe scaune. Patty privea peisajul alcătuit din Honda moartă din parcare pietruită, hectarul de teren plat și perdeaua de copaci de dincolo de ea, implacabilă, ca un zid.

Se uită la ceasul de la mână și spuse:

— De ce atunci când cineva spune între două și patru ore, întotdeauna e mai aproape de patru ore decât de două?

— Boala lui Parkinson, spuse Shorty. Munca se extinde pentru a umple timpul alocat îndeplinirii ei.

— Legea, preciza Patty. Nu boala. Aia e când te-apucă tremuriciul.

— Credeam că tremuriciul te-apucă atunci când te lași de băutură.

— Se-ntâmplă în multe cazuri.

— Cât mai e până se fac patru ore?

Patty se uită din nou la ceas și făcu un calcul în minte.

— Treizeci și trei de minute, spuse ea.

— Poate că n-a vrut să fie chiar așa de precis.

— A spus două ore minimum și patru ore maximum. Asta mi se pare cât se poate de precis. Apoi a spus, promit că vă repar mașina, pe onoarea mea. Cu accentul ăla al lui.

Shorty privea spre spațiul întunecat unde drumul ieșea din pădure.

— Zi-mi ce ți-a spus mecanicul, vorbi el.

— Partea cea mai bună a fost că trebuie să-și plătească facturile. A spus că urma să se ducă pe autostradă și poate avea noroc cu o mașină avariata. Felul cum a spus-o mi s-a părut profesionist. Era genul de lucru pe care doar un mecanic l-ar spune. Cine altcineva ar zice că are noroc cu o mașină avariata?

— Da, sună real, spuse Shorty.

— Eu cred că omul e adevărat, spuse Patty. Și cred că vine.

Ședeau pe scaune și priveau drumul. Soarele urcase pe cer și primul rând de copaci era puternic luminat. Trunchiuri solide, foarte apropiate, cu alte trunchiuri în spate, cu tufișuri și rugi, dar și crengi căzute și proptite la unghiuri năstrușnice.

— Cât timp mai are acum? întrebă Shorty.

Patty se uită la ceas.

— Douăzeci și patru de minute, spuse ea.

Shorty nu spuse nimic.

— A promis, zise Patty.

Cei doi priveau drumul.

Și sosi.

Îl simțiră înainte de a-l vedea. Treptat, aerul se umplu de o prezență joasă de bas, în depărtare, ca un tremur, ca un moment tensionat într-un film, ca și cum volume imense de aer erau împinse într-o parte și-n alta. Apoi vibrația se transformă în pulsația greoaie a unui motor diesel gigantic și în vibrația subsonică a pneurilor groase și a greutateii formidabile. Deodată îl văzură ieșind dintre copaci. Un camion de tractare. De dimensiuni industriale. Genul de vehicul care putea să preia și să care un tir de pe autostradă. Era roșu-aprins. Motorul huruia într-o treaptă joasă de viteză.

Patty se ridică și făcu semn cu mâna.

Camionul ieși de pe asfalt și intră în parcare. Numai după vocea individului la telefon, Patty spusese că va fi cel mai lucios camion pe care l-ai văzut vreodată, și avusese perfectă dreptate. Era colorat ca un vehicul de carnaval. Vopseaua roșie era ceruită și lustruită. Avea dungi și linii decorative aurite. Capacele și manetele cromate fuseseră lustruite cu sârg, mai-mai să te orbească. Numele mecanicului era scris pe lateral, cu litere semețe, de 30 de centimetri, cu fontul *copperplate*. Era Karel, nu Carol.

— Wow! exclamă Shorty. E grozav!

— Sigur așa pare, zise Patty.

— În sfârșit, am scăpat de-aici.

— Dacă poate s-o repare.

— Am scăpat de-aici oricum. Nu pleacă fără noi. OK? Ori repară mașina, ori ne ia cu el. Indiferent ce au de spus nemernicii. Ne-am înțeles?

— Da, spuse Patty.

Camionul se opri în spatele Hondei și motorul rămase la ralanti huruind. Undeva sus ușa se deschise și un tip păși pe o treaptă a scării, apoi sări direct jos. Era de înălțime medie și vânos, cu un mers elastic, pe vârfuri, mustind de energie. Avea capul ras. Arăta ca o poză dintr-un proces al criminalilor de război. Ca un locotenent cu fața ca de piatră în spatele unui colonel renegat cu beretă neagră. Dar omul zâmbea. Avea o sclipire jucăușă în ochi.

— Doamna Sundstrom? spuse el. Domnul Fleck?

— Poți să ne spui Patty și Shorty, zise Patty.

— Eu sunt Karel.

— Mulțumim din suflet că ai venit.

Karel scoase din buzunar un obiect. Era o cutie neagră și murdară, de mărimea unui pachet de cărți de joc, din care ieșeau niște capete de fire.

— Am avut noroc cu o mașină avariată. Undeva în spatele cimitirului de mașini. Același model ca al vostru. Chiar de aceeași culoare. Bușit în spate de o basculantă cu pietriș acum șase luni. Dar partea din față era încă în regulă.

Apoi zâmbi încurajator și le făcu semn către ușa camerei lor.

— Mergeți și strângeți-vă lucrurile, spuse el. Chestia asta durează două minute.

— Ne-am făcut deja bagajele, spuse Patty. Suntem gata de plecare.

— Serios?

— Ne-am strâns lucrurile dis-de-dimineată. Sau cu noaptea-n cap. Am vrut să fim pregătiți.

— Nu v-a plăcut șederea aici?

— Ardem de nerăbdare să plecăm. Trebuia să fim deja în altă parte. Doar atât. În afară de asta, e un loc grozav. Prietenii tăi au fost foarte drăguți cu noi.

— Nu, eu sunt mecanicul nou. Țștia nu sunt încă prietenii mei. Cred că ultimul lor mecanic era prieten cu ei. Dar cred că s-au certat. Așa că m-au chemat pe mine. Ceea ce e grozav. Îmi doream contractul ăsta. Sunt un om ambițios.

— Eu nu mi-aș dori să lucrez pentru ei, spuse Shorty.

— De ce?

— Cred că sunt ciudați.

Karel zâmbi.

— Pentru mine, sunt doar niște clienți pe o listă, spuse el. Cu cât e mai lungă lista, cu atât trec mai bine de lunile fără lucru.

— Eu tot n-aș face-o, zise Shorty.

— Păi sunt nouă ATV-uri și cinci mașini. Muncă garantată. Pentru asta, pot să trec cu vederea puțină ciudățenie.

— Cinci mașini?

— Deocamdată. Plus o mașină de tuns gazonul.

— Ne-au spus că au o singură mașină, zise Shorty. Am văzut-o.

— Pe care?

— O camionetă veche.

— Aia-i mașina de tăvăleală pe care o folosesc pe proprietate.

Dar mai au SUV-uri Mercedes-Benz, câte unul de căciulă.

— Glumești!

— Cu dotări complete.

— Și unde sunt?

— În șopron.

Shorty nu spuse nimic.

— Am o întrebare, spuse Patty.

— S-auzim, spuse Karel.

— De cât timp sunt aici?

— Țsta e primul lor sezon.

— Te rugăm să ne repari mașina acum, spuse Patty.

— Păi de-aia am venit, zise Karel.

Deschise capota Hondei, cu mișcări îndemânatică și exersate. Se aplecă și lăsă jos noua cutie neagră, ca și cum ar fi vrut să-i verifice dimensiunile. Apoi se dădu înapoi doi centimetri și-și îngustă privirea, de parcă ar fi căutat să vadă mai bine. Ieși de sub capotă și-și îndreptă spatele.

— De fapt, releul vostru e în stare bună, zise el.

— Atunci, de ce nu pornește? întrebă Patty.

— Trebuie să fie altă problemă.

Karel puse cutia neagră în buzunar. Ocoli bara de protecție și se apropie dintr-un unghi diferit.

— Ia încearcă s-o pornești acum, zise el. Vreau să aud cât de moartă e.

Shorty se urcă la volan și roti cheia, pornit, oprit, pornit, oprit, clic, clic, clic, clic.

— În regulă, m-am prins, zise Karel.

Ocoli mașina până la cealaltă bară de protecție și se aplecă din nou, spre locul în care bateria era prinsă într-un schelet metalic. Își lăsă fața jos de tot și-și întinse gâtul ca să vadă dedesubt. Întinse mâna și pipăi cu degetul. Apoi se dădu înapoi, se îndreptă de spate și rămase nemișcat o secundă. Se uită spre pădure, apoi în direcție opusă, la colțul camerei 12. Păși într-o parte până când

putu să vadă dincolo de acesta. Spre șopron și spre casă. Se întoarse și le făcu semn lui Patty și Shorty să se întoarcă pe alea din scânduri, spre camera lor, privind tot timpul înapoi, ca și cum ar fi verificat că sunt în afara unei linii teoretice de vizualizare.

— Vreunul dintre indivizii ăștia au umblat la mașina voastră? întrebă el cu glas scăzut.

— Da, Peter, spuse Shorty.

— De ce?

— A zis că are grijă de ATV-uri, așa că l-am rugat să arunce o privire.

— Nu are grijă de niciun ATV.

— A stricat-o?

Karel se uită în stânga și în dreapta.

— A tăiat cablul principal de la borna pozitivă a bateriei.

— Cum? Din greșeală?

— Imposibil să faci asta din greșeală, spuse Karel. E un cablu din cupru pur, mai gros decât degetul. Ai avea nevoie de un clește mare cu lamă de tăiat cabluri. E nevoie de ceva forță. Categoric trebuie să știi ce faci. Ar fi un act deliberat de sabotaj.

— Ieri-dimineață Peter avea la el un clește. L-am văzut.

— E ca și cum ai deconecta complet bateria. Se întrerupe orice activitate electrică. Vehiculul e paralizat. Adică, exact simptomul pe care-l are al vostru.

— Vreau să văd cu ochii mei, spuse Shorty.

— Și eu, zise Patty.

— Uitați-vă dedesubt, spuse Karel.

Cei doi se uitară pe rând, aplecându-se deasupra blocului motor, sucindu-și gâturile. Văzură un cablu negru rigid, vizibil tăiat la jumătate, cu capetele separate, suprafețele tăiate lucind ca niște monede noi de 1 penny. Se întoarseră la locul unde stătea Karel, care le spuse:

— Îmi pare rău, dar nu știu ce să vă spun. Nu-i cunosc prea bine pe indivizii ăștia. Trebuie să presupun că așa au înțeles ei să vă facă o farsă. Dar mi se pare o farsă stupidă. N-o să fie ieftin de reparat. Genul ăla de cablu e aproape rigid. E ca o țeavă. Trebuie să demontezi o grămadă de componente numai ca să te apropii de el.

— Nu-l mai repara, spuse Patty. Nici nu te mai gândești la asta. Scoate-ne de-aici imediat. Du-ne cu mașina din locul ăsta.

— De ce?

— Asta n-a fost o farsă. Vor să ne țină aici. Nu ne lasă să

plecăm. Suntem ca niște prizonieri.

— Asta chiar că mi se pare o ciudățenie.

— Dar e adevărat. Ne tot duc cu preșul. Numai minciuni ne-au spus.

— Cum ar fi?

— Au spus că suntem primii clienți care ocupă camera asta, dar nu cred că suntem.

— Asta-i tare ciudat.

— De ce?

— În camera asta au fost niște oameni în urmă cu o lună. Știu asta sigur, pentru că a trebuit să aduc un cauciuc pentru un tip de la camera 9.

— Au spus că le ești prieten bun.

— Aia a fost a doua oară când i-am văzut.

— Au dat de înțeles că sunt aici de cel puțin trei ani.

— Nu-i adevărat. Au apărut acum un an și jumătate. A fost o mare dispută legată de autorizația de construcție.

— Ieri au spus că au telefonul deranjat. Dar pariez că n-a fost așa. Doar au vrut să ne țină aici.

— Dar de ce? Ca să vă ia banii?

— Ne-am gândit la asta, spuse Shorty. Ne pregăteam s-o ștergem de-aici. Oricine ar fugi mai devreme sau mai târziu. Ce-ar face pe urmă?

— Treaba asta e foarte stranie, spuse Karel, care stătea acolo, nesigur.

— Te rugăm să ne iei cu mașina, spuse Patty. Te rugăm. Trebuie să plecăm de-aici. Îți dăm cincizeci de dolari.

— Și mașina?

— O lăsăm aici. Oricum voiam s-o vindem.

— Nu valorează mult.

— Întocmai. Nu ne pasă ce se întâmplă cu ea. Dar trebuie să plecăm de-aici. Chiar acum, în clipa asta. Ești singura noastră speranță. Suntem prizonieri aici.

Fata îl privi stăruitor. Karel încuviință din cap, încet. Apoi din nou, preluând conducerea. Se dădu înapoi și se uită în dreapta și în stânga, întinzându-se când într-o parte, când în cealaltă. Se uită la camionul gigantic, la dimensiunile parcării, măsurând-o, evaluând situația, apoi privi în cameră, la bagajele aranjate ordonat.

— În regulă, spuse el. E timpul să punem de-o evadare.

— Mulțumim, spuse Patty.

— Dar mai întâi trebuie să vă pun o întrebare cam jenantă.

— Ce?

— Le-ați plătit factura? Pot să dau de belea dacă vă ajut să o ștergeți pe furie. Sunt legi privind regimul hotelier aici.

— Am plătit aseară, spuse Shorty. Suntem în regulă până la prânz.

— Bine, spuse Karel. Hai să judecăm un minut. Trebuie să fim cât mai prudenți. Să presupunem cazul cel mai rău. Nu știm cum o să reacționeze la chestia asta. Prin urmare, cred c-ar fi mai bine dacă n-o să vadă când se întâmplă. De acord?

— Mult mai bine, spuse Patty.

— Deci, voi stați pitiți cât timp întorc eu camionul, ca să fie îndreptat în direcția potrivită, și imediat o luăm din loc. Și atunci nimic nu ne mai stă în cale. Nici măcar un Mercedes-Benz. E bine așa?

— Suntem gata de plecare, spuse Shorty.

Karel se uită la valiză.

— Aia-i cam mare, spuse el. Poți s-o ridici? Vrei să vin să te ajut?

— Pot s-o ridic.

— Arată-mi! Orice întârziere ne poate veni de hac.

Patty intră prima. Ridică gețile de voiaj, câte una în fiecare mână, și se dădu la o parte, ca Shorty să ajungă la atracția principală. Acesta prinse cu ambele mâini mânerul cel nou din frânghie și trase, iar valiza se ridică 15 centimetri în aer. Karel privea din prag, evaluând parcă performanța.

— Cât de repede poți să te miști cu valiza? Întrebă el.

— Nu-ți face griji, spuse Shorty. N-o să dau greș.

Karel se uită la el, apoi la Patty, ea cu gețile mici în fiecare mână, el cu valiza mare în ambele mâini, amândoi stând unul lângă celălalt în spațiul dintre pat și aparatul de aer condiționat. Apoi spuse:

— Bun, așteptați aici și nu ieșiți până când întorc mașina. Apoi Patty iese prima. Aruncă gețile în cabină și se urcă după ele. Pe urmă iese Shorty și ridică valiza, iar Patty se apleacă și o aduce în cabină, iar Shorty se urcă și el. Se înțelege ce-am spus?

— Sună bine, spuse Shorty.

— În regulă, spuse Karel. Fiți gata!

Se aplecă din prag, trase de mâner și închise ușa. Pe fereastră, îl văzură grăbindu-se spre mașină și urcând scara cabinei. Auziră motorul ambreiat și intrând în viteză, apoi deplasându-se lent de

la dreapta la stânga și făcându-se nevăzut.

Așteptară.

Camionul nu se întoarse.

Așteptară.

Nimic.

Niciun sunet, nicio mișcare. Pe geam nu se vedea nimic în afară de imaginea de dinainte. Honda, parcare, iarba, zidul de copaci.

— L-o fi ținut ceva pe loc un minut, spuse Shorty. Poate c-au ieșit din casă nemernicii ăia și-l țin de vorbă.

— E plecat de mai mult de un minut, spuse Patty.

Puse gețile jos și se apropie de fereastră. Întinse gâtul și privi afară.

— Nu văd nimic, spuse ea.

Shorty lăsa valiza jos. Veni lângă ea la geam.

— Să mă duc să mă uit după colț? zise el.

— S-ar putea să te vadă. Probabil că stau toți undeva pe-acolo și vorbesc. Ce altceva ar putea să facă? Cât îți trebuie să întorci un camion?

— O să am grijă, spuse Shorty.

Se apropie de ușă. Întoarse mânerul și trase. Dar ușa era înțepenită. Nu se mișca deloc. Verifică dacă era descuiată din interior și încercă să sucească mânerul în ambele sensuri. Nu se întâmplă nimic. Patty se uita lung la el. Shorty trase mai tare. Își propti palma cărnoasă pe perete și trase cu forță.

Nimic.

— Ne-au încuiat aici, spuse Patty.

— Cum?

— Trebuie că au un buton în casă. Ca o telecomandă. Eu cred că au folosit-o tot timpul.

— Asta e o mare nebunie.

— Ce nu e, aici?

Amândoi priviră pe fereastră. Honda, parcare, iarba, zidul de copaci. Nimic altceva.

Apoi jaluzeaua ferestrei, acționată de un motoraș, coborî în fața lor și-n cameră se făcu întuneric.

Karel intră în salonul din spate și ceilalți se adunară în jurul lui, chiuind și felicitându-l zgomotos, bătându-l cu palmele pe spate. Steven se duse și bătu ceva la o tastatură, iar imaginea de pe ecrane se derulă înapoi cu viteză sporită, cele trei siluete smucite alergând de colo-colo, făcând totul iute și în sens invers. Cu o voce ca de crainic TV, Steven spuse:

— Oameni buni, să vedem reluarea acțiunii și să-l întrebăm pe eroul momentului cum s-a simțit când a dat lovitura asta măiastră.

Trecu aparatul pe derulare normală și pe ecrane putea fi văzut Karel zâmbind încurajator și îndemnându-i pe Patty și Shorty spre ușa lor. Îl auziră spunând: „Mergeți și strângeți-vă lucrurile. Chestia asta durează două minute“.

— Dar e o lovitură și o ratare, spuse Karel cel real, care adoptase și el o voce de crainic TV, ca un semnal bruiat venit tocmai din Balcani. Prima încercare a ieșit în out.

Pe ecrane, Patty spunea: „Ne-am făcut deja bagajele“.

În salon, Karel spuse:

— Iar din momentul ăla am improvizat și m-am adaptat la situație. M-am gândit că ceva o să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Știam că tot ce trebuia să fac e să-i conving să intre în cameră și să închid ușa. Până la urmă, am avut noroc.

Ceilalți începură din nou să chiuie și să zbiere, dar Mark spuse:

— Aici n-a fost vorba de noroc. Țasta a fost un exercițiu de virtuozitate. Ar trebui să salvăm acest video pentru veșnicie. Să-l învățăm pe de rost. A fost ca și cum ai asculta un maestru cântând la vioară. Ai mai făcut asta înainte, nu-i așa, Karel?

În salon se lăsă liniștea.

Pe ecrane, filmul continua, cu cele trei siluete adunate între

Honda și aleea din scânduri, vorbind cu glas scăzut. Mark spuse:

— Te-ai distanțat de noi, pretinzând că nu ne ești prieten, ceea ce a creat implicit o legătură mai strânsă cu ei. Au picat imediat în laț. Singuri și-au făcut-o. Ați devenit aproape intimi. Și în continuare ai pedalat pe chestia asta, confirmându-le temerile cele mai rele legate de inconsecvențele pe care le remarcaseră. Pe urmă ai plusat acceptând încet-încet să-i ajuți să scape. A fost o capodoperă de manipulare emoțională. A fost un montagne russe perfect construit. Toată dimineața au fost îngrijorați, apoi, pe neașteptate, plini de o speranță intensă, care s-a transformat într-o adevărată euforie când stăteau acolo cu gențile în mâini, așteptând să plece, iar acum, brusc, i-a cuprins o teribilă deznădejde.

Steven trecu imaginea pe transmisiune live. Patty și Shorty stăteau pe pat, în întuneric, fără să se miște.

— Rezultatele sunt mai bune în felul ăsta, spuse Karel. Garantez. E mai bine când sunt în contact cu propriile sentimente. Le frăgezește creierii. Îi face mai amuzanți după aia, pe onoarea mea.

După care zise:

— Ne vedem în curând, spuse el și ieși pe ușă.

Reacher văzu că se apropie cotitura la stânga. Era la o sută de metri în față. Se unea cu drumul principal într-un unghi ascuțit și se îndepărta printr-o curbă blândă, parcă fără tragere de inimă. Apoi străbătea livezile de meri. Merse într-acolo. La jumătatea drumului, trebui să pășească pe marginea de iarbă a drumului, ca să lase să treacă un camion de tractare gigantic. Era imens, roșu-aprins, și curat lacrimă. Era plin peste tot cu dungi decorative aurii. La trecerea lui, pământul se cutremură sub picioarele lui Reacher, care se uită în urma lui, apoi își relua drumul și coti pe drumul secundar.

Acesta, deși mai îngust decât drumul principal, era suficient de lat și îndeajuns de bătătorit pentru genul de camioane primitive care se foloseau pe vremuri pentru transportul lemnului, al cărbunilor sau cositorului. În livezi, de o parte și de alta merii se aplecau sub greutatea fructelor. Le simțea mirosul în aer. Împreună cu mirosul de iarbă uscată. Auzea zumzăitul insectelor. Deasupra, un șoim plutea în curenții termici de aer.

Deodată, cam la opt sute de metri după ce se îndepărta cu părere de rău de Laconia, drumul coti din nou, de data asta cu hotărâre, spre vest. După aceea, mergea drept înainte, trecând prin alte livezi de meri, spre un punct mic și lucios, despre care Reacher se gândi că ar putea fi o mașină parcată. Mai încolo, păreau să fie arbori de un verde diferit. Continuă să meargă. Când ajunse mai aproape, văzu că punctul era într-adevăr o mașină. Razele puternice ale soarelui o făceau să lucească, nu calitatea vopselei. Arăta ca o rablă veche. În cele din urmă, văzu că era un Subaru, ce aducea puțin cu cel în care călătorise cu contractorul care avea probleme din cauza unui inspector, înrudit genetic, dar cu douăzeci de ani mai vechi. Ca un strămoș. Era parcat perpendicular pe un gard din lemn, care se întindea transversal pe locul unde se termina asfaltul. Dincolo de gard era livadă de meri, întinsă pe o jumătate de hectar, apoi încă un gard, dincolo de care se vedeau copacii cu frunze mai mari.

În Subaru era un bărbat.

Stătea la volan. Reacher văzu gulerul unei gecii de blugi și părul cenușiu strâns în coadă. Tipul stătea nemișcat. Privea în față prin parbriz.

Reacher parcurse lungimea mașinii pe partea dreaptă a acesteia și se opri cu spatele la tipul de la volan și cu șoldurile sprijinite de gard. Următorul gard se afla la o sută de metri distanță. Copacii de dincolo arătau ca o specie obișnuită pentru Noua Anglie, dar răspândiți haotic, contorsionați și concurând pentru lumină. Ceea ce se poate să se fi întâmplat când semințele au fost aduse de vânt.

De asemenea, gardul părea drept.

Promițător.

Din spate, auzi ușa mașinii deschizându-se și o voce spuse:

— Tu ești cel care a vorbit cu Bruce Jones.

Reacher se întoarse către el și zise:

— Oare?

Tipul din Subaru era un personaj uscățiv, cam la șaptezeci de ani, înalt, cadaveric. Prin geacă, umerii săi arătau ca un umerăș.

— Ți-a arătat buletinul informativ pe care l-am scris, spuse el.

— Dumneata ai fost?

— Chiar eu. M-a sunat. S-a gândit că s-ar putea să mă intereseze că te-ai arătat interesat. Am fost, așa că am ieșit să te întâlnesc.

— Cum ai știut unde să mă aștepti?

— Cauti Ryantown, spuse tipul.

— L-am găsit?

— Chiar în fața ta.

— Copacii ăia?

— Se răresc în centru. Se vede destul de bine.

— Sigur n-o să mă otrăvesc?

— Cositorul are potențialul de a fi periculos. Peste 100 de miligrame de cositor pe metrul cub de aer este imediat vătămător pentru viață și sănătate. Mai rău e când cositorul se leagă chimic cu anumite hidrocarburi pentru a forma compuși organostanici. Unii dintre acești compuși sunt mai letali decât cianurile. De-aia eram îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat cu asta în final?

— Chimia n-a spus ceea ce trebuia să spună.

— Deși de problema asta s-au ocupat oameni de știință renumiți?

— În final, corporația din Colorado mi-a interzis accesul pe ceea ce eu insistam să numesc terenul lor. Au obținut un ordin de restricție ca să mă țină departe. N-am voie să trec de gardul ăsta.

— Păcat, spuse Reacher. Ai fi putut să-mi arăți împrejurimile.

— Cum te cheamă?

— Reacher.

Tipul spuse o adresă. Un nume de stradă și un număr. Aceleași pe care Reacher le văzuse în compartimentul patru, pe ecran, la recensământul în care tatăl lui avea doi ani.

— Era la parter, spuse tipul. O parte din gresie mai e acolo. În bucătărie. Sau, mă rog, mai era acolo acum opt ani.

— Nu te-ai mai întors?

— Nu poți să te lupți cu primăria.

— Cine-ar ști? spuse Reacher. Doar de data asta.

Tipul nu-i răspunse.

— Stai, spuse Reacher.

— Se uită în față, dincolo de cei o sută de metri de livadă, la al doilea gard și la copacii de dincolo de acesta.

— Dacă Ryantown e acolo, de ce se termină drumul aici?

— Înainte, ajungea până acolo, spuse tipul. Strict vorbind, ferma de meri n-ar trebui să acopere toată porțiunea asta de teren. Cam cu patruzeci de ani în urmă, o iarnă geroasă a înghețat asfaltul de la suprafață, iar în iarna următoare stratul de bază s-a ridicat, așa că primăvara fermierul a împrumutat un buldozer și a mai plantat niște meri. Apoi, vara, cei de la district

au venit și au reparat ce era la vedere. Toamna, fermierul a ridicat gardul ăsta, iar din acel moment treaba era aranjată. Dar îi urez noroc dac-o să vrea vreodată să vândă parcela asta. Cercetarea cărții funciare n-o să dea rezultate prea drăguțe.

— Bine, spuse Reacher. Poate ne vedem mai târziu.

Se urcă pe gard, își trecu picioarele dincolo și coborî în livadă.

— Stai, zise tipul. Vin cu tine.

— Ești sigur?

— Cine-ar ști?

— Trăiește liber sau mori⁴ În original, *Live free or die*, motto-ul statului New Hampshire. (N.t.), spuse Reacher. Am văzut asta pe placa ta de înmatriculare.

Tipul se urcă pe prima traversă a gardului și de acolo efectua aceeași manevră ca Reacher. Merseră împreună printre merele verzi și lucioase, la nivelul ochilor, toate mai mari decât o minge de baseball, unele fiind mai mari și decât cele de softball, împiedicându-se ici-colo de denivelările solului, unde poate cu patruzeci de ani în urmă curățenia clandestină de iarnă fusese făcută un pic cam în grabă. După o sută de metri, ajunseră la al doilea gard, unde în fața lor erau altfel de arbori, nu din aceia cuminți, frumos ordonați și mirosind a fructe pârguite, ci, practic, crescuți sălbatic, ca buruienile. Drept înainte erau mai rari și mai puțin sănătoși, căci creșteau peste locul în care se relua drumul cel vechi, fără a fi beneficiat de buldozer și fără să fi fost plantați. Prin urmare, calea de pătrundere practică ar fi fost drept înainte. Nu era necesară nicio macetă. Sau cel puțin nu era nevoie să împingi crengile și tufele ca să-ți faci loc. Tipul cu părul prins în coadă era de acord. Se uita la locul ăla după opt ani, dar rămăsese varianta cea mai bună.

— Cât durează până când vedem ceva? întrebă Reacher.

— Imediat, spuse tipul. Uită-te în jos. Mergi pe drumul cel vechi. Nimeni nu s-a mai ocupat de el, în afară de natură și de intemperii.

Și nu era deloc puțin. Săriră peste gard și își făcură loc printre trunchiuri subțiri și tufișuri șovăielnice, peste un teren frământat de șaizeci de ani în care ploile și rădăcinile își făcuseră de cap, cu pietre de caldarâm împinse în sus, răsucite și rostogolite într-o parte. Curând ajunseră într-un inel interior, ca o gaură de covrig, unde copacii erau subțiri peste tot, pentru că terenul era neprielnic pretutindeni. Drumul putea fi văzut în față, cum cotește spre locul de unde Reacher auzea apa. Pârâul. Poate că

acolo fusese fabrica. Construită lângă apă sau chiar deasupra acesteia.

Tipul cu părul strâns în coadă începu să-i arate lucruri. Mai întâi, la stânga era o fundație dreptunghiulară de mărimea unui garaj pentru o mașină. Biserica, spuse tipul. Cu spatele la toate celelalte, ca și cum s-ar fi ferit de ispită și de răutate. Mai încolo, pe dreapta, era același gen de lucru. Resturile unei fundații din piatră, ridicată doar câțiva centimetri deasupra solului, acoperită în mare parte de mușchi și vegetație, împrejmuind cu precizie o suprafață pe care crescuse o vegetație viguroasă, căci fusese un spațiu auxiliar, fără pietre de caldarâm, lespezi sau alte tipuri de pietre. Doar pământ bătătorit, care după două ploii era dornic s-o ia la vale. Acolo a fost școala, spuse tipul. Mai bună decât te-ai aștepta. Toți copiii știau să citească și să scrie. Unii dintre ei erau chiar capabili să gândească. Învățătorii erau respectați pe atunci.

— Ai fost învățător? întrebă Reacher.

— O vreme, spuse tipul. Într-o viață anterioară.

Fabrica fusese chiar în locul unde drumul se întâlnea cu pârâul. Jumătate din fabrică fusese construită în apă, iar cealaltă jumătate în afara apei. Tot ce mai rămăsese era o matrice complexă de blocuri de fundație, făcute din piatră plină de mușchi, aproape acoperită de plantele crescute în solul umed al malului de râu. Una dintre fundații era solidă și mare cât un șemineu. Alta era solidă și mare cât o cameră. Poate pentru a susține utilajele grele. Cazane, creuzete și oale de turnare. Tipul îi arătă lui Reacher o scurgere în podea, deschisă direct spre apa de mai jos.

Locuințele muncitorilor fuseseră peste drum, în două clădiri așezate în linie. Doar fundațiile rămăseseră. Ambele ar fi avut un hol central cu scară, cu apartamente pe stânga și pe dreapta, la parter și la etaj. Două case cu câte patru apartamente. În total, opt locuințe. Ryantown, New Hampshire. Populația: posibil, mai puțin de treizeci de locuitori.

— Adresa familiei Reacher ar fi fost apartamentul de la parter, pe dreapta, spuse tipul. Cel mai apropiat de fabrică. Prin tradiție, acolo locuia maestrul. Bunicul tău, probabil.

— O vreme, a lucrat la drumurile districtuale. Dar nu și-a schimbat adresa.

— Fabrica s-a închis timp de doi ani spre sfârșitul Marii Depresiuni. N-avea niciun rost să-l arunce pe străzi. Nu era ca și cum l-ar fi concediat și ar fi avut nevoie de locuința lui. Fabrica

doar și-a suspendat activitatea. Când a venit războiul, a început din nou să funcționeze.

Reacher se uită spre cer. Era plin de păsări. În mintea lui, elimină copacii tineri și reconstrui vechiul coș de fabrică, întrebându-se cum fusese în toamna lui 1943, când fabrica funcționa la foc continuu și cerul era negru de fum.

— Eu o să plec, spuse tipul. N-ar fi trebuit să vin aici. Tu rămâi, dacă vrei. Te aștept în mașină. Pot să te duc până-n oraș, dacă vrei.

— Mulțumesc, spuse Reacher. Dar să nu mă aștepți mai mult decât ai chef. Îmi face plăcere să merg pe jos.

Tipul încuviință din cap și o luă înapoi printre copaci, în direcția din care veniseră. Reacher se duse la casa din dreapta. Nu mai rămăsese nimic din locul în care ar fi fost intrarea comună, în afară de treptele din piatră de la intrare. Acestea erau late și adânci, creând o punte peste rigola de la marginea drumului. Rigola era construită din pietre de caldarâm aranjate într-un contur adânc în formă de U, pe care între timp vegetația le dislocase. Pășii peste rigolă și intră în ceea ce cândva fusese holul. Podeaua era din ciment, sfărâmat de timp în lespezi întâmplătoare, înclinate ici și colo ca sloiurile pe apa unui râu iarna. Fiecare crăpătură și fiecare fisură fusese colonizată de ceva care creștea.

Din zidul de pe dreapta holului nu mai rămăsese nimic în afară de cioburi de cărămidă spartă, la nivelul podelei. Arătau ca niște dinți spărți până la gingie. În centru era un prag din piatră, nu mai înalt, dar intact. Ușa de la intrare a apartamentului de la parter, de pe partea dreaptă. Reacher păși înăuntru. Prin podeaua holului crescuseră trei copaci. Trunchiurile lor nu erau mai groase decât încheietura mâinii sale, dar se avântaseră până la șase metri înălțime, în căutarea luminii. Dincolo de ei, și de o parte și de alta, erau șiruri joase de cărămidă sfărâmată, care arătau unde fuseseră camerele, ca un plan de arhitectură care prinde viață, ușor tridimensional. Două dormitoare, socoti el, plus o sufragerie și o bucătărie în care se servea masa. Toate de mici dimensiuni. După standardele moderne, un apartament meschin și puchinos. Fără baie. Poate afară, în spate.

Porțiunea de gresie care supraviețuise se afla pe o lespede înclinată din ceea ce trebuie să fi fost podeaua bucătăriei. Arăta ca un produs comercial de modă veche, iar cimentul de sub ea era uscat și plin de goluri de aer, dar rămăsese lipit printr-un miracol

al chimiei adezive. Modelul plăcilor de gresie era șters și decolorat în urma celor șaizeci de ani de expunere, dar arăta ca și cum cândva fusese un fel de răzmeriță victoriană târzie de culori vii și întrepătrunse, cu frunze de acant, flori de gălbenele și muguri de anghinare. Reacher își imaginează gresia văzută de aproape, din punctul de vedere al unui copilăș care merge de-a bușilea, cu toate acele culori intrând și ieșind din câmpul vizual. Din câte-și amintea, singura culoare de care lui Stan ajunsese să-i pese la maturitate era kaki. Poate de-aceea.

Plecă strecurându-se pe lângă copacii din hol și ieși. O mișcare inutilă, de altfel, pentru că ar fi putut să iasă din clădire pe oriunde ar fi vrut. Niciun zid nu rămăsese mai înalt de zece centimetri. Dar voia să aibă senzația că reconstituie niște pași. Se opri la ușa de la stradă, care nu era acolo, și se așează pe treaptă, care încă era, așa cum ar fi făcut un copil, poate după o furtună, cu apa curgând ca un râu prin rigola de sub picioarele sale.

Apoi auzi un sunet, departe, în dreapta.

Un țipăt. O voce de bărbat. Categorie nu de bucurie sau de extaz. Nici de furie sau de mânie. Doar durere. Departe. Cam unde era livada, în drumul de întoarcere la mașină. Reacher se ridică și își croi drum peste lespezile ridicate și răsturnate cât de repede putu, strecurându-se printre copaci, urmând vechiul drum, pe lângă școală, pe lângă biserică, înapoi la gard.

De unde, la cincizeci de metri distanță îl văzu pe bătrânul cu părul prins în coadă, exact la jumătatea livezii. Un alt individ, care avea mai puțin decât jumătatea vârstei sale și poate o greutate dublă, stătea în spatele lui și îi sucea brațele.

Reacher sări peste gard și porni către ei.

Cincizeci de metri ar fi însemnat cinci sau șase secunde pentru un atlet, dar Reacher își propusese să ajungă în aproape treizeci. O plimbare înceată. Dar hotărâtă. Menită să comunice ceva. Făcea pași lungi, ținea umerii lăsați și mâinile depărtate de corp. Cu capul ridicat, îl fixa cu o privire intensă pe individul solid. Un semnal primitiv, învățat cu mult timp în urmă. Individul se uită într-o parte, spre sud. Pentru ajutor, poate. Probabil că nu era singur.

Reacher ajunse aproape.

Matahala se întoarse cu fața la el. Îl trase pe bătrân în fața lui, folosindu-l ca pe un scut uman.

Reacher se opri la mai puțin de doi metri de el și spuse:

— Dă-i drumul!

Doar trei silabe, dar rostite pe un ton învățat și el cu mult timp în urmă, cu paragrafe întregi ascunse în sunetul de la sfârșitul propoziției, despre consecințele inevitabile și catastrofale ale unei tentative de împotrivire. Matahala îi dădu drumul bătrânului. Dar nu se dădea bătut. Nu, domnule. Voia ca Reacher să fie sigur în privința asta. Voia să lase impresia că oricum voia să-și elibereze mâinile. Pentru scopuri mai importante. Îl împinse pe bătrân într-o parte și pași direct în spațiul lui Reacher, la puțin peste un metru distanță. Avea douăzeci și ceva de ani, părul negru, fața nebarbierită, peste un metru optzeci înălțime și nouăzeci de kilograme, musculos și bronzat de la munca în aer liber.

— Asta nu e treaba ta, spuse el.

Reacher se gândi: „Ce-i asta, ziua cârțiței?”

Dar cu glas tare spuse:

— Tocmai comiteai o infracțiune pe un teren public. Mi-aș neglija datoria de cetățean dacă n-aș interveni. Așa funcționează

civilizația.

Individul aruncă o privire spre sud, apoi din nou spre Reacher.

— Țsta nu-i un teren public, zise el. E ferma de mere a lui bunicu'. Și niciunul dintre voi n-ar trebui să se afle aici. El pentru că n-are voie, tu pentru că încalci o proprietate privată.

— Țsta e drumul, spuse Reacher. Bunicul tău l-a furat de la district acum patruzeci de ani. Pe vremea când era un tânăr viteaz. Așa cum ești tu acum.

Individul privi din nou spre sud, dar de data asta nu se mai uită din nou la Reacher. Acesta se întoarse și văzu că se apropie un alt ins, mergând repede printre două șiruri de pomi, unde livada cobora o pantă. Arăta la fel ca primul individ, doar că era cu o generație mai vârstnic. Nu mai mult. Tăticu', probabil. Nu bunicu'. Blugi mai buni decât fiul lui. Tricou mai curat. Mai bronzat și cu părul mai cenușiu. Aceași constituție fizică, dar la cincizeci și ceva de ani.

— Ce se-ntâmplă aici? zise el când ajunse acolo.

— Tu să-mi spui, zise Reacher.

— Tu cine ești?

— Doar un om obișnuit care stă pe un drum public și-ți pune o întrebare.

— Țsta nu-i un drum public.

— Vezi, asta e problema cu negarea. Realității nu-i pasă de ceea ce crezi tu. Ea continuă să existe. Țsta e drumul. Întotdeauna a fost. Și încă este.

— Care-i întrebarea?

— L-am văzut pe băiatul tău agresându-l fizic pe acest domn mult mai în vârstă. Cred că întrebarea mea este cum crezi că se reflectă asta asupra aptitudinilor tale de părinte.

— În acest caz, al naibii de bine, spuse individul nou-apărut. Cât ar mai valora merele noastre dacă oamenii ar crede că apa de-aici e otrăvită?

— Toată povestea asta a fost acum opt ani, spuse Reacher. Oricum nu s-a întâmplat nimic. Oameni de știință de seamă ai lumii au spus că apa voastră e în regulă. Așa că treci peste asta. Cu puțină umilință. Mă gândesc că în urmă cu opt ani poate-ai spus o idioțenie. Asta înseamnă că acum ar trebui să-ți sucesc mâna?

Bătrânul cu parul strâns în coadă spuse:

— Tehnic vorbind, ei au un contract cu corporația din Colorado. Ordinul de restricție avea o anexă în care se spunea că ei doi

primesc niște bani dacă pot dovedi că eu am fost aici. Am sperat că au uitat de acel aranjament. Se pare că n-au uitat. Mi-au văzut mașina.

— Și cum dovedesc asta?

— Tocmai au făcut-o. Au trimis o poză prin SMS. Acolo s-a dus dumnealui. N-avem semnal de telefon, decât pe deal.

— Lege și ordine, spuse tăticu'. De asta are nevoie țara noastră.

— Exceptând partea în care tu furi drumul districtual ca să cultivi mai mulți meri.

— M-am cam săturat să te tot aud spunând asta iar și iar.

— E sunetul realității în desfășurare.

— Și, de fapt, ce căutai în pădure?

— Nu e treaba ta, spuse Reacher.

— Poate că e treaba noastră. Avem o relație cu proprietarul terenului.

— Nu poți să trimiți o poză cu mine.

— De ce, mă rog?

— Ar trebui să scoți telefonul din buzunar. La care eu ți l-aș smulge din mână și l-aș sparge. Cred că de-aia nu poți.

— Suntem doi. Cu două telefoane.

— Tot nu sunteți destui. Trebuie să chemați întăriri. Dar, ce să vezi, nu puteți. Nu e semnal de telefon aici, decât pe deal.

— Ești un șmecheraș obraznic, din câte văd.

— Prefer realist, spuse Reacher.

— Vrei să facem un test?

— Aș avea o dilemă etică. S-ar putea ca băiatul să rămână traumatizat pe viață dacă-l vede pe tăticu' doborât la pământ. Adică, după ce-ai fost incapabil să-l protejezi. S-ar putea să ai remușcări din pricina asta. Cred că e o problemă legată de parentaj. N-am de unde să știu, pentru că nu sunt tată. Dar pot să-mi imaginez.

Individul nu-i răspunse. Reacher spuse:

— Stai!

Se uită spre sud, printre cele două șiruri de pomi, acolo unde livada cobora în pantă.

— Tu veneai încoace, spuse el. Mesajul fusese deja transmis, de pe deal. Fotografia trebuie să fi fost făcută cu câteva momente înainte de asta. Atunci de ce mai e prietenul nostru comun aici, cu brațele sucite la spate?

Niciun răspuns.

Tipul cu părul prins în coadă spuse:

— Urma să fiu bătut. Ca să mă învăț minte. De îndată ce mesajul era transmis și aveau garanția că-și vor primi banii. În acel moment nu știau că și tu ești în pădure.

— Asta n-ar trebui să schimbe lucrurile, spuse Reacher. Ar trebui? Cu siguranță că nu, pentru niște oameni cu convingeri.

Se uită la tăticu', apoi la fiul lui, direct în ochi, și spuse:

— Timpul trece, domnilor. Hai, apucați-vă și bateți-l!

Nimeni nu se mișcă.

Reacher se uită la tânăr și spuse:

— E-n regulă. N-o să-ți facă nimic. Are șaptezeci de ani. Ai putea să-l dărâmi cu un fulg. N-ai de ce să te sperii.

Tipul își mișcă într-o parte capul, ca un câine care adulmecă aerul.

— Sunt două variante acum, spuse Reacher. Ori îl lovești, ori ți-e frică de el.

Niciun răspuns.

— Sau poate că te mustră conștiința. Cred că asta e. Nu vrei să lovești un bătrân. Chiar nu vrei. Dar, la naiba, gândește-te la mere. Ai o treabă de făcut. Înțeleg. De fapt, aș putea să te ajut. C-ar fi să mă bați pe mine mai întâi? În felul ăsta, o să ai sentimentul că ți-ai câștigat dreptul de a-l bate pe bătrân. S-ar putea să ai mai puține mustrări de conștiință.

Niciun răspuns.

— De ce nu vrei? Întrebă Reacher. Și de mine ți-e frică? Te temi c-o să te rănesc? Ei, trebuie să-ți spun că asta e o posibilitate. Trebuie să-ți spun tot adevărul. Iar tu trebuie să iei o decizie în cunoștință de cauză. Pentru că acum chiar că ai două variante. Ori mă lovești, ori ți-e frică de mine.

Niciun răspuns.

Reacher se apropie de tânăr. Nu risca nimic. Era mai bine să-l înghesuie. Dacă tânărul era atât de prost încât să tragă un pumn, era preferabil să înăbușe lovitura de timpuriu, înainte să prindă viteză și direcție. Iar asta ar fi fost cât se poate de simplu. Dacă tânărul era suficient de prost. Reacher era cu aproape 14 kilograme mai greu, cam cu șapte centimetri mai înalt și avea brațele cu vreo 12 centimetri mai lungi.

Tânărul se dovedi suficient de prost.

Umărul lui zvâcni înapoi, în ceea ce Reacher interpretează drept faza de avertizare timpurie a ceea ce sigur voia să fie o directă scurtă de dreapta în fața lui. Ceea ce îi dădu de ales. Fie o reacție instantanee, care ar fi presupus un gest larg cu antebrațul stâng,

menit să devieze directa de dreapta, urmată de expedierea unei lovituri năprasnice cu dreapta. Realist vorbind, ar fi fost cea mai bună mișcare. Ar fi fost rapidă, dură și elegantă în bruschetea ei. Dar n-ar fi avut valoare juridică. Reacher se simțea ca în fața unui complet de judecată. Ca și cum prezenta niște dovezi. Sau i se ceruse să le explice, asemenea unui martor expert. Simțea că era cazul să lase narațiunea să se desfășoare ceva mai mult decât o fracțiune de secundă.

Pentru o infracțiune, era nevoie și de intenție, și de acțiune, așa că trebuia să lase ambele componente să devină clar vizibile, până la punctul la care să poată fi dovedite în mod incontestabil.

Așa că-și dădu capul într-o parte și lăsă directa de dreapta să vâjâie în toată splendoarea pe lângă ureche, o lovitură de pumn amplă acum, pe care toată lumea putea s-o vadă, inconfundabilă, cu intenție evidentă, apoi așteptă ca tânărul să-și tragă pumnul înapoi neapreciat cum se cuvine, apoi așteptă din nou, un interval care i se păru foarte lung, numai ca să dea timp suficient juriului să delibereze, apoi îl lovi pe tânăr sub bărbie cu un upercut de dreapta temeinic. Nefericitul se ridică imponderabil în aer și se prăbuși cu spatele pe iarbă, cu un bufnet aspru, care ridică în lumina soarelui norișori de praf și de polen. Membrele tânărului se înmuiară și capul i se lăsă flasc într-o parte.

Reacher îl îndemnă pe bătrân să plece, cu o mișcare scurtă din cap.

Apoi se uită la tăticul tânărului.

— Îți dau un sfat, spuse el. Nu-l lăsa să zacă în drum. Poate să-l calce o mașină.

— N-am să uit asta.

— Ei, asta-i diferența dintre noi doi, spuse Reacher. Eu am uitat deja.

Îl prinse din urmă pe bătrân și parcurseră împreună ultimii cincizeci de metri până la mașină.

○

În cele din urmă, Patty se ridică din pat. Se duse la ușă, unde era comutatorul de lumină. Trei pași. În timp ce-l făcea pe primul, era sigură că lumina nu era întreruptă. În timp ce-l făcea pe al doilea, era sigură că e întreruptă. Dacă puteau să încuie ușa și să lase jaluzelele de la distanță, sigur puteau să oprească și curentul electric. Apoi se răzgândi din nou. De ce-ar fi făcut ei asta? În

timpul celui de-al treilea pas, era din nou convinsă că lumina funcționa. Datorită meselor. De ce să le dea rații alimentare și apoi să se aștepte ca ei să le mănânce pe întuneric? Apoi își aduse aminte de lanterne. Pentru ce erau? Își aminti ce spusese Shorty: *Pentru cazurile în care ești nevoit să mănânci pe întuneric*. Poate că nu era chiar așa de prost.

Încercă întrerupătorul.

Funcționa. Lumina se aprinse. Caldă și gălbuie. Detesta să folosească lumina electrică în timpul zilei. Încercă ușa. Tot încuiată. Încercă butoanele pentru jaluzele. Nimic. Shorty stătea nemișcat în lumina alămie și se uita la ea. Patty se întoarce și se uită de jur-împrejur în cameră. La mobilă. La gențile lor, rămase în locul unde le lăsaseră când camionul nu mai revenise. La pereți, la mulura zveltă din locul unde se uneau cu tavanul. La tavan. Era o suprafață albă și perfect netedă, specifică stilului demodat practicat în Noua Anglie, care nu conținea nimic în afară de alarma de fum și aplica de tavan, ambele deasupra patului.

— Ce e? zise Shorty.

Patty se uită din nou la genți.

— Cât de bine erau ascunse? întrebă ea.

— Unde?

— În tufiș, Shorty.

— Destul de bine, spuse acesta. Cea mare e grea. S-a lăsat până jos, ai văzut și tu.

— Și pe urmă Peter a avut noroc și a reușit să pornească mașina și a făcut o tură cu ea pe drum ca să încălzească motorul. O cursă rapidă, până acolo și înapoi. Și totuși a avut timp să ne găsească bagajele.

— Poate că i-au apărut în lumina farurilor când a întors mașina. Poate că erau mai vizibile din cealaltă parte. Erau pe partea dreaptă. Trebuie să fi întors în sens invers acelor de ceasornic. Se vede diferit față de cazul în care folosești o lanternă. Tu ai verificat dinspre drum.

— A avut timp să facă un mâner din frânghie.

Shorty nu spuse nimic.

— Cu frânghia pe care întâmplător a avut-o la el, spuse ea.

— La ce te gândești?

— Au mai fost și altele, spuse Patty. Ne-am amuzat pe seama lui Karel pentru că a spus că s-ar putea să aibă noroc cu o mașină avariată, apoi, primul lucru care i-a ieșit din gură când a venit a fost fix chestia asta. Undeva în spatele cimitirului de mașini.

- Poate că spune des lucrul ăsta.
- De ce au făcut mânerul de frânghie?
- Am crezut că poate vor să ne ajute.
- Glumești?
- Așa cred. N-am prea înțeles.
- Au vrut să ne tachineze.
- Oare?

— Știi că am vorbit să facem rost de o frânghie ca să improvizăm un mâner, așa că exact asta a făcut. Au luat o frânghie și au făcut un mâner. În felul ăsta, și-au demonstrat puterea. Și ca să ne arate cum își râd ei de noi pe înfundate.

- Cum puteau să știe ce-am vorbit noi?
- Ne ascultă, spuse Patty. În camera asta e un microfon.
- Asta-i prea de tot.
- Ai altă explicație?
- Și unde e?
- Poate în aplică.

Amândoi se uitară la corpul de iluminat, cald și gălbui.

- Cel mai mult am vorbit afară, spuse Shorty. Pe scaune.

— Atunci, trebuie să fie un microfon și afară. Așa ne-a găsit Peter bagajele. Ne-au auzit vorbind despre unde-o să le punem. Au auzit tot planul. Drumul dus-întors cu nenorocitul ăla de ATV. De-aia a și zis Mark că trebuie să fim obosiți. Care, altfel, a fost o remarcă stranie. Dar el știa ce făcuserăm. Pentru că i-am spus din capul locului.

- Ce altceva am mai spus?

— O mulțime de lucruri. Ai spus că poate mașinile din Canada sunt diferite și imediat ce ne-a fost dat să auzim: hei, mașinile din Canada sunt diferite. Ne-au spionat tot timpul.

- Altceva?

— Altceva nu mai contează. Nu are importanță ce altceva am mai spus. Contează ce-o să spunem în continuare.

- Și anume?

— Nimic, spuse Patty. Nici măcar nu putem să plănuim ce-o să facem. Pentru c-o să ne audă.

Reacher și bătrânul cu părul prins în coadă de cal se cățărară peste gard și se apropiară de Subaru.

— Ai fost cam dur acolo, spuse tipul.

— Nu chiar, zise Reacher. L-am lovit o singură dată. Nu există numere mai mici. A fost un minimum care nu putea fi redus. Aproape c-am fost milos. Presupun că asigurarea de sănătate îi acoperă și problemele dentare.

— Taică-su a vorbit serios. N-o să uite. Familia asta are reputația că-și ține cuvântul. Vor trebui să facă ceva.

Reacher se uită lung la el.

Din nou un déjà-vu.

— Se cred un fel de masculi alfa pe-aici, zise tipul. O să-și facă griji că vestea se va răspândi. Nu vor dori ca lumea să râdă de ei pe la spate. Așa că vor veni să te caute.

— Cine? zise Reacher. Bunicul?

— Indivizii ăștia oferă multă muncă sezonieră. În schimb, primesc multă loialitate.

— Ce lucruri mai știi despre Ryantown?

Tipul cu coadă de cal avu o ezitare, apoi spuse:

— Știu un bătrân cu care-ar trebui să stai de vorbă. M-am tot gândit dacă să-ți spun sau nu despre el. Fiindcă, sincer, cred că ar fi mai bine să te cari de-aici.

— Urmărit de o mulțime ostilă de culegători de fructe?

— Nu sunt niște oameni prea plăcuți.

— Cât de răi pot fi?

— Ar fi bine să pleci.

— Unde e bătrânul cu care-ar fi bine să vorbesc?

— Abia mâine ai putea să-l vezi. Trebuie ca întâlnirea să fie aranjată dinainte.

— Ce vârstă are?

— Cred că acum are peste nouăzeci.

— A stat în Ryantown?

— Verii lui au stat. Și-a petrecut ceva timp pe-acolo.

— Își mai amintește de oamenii de-atunci?

— Așa zice. Am vorbit o dată cu el despre cositor. L-am întrebat de copiii care s-au îmbolnăvit. Mi-a dat o listă de nume. Dar erau doar niște boli obișnuite ale copilăriei. Nimic concludent.

— Asta a fost cu opt ani în urmă. Poate că i s-a înrăutățit memoria.

— E posibil.

— Și de ce mâine?

— E într-un azil de bătrâni. Departe, în zona rurală. Orele de vizită sunt limitate.

— O să am nevoie de un motel la noapte.

— Ar trebui să te duci în Laconia. Ar fi mai sigur așa. Mai mulți oameni în jur. Ai fi mai greu de găsit.

— Poate că prefer o ambianță rurală.

— E un loc la peste treizeci de kilometri de-aici. Se zice c-ar fi bun. Dar poate nu și pentru tine. E în adâncul pădurii. Nu sunt autobuze. E prea departe ca să ajungi pe jos. Mai bine te duci în Laconia.

Reacher nu spuse nimic. Bătrânul zise:

— Și mai bine ar fi dacă ai pleca de tot. Dacă vrei, pot să de duc undeva. Ca să-ți mulțumesc pentru că m-ai salvat acolo, în livadă.

— Oricum, a fost greșeala mea, spuse Reacher. Eu te-am convins să vii. Te-am băgat într-un bucluc.

— Tot te-aș duce cu mașina undeva.

— Du-mă în Laconia, spuse Reacher. Pe urmă, aranjează-mi întâlnirea cu bătrânul acela.

Reacher coborî la o intersecție din centru și tipul cu coadă de cal își văzu de drum. Se uită în dreapta și în stânga, ca să se orienteze. Zâmbi. Se afla la jumătatea distanței dintre locurile în care doi tineri de 20 de ani fuseseră descoperiți inconștienți pe trotuar, la un interval de 75 de ani. Se uită la trecători. Erau câțiva oameni care ar fi putut fi din Boston. Dar niciunul dintre ei nu arăta nelalocul lui. Cupluri, mai ales. Unii cu părul cărunț.

Cumpărători, probabil, căutând chilipiruri de sfârșit de sezon din ceea ce avea Laconia de oferit. Nimic suspect. Nu încă. Măine, spusese Shaw. Șeful detectivilor. El trebuia să știe.

Reacher o luă pe o stradă laterală, unde ochise un han, nici mai bun, nici mai rău decât toate celelalte. Era o altă clădire îngustă cu trei niveluri, vopsită într-o culoare ștearsă, artificială. Plăti camera și urcă la etaj ca să o vadă. Fereastra era cu vedere în spate. Lucru care îl mulțumea. Scădea raza efectivă. Poate avea parte de o noapte liniștită. Un raton sau un coiot, poate, căutând gunoi pe alee. Sau câinele unui vecin. Dar nimic care să fie mai rău.

Apoi ieși din nou, pentru că încă era lumină afară. Îi era foame. Sărise peste prânz. Ar fi trebuit să mănânce cam la ora la care se uita la fragmentul de gresie din bucătărie. Tot ce mai rămăsese. Nu fusese o încăpere mare. Probabil că nici prea bine utilată. Prin urmare, un meniu simplu la prânz. Unt de arahide, poate, sau brânză la grill. Sau ceva la conservă. O conservă din cositor.

Găsi o cafenea la o intersecție distanță, care oferea mic dejun pe toată durata zilei, ceea ce, în experiența lui, de obicei însemna orice mâncare pe toată durata zilei. Intră în local. Erau cinci separeuri. Patru erau ocupate. Primele trei de oameni ce păreau a fi cumpărători din afara orașului, veniți să-și tragă sufletul după o cursă epuizantă prin magazine, iar al patrulea de un chip familiar.

Detectivul Brenda Amos. Concentrată asupra unei salate. Fără îndoială, o mult așteptată masă, întârziată mult de haosul neîntrerupt. Reacher fusese polițist. Știa cum merg lucrurile. Du-te ici, du-te dincolo, telefoanele sună, mănânci când apuci, dormi când poți.

Femeia ridică privirea.

La început, păru surprinsă, doar o secundă, apoi se arătă consternată. Reacher ridică din umeri și se așeză pe banchetă, în fața ei.

— Shaw mi-a spus că până mâine sunt în regulă, spuse el.

— Mie mi-a spus că ai acceptat să pleci, zise ea.

— Dacă găsesc Ryantown.

— Și nu l-ai găsit?

— Se pare că trebuie să vorbesc cu cineva. Un om foarte bătrân. Are aceeași vârstă pe care ar fi avut-o tatăl meu. A fost contemporan cu el.

— Și-o să vorbești cu el astăzi?

— Măine.

— Fix de-asta ne-am temut. O să rămâi aici veșnic.

— Privește partea bună a lucrurilor. Poate nu vine nimeni.

Puștiul era un nemernic. Poate că ai lui o să fie de părere că și-a meritat-o. Îți iubești copilul, dar trebuie să fii și sever când trebuie.

— Nicio șansă în privința asta.

— Omul ăla cu care ar trebui să vorbesc a avut niște veri în Ryantown. Se ducea mereu la ei în vizită. Poate că jucau cu toții vreun joc pe stradă. Toți copiii din cartier. Baseball sau mai știu eu ce. Poate că aruncau și prindeau mingea peste pârâul ăla.

— Cu tot respectul, domnule maior, chiar îți pasă de chestiile astea?

— Cred că un pic îmi pasă, spuse Reacher. În orice caz, suficient ca să mai rămân pe-aici o noapte.

— Nu vrem probleme aici.

— Întotdeauna e bine să le eviți.

— Au restul zilei la dispoziție ca să-și facă planurile. Se vor mobiliza înainte de miezul nopții. Vor fi aici de dimineață. Distanțele nu sunt mari. Vor avea descrierea ta. Prin urmare, Shaw o să-și mobilizeze forțele înainte de zori. O să trateze locul ăsta ca pe o zonă de război. Unde locuiește bătrânul ăsta?

— Într-un azil, undeva în afara orașului. Un tip pe care l-am cunoscut o să vină să mă ducă acolo.

— Ce tip?

— Acum opt ani a crezut că apa era contaminată.

— Și a fost?

— Se pare că nu. E un punct dureros.

— De unde vine să te ia?

— De unde m-a lăsat.

— La o oră convenită?

— Nouă și jumătate fix. E legat de orele de vizită.

Amos ezită o secundă și spuse:

— În regulă, spuse ea. Ești autorizat să faci asta. Dar ai s-o faci cum îți spun eu. Nu părăsești camera niciun moment, să nu te vadă nimeni, iar la nouă și jumătate fix o iei la fugă direct către mașină cu capul plecat. Și pleci și nu te mai întorci. Asta-i propunerea mea. Sau te scoatem din oraș în acest moment.

— Mi-am plătit deja camera, spuse Reacher. Ar fi nedrept să mă goniți acum.

— Vorbesc foarte serios, spuse ea. Aici nu suntem la O.K. Corral.

Aici e vorba de daune colaterale care urmează să se întâmple. Dacă nu te vor găsi, vor ataca alți doi oameni în schimb. Fii foarte atent la ce-ți spun! Nu vom permite focuri de armă trase din mașină în orașul nostru. În niciun caz. Aici e Laconia, nu Los Angeles. Și, cu tot respectul, domnule maior, ar trebui să ne sprijini poziția. Știi bine că nu e în regulă să pui în pericol viața unor trecători nevinovați.

— Stai liniștită, spuse Reacher. Vă sprijin poziția. Cu toate puterile. O să fac totul așa cum ai spus. Promit! Începând de mâine. Astăzi sunt încă în regulă.

— Începi când se întunecă, spuse Amos. Nu risca! Fă-mi acest hatâr!

Scoase o carte de vizită și i-o dădu, spunând:

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Patty se descâlță, pentru că era canadiancă, și se urcă pe pat, apoi se ținu dreaptă pe suprafața instabilă. Se mișcă într-o parte și-și înclină fața către corpul de iluminat. Spuse cu glas tare:

— Vă rog să ridicați jaluzeaua. Ca un favor personal pentru mine. Vreau să văd lumina zilei. Ce rău se poate întâmpla? Aici nu vine nimeni niciodată.

Apoi coborî și se așeză pe marginea saltelei, ca să se încălze. Shorty stătea cu ochii la fereastră, ca și cum ar fi urmărit un meci de fotbal la televizor. Același gen de atenție concentrată.

Jaluzeaua rămase coborâtă.

Shorty ridică din umeri.

— Frumoasă încercare, spuse el pe mutește.

— Se sfătuiesc, răspunse ea în același mod.

Continuară să aștepte.

Deodată, jaluzeaua se ridică. Motosul zumzăi și o fâșie albastră din lumina puternică a după-amiezii năvăli în cameră, îngustă la început, dar devenind tot mai largă, până când camera se umplu de lumină.

Patty ridică privirea spre tavan.

— Mulțumesc, spuse ea.

Se duse la ușă, ca să stingă becul gălbui. Trei pași. La primul se simți bine, pentru că-i plăcea lumina diurnă. La al doilea, se simți și mai bine, pentru că-i convinsese să facă ceva pentru ea. Stabilise o punte de comunicare. Îi făcuse să înțeleagă că era o persoană. Dar apoi, la al treilea pas, se simți din nou prost, dându-și seama că le dăduse un avantaj. Le spusese ce anume se temea să piardă.

Își puse coatele pe pervaz și, cu fruntea lipită de sticlă, privi afară. Imaginea rămăsese neschimbată. Honda, parcare, iarba,

zidul de copaci. Nimic altceva.

○

În salonul din casă, Mark tocmai terminase de vorbit la telefon și puse receptorul jos. Verifică ecranele. Patty era fericită. Mark se întoarse cu fața la ceilalți.

— Fiți atenți aici, spuse el. Tocmai am vorbit la telefon cu un vecin. Un bătrân care cultivă mere la treizeci de kilometri sud de aici. Astăzi a venit acolo un individ care le-a făcut necazuri. Vor să fim cu ochii în patru în privința lui. În caz că vine pe-aici să caute o cameră. O să trimită oameni să-l prindă. Se pare că trebuie să-l învețe minte.

— N-o să vină, spuse Peter. Am scos indicatoarele.

— Fermierul mi-a spus că e vorba de un individ solid și dur. Adică exact ce ne-a zis și prietenul nostru de la biroul districtual. Despre un tip solid și dur pe nume Reacher, care se interesează de istoricul familiei sale. Și a căutat în patru recensăminte separate. În cel puțin două dintre ele apărea o adresă din Ryantown. Țasta-i un loc unde, teoretic, am avut niște rude îndepărtate. Și este situat chiar acolo, în colțul livezii de meri despre care vorbeam. Individul ăsta vrea să reconstituie proprietatea Reacher. Merge de la parcelă la parcelă. O fi vreun hobby-ist nebun.

— Crezi c-o să vină aici?

— Numele bunicului meu încă figurează pe actul de proprietate, dar asta a fost după Ryantown. S-a întâmplat după ce s-au îmbogățit.

— N-avem nevoie de asta acum, zise Robert. Avem treburi mai importante de făcut. Până la prima sosire sunt mai puțin de douăsprezece ore.

— N-o să vină aici, spuse Mark. Trebuie să fie dintr-o altă ramură a familiei. N-am auzit niciodată de un astfel de individ. O să se rezume la linia lui ereditară. Cu siguranță. Toți fac la fel. N-ar avea niciun motiv să vină aici.

— Tocmai le-am ridicat jaluzeaua.

— Las-o ridicată, spuse Mark. N-o să vină aici.

— Ar putea să semnalizeze, să ceară ajutor.

— Supraveghează drumul și fii atent la sonerie.

— De ce să mai facem asta dacă n-o să vină aici?

— Pentru că s-ar putea să vină altcineva. Oricine. Avem nevoie

acum de vigilență maximă. Pentru că din asta ne câștigăm bănuții, băieți. Cine e atent la detalii astăzi mâine primește dividende.

Steven comută ecranele aflate de o parte și de alta a centrului la imagini alternative ale gurii drumului de acces, din locul în care ieșea dintre copaci, unul în prim-plan, celălalt la un unghi larg.

Nicio mișcare.

○

Reacher procedă așa cum îi spusese Amos. Se întoarse în camera lui, unde rămase toată după-amiaza. Nu-l văzu nimeni. Ceea ce era bine. Doar că cina avea să fie o problemă. Locul ales pentru cazare era doar o mică bijuterie de han. Fără room service. Probabil că nici serviciu de catering nu avea, în afară de brișele pentru bufetul de la micul dejun. Care se servea gratuit, în hol. Dar deocamdată, nu. Cel mai devreme avea să se întâmple peste douăsprezece ore. Mai degrabă, paisprezece. Timp în care se putea muri de foame.

Se uită pe fereastră, o pierdere de timp, căci nu văzu nimic în afară de dosul străzii învecinate. Dar știa că localul unde micul dejun se servea toată ziua era doar la o intersecție distanță. Cine-l vedea dacă se ducea acolo? Maximum doi, trei trecători pe intervalul dintre două intersecții, în centrul unui oraș ca Laconia, la apusul soarelui. Plus clienții cafenelei. Plus chelnerițele. Care-l văzuseră deja o dată, când își luase prânzul. Nu cu mult timp în urmă. Ceea ce nu era bine. Da, ar fi spus ele, vine aici mereu. Practic, e un client regulat. Fapt care ar fi concentrat căutările ulterioare în vecinătatea imediată. Hanul-bijuterie vopsit în culori șterse ar fi devenit ținta numărul unu. Din față și în centru. Locul evident. Poate chiar demn de o vizită imediată. Poate la prima oră a dimineții, înainte ca o persoană civilizată să se trezească și să plece de-acolo.

Nu era bine.

Preferabil era să meargă mai departe. Se întoarse de la fereastră și-și alcătui în gând o hartă mentală pe baza a ceea ce văzuse până atunci. Primul său hotel, birourile primăriei, birourile districtuale, secția de poliție, al doilea hotel și toate localurile și magazinele dintre acestea, unde mâncase, băuse cafea și privise vitrinele cu pantofi, genți și ustensile de bucătărie. Pentru cină, voia un loc unde nu mai fusese până atunci. Își făcu socoteala că

era de zece ori mai rău să fie văzut de două ori în același local decât o singură dată. Ca o regulă. Întotdeauna era mai bine să fii un străin care apare pentru prima oară. Își aminti de un anumit bistro cu o singură vitrină largă la stradă, pe jumătate acoperită de o perdea și becuri luminoase de modă veche în interior, ca niște fire încâlcite încălzite până la incandescență. Personalul era probabil restrâns, iar clientela, deloc numeroasă și discretă. Trecuse pe lângă el, dar nu intrase. Cam la șase intersecții distanță, își zise el. Sau șapte. Ceea ce era mai mult decât ideal, dar se gândi că putea să meargă în zigzag pe străduțele laterale, ceea ce ar fi fost mai liniștit.

Riscurile erau minime.

Coborî la parter, ieși în lumina care pălea și porni la drum. Harta lui mentală funcționa destul de bine. Ezită o singură dată, dar în final făcu alegerea corectă. Bistroul îi apărură chiar în față. Opt intersecții, nu șapte sau șase. Mai departe decât crezuse. Se expusese un timp îndelungat. Numărase optsprezece trecători. Nu toți îl văzuseră. Doar unii. Niciunul suspicios. Toți oameni obișnuiți.

Pe trotuarul din fața bistroului se ridică pe vârfuri, ca să vadă înăuntru peste jumătatea de perdea. Ca să poată face o evaluare. Nu avea preferințe în privința mâncării. Orice se găsea. Dar îi plăcea să stea la o masă în colț, cu spatele la zid, și puțină agitație, dar nu prea multă, și câțiva alți clienți, dar nu prea mulți. Orice era necesar ca să fie servit repede și să nu fie ținut minte. Locul arăta ca și cum ar fi îndeplinit toate criteriile. În colțul îndepărtat din spate era o măsuță goală, pentru două persoane. Chelnerițele păreau vioaie și pricepute. Sala era plină pe jumătate. Șase oameni care mâncau. Totul era bine.

Ideal în toate privințele. Atât doar că doi dintre cei care mâncau erau Elizabeth Castle și Carter Carrington.

A doua întâlnire. Posibil delicată. Nu voia să le strice seara. S-ar fi simțit obligați să-l invite la masa lor. Dacă-i refuza, nu era bine. Ar fi mâncat la două mese distanță, iar ei s-ar fi inhibat, simțindu-se priviți. Întreaga atmosferă ar fi fost ciudată, încordată și artificială.

Dar îi datora ascultare lui Amos. Care se afla într-o situație delicată. Nu *părăsești camera niciun moment, să nu te vadă nimeni...* Cât își mai putea permite să umble pe străzi?

În final, decizia se luă singură. Din cine știe ce motiv, Elizabeth Castle ridică privirea și-l văzu. Gura i se deschise într-un mic O de

surprindere, care se transformă instantaneu într-un zâmbet ce părea totalmente sincer, apoi îi făcu semn cu mâna, la început doar un salut entuziast, urmat de un gest nerăbdător de „vino să stai la masă cu noi“.

Reacher intră. În acel moment, era calea minimei rezistențe. Traversă încăperea. Carrington se ridică pentru a-i strânge mâna cu un gest curtenitor, ușor demodat. Elizabeth Castle se aplecă peste masă și trase un al treilea scaun. Carrington întinse palma spre scaun, ca un majordom, și spuse:

— Te rog.

Reacher se așază, cu spatele la ușă și cu fața la perete.

Calea minimei rezistențe.

— Nu vreau să vă stric seara, spuse el.

— Nu fi caraghios! spuse Elizabeth Castle.

— Atunci, felicitări, spuse el. Amândurora.

— Pentru ce?

— Sunteți la a doua întâlnire.

— A patra, spuse ea.

— Serios?

— Cina aseară, pauza de cafea de dimineață, pauza de prânz și cina în seara asta. Și ne-am cunoscut datorită necazurilor tale. Așa că e drăguț că ai trecut pe-aici. E ca un semn.

— Asta sună rău.

— Oricare ar fi versiunea bună.

— Un semn bun, spuse Carrington.

— Am dat de Ryantown, spuse Reacher. Totul s-a potrivit cu recensământul. Ocupația trecută acolo era de maestru la fabrica de cositor, iar adresa era chiar peste drum de o fabrică de cositor. Care și-a suspendat activitatea o perioadă, ceea ce explică de ce mai târziu muncea la drumurile districtuale. Presupun că a revenit la ocupația de maestru când fabrica și-a reluat activitatea. Nu m-am uitat la recensământul următor. Tatăl meu plecase de-acasă între timp.

Carrington încuviință din cap fără să spună nimic, într-un fel care lui Reacher i se păru deliberat și reticent, ca și cum ar fi avut multe de spus, dar n-avea de gând să vorbească, din motive ce țineau de maniere sau de etichetă.

— Ce e? spuse Reacher.

— Nimic.

— Nu te cred.

— Bine, e ceva.

— Ce fel de ceva?

— Tocmai discutăm despre asta.

— La o întâlnire?

— Noi doi ne întâlnim datorită ție. Este evident că o să discutăm. Fără doar și poate că vom discuta cazul tău mereu. Va avea o valoare sentimentală.

— Și ce anume discutați?

— Nu prea știm, spuse Carrington. Suntem ușor jenați. Nu putem să spunem exact despre ce e vorba. Ne-am uitat la documentele originale. Ambele recensăminte sunt minunate. Ți se dezvoltă un anumit simț. Începi să vezi tipare. Îi recunoști pe agenții de recensământ buni și pe cei leneși. Sesizezi erorile. Sesizezi minciunile. Majoritatea despre citit și scris la bărbați și despre vârstă la femei.

— Ați găsit o problemă în documente?

— Nu, spuse Carrington. Ni s-au părut reale. Au fost minunate întocmite. Printre cele mai bune pe care le-am văzut. Cel din 1940 în mod deosebit a fost un recensământ de mare clasă. Am crezut fiecare cuvântul.

— Atunci și mie mi se pare că a fost realizat foarte bine.

— Cum am spus, ți se dezvoltă un anumit simț. Ești în lumea lor, chiar acolo, alături de ei. Prin intermediul documentelor, devii una cu ei. Atât doar că tu știi ce-o să se întâmple mai târziu, iar ei nu știu. Stai ușor separat. Știi cum se sfârșește filmul. Așa că gândești ca ei, dar în același timp observi pe care dintre ei evenimentele ulterioare îi vor dovedi înțelepți sau proști.

— Și?

— E ceva în neregulă cu povestea pe care mi-ai spus-o.

— Dar nu și în documente.

— O altă parte.

— Însă nu știi ce anume.

— Nu pot să-l identific.

Chelnerița veni să ia comenzile și conversația se mută spre alte subiecte. Reacher nu încercă să o readucă la subiect. Nu voia să le strice seara. Îi lăsa să vorbească despre ce aveau ei chef și intervenea ori de câte ori avea ocazia.

După ce-a mâncat doar felul principal, s-a ridicat să plece. Voia să-i lase să-și savureze singuri desertul. Măcar atât putea să facă. Cei doi nu au obiectat. Reacher i-a convins să primească o bancnotă de douăzeci de dolari. Ei au protestat, spunând că e prea mult, dar el le-a zis să-i spună chelneriței să păstreze restul.

Ieși din local și o luă la dreapta, în sensul din care venise. Se întunecase considerabil. Străzile erau mult mai liniștite. Traficul scăzuse în intensitate. Nimeni nu mergea pe jos. Toate magazinele erau închise. O mașină veni din spate și își continuă drumul înainte, poate ceva mai încet decât ar fi dorit, ca toate mașinile din orașele de pretutindeni, noaptea. Niciun motiv de îngrijorare, îi spunea partea din spate a creierului său, după ce calculase o mie de puncte de date instinctuale despre viteză, direcție, intenție și consecvență și obținuse un rezultat situat chiar în centrul ferestrei de normalitate.

Deodată văzu ceva care nu se mai încadra.

Faruri care veneau spre el. La o sută de metri distanță. Mari, orbitoare, înalte și distanțate. Un vehicul de mari dimensiuni. Luminile erau perfect orizontale, ca și cum mașina ar fi mers pe mijlocul drumului, călărind linia de mijloc. Și se deplasa lent. Ceea ce declanșă alarma. Viteza nu se potrivea deloc cu contextul. Ca o deplasare prudentă la o oră de vârf, dar o idee mai lentă, ca și cum șoferul era preocupat de altceva. O persoană modernă ar fi bănuț că e vorba de telefon, dar Reacher se gândi că tipul căuta ceva. Vizual. Asta explica poziția centrală. Și farurile. Cerceta ambele trotuare deodată.

Căutând ce anume?

Sau pe cine?

Era un vehicul mare. Poate o mașină de poliție. Polițiștii aveau voie să conducă încet pe mijlocul drumului. Aveau voie să caute orice sau pe oricine voiau.

Reacher se afla exact în raza farurilor. Îl scâldau într-o lumină albăstrie intensă, care apoi alunecă pe lângă el, lăsându-l dintr-odată într-o lume semicenușie, luminată indirect de reflexia farurilor puternice în ceața nocturnă din față. Se întoarse și văzu o camionetă înaltă, strălucitoare și frumoasă, de o lungime imensă, cu două rânduri de scaune și o platformă lungă, care nu se mai termina parcă, și roți mari cromate care se învârteau lent, cât se poate de relaxat.

Acțiunea avea loc în interiorul ei.

Arăta ca o explozie de bucurie neîncrezătoare, ca și cum ocupanții mașinii tocmai câștigaseră un pariu nebunesc. Imposibilul se întâmplase. Cinci chipuri se întoarseră spre el. Cinci perechi de ochi îl fixau. Cinci guri erau deschise. Una dintre ele rosti:

— El e!

Individul care vorbise era tăticul de la livada de meri.

Tipul de la livada de meri ședea pe al doilea rând de scaune, în spatele șoferului. Nu era poziția firească a unui lider de pluton. Nu era un tron al autorității, cum ar fi fost scaunul din față, de lângă șofer. Poate că omul se considera mai mult un soldat executant. Unul dintre băieți. Ceea ce era încurajator. Putea indica o ștachetă coborâtă. Măcar o medie scăzută. Ca și cum te-ai uita la ordinea de luptă a adversarului. Era drăguț să știi că exista un ins pe care-l puteai scoate din joc.

Ceilalți patru erau cu o generație mai tineri. Nu foarte diferiți de tânărul din livadă. Cam aceeași constituție, același gen de musculatură, același fel de bronz. Aceeași specie umană. Dar mai săracă. Alt fel de bunicii. N-a spus nimeni că viața e dreaptă. Dar păreau bucuroși să fie de ajutor. Se apropia sezonul culesului. Poate că aveau nevoie de încălțăminte pentru copilași.

Camioneta se opri brusc și toate cele patru uși se deschiseră, în succesiune neregulată. Cinci bărbați săriră din interior, într-o răpăială de cizme pe asfalt. Doi inși ocoliră capota și se alăturară celorlalți trei, încadrându-l umăr lângă umăr pe tipul mai în vârstă, siluete cenușii și fantomatice în lumina reflectată. Arătau ca un afiș decolorat al unui film alb-negru de pe vremuri. O poveste sentimentală. Poate că mama lor murise de tânără, iar bătrânul îi crescuse singur pe toți. Acum, băieții îi erau recunoscători. Ori, poate, acum, membrii unei familii destrămate se vedeau pentru prima oară ochi în ochi, ca urmare a unei teribile amenințări exterioare. Un soi de absurditate dramatică pe care indivizii o puneau în scenă.

Reacher se gândea la Brenda Amos.

Nu vrem probleme aici.

Dar ea vorbise despre daune colaterale. Care în acest caz era

posibil să fie minore. Chiar inexistente. Strada era pustie. Nu existau arme de foc. Acțiunea lipsea cu desăvârșire. Deocamdată. Doar o înfruntare a privirilor. Și a posturilor. La care Reacher bănuia că participă și el. Se comporta ca un om relaxat și fără griji, destins, aproape zâmbind, dar nu tocmai, ca și cum tocmai descoperise că trebuia să se ocupe de o problemă enervantă, înainte de încheierea unei zile care altfel decursese excelent. În fața lui, cei cinci erau în continuare grupați umăr lângă umăr, cu brațele încrucișate la piept și priviri semețe și dure, astfel că încet-încet Reacher își dădu seama că, în definitiv, felul lor de a se manifesta nu se voia a fi văzut ca un tablou narativ, cu o poveste de fundal impresionantă care să le explice noua și neașteptată solidaritate. Era o declarație fățișă legată de numere. Nimic mai mult. Cinci contra unu.

Tipul de la ferma de mere spuse:

— Trebuie să vii cu noi.

— Trebuie? răspunse Reacher.

— E mai bine să vii în liniște.

Reacher nu spuse nimic.

— Ei? spuse tipul.

— Încerc să calculez cam unde ar cădea asta pe o scară a probabilităților. Unde zece ar însemna că este extrem de probabil să se întâmple, iar unu, că nu o să se întâmple nici într-un milion de ani. Și, trebuie să-ți spun că, în clipa asta, toate numerele care-mi vin în minte sunt foarte mici.

— E alegerea ta, spuse tipul. Ai putea să te scutești de câteva vânătăi. Dar în orice caz o să vii cu noi. Ți-ai pus mâinile pe fiul meu.

— Doar o mână, preciză Reacher. Și doar pentru scurt timp. Abia l-am atins. Băiatul tău are un maxilar de sticlă. Ar trebui să-l îngrijești mai bine. Ar trebui să-i explici de ce nu are voie să se joace cu adulții. E o cruzime să nu-i spui. Îi faci un deserviciu.

Tipul nu răspunse.

— Băieții ăștia, e ceva de capul lor? întrebă Reacher. Sper că da. Altfel, va trebui să le explici și lor același lucru. Acum jucăm în liga mare.

Un fior traversă șirul, ca un mic spasm. Respirații agitate, brațe frecate de piept, priviri tăioase și capete ridicate deasupra umerilor.

Nu vrem probleme aici.

— Nu trebuie să facem asta, spuse Reacher.

— Ba da, trebuie, spuse tipul de la fermă.

— E un oraș frumos. Nu trebuie să facem mizerie.

— Atunci, vino cu noi!

— Unde?

— O să vezi.

— Partea asta am discutat-o deja. În acest moment, probabilitatea a rămas aproape de zero. Dar, uite, sunt deschis la oferte. Ați putea să îndulciți pilula.

— Ce?

— Ați putea să-mi dați niște bani. Sau să-mi oferiți ceva.

— Îți oferim șansa să scapi de câteva vânătăi în plus.

Reacher încuviință din cap.

— Ai mai zis asta o dată, spuse el. A generat câteva întrebări.

Se uită în stânga, în dreapta și din nou la cei patru indivizi mai tineri.

— Unde v-ați născut? îi întrebă el.

Niciunul nu-i răspunse.

— Ar fi bine să-mi spuneți. E important pentru viitorul vostru.

— Pe-aici, spuse unul dintre ei.

— Și pe urmă ați crescut tot pe-aici?

— Da.

— Nu în sudul Bostonului, în Bronx sau în zona central-sudică a LA-ului?

— Nu.

— Nici într-o mahala de lângă Rio de Janeiro? Sau în Baltimore ori Detroit?

— Nu.

— Ceva experiență în organele de ordine publică?

— Nu.

— Ați făcut închisoare?

— Nu.

— Vreun serviciu militar?

— Nu.

— Ați luat parte la vreun antrenament clandestin al Mossadului? Sau în SAS-ul britanic? Ori în Legiunea Străină franceză?

— Nu.

— Înțelegeți că asta o să fie diferit de culesul merelor, da?

Tânărul nu-i răspunse.

Reacher se întoarse din nou spre tipul de la ferma de mere.

— Vezi care-i problema? spuse el. Toată povestea cu vânătăile

pur și simplu nu ține. Nu-are logică internă. E o iluzie optică. Oferi absența unui lucru pe care oricum nu poți să-l livrezi. Nu cu echipa asta. Trebuie să găsești o soluție mai bună. Folosește-ți imaginația. E nevoie de un stimulent. Poate că o sumă mare de bani ar fi tentantă. Sau cheile de la camionetă. Sau poate că unul dintre băieții ăștia ar putea să mă prezinte surorii lui. Doar o noapte. Ar putea să facă un sacrificiu.

Știa că vor reacționa cu toții, și chiar asta își dorea, dar nu știa care dintre ei va reacționa primul și cel mai repede, așa că aștepta destins, cântărindu-și deja contramăsurile, dar păstrându-și ținta flexibilă, atât cât era posibil, sperând că va ști înainte de punctul fără de întoarcere, când în sfârșit va trebui să se hotărască în privința direcției. Lucru pe care-l făcu, pentru că tânărul din stânga poziției centrale ieși puțin din formație, înfuriat de insulta zeflemitoare, așa că Reacher îl fixă drept țintă și-și expedie punciul. Legenda spune că mâinile cele mai rapide din box se pot deplasa cu aproape cincizeci de kilometri pe oră, mult mai rapid decât Reacher, care era mulțumit cu puțin peste treizeci, dar chiar și la această viteză mai mică, pumnul lui Reacher traversă metrul de aer din fața lui într-o zecime de secundă. Practic, instantaneu. Îl lovi pe tânăr în față, după care Reacher își retrase pumnul la fel de iute, ca într-o mișcare energetică de paradă, și rămase drept și relaxat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum ai fi clipit și-ai fi ratat totul.

Doar pentru spectacol.

Tânărul se prăbuși.

La cincizeci de metri distanță, Elizabeth Castle și Carter Carrington tocmai ieșeau din bistro. El îi spunea ceva, iar ea râdea. Sunetul răsună puternic în strada pustie. Indivizii din camionetă se întoarseră să se uite. Nu și cel de la pământ. El nu mai făcea nimic.

La cincizeci de metri distanță, Carrington o luă de mână pe Elizabeth Castle și, întorcându-se amândoi, începură să meargă. Direct spre ei. Se apropiau. Erau luminați puternic de farurile camionetei oprite, așa cum fusese și Reacher. El îi privi o secundă și apoi se întoarse spre tipul de la fermă și-i zise:

— Acum tu ai de făcut o alegere. Avocatul primăriei vine spre noi. Un martor credibil, dacă nu altceva. Eu sunt pregătit să stau aici și să mă bat până la capăt. Tu ești?

Tipul de la fermă se uită în lungul străzii. La cuplul care se apropia. În lumina farurilor. Acum, la patruzeci de metri. Tocurile

lor răsunau pe trotuarul din cărămidă. Elizabeth Castle râse din nou.

Tipul de la fermă nu spuse nimic.

Reacher încuviință cu o mișcare din cap.

— Înțeleg, spuse el. Nu-ți place să lași un lucru neterminat. Pentru că ești câinele alfa. Pricep. Așa că am să-ți ușurez situația. O să am grijă să ne întâlnim din nou. Măine sau poimăine. În curând, în orice caz. O să mă-ntorc în Ryantown. Sunt sigur că o să vreau să fac asta. Așa că fii cu ochii pe mine!

Reacher plecă. Fără să se uite înapoi. Nu auzi nimic în spate preț de o secundă, apoi auzi niște comenzi murmurate și târșăit de picioare, camioneta dând în spate, apoi bufnituri și gâfâieli în timp ce individul amețit era ridicat de jos și înghesuit pe un scaun. Auzi o portieră trântită. După care o luă pe o străduță laterală și nu mai auzi nimic, până când ajunse din nou în cameră. Unde rămase tot restul nopții. Prinse la televizor cea mai mare parte a meciului de final de sezon al echipei Red Sox din Boston, apoi știrile locale de noapte și în sfârșit se întinse în pat, unde dormi buștean.

Până la trei și un minut noaptea.

La trei și un minut, Patty era încă trează. Nu dormise deloc. Shorty îi ținuse companie o bună parte din timp, dar în final închisese ochii. Doar un pui de somn, spusese el, care până acum durase o oră. Sforăia. Mâncaseră a patra rație de hrană din cele șase. Băuseră a patra dintre cele șase sticle de apă. Le mai rămăseseră câte două din toate. Micul dejun și prânzul de a doua zi. Și pe urmă? Patty nu știa. Acesta era motivul care o ținea trează la trei și un minut noaptea. Nu dormise deloc. Nu înțelegea.

Se aflau într-o cameră caldă și confortabilă, cu electricitate și apă curentă, caldă și rece. Aveau un duș și o toaletă. De asemenea, prosoape, săpun și șervețele. Nu fuseseră agresați, abuzați, amenințați, priviți chiondorâș, pipăiți sau tratați în vreun mod necuvenit. Doar că erau ținuți sub cheie împotriva voinței lor. De ce? Care era motivul? Care era scopul? Cine era ea, cine era Shorty, în marea ordine a lucrurilor? Cine putea să tragă foloase de pe urma lor?

Patty aborda problema cu seriozitate. Erau săraci și toate cunoștințele lor erau sărace. O cerere de răscumpărare ar fi fost o glumă. Nu cunoșteau secrete industriale.

Nu aveau cunoștințe de specialitate. Oamenii cultivau cartofi și tăiau lemne în America de Nord de sute de ani. Poate chiar mii de ani. Toate secretele ambelor procese fuseseră deja descoperite și lămurite.

Atunci, de ce? Aveau douăzeci și cinci de ani și erau sănătoși. O vreme s-a gândit la comerțul cu organe. Poate că rinichii lor urmau să fie scoși la licitație pe internet. Sau inimile, plămânii sau corneele lor. Plus alte organe bune de comercializat. Măduva spinării, poate. Lista completă, ca aceea de pe permisele lor de

conducere. Dar pe urmă și-a spus că nu era vorba de așa ceva. Nu făcuseră nicio încercare să le verifice grupele de sânge. Nicio întrebare pusă așa, într-o doară, nicio zgârietură sau tăietură accidentală. Nicio intervenție de prim-ajutor. Niciun pansament pătat de sânge. Nu poți să vinzi un rinichi fără să știi grupa sangvină. Era genul de lucruri pe care oamenii trebuiau să-l știe.

Se relaxa, un moment. Dar nu mult. Nu înțelegea. Cine era ea, cine era Shorty? Pentru ce erau ei buni?

○

Reacher se trezi la trei și un minut noaptea. În același mod. Se trezi instantaneu, ca și cum ai acționa un întrerupător.

Același motiv.

Un sunet.

Pe care nu-l mai auzi iar.

Nimic.

Coborî dezbrăcat din pat și se duse la fereastră ca să verifice aleea. Nimic. Nici urmă de raton, niciun coiot fantomatic, niciun câine nelineștit. O noapte liniștită. Doar că se părea că nu era chiar așa, și din nou exact la trei și un minut noaptea. Se îndoia că în noaptea aceea chelnerița de la bar se dusesese la muncă. Ori fusese concediată, ori se temuse de represalii. Iar dacă și-ar fi găsit de lucru într-un alt bar, n-ar fi ajuns acasă exact la aceeași oră. În plus, tânărul n-avea cum s-o mai aștepte la ușă. Era la spital. Pe lângă asta, aleea unde locuia era acum la peste patru intersecții distanță. Pe diagonală, cu o mulțime de clădiri interpuse. În afara razei. Reacher nu era îndeajuns de aproape ca să poată auzi un țipăt.

Prin urmare, ora era o coincidență. Auzi în gând vocea lui Amos: *Se vor mobiliza înainte de miezul nopții. Vor fi aici de dimineață. Distanțele nu sunt mari.*

Era deja dimineață? Se gândi că, tehnic vorbind, era. Își imagină miezul nopții în Boston și o mașină accelerând și pornind la drum pe întuneric. Putea să ajungă în Laconia după trei ore și un minut? Cu ușurință. Probabil, de două ori mai repede. Și-l imagină pe tip luând-o pe îndelete, patrulând pe străzi, ca să studieze topografia locului, poate trezind câte un recepționar ici sau un proprietar de pensiune colo, punând întrebări despre un tip solid tăiat la mână, cerându-și scuze când primea un răspuns negativ, îndesând câte-o bancnotă de cincizeci într-un buzunar de

cămașă, înapoindu-se în mașină și căutând locul următor. Până când, mai devreme sau mai târziu, îl găsea pe proprietarul de pensiune care să-i spună, sigur, la etaj, camera din spate.

Reacher își scoase pantalonii de sub saltea și-i îmbrăcă. Se încheie la cămașă și-i legă șireturile. Își luă periuța de dinți din paharul de la baie și o puse în buzunar. Era gata de plecare.

Coborî scările până în hol. Mai erau trei ore până la bufet. Se postă în spatele ușii de la stradă și ascultă. Nu auzi nimic. Ieși din pensiune. Auzi fâșâitul îndepărtat al unei mașini. Nu văzu niciuna. Se duse până la colț. Nimic acolo. Auzi mașina din nou. Același sunet, poziție diferită. Departe. Apoi mai aproape. Ca și cum cotise și se afla cu o intersecție mai aproape. Fără să meargă undeva anume. Doar ocolind și ocolind, pe un circuit nou și mai strâns.

Ca să se afle în treabă, Reacher străbătu cele patru intersecții în diagonală și găsi aleea dintre magazinul de genți și cel de pantofi. Unde locuia chelnerița. Totul era liniștit. Nu era nimeni acolo. Nicio tulburare. Doar ferestre goale, ceață și tăcere.

Auzi din nou mașina. Departe, în spate. Șuieratul slab al pneurilor, respirația motorului, un poc în timp ce trecea peste o îmbinare din asfalt. Trei intersecții distanță, socoti el. Nu se vedea în linie dreaptă. Strada transversală avea un cot.

Se întoarse spre han. Trecu prin conurile de lumină gălbuie. La un moment dat, se opri în umbră și ascultă. Mașina se auzea rulând lent. Tot la trei intersecții distanță. Cotind la dreapta din când în când, se deplasa în cerc.

Continuă să meargă. Mașina ajunsese cu o intersecție mai aproape. Cotise la dreapta cu o stradă mai devreme. Acum se afla la doar două intersecții distanță. Se deplasa în cerc, iar și iar. O spirală gigantică din perspectiva unei hărți. Un tipar de căutare. Dar unul leneș. Care nu demonstra nimic. O întreagă echipă de fotbal de indivizi solizi, cu tăieturi pe mâini, putea să umble brambura pe străzile alea și o spirală parcursă lent i-ar fi ratat de fiecare dată pe toți. Să nu-l rateze pe unul dintre ei s-ar fi datorat numai unui noroc întâmplător.

Prin urmare, poate că nu era un tipar de căutare. Nu încă. Poate era doar o manevră de recunoaștere, pentru stabilirea topografiei. Era încă foarte devreme. O pregătire meticuloasă era întotdeauna recomandată. Era de așteptat un grad de profesionalism. Poate că se planificau rutele de ieșire. Erau notate întoarcerile dificile. Erau inspectate aleile, în privința lățimii și a destinației.

Mașina coti la dreapta, la două intersecții în spatele lui.

Continuă să meargă. Mai avea două intersecții. Ceea ce prezenta o problemă cu patru dimensiuni. Unde se va afla el când mașina va trece prin apropierea hanului? Unde va fi mașina când el va fi ajuns la ușa hanului? De fapt, era vorba de aceeași întrebare. Timp, distanță și direcție. Ca atunci când tragi într-o țintă în mișcare. Unde se va afla omul care aleargă când glonțul ajunge acolo?

Se opri din mers. Sincronizarea avea să fie o greșeală. Era mai bine să aștepte timp de un sfert de tură. Era mai bine să ajungă acolo imediat după plecarea tipului, nu cu puțin înainte ca el să ajungă. O chestiune de bun simț, desigur. Se duse până la colț și așteptă. Strada era pustie. Era încă în toiul nopții. Totul era bine.

Atât doar că, exact în acel moment, mașina decise să se mai apropie cu o intersecție. Era mult mai devreme în comparație cu tiparul precedent. Nici pe departe previzibil. A apărut rulând pe strada transversală în stânga lui Reacher, măturând ambele trotuare cu farurile puternice. Reacher se pomeni luminat ca o vedetă de cinema în lumina reflectoarelor. Mașina se opri la nici cinci metri distanță. Motorul în ralanti, lumină orbitoare. În spatele motorului se deschise o ușă. Reacher plănuia să se arunce direct în jos și la dreapta față de locul din care venea sunetul. Dar înainta. În lumină. Era mai puțin riscant astfel. Probabil că tipul era dreptaci. Un spasm de panică provocat de plonjonul neașteptat i-ar fi făcut mâna să zvâcnească în sus, nu în jos.

Dacă avea un pistol.

Din spatele luminii, o voce spuse:

— Departamentul de poliție Laconia. Mâinile sus!

— Nu pot să te văd, spuse Reacher. Stinge farurile!

Ceea ce era un fel de test. Un polițist adevărat le-ar fi stins, unul fals, nu. Nu renunțase la ideea de a se arunca spre dreapta. În felul acesta, orice formă de contact cu portiera deschisă ar fi rezolvat situația. Aceasta l-ar fi izbit pe individ, iar după asta ar fi fost o luptă dreaptă.

Farurile se stinseră.

Reacher clipi de două ori și lumina gălbuie din timpul nopții reveni, estompată de aerul cețos, stridentă în locurile în care asfaltul era ud. Mașina era vopsită în alb-negrul departamentului de poliție din Laconia, curată și nouă, cu o lumină portocalie în interior de la dotările tehnice. Tipul din spatele portierei deschise era îmbrăcat în uniformă de patrulare. Pe ecusonul lui scria

Davison. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Poate un pic mai slăbănog decât și-ar fi dorit să fie. Dar inteligent, vioi și hotărât. Uniforma era călcată la dungă. Părul pieptănat atent. Centura cu echipamentul din dotare era în stare excelentă. Era pregătit. Măcar de data asta, patrula de rutină din timpul nopții se dovedise a fi interesantă.

— Mâinile sus, spuse el din nou.

— Nu e necesar, spuse Reacher.

— Atunci întoarce-te să-ți pun cătușele.

— Nici asta nu e necesar.

— Este bine atât pentru siguranța ta, cât și a mea, spuse Davison.

Replică pe care Reacher se gândi că tânărul o preluase de la un curs de jocuri de rol. Desfășurată sub îndrumarea unui psiholog. Poate că tema zilei era să se găsească o frază care să inhibe rezistența pur și simplu prin năucirea cortexurilor vitale din creier prin opacitatea ei flagrantă. De când încătușarea cuiva îi sporește respectivului siguranța? Dar, cu glas tare, spuse:

— Domnule polițist, nu văd o cauză probabilă aici.

— Nu e nevoie de așa ceva, spuse Davison.

— A avut loc o criză constituțională de care n-am auzit?

— Dumneata ești deja o persoană de interes general. Ai fost menționat în briefingul de la începutul turei de serviciu. Toți am primit o schiță. Nu ai voie să fi văzut în public.

— Cine a făcut briefingul?

— Detectivul Amos.

— A mai spus și altceva?

— Să raportăm imediat dacă vedem o mașină cu plăci de înmatriculare de Massachusetts.

— Și ai văzut?

— Nu încă.

— Tratează situația cu seriozitate, constată Reacher.

— N-are încotro. Nu putem permite să se întâmple ceva rău. Am fi crucificați.

— Mă duc la hotelul meu acum.

— Nu, domnule, trebuie să vii cu mine.

— Sunt arestat?

— Domnule, detectivul Amos ne-a informat că înainte ai fost polițist militar. Suntem bucuroși să fim cât se poate de curtenitori cu dumneata.

— Da sau nu?

— Nu lipsește decât un pic, spuse tânărul, inteligent, vioi și hotărât.

Și sigur pe el. Și sigur de ordinele primite, de lege și de șefii săi. Excelent!

Reacher se gândi la cafea. Încă trei ore până ar fi avut parte de ea în holul pensiunii. Fără doar și poate că la secția de poliție se găsea din belșug la orice oră din zi sau din noapte.

— Nu va fi necesar să mă arestezi, spuse el. Vin cu tine de bunăvoie. Dar în față. Poți s-o consideri o regulă.

Se urcară în mașină și porniră la drum, cu aceeași viteză pe care Reacher o evaluase mai devreme, scăzută și deliberată, luând cu grijă orice cotitură, completând cu conștiinciozitate turul din patrula de noapte. Scaunul lui Reacher era înghesuit de o revărsare de aparatură din consola centrală. Un laptop prins pe un suport flexibil. Suporturi și tocuri pentru articole mici de specialitate. Vinilinul de pe bord era lucios și curat. Aerul mirosea a nou. Mașina putea fi veche de o lună.

După ce termină turul de patrulare, Davison întoarse în apropiere de birourile primăriei și intră pe o stradă mai largă, într-o direcție ce ducea la secția de poliție, după cum își dădu seama Reacher. Cam opt sute de metri, în linie dreaptă. Davison conducea acum ceva mai repede. Cu eleganță. Cu o anumită mândrie. Stăpânul universului pe timp de noapte. Opri în fața ușilor de la intrare. Coborî din mașină. Reacher coborî și el. Intrară în clădire împreună. Davison îi explică situația colegului care era de serviciu. Care avea o nelămurire:

— Până la nouă jumătate, spuse acesta. Trebuie să-l bag în celulă?

Davison se uită la Reacher și-l întrebă:

— Trebuie?

— Nu e tocmai necesar.

— Sigur?

— Nici eu nu vreau să se întâmple ceva nasol. Tot ce vreau e niște cafea.

Davison se întoarse către subofițerul de serviciu și-i zise:

— Găsește-i un birou în care să aștepte și adu-i o cafea.

Apoi, în fața lor, ușile duble se deschiseră și Brenda Amos își făcu apariția.

— O să mergem în biroul meu, spuse ea.

Prima apariție a avut loc cu mult înainte de venirea zorilor. Un client care nu venea prima oară. Locuia în nordul îndepărtat al statului Maine, într-o casă de lemn din mijlocul unei păduri de peste două sute de kilometri pătrați, care-i aparținea în întregime. Ca de fiecare dată, a călătorit numai noaptea, într-un combi Volvo obosit, la care nu merita să te uiți de două ori, dar care, pentru orice eventualitate, era echipat și cu plăci de înmatriculare false de Vermont. Telefonul îi spunea pe unde s-o ia, dar bineînțeles că el își amintea oricum locul. De la prima vizită. Cum ar fi putut să uite? Recunoscuse gura drumului de acces, asfaltul dubios și cablul gros cauciucat. Care făcea să sune o sonerie undeva, ca să pregătească urarea de bun venit.

Pe care, de data asta, i-o oferi doar Mark, în recepția motelului. Ceilalți erau ascunși pe undeva. Urmăreau camerele de securitate, presupunea noul musafir. Și spera. Mark îi oferi camera 3 și clientul o acceptă. Mark îl urmări în timp ce parca mașina și apoi când își căra bagajele înăuntru. Se întreba în care dintre genți adusese banii, presupunea noul musafir. Acesta își lăsă lucrurile lângă șifonier și ieși din nou afară, în întunericul de dinaintea zorilor. În aerul blând și cețos. Ardea de nerăbdare. Se strecură pe alee, pe lângă camera 4, apoi pe lângă camera 5, spre o Honda Civic ce părea moartă, o siluetă neagră în lumina lunii. Ajuns acolo, păși în parcare și ocoli prin spatele mașinii, ca să poată privi de la distanță și în întregime camera 10. Prima privire. Era ocupată. Așa scria în e-mail. Dar în acel moment era întunecată și liniștită. Jaluzeaua era lăsată. Nicio lumină în interior. Niciun sunet. Nu se întâmpla nimic.

Noul musafir rămase așa un minut, apoi se întoarse în camera lui.

Reacher luă cafea din carafa comună a secției, după care Amos îl conduse în biroul ei. La fel ca înainte. Construcția veche, conținutul nou. Biroul, scaunele, dulapurile, computerul.

— Te-am rugat să nu riști, spuse ea. Să-mi faci acest hatâr.

— M-a trezit ceva.

— Există vreo lege care spune că automat trebuie să te și ridici din pat?

— Uneori.

— Puteau să sosească în oraș chiar atunci.

— Întocmai. M-am gândit ca măcar să-mi trag pantalonii pe mine. Pe urmă, am ieșit să arunc o privire. Nu s-a întâmplat nimic, decât că polițistul Davison s-a comportat excelent. Sunt mulțumit să aștept aici. Totul e-n regulă. Doar că-mi pare rău că a trebuit să te trezești devreme.

— Mda, și mie, spuse Amos. Dar ai mai ieșit o dată, ca să iei cina.

— De unde știi?

— Ia ghicește!

Reacher se gândi că din cauza sângelui de pe stradă sau a unei opriri întâmplătoare la un semafor, ori poate ambele motive. Indivizii de la ferma de mere. Asta trebuia să fie.

Dar, cu glas tare, spuse:

— Nu știu.

— Carter Carrington ne-a spus, zise Amos. Ai mers cale de opt intersecții până la bistroul în care se afla și el. Și apoi, opt intersecții la întoarcere. Nu se poate spune că ai evitat riscurile cu tot dinadinsul.

— În momentul ăla, așa au stat lucrurile, dintr-o perspectivă indirectă.

— Trebuia să mă suni. Doar ți-am dat cartea mea de vizită. Ți-aș fi adus o pizza în cameră.

— De ce l-ai întrebat pe Carrington despre mine?

— Nu l-am întrebat. Aveam nevoie de o opinie juridică. Planurile tale pentru cină au ieșit la iveală într-o discuție ulterioară.

— Ce fel de opinie juridică?

— Pe cine putem reține, înainte ca persoana respectivă să fi comis vreo fărădelege.

— Și care-a fost răspunsul?

— În zilele astea, practic, pe oricine.

— Poate că n-o să vină nimeni, spuse Reacher. Tânărul era un nemernic.

— Absolut nicio șansă.

— În regulă, dar poate că nu era primul pe lista de priorități. Poate că mai întâi trebuie să ridice niște haine de la curățătorie. O să-mi iau tălpășița de-aici la nouă și jumătate. O să mă găsească plecat.

— Sper sincer că fiecare cuvânt pe care l-ai spus e adevărat.

— Să sperăm că o parte dintre ele sunt.

— Avem vești bune, spuse ea. Ușor încurajatoare pentru noi. Nu la fel de încurajatoare pentru tine.

— Despre ce e vorba?

— Potrivit gândirii curente, riscul producerii de victime în urma unor focuri de armă trase dintr-un vehicul a scăzut. Acum credem că așa ceva este într-o câțiva improbabil. Șeful Shaw a vorbit la telefon cu cei de la poliția din Boston. Ei sunt de părere că tentativa nu va avea loc aici. Tactica lor preferată ar fi să te ia cu ei în mașină, ca să te poată duce la Boston, unde să te arunce de pe un bloc înalt. Așa procedează indivizii. Ca un fel de semnătură. Ca un comunicat de presă. Să facă valuri, în toate direcțiile. Aș prefera să nu pățești una ca asta.

— Ești îngrijorată în privința mea?

— Pur și simplu, ca o responsabilitate profesională.

— N-am să mă urc în mașina unui bărbat necunoscut, spuse Reacher. Cred că pot garanta asta.

Amos nu-i răspunse.

Ușa se întredeschise și un polițist spuse:

— Doamnă, am primit prin radio rapoarte despre o mașină cu număr de Massachusetts venind dinspre sud-vest, un sedan Chrysler 300 negru, care, conform celor de la Divizia de Vehicule Motorizate din Massachusetts, pare a fi înregistrat pe numele unei firme de expediere a mărfurilor cu sediul lângă Aeroportul Logan din Boston.

— Care sunt datele demografice pentru un Chrysler 300 negru?

— Câteva companii de închiriat limuzine, câteva firme de închiriat autoturisme, dar categoric o mașină preferată de gangsteri.

— Unde e acum?

— Încă este la sud de centrul orașului. Cu o mașină de patrulare pe urmele ei.

— Se poate vedea în interiorul sedanului?

— Geamurile sunt fumurii.

— Îndeajuns de închise la culoare ca să i se ceară să tragă pe dreapta?

— Doamnă, putem să procedăm în orice fel ne spuneți.

— Nu încă, zise Amos. Rămâneți cu ochii pe el. Cât mai evident cu putință. Să vă faceți simțită prezența.

Polițistul se făcu nevăzut și închise ușa.

— Deci, începe distracția, zise Amos.

— Nu încă, spuse Reacher. Nu cu individul ăsta.

— De câte indicii mai ai nevoie?

— Tocmai asta vreau să spun, răspunse Reacher. E un sedan mare și negru, cu geamuri fumurii. Un obiect strălucitor. Care poate fi imediat legat de Boston. Aparține unei companii de expediere mărfuri de la un aeroport internațional important. E o momeală. Ei vor ca tu să o urmărești. O să se plimbe prin oraș toată ziua, cu exact 47 de kilometri pe oră. O să semnalizeze fiecare schimbare de direcție și pun pariu că luminile de semnalizare îi funcționează impecabil. Între timp, adevăratul răufăcător o să vină cu o furgonetă de electrician. Sau de instalator. Sau care transportă flori. Sau mai știu eu ce altceva. Trebuie să presupunem o anumită doză de simț al realității. Adevăratul răufăcător o să se furișeze în oraș la un moment dat și nimeni n-o să observe. Dar să sperăm că după nouă și jumătate în dimineața asta. Pentru că așa ar fi logic, în orice caz. Până atunci vei fi pe picior de război de peste șase ore. Vei fi obosită. El o să știe asta. O să aștepte. Iar eu voi fi plecat de mult.

— Ne bazăm mult pe ideea că prietenul tău de ieri o să apară din nou aici.

— Cred că da, ne bazăm pe asta.

— Și-o să apară?

— N-aș fi deloc surprins nici într-un caz, nici în celălalt. Era genul ăla de om.

— La timp?

— Același răspuns.

— Și dacă nu vine? O să fi aici toată ziua. Și exact asta i-am promis lui Shaw că n-o să se întâmple.

Reacher încuviință din cap.

— Nu vreau să-ți creez probleme, spuse el. Îmi cer scuze dacă am făcut-o deja. O să-i dau omului meu treizeci de minute. Atât. Dacă nu apare până la zece, poți să mă duci până la granița

orașului. E bine așa?

— Și pe urmă?

— Pe urmă Shaw o să fie mulțumit. N-o să mai fiu în jurisdicția lui.

— Aia e o linie pe hartă. Ai putea fi urmărit. Electricienii merg de la o adresă la alta. Ca și instalatorii sau livrările de flori.

— Dar cel puțin hârțogăria o să pice în seama districtului, nu a orașului.

— E riscul tău, bănuiesc.

— Nu, e al electricianului. El o să fie subiectul hârțoagelor, nu eu. Ce variantă aș avea? Nu pot să-l trimit înapoi la Boston cu o bătaie pe umăr și o acadea. Nu în împrejurările astea. S-ar crea o impresie cu totul greșită.

— Vor trimite un înlocuitor. Sau poate doi.

— Aia va fi problema districtului, nu a voastră.

— N-ar trebui să mai rămâi pe-aici.

— Nu-mi dolesc, spuse Reacher. Crede-mă! Îmi place să fiu mereu în mișcare. Dar, pe de altă parte, nu-mi place să fiu gonit. Mai ales de niște oameni care plănuiesc să mă arunce de pe o clădire. Mă frapează ambiția lor. Par foarte siguri pe ei înșiși. Ca și cum eu aș fi doar un detaliu.

— Nu-ți lăsa orgoliul să stea în calea unei decizii înțelepte.

— Tocmai ai dat de pământ cu toți generalii din istoria țării noastre.

— Tu n-ai fost general. Nu face aceeași greșală!

— N-am să fac, spuse Reacher. Mă îndoiesc că voi avea ocazia. Mă îndoiesc că drumurile noastre se vor intersecta vreodată. Peste o zi voi fi plecat. Maximum două zile. Tânărul o să se vindece. Până de sărbători, totul va fi dat uitării. Viața o să meargă înainte. Iar eu sper c-o să fiu atunci într-un loc cald.

Amos nu-i răspunse.

Ușa se întredeschise din nou și același polițist băgă capul înăuntru și spuse:

— Chryslerul negru se deplasează cu viteză mică prin centrul orașului, aparent fără vreo destinație anume, până acum a respectat toate regulile de circulație, iar mașina de patrulare e în spatele lui.

Capul se retrase și ușa se închise.

— Momeală, spuse Reacher.

— Când o să ajungă aici răufăcătorul real?

Reacher nu răspunse.

A doua sosire a avut mult mai multe părți în mișcare decât prima. A fost o producție grandioasă. Peter s-a dus cu SUV-ul său Mercedes la un mic aerodrom din apropiere de Manchester. Nu era nici măcar potrivit pentru avioanele executivilor din corporații. Mai degrabă era pentru hobby-iști. N-avea turn de control, nici jurnal de bord, niciun fel de cerințe de raportare. Parcă în incinta împrejmuată cu un gard, în dreptul capătului pistei. Așteptă, cu geamul coborât.

După cinci minute, auzi huruitul îndepărtat al unui avion cu elice. La mare distanță, văzu niște luminițe pe cerul palid al zorilor de ziuă. Un bimotor Cessna, genul ăla de aparat de zbor tresărind și țopăind, imponderabil în bătaia vântului. Avionul coborî, ateriză și încetini imediat într-o agitație zbuciumată, ca o pasăre neliniștită și gălăgioasă. Peter semnaliză cu farurile și micul avion rulă înspre el.

Era un taxi aerian, sosit din Syracuse, New York, închiriat de o corporație-fantomă deținută de o grupare de alte zece corporații-fantomă, din partea unui pasager care avea un permis de conducere emis de statul Illinois pe numele unui anume Hogan. Acesta sosise în Syracuse cu câteva momente mai devreme, cu un charter Gulfstream de la Houston, Texas, închiriat de o altă corporație-fantomă deținută de un alt grup de zece corporații-fantomă, în numele unui pasager cu permis de California pe numele Hourihane. Niciun permis nu era real și nimeni nu știa de unde venise persoana, înainte de a decola din Houston.

Omul coborî din avion și Peter îl ajută să-și pună bagajele în Mercedes. Trei geți de voiaj moi și două valize cu pereți tari. Peter presupunea că banii se aflau într-una dintre gețile de voiaj. Contribuția. O greutate fizică, chiar dacă erau bancnote de o sută.

Avionul se roti în loc cutremurându-se, descriind un semicerc într-un zgomot asurzitor, după care se îndepărtă rapid pe pistă și decolă. Peter conduse mașina în sens opus, ieșind pe poartă, cotind la stânga și la dreapta pe drumuri lăturalnice. Cel nou-sosit stătea lângă el, pe scaunul din dreapta. Părea surescitat. Transpira ușor. Voia să spună ceva. Peter își dădea seama. Dar nu spuse. Nu la început. Nu vorbi deloc. Privea înainte prin parbriz și se legăna în scaun, mișcări mici, uneori în față și în spate, alteori într-o parte și în alta.

Dar în cele din urmă trebuia să știe.

Trebuia să întrebe.

— Cum sunt? zise el.

— Sunt perfecți, răspunse Peter.

Zorii se revărsară luminoși și senini, iar un polițist veni în birou să ia comenzi pentru micul dejun, de la un *diner* aflat la două intersecții de secție. Reacher alege un sendviș cu ouă prăjite. După zece minute, sendvișul sosi, încă fierbinte în folia de aluminiu plină de grăsime. Avea un gust destul de bun. Cu o consistență ce amintea puțin de cea a cauciucului. Hrănitor, în orice caz. Proteine, glucide și lipide. Toate grupele de alimente. Se duse să-și mai ia cafea din carafa comună a secției. Nu era nimeni acolo. Mai era o oră până începea tura de zi.

Din difuzorul instalat pe unul din birourile goale se auzea ceva transmis de la sala radio. Reacher se duse mai aproape și ascultă. Explozii lente de zgomote electrostatice, ca o respirație, între care erau schimburi de apeluri, cuvinte codificate și adrese care nu însemnau nimic, dar reuși să se prindă despre ce era vorba. Un dispecer vorbea cu două mașini de patrulare. Dispecerul era probabil undeva pe hol, iar mașinile păreau să se învâртеască în jurul centrului orașului. Una dintre ele părea a fi chiar în spatele Chryslerului, iar cealaltă părea să le urmărească pe amândouă, de la o intersecție distanță. Reacher se gândi că, în mod normal, în tura de noapte ar fi fost o singură mașină. Cheltuiau bani pe ore suplimentare.

O voce care ar fi putut să fie a lui Davison interveni și spuse:

— Acum s-a înscris cu mașina la coadă la cafea.

— E bine, spuse dispecerul. Înseamnă că în scurt timp o să aibă nevoie să meargă la toaletă. Poate reușești să-l vezi.

Nu era nevoie, se gândi Reacher. Omul avea un metru șaptezeci și opt înălțime, un metru șaptezeci și cinci lățime, îmbrăcat într-un pardesiu din cașmir negru și o cămașă roz, cu părul negru slinos pieptănat pe spate, ochelari de aviator cu lentile fumurii și

un lanț de aur la gât. Ca un actor repartizat într-un rol principal. Genul care atrăgea privirile.

Apoi, o altă voce spuse:

— Camerele de la intersecția cu autostrada arată o mașină cu număr de Massachusetts venind în direcția noastră. O dubă de culoare bleumarin. O curățătorie de covoare persane din Boston. Dacă n-o ia în altă direcție, ajunge aici în zece minute.

— Prioritate scăzută, spuse dispecerul. O să primim o mulțime de semnale parazite. O să avem parte de Fed-Ex-uri, de UPS-uri și tot felul de lucruri.

Zgomotul electrostatic creștea și scădea în intensitate. Reacher văzuse covoare persane. Majoritatea în case vechi sau case de oameni bogați, ori ale unor oameni bogați și în vârstă. Știa că sunt scumpe. Știa că de multe ori erau moșteniri de familie, foarte prețuite. Prin urmare, curățarea lor era o problemă delicată. Experții erau fără îndoială puțini și la distanțe mari unii de alții. Așadar, era cât se poate de plauzibil ca un client cu discernământ din Laconia să fie nevoit să apeleze la Boston pentru un serviciu satisfăcător. Cu ridicare și aducere la domiciliu incluse, fără îndoială, în același preț delicat stabilit la nivel de expert.

Toate bune și frumoase.

Decât că...

Își umplu ceașca de cafea și se întoarse în biroul lui Amos, care stătea cu mâna pe telefon, ca și cum tocmai îl pusese pe masă sau nu-și mai amintea pe cine dorea să sune.

— Am auzit radioul din sala principală, spuse el.

Ea încuviință din cap și spuse:

— Am primit ultimele informații. Momeala stă la coadă la cafea.

— Și o dubă albastră a ieșit de pe autostradă.

— Și asta, da.

— Ai vreo părere?

— E o dubă, spuse Amos. Îmi vin în minte o sută de motive pentru care e în regulă.

— Nouăzeci și nouă, spuse Reacher.

— Ce nu e-n regulă cu ea?

— Câte covoare persane ai văzut?

— Câteva.

— Unde?

— O bătrână la care ne duceam în vizită. Într-o casă mare și veche. Ni se spunea că trebuie să-i zicem mătușă. N-aveam voie să atingem nimic.

— Întocmai. O bătrână bogată și aferată. Fără îndoială, bine organizată. Probabil că pune să-i lustruiască mobila de mahon în timpul în care covorul e luat pentru a fi dus la curățat. Iar asta se întâmplă de fiecare dată când îi moare ultimul Labrador. Și tot atunci spală și porțelanurile lăsate moștenire de străbunica ei. Care ar fi cea mai devreme oră la care o asemenea doamnă din New Hampshire ar fi pregătită să primească un meseriaș la ușă?

Amos nu spuse nimic.

— Duba a sosit prea devreme, spuse Reacher. Asta e-n neregulă cu ea. De-abia au venit zorii zilei. Nu te duci la client acasă la ora asta în Laconia.

— Vrei să pun să-l oprească?

— Nu-mi pasă, spuse Reacher. O să supraviețuiesc orice-ar fi. Dar dacă ăsta e individul trimis, ai putea obține o arestare frumoasă din asta. Trebuie să aibă armă la el. Probabil o pușcă mare, dacă într-adevăr se așteaptă să mă urc în dubă cu el.

— Ai fi cam de mărimea unui covor rulat, spuse Amos. Dintr-o încăpere mare. Poate că așa sunt duși oamenii acum dintr-un loc în altul. De când au apărut mașinile noi, cu portbagaje mai mici.

Reacher nu știa dacă femeia glumea sau nu.

— Tu decizi, spuse el. Poate te liniștești, dacă arunci o privire.

— Dacă ai dreptate în privința puștii, ar fi nevoie de o echipă SWAT.

Reacher nu-i răspunse. Amos se gândi un moment, apoi ridică telefonul și-i spuse celui care-i răspunsese:

— Stați cu ochii pe duba albastră de la curățătoria de covoare. Să mă anunțați unde se duce.

○

O oră mai târziu, programul de lucru era în plină desfășurare. Cei din tura de zi veniseră la muncă. Secția devenise neîncăpătoare. Reacher se ținu deoparte. Auzi un amestec de vești, unele de la difuzorul conectat la stația radio, care continua să transmită la volum redus, altele de la oamenii care-și transmiteau unul altuia ultimele noutăți, de la un birou la altul în sălile aglomerate, ca și de la ce reușea să prindă din conversațiile grăbite de pe coridor. Momeala din Chrysler continua să conducă mașina prin oraș, respectând cu ostentație toate regulile de circulație, asigurându-se cu scrupulozitate la fiecare intersecție, încetinind și acordând prioritate pietonilor și șoferilor locali ori de

câte ori avea ocazia. Nu oprise să alimenteze cu benzină. Nici ca să se ducă la baie. Opiniile erau împărțite cu privire la care dintre performanțe era mai impresionantă.

Dar pierduseră duba albastră. Trimiseseră trei mașini în misiune, una în spatele Chryslerului și două care patrulau în zona intrărilor sudice în oraș, iar duba fusese văzută o singură dată, după care dispăruse. Opiniile erau divizate, erau două teorii concurente. Fie duba parcase într-un loc ales cu grijă, poate pe o alee sau într-o curte, ceea ce automat o făcea suspectă, fie traversase orașul și ieșise pe la nord-vest, poate pentru a ajunge la o adresă dintr-o comunitate învecinată, ceea ce automat o scotea din categoria suspectilor.

Reacher se întrebă dacă tipul de la ferma de mere avea în casă un covor persan.

— Aproape c-a sosit timpul să pleci, spuse Amos.

— Cred c-am să merg pe jos, o iau pe alei și prin curțile oamenilor, zise Reacher.

— Ba n-ai să mergi prin nicio curte. Te duc eu până acolo, într-o mașină de poliție cu însemne. Nimeni n-o să fie atât de tâmpit ca să atace un vehicul al poliției.

— Ești îngrijorată în privința mea?

— Pur și simplu din perspectivă operațională. Vreau să te știu plecat de-aici. Definitiv. O dată pentru totdeauna.

Fără întârzieri. Pentru că atunci problema mea va fi rezolvată. Ca să evităm orice îndoială, vreau să văd cu ochii mei când se întâmplă.

— Poate după asta ar fi bine să-l oprești pe omul cu Chryslerul și să-i spui că s-a terminat. Ți-ar fi recunoscător. În momentul ăsta, trebuie să fie disperat să se ușureze.

— Poate c-am s-o fac.

— Ai putea să-i spui ce vrei. De exemplu, că aș vrea să-l întâlnesc. Pe el și pe amicul lui din dubă.

— Las-o baltă, spuse ea. Aici nu mai ești în poliția militară.

— Așa ai impresia?

— În mare măsură, zise Amos.

După ce aranjă niște lucruri la telefon, Amos își luă geanta și-l conduse pe Reacher în parcare, unde alege o mașină alb-negru proaspăt venită de la spălătorie. Cheile erau în contact. Reacher se așează în dreapta ei, înghesuit de laptop și de compartimentele personalizate. Îi spuse pe unde s-o ia, la intersecția de până în strada laterală pe care se afla pensiunea. Unde coborâse cu o zi

înainte. Pe tot drumul până acolo, Reacher urmărește traficul. Nu vede nicio dubă albastră. Nici un Chrysler. Ora de vârf aproape că trecuse, dar la unul dintre semafoare se formase un blocaj. Amos se uită la ceasul de mână. Nu mai aveau prea mult timp la dispoziție. Aprinse girofarul și o luă pe sens interzis.

Chiar în fața lor era mașina Subaru, așteptând lângă trotuar. Pe locul stabilit. La ora stabilită. În mașină se vedea silueta familiară a bărbatului slăbănog. Geacă de blugi, gât subțire și o coadă lungă de păr cenușiu.

— El e? întrebă Amos.

— Sigur, spuse Reacher.

— Poate c-am făcut o faptă bună într-o viață anterioară.

Opri în spatele mașinii. Capul siluetei tresări. Ca și cum s-ar fi uitat brusc în oglinda retrovizoare. Apoi Subaru o luă din loc. Instantaneu. Dispăru pur și simplu din fața lor. Se desprinsă de bordură și demară fulgerător.

Accelerație maximă.

— Ce fac? întrebă Amos.

— Ia-te după el, spuse Reacher. Nu mai sta pe gânduri!

Amos aruncă o privire peste umăr, apoi apăsă pedala de accelerație și porni în urmărire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— L-ai speriat, zise Reacher. Aveai girofarul pornit. Ca și cum l-ai fi tras pe dreapta.

— Păi, era oprit.

— O fi crezut că-l arestezi.

— De ce? Era pe hidrant?

— Poate că are iarbă în mașină. Sau documente secrete. Sau cine știe ce. Poate crede că ești un agent al opresiunii statului paralel. Avem de-a face aici cu un bătrân cu părul prins în coadă de cal.

Distanța dintre mașini se micșoră treptat de la o sută, la optzeci, apoi la cincizeci și la douăzeci de metri. Viteazul Subaru se străduia din răputeri, dar n-avea nicio șansă în fața unui vehicul de poliție modern. Cu girofar și sirenă. Deodată, mașina din fața lor coti la dreapta. Dispăru din vedere timp de zece sau douăsprezece secunde chinuitoare și apoi o văzură cotind din nou, la următoarea intersecție.

— Se duce spre casă, zise Reacher. Undeva la nord-vest de-aici.

Amos o luă pe o scurtătură pe care o știa bine și ieși chiar în spatele mașinii Subaru. O străduță cu sens unic. Drept în față era

un semafor roșu și un alt ambuteiaj mic. Două benzi de circulație, cinci mașini pe stânga și șase pe dreapta. Ultimele momente ale orei de vârf. Semaforul trecu pe culoarea verde, dar nimeni nu se mișcă. Cineva blocase intersecția. Nu era o dubă albastră. Nici un Chrysler negru. Subaru frână brusc și coti pe banda cu mașini mai puține. Acum era a șasea mașină pe stânga, la două degete de a cincea. Amos se opri la două degete în spatele lui. În stânga era trotuarul, iar în dreapta era coada de vehicule de pe partea dreaptă, la fel de lungă, la fel de imobilă. Era mai înghesuit decât pe o străduță pariziană.

— Strict vorbind, a comis o serie de infracțiuni, spuse Amos.

— Dă-i pace, zise Reacher. Și mulțumesc pentru tot.

Coborî din mașină și se duse în față. Bătu în geamul din dreapta al mașinii. Bătrânul rămase cu privirea ațintită în față un lung moment, refuzând categoric să se uite în dreapta, rigid în principialitatea lui, dar în cele din urmă, fără tragere de inimă, aruncă o uitătură. Moment în care păru foarte surprins. Se uită în spate la luminile girofarului. Părea derutat. Nu înțelegea.

Reacher deschise portiera și se urcă în mașină.

— M-a adus cu mașina, spuse el. Doar atât. N-a vrut să te ia prin surprindere.

Semaforul din fața lor reveni la culoarea verde și de data asta șirurile de mașini se puseră în mișcare. Tipul cu coadă conducea cu un ochi în oglinda retrovizoare. În spatele lui, Amos efectua o întoarcere largă de 180 de grade în jurul semaforului și o luă înapoi, în direcția din care venise. Reacher se întoarse în scaun și o urmări cu privirea.

— De ce să te aducă o polițistă cu mașina? întrebă bătrânul.

— Arest de protecție, spuse Reacher. Oamenii de la ferma de mere au venit în oraș astă-noapte.

Explicația păru să-l liniștească pe bătrân, care încuviință din cap și spuse:

— Ți-am zis eu. Familia aia nu se dă bătută așa ușor.

— Știi, acolo, nu trebuia să fugi, zise Reacher. Nu e o tactică inteligentă. Polițiștii tot o să te prindă până la urmă.

— Ai fost polițist?

— În armată, zise Reacher. Demult.

— Știu că nu trebuia să fug, spuse bătrânul. Dar e un obicei vechi.

Nu mai spuse nimic, mulțumindu-se să conducă. Reacher era atent la trafic. Nicio dubă albastră. Cotiră la stânga și la dreapta.

Păreau să se îndrepte spre nord și spre vest. Chiar către ferma de mere. Și Ryantown. Cam în direcția aceea.

— Ai aranjat întâlnirea?

— Suntem așteptați.

— Îți mulțumesc.

— Orele de vizită încep la zece.

— Excelent!

— Pe bătrân îl cheamă Mortimer.

— E bine de știut, spuse Reacher.

Găsiră șoseaua principală de ieșire din oraș și, după trei kilometri, întoarseră la stânga, pe un drum pe care Reacher îl văzuse cu o zi în urmă. Ducea spre locul fără apă, spre vest, prin pădure, trecând pe lângă niște câmpuri. Reacher se uita pe geamul din dreapta. În depărtare se întindeau hectarele lui Bruce Jones, cu cei doisprezece câini ai săi, și apoi Ryantown însuși, fantomatic și năpădit de vegetație.

— Cât mai avem? întrebă el.

— Aproape c-am ajuns, spuse bătrânul.

După alți trei kilometri, pe stânga, Reacher văzu o formă. La distanță mare. Un fel de ansamblu de construcții nou. Clădiri lungi și joase ridicate pe un teren virgin. Drumuri cu asfalt negru proaspăt turnat și marcaje albe. Copacii nou-plantați păreau palizi, zvelți și delicați lângă vecinii lor cioturoși, crescuți natural. Clădirile aveau tencuială de ghips cu aspect anost, ferestre metalice și burlane albe din aluminiu care se terminau în partea de jos cu țevi ce ajungeau cam la un metru în iarbă. La intrarea principală era o pancartă pe care scria ceva despre asistență socială.

— Aici e, spuse bătrânul.

Ceasul din capul lui Reacher tocmai ajunsese la ora zece fix.

○

A treia sosire a fost la fel de ascunsă și de discretă ca prima. Domnul în cauză a sosit singur cu mașina de la o casă mare dintr-un orașel situat într-o regiune rurală din Pennsylvania. Inițial, a circulat cu o mașină care fusese raportată ca trimisă la fier vechi cu patru luni în urmă undeva, în vestul New Yorkului. Se pregătise atent cu mult timp înainte. Era convins că pregătirea însemna totul. Recapitulase în gând la nesfârșit întreaga călătorie. Căutase obstacole și probleme. Voia să fie pregătit. Avea

două obiective absolut prioritare. Nu voia să fie prins și nu voia să întârzie.

Planul avea în vedere anonimitatea, firește, dar și scurtăturile și imposibilitatea de a fi urmărit. Nu se putea altfel. Prima etapă presupunea să conducă non-stop mașina neînregistrată până la locuința unui prieten din spatele unui atelier de service din apropiere de șoseaua Massachusetts Turnpike, la vest de Boston. Îl cunoștea pe tip dintr-o altă comunitate. Un grup compact, de persoane pasionate. Un grup secret și pregătit de luptă. Oameni loiali și dornici să fie de folos. Își făceau un titlu de glorie din asta. Ca un fetiș. Indiferent ce-și dorea un coleg membru, colegul membru primea. Fără întrebări.

Ocupația diurnă a prietenului era comercializarea vehiculelor second-hand. Le cumpăra la licitație, după ce ieșeau din leasing. Pentru revânzare. Mașinile veneau și plecau, curate și murdare, uzate și răș-uzate, lovite și fără nicio zgârietură. În orice zi, avea peste douăzeci prin preajmă. În ziua aia, avea trei favorite clare. Toate dubițe, toate obișnuite, toate invizibile. Nimeni nu acorda atenție unei dubițe. Un astfel de vehicul era ca o gaură în aer.

Cel mai bun exemplar avea un aspect îngrijit și era de culoare bleumarin. Cu inscripții aurii. Venise nu demult, în urma unei executări silită, de la o curățatorie de covoare din oraș, care dăduse faliment. Cândva fusese o firmă foarte selectă, după toate aparențele. Covoare persane. De unde și inscripțiile aurii și gradul ridicat de întreținere. Bărbatul din Pennsylvania și-a încărcat bagajele în dubiță și a pornit-o. Și-a setat GPS-ul pe telefon. A luat-o spre nord. O vreme, traseul ales l-a purtat pe autostradă, de pe care a ieșit în apropiere de Manchester, New Hampshire, și mai departe spre pustietate, trecând prin orașelul numit Laconia.

Unde s-a speriat. Aproape că a renunțat. A văzut două mașini de poliție, care supravegheau cu mare atenție toate vehiculele care veneau din sud. Căutau ceva. S-au uitat atent la el. Ca și cum ar fi știut dinainte totul despre el. Ca și cum cineva le-ar fi vândut un pont. A intrat în panică și s-a refugiat pe o alee, oprindu-se lângă o rampă de încărcare din spatele unui magazin. Își verifică e-mailul. Contul secret de pe telefonul lui secret. Pagina de webmail, cu traduceri în alfabet străine.

Nu apăruse niciun mesaj de anulare.

Niciun avertisment, nicio alertă.

Trase aer adânc în piept. Cunoștea scena. Orice astfel de comunitate avea un sistem de autoprotecție. Un buton de

urgență, primul lucru care era acționat, garantat, indiferent ce altceva se prăbușea. Ar fi generat un mesaj automat. Poate inofensiv, din precauție, dar care trebuia înțeles ca un cod. Copiii nu sunt în apele lor astăzi. Ceva de genul ăsta.

Dar nu exista niciun astfel de mesaj.

Verifică din nou.

Niciun mesaj.

Ieși cu spatele de pe alee și-și continuă drumul. Ieși în scurt timp din oraș. Nu mai văzu mașinile de poliție. Se relaxa. Imediat se simți mai bine. De fapt, se simțea bine. Simțea că-și merită răsplata. Se confrunta cu pericole. Trecu prin pădure, apoi pe lângă câmpuri cu cai și pășuni cu vite. În stânga văzu un drum care ducea spre niște livezi de meri, dar telefonul îi spuse să n-o ia pe acolo. Ținu drumul drept, alți șaisprezece kilometri în câmp deschis, după care intră din nou în pădure, cale de alți șaisprezece kilometri. Dubița gonea de zor, aproape atingând lăstărișul copacilor ale căror coroane se împreunau deasupra. Era o lume verde și tainică.

Apoi telefonul îl anunță că ultima cotitură se apropia rapid, cam la opt sute de metri pe stânga, un drum ca un firicel pe hartă, care intra cale de doi-trei centimetri în pădure. O luă pe acel drum și se hurducăi pe asfaltul din care lipseau bucăți. Trecu peste un cablu, despre care își imaginează că declanșează o sonerie undeva.

După vreo trei kilometri, ajunse într-un luminiș. Motelul era drept înainte. Un combi Volvo era parcat în dreptul camerei care trebuia să poarte numărul trei. La fel de anonim ca o dubiță. În scaunul din plastic de lângă ușa camerei 5 ședea un bărbat. Niciun mijloc de transport vizibil. În dreptul camerei 10 era o Honda Civic albastră. Cu plăci de înmatriculare ciudate. Poate străină.

Se întâlnește cu Mark la recepție. Pentru prima oară, față în față. Corespondaseră, firește. Primi camera 7. Parcă dubița. Tipul de pe scaun privea. Își duse bagajele în cameră și apoi ieși din nou la lumină. Îl salută din cap pe tipul de pe scaun. Dar se duse în direcție opusă, prin parcare, spre camera 10. Important. Ca o ceremonie. Prima privire. Însă, după cum se dovedește, nu prea era mare lucru de văzut. Fereastra camerei 10 avea jaluzeaua lăsată. Înăuntru, liniște. Nu se întâmpla nimic.

Reacher se gândi că azilul de bătrâni era o încercare ieftină, dar sinceră de a asigura un loc de trai decent. Îi plăcea.

Nu pentru el. Nu se aștepta să trăiască atât de mult. Dar altora se putea să le placă. Decorul era vesel. Atmosfera era fericită. Poate un pic forțată. La recepție îi întâmpină o femeie vioaie, care le vorbește la fel cum ar fi vorbit unor rude îndurerate, dar parcă nu într-un totu la fel. Ceva mai cu viață. Un ton unic. Poate asta făcea parte din pregătirea ei. Poate învățase la orele cu joc de roluri. Ca și cum vizitatorii unui azil de bătrâni alcătuiau o categorie demografică unică. Nu cei recent îndurerați. Cei care urmau să fie. Pre-îndurerații. Femeia arăta cu mâna și spuse:

— Domnul Mortimer vă așteaptă în camera de zi.

Reacher îl urmă pe bătrânul cu coadă de cal pe un coridor lung și plăcut, spre o ușă dublă. Înăuntru era un cerc strâns de fotolii proaspăt curățate. Într-unul dintre ele ședea un bărbat foarte bătrân. Reacher presupuse că era domnul Mortimer. Acesta avea părul alb și subțire, iar pielea era palidă și translucidă. Ca și cum, de fapt, nici nu era acolo. Fiecare venă și fiecare pată ieșea în evidență. Era un om firav. Avea urechile mari, ca de bătrân, și pline de aparate auditive. Puțina forță care-i mai rămasese abia îl ajuta să stea drept în fotoliu. Încheieturile mâinilor arătau ca niște creioane.

Nu mai era nimeni în cameră. Nicio asistentă, niciun îngrijitor, niciun însoțitor. Niciun doctor. Și nici alți bătrâni.

Tipul cu coadă de cal se apropie și se lasă pe vine, stând ochi în ochi cu bătrânul, întinse mâna și spuse:

— Domnule Mortimer, mă bucur să te văd din nou. Mă întreb dacă-ți mai amintești de mine?

Bătrânul îi strânse mâna.

— Bineînțeles că-mi amintesc, spuse el. Te-aș fi salutat cum se cuvine, dar m-ai prevenit să nu-ți pronunț numele. Zidurile au urechi, așa ai spus. Există inamici pretutindeni.

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

— Cum s-a terminat?

— Indecis.

— Ai nevoie din nou de ajutorul meu?

— Prietenul meu, domnul Reacher, vrea să te întrebe despre Ryantown.

Omul se concentrează și spuse:

— A fost o familie Reacher în Ryantown.

— Băiatul a fost tatăl meu, spuse Reacher. Îl chema Stan.

— Ia loc, spuse Mortimer. O să fac cârcel la gât.

Reacher se așează într-un fotoliu aflat în fața bătrânului. De aproape, Mortimer nu arăta mai tânăr. Dar avea un fel de scânteie. Orice slăbiciune era fizică, nu mentală. Ridică mâna, îndoită și osoasă, ca un avertisment.

— Am avut niște veri acolo, spuse el cu o voce joasă și aspră, umedă de salivă. Locuiam în apropiere. Ne făceam vizite unii altora și uneori, dacă vremurile erau grele acasă, eram trimiși acolo, alteori ei erau trimiși la noi, dar una peste alta trebuie să-ți spun că amintirile mele despre Ryantown s-ar putea să fie cam răzlețe. Față de ce-ai putea dumneata să cauți, adică, despre tatăl tău când era mic și poate și despre bunicii tăi. Eu eram doar un musafir ocazional.

— Îți amintești de perioada când copiii s-au îmbolnăvit?

— Numai pentru că oamenii vorbeau despre asta tot timpul. Era ca un buletin medical la nivelul districtului, în fiecare dimineață. Unul a făcut boala aia, altul a făcut boala ailaltă. Oamenii erau speriați. Puteai să faci polio. Pe atunci, copiii mureau din tot felul de cauze. Așa că trebuia să știi de cine să te ferești. Sau viceversa. Dacă aveai rujeolă, erai împrumutat altor familii ca să te joci cu toate fetițele. Dacă se turna asfalt pe undeva, erai trimis să inhalezi aburii de la gudron. Pe urmă, nu mai făceai tuberculoză. De-aia-mi amintesc cine s-a îmbolnăvit. Oamenii erau bolnavi pe-atunci.

— Stan Reacher s-a îmbolnăvit?

Aceeași mână osoasă și încovoiată se ridică. Același avertisment.

— Numele lui n-a apărut niciodată în buletinul districtual, spuse bătrânul. Cel puțin din câte-mi amintesc. Dar asta nu

înseamnă că știam cine e. Toată lumea avea veri care veneau și plecau tot timpul. Când ajungea lupul la ușa casei, toți se ascundeau care încotro. Era ca în Times Square. Deci, în cazul meu, ce vreau să spun e că întotdeauna era o distribuție de personaje care se roteau. Oamenii veneau și plecau, mai ales copiii. Mi-l amintesc pe domnul Reacher, maistrul fabricii. Era o persoană bine cunoscută. O figură reprezentativă. Dar n-aș putea să afirm categoric care dintre copii erau ai lui. Toți arătam la fel. Nu știai niciodată unde anume locuia unul sau altul. Toți ieșeau în fuga mare din aceeași casă cu patru apartamente. Cred că din clădirea maistrului ieșeau cam nouă copii. Cel puțin opt. Unul dintre ei era un jucător de fotbal foarte bun. Am auzit că a ajuns într-o echipă semiprofesionistă din California. Ar putea fi acela tatăl tău?

— Era pasionat de păsări.

Mortimer tăcu o secundă. Ochii lui bătrâni și palizi își schimbă focalizarea, căutând în trecutul îndepărtat. Deodată, pe chip i se așternu un zâmbet trist și contemplativ. Ca o reacție la misterele straniei ale vieții.

— Știi, spuse el, uitasem complet de pasionații de păsări. E de-a dreptul extraordinar că tu ți-ai amintit, iar eu, nu. Ce memorie trebuie să ai!

— Nu e vorba de memorie, spuse Reacher. N-am fost contemporan ca să-mi amintesc. E o observație ulterioară. Proiectată în trecut. Presupun că a început din copilărie. Știu că la șaisprezece ani era membru al unui club. Dar ai spus „pasionații de păsări“. Erau mai mulți?

— Au fost doi, spuse Mortimer.

— Cine erau?

— Am impresia că unul era vărul cuiva și nu locuia acolo tot timpul, în schimb celălalt locuia. Dar erau mai tot timpul împreună. Ca niște prieteni foarte buni. Din ce-mi spui tu, cred că unul dintre ei trebuie să fi fost Stan Reacher. Parcă-i văd. Trebuie să spun că făceau ca totul să pară foarte interesant. Să-ți spun drept, prima oară când i-am întâlnit, probabil că am avut pornirea să-i calc în picioare că prea erau niște fătălăi. Dar mai întâi de toate ar fi trebuit să aduc o armată, pentru că erau cei mai buni bătăuși pe care i-ai văzut vreodată, iar în al doilea rând în scurt timp i-au molipsit pe toți și-i vedeai cum stăteau la coadă să apuce să folosească binoclul. Am văzut păsări de pradă. Odată am văzut cum un vultur a luat de jos ceva de mărimea unui cățeluș.

— Stan avea binoclul?

— Era al unuia dintre ei. Nu știu să spun sigur care era Stan dintre cei doi.

— Bănuiesc că era cel care locuia acolo tot timpul.

— Nu știu să spun sigur care dintre ei era. Eu veneam și plecam cam cum se nimerea. Uneori îl găseam pe unul dintre ei plecat. Erai trimis în altă parte, ca să mănânci mai bine, ca să eviți o epidemie sau să mergi în vacanță. Așa era pe-atunci. Oamenii veneau și plecau.

— Mă întreb cum de și-a permis acel binoclu. Că vremurile erau aspre.

— Am presupus că era furat.

— Vreun motiv anume?

— Fără supărare, spuse Mortimer.

— Nici vorbă.

— Cu toții eram niște copii destul de cuminți. Nu ne duceam să dăm spargeră prin magazine. Dar nici nu puneam prea multe întrebări, când ne ieșea ceva în cale. Că altfel copiii cuminți nu primesc nimic. Cred că, dacă ne gândeam la ceva urât, era din cauza tatălui său. Oricare dintre ei ar fi fost Stan. Cu toții aveam impresia că domnul maistru Reacher era puțin cam dubios. Așa că, probabil, am mers mai departe și-am presupus că fiul trebuie să semene cu taică-su. Cu toate că nu știam exact care dintre ei era Stan. Cam asta-i puterea zvonurilor. Eu eram doar un musafir. Mi se părea că ținea de folclorul local.

— În ce fel era dubios?

— Tuturor le era frică de el. Mereu țipa, zbiera, era violent și caftangiu. Privind în urmă, cred că bea mult. Credea că oamenii nu-l plac pentru că era maistru la fabrică. Avea dreptate doar pe jumătate. Dar înțelesese greșit motivul. Cred că noi, ceilalți copii, îi imputam tot felul de lucruri rele. Ca într-o carte de povești de la școală. Ca Barbă Neagră sau ceva de genul ăsta. Fără supărare. Tu ai pus întrebarea.

— Avea barbă?

— Nimeni n-avea barbă. Ar fi luat foc în fabrică.

— Ții minte când Stan a plecat ca să se înroleze la pușcașii marini?

Mortimer clătină din cap.

— N-am auzit niciodată chestia asta, spuse el. Cred că sunt cu un an sau doi mai în vârstă. Fusesem deja recrutat.

— Unde-ai făcut serviciul militar?

— În New Jersey. N-aveau nevoie de mine. Războiul era pe terminate. Aveau deja prea mulți oameni. Au anulat recrutarea la scurt timp după aia. N-am făcut niciodată nimic. La toate paradele de 4 Iulie m-am simțit ca un impostor.

Clătină din cap și se uită într-o parte.

— Alte amintiri despre Ryantown? Întrebă Reacher.

— Nimic foarte interesant. Viața în locul ăla era aspră. Oamenii munceau cât era ziua de lungă și dormeau toată noaptea.

— Ce știi despre Elizabeth Reacher? Soția lui James Reacher?

— Asta trebuie să fi fost bunica ta.

— Da.

— Cosea chestii, spuse Mortimer. Asta țin minte.

— Îți amintești cum era?

Mortimer rămase tăcut un moment, apoi spuse:

— Asta-i o întrebare la care mi-e greu să răspund.

— Este?

— N-aș vrea să fiu nepoliticos.

— Ar fi nevoie să fii?

— Poate c-ar fi bine să spun că se ținea departe de lume și să las lucrurile așa.

— N-am întâlnit-o niciodată, spuse Reacher. A murit cu mult înainte ca eu să mă nasc. Așa că nu mă afectează nicicum. Nu trebuie să ne purtăm cu mânuși.

— Una e să vorbesc despre bunicul tău. Era o persoană publică. Fiind maestru la fabrică. Dar cu totul altceva e să vorbesc despre bunica ta.

— Cât de rea era?

— Era o femeie dură. Rece. N-am văzut-o niciodată zâmbind. N-am auzit-o niciodată spunând un lucru drăguț. Întotdeauna părea supărată. Cam acră. Se meritau unul pe celălalt, domnul și doamna aceia.

Reacher încuviință din cap.

— Mai poți să-mi spui și altceva? Întrebă el.

Mortimer rămase tăcut atât de mult timp, încât Reacher se gândi că poate căzuse într-o comă geriatrică. Sau că murise. Dar deodată se mișcă. Ridică aceeași mână încovoiată și osoasă. Dar de data asta nu era un avertisment. De data asta, era un apel la atenție. Ca un comediant care calmează mulțimea de spectatori, înainte de a rosti poanta.

— Pot să-ți spun un lucru, zise el. Întrucât mi-ai răscolit memoria. Și pentru că e posibil ca tatăl tău să fi fost implicat. Îmi

amintesc că odată a fost o mare agitație legată de o pasăre rară. Un mare eveniment. Prima oară când a fost văzută în New Hampshire. Sau ceva de genul ăsta. Băieții păsărari au scris despre asta pentru clubul pasionaților de păsări. Pentru minutele ședinței. Sau pentru procesul-verbal. Cum s-o numi. Pe atunci, unul dintre ei era secretarul clubului. Nu știu să-ți spun care anume. Raportul vorbea despre toate lucrurile care ar fi putut influența sau nu prezența păsării acolo. Era ceva foarte impresionant. Cred că a fost selectat pentru o revistă a pasionaților. Associated Press a spus că a fost pentru prima oară când s-a vorbit despre Ryantown în afara districtului.

— Ce pasăre?

— Nu mai țin minte.

— Păcat, spuse Reacher. Trebuie să fi fost o mare senzație.

Mâna lui Mortimer se ridică din nou.

Emoție.

— Ai putea să afli, zise el. Datorită clubului de păsărari. Toate dosarele lor vechi sunt în bibliotecă. Au o colecție. Toate cluburile și societățile alea vechi. Fac parte din istorie, mi-au spus. Parte din cultură. Personal, mie mi s-a părut că televiziunea a fost mai bună, când a apărut.

— Care bibliotecă? Întrebă Reacher.

— Din Laconia, spuse Mortimer. Acolo erau cluburile alea.

Reacher încuviință din cap și spuse:

— Probabil că mi-ar lua trei luni ca să găsesc ceva.

— Nu, totul e în ordine acolo, spuse Mortimer. E o sală mare la subsol, cu rafturile aranjate ca spițele unei roți. Secția de referințe. Îți dau ăia tot ce dorești. Ar trebui să te duci acolo. Ca să afli despre pasăre. Poate chiar tatăl tău a scris raportul acela. În definitiv, șansele sunt de cincizeci la sută. Ori el, ori celălalt băiat.

— Filiala din centru a bibliotecii?

— Aia-i singura filială.

Îl lăsară pe bătrânul domn Mortimer în fotoliul lui proaspăt curățat și ieșiră pe coridorul lung, cu aspect plăcut, înapoi la recepție. Semnară la plecare. Femeia veselă le acceptă plecarea cu amabilitate și bunăvoință. Se întoarseră la anticul Subaru.

— Cunoști biblioteca din Laconia? Întrebă Reacher.

Tipul cu coadă de cal dădu din cap aprobativ.

— Desigur, zise el.

— Poți să parchezi chiar în fața clădirii?

— De ce?

— Ca să pot intra și ieși de-acolo foarte repede.

— Păi, nu plouă.

— Am alte motive.

— Nu, spuse tipul. E o clădire mare pe un teren propriu. Arată ca un castel. Trebuie să treci prin grădini.

— Cât de mult ar fi de mers?

— Cam două minute.

— Câți oameni am șanse să întâlnesc în grădinile alea?

— Într-o zi frumoasă ca asta, s-ar putea să fie câțiva. Oamenilor le place soarele. Îi așteaptă o iarnă lungă.

— Cât de departe e biblioteca de secția de poliție?

— S-ar părea că ai o problemă, domnule Reacher.

Reacher avu o ezitare.

— Cum te cheamă? întrebă el. Tu-mi știi numele, dar eu nu ți-l știu pe-al tău.

Tipul cu coadă de cal răspunse:

— Reverend Patrick G. Burke, ca să fim exacti.

— Ești preot?

— În prezent, sunt în tranziție, între parohii.

— De când?

— De vreo patruzeci de ani.

— Irlandez?

— Familia mea a venit din comitatul Kilkenny.

— Ai fost vreodată pe-acolo?

— Nu, spuse Burke. Spune-mi ce problemă ai!

— Tipii de la ferma de mere nu sunt singurii supărați pe mine.

Se pare că am călcat pe bătăture și pe cineva din Boston. Alt tip de familie. Alt gen de reacție probabilă. Departamentul de poliție din Laconia nu vrea ca pe străzile orașului să se dezlănțuie ceva similar cu masacrul din Ziua Sfântului Valentin. Mi s-a spus că trebuie să stau departe de oraș.

— Ce le-ai făcut oamenilor din Boston?

— Habar n-am, spuse Reacher. N-am mai fost în Boston de ani de zile.

— Cine ești tu, exact?

— Un om care s-a luat după un indicator rutier. Acum sunt nerăbdător să-mi văd de drumul meu. Dar mai întâi vreau să aflu despre ce pasăre era vorba.

— De ce?

— Nu știu de ce. De ce nu?

— Nu ești îngrijorat de oamenii din Boston?

— Nu prea, spuse Reacher. Mă îndoiesc că sunt șanse să dau nas în nas cu ei la bibliotecă. Nu-i văd pasionați de lectură. De polițiști îmi fac griji. Am cam promis că nu mă mai întorc. Nu vreau să-i dezamănesc. Pe una dintre ei, mai ales. Și ea a fost polițist militar.

— Dar vrei să știi ce pasăre a fost.

— Pentru că e chiar acolo.

Burke se uită într-o parte.

— Ce e? Întrebă Reacher.

— N-am văzut niciodată vreun polițist în grădinile bibliotecii, spuse Burke. Nici măcar o dată. Sunt șanse să nu afle niciodată că ai fost acolo.

— Acum tu mă bagi în belea.

— Trăiește liber sau mori.

— Doar ai grijă să parchezi cât de aproape poți, spuse Reacher.

○

La treizeci de kilometri spre nord, Patty Sundstrom se descălță din nou și se urcă în pat, căutând să-și mențină echilibrul pe suprafața instabilă. Din nou se dădu într-o parte, ridică privirea și vorbe către aplică:

— Vă rog să ridicați jaluzeaua, spuse ea. Ca un favor personal pentru mine. Și pentru că așa s-ar cuveni să faceți.

Apoi se dădu jos din nou și șezu pe marginea saltelei, ca să se încălze la loc. Shorty se uita la fereastră. Așteptau.

— Durează mai mult de data asta, rosti el pe mutește.

Patty se mulțumi să ridice din umeri.

Continuă să aștepte.

Dar nu se întâmplă nimic. Jaluzeaua rămase coborâtă. Stăteau în întineric. Fără lumină electrică. Funcționa, dar Patty nu voia s-o aprindă.

Deodată, televizorul se aprinse.

De unul singur.

Se auzi un mic pâraie și un foșnet semnalând trezirea la viață a circuitelor electronice și imaginea se făcu albastră, cu o linie de cod, ca un ecran de computer ciudat, pe care n-ar fi trebuit să-l vezi.

Apoi, imaginea se deplasă într-o parte, fiind înlocuită de alta.

Un bărbat. Era Mark.

Ecranul îi arăta capul și umerii. Era pregătit și în așteptare, ca

un reporter de la fața locului. Stătea în fața unui perete negru și se uita direct la camera video.

Se uita la ei.

Vorbi:

— Dragilor, trebuie să vorbim despre ultima solicitare a lui Patty.

Vocea lui se auzea din difuzorul televizorului, ca la un program obișnuit.

Patty nu spuse nimic.

Shorty încremenise.

— Sunt într-un totu de acord să ridic jaluzeaua, dacă într-adevăr asta doriți, spuse Mark. Dar mă tem că n-o să vă mai placă la fel de mult a doua oară. M-ar ajuta din punct de vedere etic dacă aş avea o confirmare a consimțământului vostru.

Patty se ridică. Își duse mâna la pantofi. Mark spuse:

— Nu e nevoie să te urci pe pat. Pot să te aud de acolo. Microfonul nu e în sursa de lumină.

— De ce ne țineți aici?

— Vom discuta despre asta foarte curând. Înainte de sfârșitul zilei, cu siguranță.

— Ce vreți de la noi?

— În clipa asta, am nevoie de consimțământul vostru categoric pentru ridicarea jaluzelei.

— De ce n-am vrea asta?

— Să înțeleg că e un da?

— Ce-o să se întâmple cu noi?

— Vom discuta asta foarte curând. Înainte de sfârșitul zilei, cu siguranță.

— Ridic-o, spuse Patty.

Televizorul se stinse. Ecranul se înnegri, circuitele foșniră și se aprinse o lumină roșie de standby.

Apoi, din interiorul ferestrei se auzi un motorăș și jaluzeaua se ridică, lent și constant, lăsând lumina soarelui să se reverse prin partea de sub ea. Priveliștea era aceeași. Honda, parcare, iarba, zidul de copaci. Dar era minunată. Așa cum era luminată. Patty își puse coatele pe pervaz și-și lipi fruntea de sticlă.

— Microfonul nu e în aplică, spuse ea.

— Patty, parcă nu trebuia să vorbim, spuse Shorty.

— A spus că nu e nevoie să mă urc pe pat. De unde știa că m-am urcat pe pat? De unde știa că urma să fac asta în clipa aia?

— Patty, spui chestii cu glas tare.

— Nu e doar un microfon. Au o cameră video instalată aici. Ne privesc. Ne-au privit tot timpul.

— O cameră video? spuse Shorty.

— Cum altfel ar fi putut să știe că m-am ridicat și că mă pregăteam să mă urc pe pat? M-a văzut.

Shorty se uită în jur.

— Unde e? spuse el.

— Nu știu.

— Cum ar trebui să arate?

— Nu știu.

— E o senzație ciudată.

— Așa crezi?

— Ne-au privit și când dormeam?

— Bănuiesc că pot să ne privească oricând au chef.

— Poate că e în aplica de tavan, spuse el. Poate că asta a vrut să spună. Că în aplică e camera, nu microfonul.

Patty nu-i răspunse. Se îndepărtă de pervaz și se întoarse la pat. Se așază lângă Shorty. Își puse mâinile pe genunchi și privi în față, pe fereastră. Honda, parcare, iarba. Zidul de copaci. Nu voia să se miște. Niciun mușchi. Nici măcar ochii. Se simțea spionată.

Deodată, chiar în fața ei, un bărbat apărură la fereastră.

Era pe aleea de scânduri din față, uitându-se cu un ochi înăuntru. Apoi intră mai mult în cadru. Era un bărbat corpulent, cu părul cenușiu și bronz de bogătaș. Stătea în fața ferestrei și se holba. O privire fâțișă și deschisă. La ea. La Shorty. La ea. Apoi se întoarse și făcu semn cu mâna. Chemă pe cineva. Și vorbi. Patty nu putea să audă ce spunea. Fereastra era izolată fonic. Dar părea că spune că jaluzeaua s-a ridicat.

Pe un ton fericit și triumfător.

Un alt bărbat apărură la fereastră.

Și încă unul.

Toți trei bărbații priveau pe geam.

Stăteau umăr lângă umăr, la doi centimetri de sticlă.

Se uitau, judecau și evaluau. Ochii lor se îngustau în contemplare. Buzele li se împreunau.

Începeau să afișeze surâsuri lente, satisfăcute.

Erau încântați de ceea ce vedeau.

— Mark, știu că mă auzi, spuse Patty.

Niciun răspuns.

— Mark, cine sunt oamenii ăștia?

Vocea lui Mark se auzi din tavan.

— Vom discuta despre asta foarte curând, spuse el. Înainte de sfârșitul zilei, cu siguranță.

Biblioteca era o clădire frumoasă, construită din piatră roșie și albă, într-un stil renascentist care s-ar fi potrivit la fel de bine într-un campus universitar sau într-un parc tematic. După cum fusese prevenit, era înconjurată de grădini peisagistice, cu copaci, tufșuri, gazon și ronduri de flori. Reacher o luă pe o alee pietruită de la poarta situată aproape de locul în care reverendul Burke își parcase Subaru. Înăuntru erau oameni care se plimbau, oameni care ședeau pe bănci și oameni așezați de-a dreptul pe iarbă. Nimeni nu arăta nelalocul lui. Nimeni nu ieșea în evidență. Niciun polițist pe nicăieri.

Drept în față, pe strada de dincolo de grădinile de dincolo de clădire era o dubă albă. Parcată lângă bordură. Diametral opus față de Subaru. În cealaltă parte a pieței. Pe lateral avea o inscripție de un albastru glacial. Fiecare literă avea o căciulă de zăpadă la partea de sus. Un reparator de instalații de aer condiționat. Reacher continuă să meargă. Două minute, spusese Burke. O supraestimare grosolană. Urma să dureze aproape cincizeci de secunde. Până în acel moment, patru oameni trecuseră pe lângă el pe aleea îngustă și șerpuitoare și patru oameni se uitaseră la el, din poziții statice, de pe bănci sau de pe iarbă. Alți trei nu-i acordaseră nicio atenție. Ochi închiși sau cufundați în visare.

Urcă treptele și intră pe ușă. Interiorul holului avea aceleași pietre roșii și albe ca și exteriorul clădirii. Granit, își spuse el. În același stil ornamental. Găsi scara ce cobora la subsol. Ajunse într-o sală subterană mare, cu rafturi ca spițele unei roți. Secțiunea de referințe. Exact așa cum îi spusese bătrânul domn Mortimer. Îți pun la dispoziție orice, spusese acesta.

La biroul de recepție era o femeie, pe jumătate ascunsă în

spatele unui monitor de computer. Cam treizeci și cinci de ani. Păr lung și negru, într-o cascadă de bucle mici. Ridică privirea și spuse:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Clubul de pasionați ai păsărilor, spuse Reacher. Mi-a spus cineva că aveți documentele vechi.

Femeia bătu ceva pe tastatură.

— Da, spuse ea. Le avem. Din ce ani?

Reacher nu-l cunoscuse niciodată pe Stan din vremea când nu fusese pasionat de păsări. Nu exista un înainte și un după. Dar nici în felul cum Stan vorbise despre asta nu exista așa ceva. Ascultându-l, ai fi zis că fusese pasionat de păsări dintotdeauna. Ceea ce era plauzibil. O mulțime de oameni își descoperă încă din fragedă pruncie un hobby pentru toată viața. Poate că se înscrisese în club chiar atunci. Dar nu i s-ar fi încredințat scrierea minutelor. Nu la vârsta aceea. N-ar fi fost luat în serios de revista pentru pasionați. N-ar fi fost ales secretar. Decât mult mai târziu. Așa că, pentru început, Reacher îi indică femeii patru ani consecutivi, începând de când Stan avea paisprezece ani și până când plecase de-acasă ca să se înroleze în Corpul de Marină.

— Luați loc, spuse femeia. Vi le aduc eu.

Reacher se așeză la un birou pentru studiu individual, unul dintre multele de acest fel grupate în centrul sălii. După trei minute, femeia îi aduse dosarele. Cam cu trei luni mai rapid decât ar fi reușit Elizabeth Castle să-i aducă un dosar de proprietate. Își zise că dacă o va mai vedea vreodată, o să aibă grijă să-i spună acest lucru.

Documentele erau adunate în patru bibliorafturi mari cu coperte cu model marmorat pe fond maro, pătate și decolorate de timp. Fiecare biblioraft era gros cam de patru centimetri și cotoarele erau marmorate și ele, cu un model cu pene cârlionțate. În interior, paginile erau numerotate, liniate, decolorate, friabile și acoperite cu scris de mână cu stiloul, cerneala decolorându-se și diluându-se cu trecerea anilor.

— Ar trebui să-mi pun niște mănuși albe de bumbac? întrebă el.

— Nu, spuse femeia. E un mit. În general, asta ar face mai mult rău decât bine.

Femeia se întoarse la biroul ei. Reacher deschise primul biblioraft. Continua de acolo de unde rămăsese biblioraftul anterior. Din anul în care Stan avea treisprezece ani. Prima pagină a noului biblioraft intra direct în subiect cu minutele

următoarei ședințe. Care se ținuse în camera din spate a unui restaurant din centru. Stan Reacher nu era menționat ca fiind prezent. O bună parte din timp fusese alocată controversei legate de schimbarea denumirii clubului. Denumirea curentă era Societatea pasionaților de păsări din Laconia. O facțiune considera că mai potrivită ar fi fost Societatea Audubon⁵⁵ John James Audubon (1785-1851), naturalist american, cunoscut pentru lucrarea *Birds of America*. (N.t.) din Laconia. O denumire mai selectă și mai științifică. Mai profesionistă, mai puțin amatoare. Au urmat multe discuții, dar nu s-a făcut nicio recomandare.

Stan Reacher nu a luat parte nici la următoarea ședință. La care părea să se fi irosit mult timp cu un tip care o ținea una și bună cu reformularea scopului fundamental al clubului, care, în opinia sa, trebuia să fie menținerea cu acuratețe a unui registru cuprinzător al reparatorilor de binocluri competenți. Acest lucru, susținea el, ar fi adus un maximum de valoare membrilor. Reacher era bucuros că Stan nu fusese prezent. Ar fi avut nevoie de mult mai multă răbdare ca adolescent decât manifestase vreodată ca adult.

Puse primul biblioraft deoparte și trecu la al doilea. Era identic cu primul. Îl deschise la întâmplare, pe la mijloc. Unde găsi un eseu scris de mână despre migrația păsărilor colibri. Era intitulat *Raport asupra lucrărilor* și era scris, foarte îngrijit, de o persoană numită A.B. Smith. Era ca un articol științific, recapitulând activitatea și rezultatele altor autori, înainte de a formula o opinie nouă în final. Despre faptul că un pui de pasăre colibri se putea naște în America de Nord, după care să zboare singură cale de peste trei mii de kilometri și să poposească pe o palmă de pământ de mărimea unei batiste de buzunar. Domnul sau doamna Smith considera că pasărea trebuie să se fi născut cu un instinct fix, moștenit direct de la părinți, transmis în mod misterios la nivel celular printr-un mecanism încă necunoscut. ADN, se gândi Reacher. Care avea să fie descoperit după douăzeci de ani. Reacher știa cum se sfârșește filmul.

Luă al treilea biblioraft. Îl deschise la întâmplare și frunzări paginile mai departe. După un minut găsi ședința la care tatăl său fusese ales secretar. Pe loc. Stan Reacher, nem con. Care era prescurtarea pentru latinescul *nemine contradicente*, adică nimeni nu s-a pronunțat împotriva, cu alte cuvinte, nimeni n-a dorit acel post. Ușor de înțeles de ce. Însă, încet, Stan a preluat controlul. Ședințele au devenit mai rapide. Se discuta mai mult despre

păsări, decât despre denumiri sau reparații de binocluri. Scrisul cu stiloul era îngrijit. Dar nu era al lui Stan. Nici măcar o versiune juvenilă. Trebuie să fi delegat sarcinile de cancelarie. Ca și mai târziu în viață. De-asta Corpul de Marină a inventat furierii, ar fi spus el. Dar conținutul suna asemenea stilului lui. *Secretarul a hotărât imediat că era un subiect de discuție nepotrivit. Secretarul a stabilit o limită de două minute pentru discuțiile legate de moțiuni. Cu alte cuvinte, ciocu' mic și dă-i bătaie. Ca mai târziu în viață. De-asta Corpul de Marină a inventat căpitanii.*

Reacher întoarse paginile. Altă ședință, apoi încă una. Și apoi un alt *Raport asupra lucrărilor*. Conținea hărți, desene și diagrame, făcute cu creioane colorate. Erau coloane de text, scrise cu cerneală. Titlul, scris caligrafic, era *O observație istorică deasupra orașului Ryantown, New Hampshire*. Articolul fusese propus de S. Reacher și W. Reacher, cu respect.

Băieții pasionați de păsări. Cei doi Reacher. Veri, probabil. Cum spusese bătrânul domn Mortimer. Toți aveau veri care veneau și plecau. Poate că tații lor erau frați. Locuiau în apropiere. Sau veri de-al doilea sau separați cândva, sau ce-o fi fost când situația a devenit complicată. Stan și... cine? William, Walter, Warren, Wesley, Winston. Sau Winthrop sau Wilbert sau Waylon.

Păsărea observată era un șoricar încălțat.

Se credea că dispăruse, dar se întorsese. Nicio îndoială în privința asta. Identificarea lui n-a ridicat nicio problemă. Denumirea conținea un indiciu. Era o pasăre greu de confundat. Întrebarea era: de ce se întorsese?

Răspunsul, potrivit autorilor S. și W. Reacher, erau rozătoarele. Așezări ca Ryantown atrăgeau ca un magnet șoarecii și șobolanii, care erau otrăviți, așa că șoricarii fie nu mai aveau ce să mănânce, fie mureau deoarece consumau carne toxică. În mod firesc, puținii supraviețuitori se duceau în altă parte, de unde n-aveau să se întoarcă decât după mai mulți ani, când guvernul a început să rechiziționeze toate materialele de bază pentru a fi folosite în război, inclusiv oțelul, cauciucul și aluminiul, firește, și benzina, dar și tot felul de alte lucruri. Cum ar fi otrava de șobolani. Armata avea nevoie de toată cantitatea. Din motive neprecizate. Nu se mai găsea deloc pe piața civilă. Consecința a fost că șobolanii și șoarecii din Ryantown au crescut dolofani și sănătoși. Așa că șoricarii au revenit care de pe unde se ascuseseră de furtuna chimică și s-au apucat de treabă. Subiect propus de noi, cu respect.

W. Reacher nu apărea listat ca prezent la ședința următoare. Sau la cea precedentă. Reacher frunzări paginile, înainte și înapoi, și nu găsi niciodată numele. Nici măcar o singură dată. Nici în comitet, nici printre membri, nici la evenimente, nici la zilele petrecute în natură.

Vărul W. nu făcea parte din club.

Reacher închise biblioraftul.

Femeia de la birou întrebă:

— Ați găsit ce căutați?

— A fost un șoricar încălțat, spuse Reacher. În Ryantown, New Hampshire.

— Serios?

Femeia părea uluită.

— Pentru că nu mai exista otravă de șobolani, spuse Reacher. Prada a redevenit abundentă. Cred că e plauzibil. Ca teorie integrată.

— Nu, adică, e uimitor pentru că altă persoană s-a uitat exact la același lucru cam cu un an în urmă. Mi-aduc aminte. Era vorba de doi băieți, așa-i? Demult, în trecut. Au consemnat prezența șoricarului și au scris o explicație. Articolul a fost retipărit într-o revistă veche, cam la o lună după aceea.

După ce tastă ceva la computer, femeia adăugă:

— De fapt, e mai mult de un an. Era un ornitolog de la universitate. Văzuse o revistă istorică retipărită, dar pentru că provenea de la un manuscris scris de mână, a vrut să vadă originalul. Ca să fie sigur de exactitate. Am discutat puțin. Mi-a spus că-l cunoștea pe unul dintre participanți.

— Unul dintre băieți?

— Cred că a spus că era rudă cu amândoi.

— Câți ani avea omul ăsta?

— Nu era prea bătrân. Evident că băieții erau dintr-o generație anterioară. Unchi sau stră-unchi sau ceva asemănător. Poveștile au fost clar transmise de la o generație la alta.

— Știa povești?

— Unele dintre ele erau chiar interesante.

— De la ce universitate?

— New Hampshire, spuse femeia. Din Durham.

— Poți să-mi dai numele și numărul lui de telefon?

— Nu fără un motiv întemeiat.

— S-ar putea să fim rude. Unul dintre băieții aceia era tatăl meu.

Femeia scrisese numele și numărul de telefon. Reacher împături hârtia și o puse în buzunarul de la spate al pantalonilor, lângă cartea de vizită a Brendei Amos.

— Pot să așez registrele la loc pentru dumneavoastră? spuse el.

— Asta e treaba mea, spuse femeia.

El îi mulțumi și urcă scara până în hol. Rămase acolo un moment. Terminase ce-avea de făcut în oraș. Nu mai avea nimic de văzut. Dintr-un capriciu, se duse la scara principală, care era în interiorul unui turn lat, așa cum ar fi fost într-un castel. Urcă până la ferestrele de la etaj, ca să arunce o ultimă privire în jur. Era un punct cu vizibilitate bună. Văzu Subaru în depărtare, mic și neînsemnat, în continuare parcat, așteptând răbdător, cam la șaizeci de metri distanță. Traversă holul și în direcție opusă văzu duba firmei care se ocupa cu repararea instalațiilor de aer condiționat. Tot acolo, cu literele ei glaciale și căciulile de zăpadă.

Plus trei indivizi care stăteau în preajma ei. La șaizeci de metri distanță. Minusculi în depărtare. De aproape, poate nu la fel de mici. Toți cei care treceau pe-acolo erau mai mici. Purtau un fel de salopete dintr-o bucată. Greu de deslușit. Avea nevoie de un binoclu. Ca tipul din ședința de comitet. Salopetele păreau cam strânse. Scurte la brațe. Oare cei care lucrau în domeniul instalațiilor de aer condiționat trebuiau să fie așa de solizi? Probabil că nu. Poate că era mai bine să fie mai mici de înălțime, ca să se poată strecura mai ușor prin poduri și spații înguste.

Păreau nerăbdători.

Reacher traversă la fereastra din stânga.

Copaci, tufișuri și, mai departe, o stradă liniștită.

Cu un polițist stând pe trotuar, foarte aproape de intersecție.

Polițistul era singur și pedestru. Stătea ghemuit. Într-un anumit mod. Era în postura inconfundabilă a unui bărbat înarmat care stătea ascuns după colț. Până primea ordinul să avanseze. Ceea ce presupunea un grad de coordonare. Cu cine?

Traversă la fereastra din dreapta.

O imagine în oglindă. Copaci, flori, o stradă liniștită și un polițist gata să treacă de colț și să țintească cu arma.

Se întoarse la fereastra centrală de unde se vedea duba. Dincolo de aceasta erau străzi, care radiau la stânga și la dreapta. Pline de mașini parcate. Modele de bază. Ale unor amatori de chilipiruri sau mașini de poliție nemarcate. Cei trei indivizi erau probabil înconjurați. Dar nu de o forță covârșitoare. Faptul că pe flancurile drept și stâng era câte un singur om sugera că în alte părți nu

erau mai mult de doi. Patru oameni maximum. O forță firavă.

Se întoarce la fereastra din stânga. Polițistul se apropia încet de colț. Fără îndoială că în cască începuse numărătoarea inversă. Traversă la fereastra din dreapta. Aceași poveste. La fel, imaginea în oglindă. Sincronizate. Câteva secunde până la start. Planul era foarte prost. Excluz ca Amos să fie implicată. Sau Shawn. Părea un om destul de inteligent. Asta era greșeala vreunui căpitan în uniformă.

În dreapta, polițistul se mișcă de după colț.

Reacher se grăbi în cealaltă parte a holului.

Același lucru în stânga.

Un plan foarte prost.

Se întoarce la fereastra din centru la timp ca să-i vadă pe tipii cu aerul condiționat făcând singurul lucru pe care era nevoie să-l facă. Trecură peste un rond de flori și intrară în grădinile bibliotecii. Întorseseră situația fizică pe dos. Ca atunci când dai jos de pe tine un tricou. Acum toți ceilalți erau în spatele lor. În fața și în jurul lor riscul de daune colaterale era atât de mare, încât devenise prohibitiv. Ca o mișcare inteligentă la șah. Mat în două mutări.

Indivizii continuară să meargă. Fără grabă. Mereu atenți la geometria din jurul lor. Nu era primul lor rodeo. În spatele lor, reacția polițiștilor se dovedi doar pe jumătate competentă. Aceștia o luară la fugă înapoi, pe străzile laterale liniștite, ca să reocupe flancurile. Departe, în spate, alți doi polițiști alergau. Apoi se răspândiră. Nu intrară în grădini. Rămaseră pe stradă. Se formase un cordon. Câte un polițist pe fiecare latură a pătratului. Pentru că bunul simț spunea că cei trei indivizi trebuiau să iasă la un moment dat.

Dar deocamdată aceștia continuau să meargă drept înainte. Între timp, ajunseseră la jumătatea drumului spre bibliotecă. Mergeau încet. O plimbare lejeră. Ceea ce avea logică. Pentru că mișcarea următoare evidentă era să inverseze direcția cu viteză maximă și să întoarcă din nou situația pe dos. Dacă o făceau curând, puteau să ajungă din nou la dubă mai mult sau mai puțin fără opoziție. Polițiștii nu erau încă pregătiți. Apoi puteau să-și ia tălpășița din Dodge. Ar fi reușit trei mașini de poliție să-i oprească? Probabil că nu.

Doar că n-au inversat direcția. Au continuat să se apropie, la fel de încet. Acum parcurseseră trei sferturi din distanța până la bibliotecă. Reacher alerga de la o fereastră la cealaltă. Polițiștii

erau acum pe poziții, câte unul pe latură, ținând cu armele, fiecare în apropierea unei porți. Dar fiecare era în același timp conștient de faptul că cei trei indivizi nu avuseseră nevoie de o poartă ca să intre. Orice rond de flori suficient de jos era bun pentru așa ceva. Polițiștii știau. Erau foarte atenți. Nu erau cei mai răi polițiști pe care-i văzuse Reacher vreodată.

Cei trei indivizi își continuau plimbarea. Aveau vreun mijloc alternativ de transport în față? Trei inși ar fi putut să vină până acolo cu trei vehicule diferite. Pe care să le lase în poziții strategice. Sau poate Chryslerul negru era soluția lor de rezervă? În definitiv, avea trei locuri libere. Nu se vedea nici urmă de acesta. Nici la prima fereastră, nici la a doua, la a treia sau la a patra.

Cei trei indivizi își continuau plimbarea. Acum erau foarte aproape de bibliotecă. Poate că erau interesați de arhitectură. Sau de coloritul romano-bizantin. Granit roșu din New Hampshire, granit alb din Maine, în modele repetitive complicate. Ca la Roma sau la Florența.

Reacher întinse gâtul și-i văzu urcând treptele spre ușă, chiar sub el. Se retrase din capul scării și-i văzu intrând în hol. Erau în mod evident niște muncitori falși. Salopetele erau prea strânse. Luate cu împrumut, pentru această ocazie. Împreună cu duba. Fără îndoială, cineva îi datora o favoare altcuiva.

Fiecare dintre indivizi era cam de un metru optzeci și opt, lat în spate, cu mâini și picioare mari, cefe groase, chipuri dure și încruntate ca niște pumni. Se poate să fi fost puțin trecuți de patruzeci de ani. Nu erau la primul lor rodeo. Doi aveau părul negru și unul avea părul cărunt. Intrară și continuară să meargă încet. Poate că plănuiau să traverseze holul și să iasă pe partea diametral opusă intrării. Ceea ce ar fi fost logic, din punct de vedere geometric. Era traseul cel mai direct dintre o extremitate a grădinilor și cealaltă.

Dar n-au traversat biblioteca.

S-au oprit fix în centrul holului.

Poate că voiau să ia o carte cu împrumut. Poate că citiseră o recenzie. Sau poate nu. Poate că în sfârșit Chryslerul negru fusese tras pe dreapta. Pentru o infracțiune comisă în timpul unei lipse de concentrare. Sau în baza unui mandat mai vechi emis în Massachusetts. În timp ce Reacher se afla în subsol, citind despre șoricarul încălțat. Posibil ca șeful detectivilor Shawn să fi încins din nou telefoanele. Stabilise deja o relație.

Protocolul dicta ca momeala din Chrysler să transmită în ultima clipă un avertisment că urma să fie scos din joc. Caz în care cei trei indivizi ar fi presupus că omul o să-i dea în gât. Asta ar fi fost linia de referință operațională logică. Speră că va fi bine, pregătește-te pentru ce-i mai rău. Nu era doar strategia lui Reacher. Acum cei trei urmau să-și facă propriile aranjamente. O clădire publică aglomerată era un prim pas bun. Le oferea spațiu de respirat. Pentru că polițiștii aveau să fie prudenți.

Dar, în cazul cel mai rău, era de asemenea un bun al doilea pas. Și al treilea, și al patrulea. Putea să susțină un asediu. Puteau lua o mulțime de ostatici. Poate că-i alegeau mai întâi pe angajații primăriei. Pentru mai multă putere de convingere. O remiză lungă și tensionată. Camere de televiziune pe străzi. Negocieri telefonice. Pizza trimisă în interior și cel mai bătrân dintre angajații bibliotecii eliberat.

Cât de probabilă era varianta asta?

Nu prea.

Dar pregătește-te pentru ce-i mai rău.

Nu vrem probleme aici.

Mai bine ca totul să fie înăbușit în fașă.

Reacher coborî trei trepte. Călcând apăsas pe piatră. Un anumit tempo. Cei trei indivizi ridicară privirile. La început, din obișnuință și din instinct, apoi surprinși și, în sfârșit, ca o recunoaștere precaută.

Reacher ridică mâna dreaptă. Cu dosul palmei în față. Ceea ce păru să nu însemne nimic pentru ei. Poate că nu trăseseră aceeași concluzie ca Amos și Shaw. Poate că nu ajunseseră la fel de departe cu raționamentul. Se părea că preferă să se bazeze pe datele biometrice de bază, referitoare la înălțime și greutate, la ochi și la păr, precum și la ultima îmbrăcăminte purtată. În cazul lui Reacher, aceasta era o combinație cu o probabilitate extrem de mică de a apărea frecvent în natură.

De unde și recunoașterea. Erau precauți pentru că nu prea știau cum să procedeze. Misiunea lor eșuase deja. Situația putea doar să se înrăutățească. Dar erau antrenați să nu renunțe. Genul ăla de oameni. Un fel de instinct competitiv ancestral. Acesta fiind motivul pentru care Reacher rămăsese pe scară. Ca să-i oblige să privească în sus. Și, oricum, era mai mare decât ei. O problemă pe care instinctul lor competitiv străvechi trebuia s-o rezolve.

Oamenii din jurul lor s-au topit instantaneu, așa cum se separă uleiul de apă. Un tip diferit de instinct ancestral. Reacher îl

văzuse de o sută de ori. Pe trotuarele din fața barurilor. Pe ringurile de dans. Cum apăreau semne de agresivitate, imediat se făcea loc pe un spațiu imens. Dintr-odată, apărea un perimetru larg. Și exact asta s-a întâmplat. Subit, holul s-a golit de oameni. Nu mai era nimeni acolo. În afară de cele patru părți interesate. Trei jos și al patrulea la jumătatea scării.

Reacher se gândi că indivizii își lăsaseră pistoalele în dubă. Când părăsiseră nava. Uniformele erau strâmte. Făcute pentru oameni mai pirpirii. Materialul textil stătea întins. Orice obiecte metalice grele ar fi ieșit în evidență în buzunarele lor. Clar ca bună ziua. Ca la o radiografie. N-aveau nimic asupra lor. De aproape, acest lucru era evident.

Cei trei făcură încă un pas. Reacher sesiză o inspirație subită în ochii lor. O încântare apărută brusc. Știa de ce. Pentru ei, era ca și cum ar fi împușcat doi iepuri dintr-un singur foc. El era un ostatic civil, care le garanta ieșirea din oraș, iar în același timp era trofeul pe care șefii li-l ceruseră din capul locului. Reacher era o veste bună pentru ambele laturi ale afacerii.

Dar deodată ezitară. Din nou, Reacher știa de ce. Își lăsaseră pistoalele în mașină. Trebuiau să captureze o persoană neînarmați. Un asalt în pantă, trei contra unu. Nu era o mare dificultate tactică. Problema o constituia estimarea pierderilor omenești. A căror probabilitate era de circa 33 la sută. O valoare ușor de consemnat într-o notificare referitoare la un plan de luptă, calm, fără patimă, în limbaj birocratic. Dar care era dificil de contemplat când erai implicat direct și personal. Când planul de luptă erai chiar tu. Tipul cel mai apropiat urma să primească un bocanc în mutră. Nicio îndoială în privința asta. Și ei știau. Nu erau la primul rodeo. Dinți lipsă, falca fracturată. Cine dorea să fie tipul cel mai apropiat?

Cei trei așteptară.

Reacher le veni în ajutor. Coborî încă o treaptă. O diferență subtilă. Tot mai sus, tot mai mare, dar mai aproape. Poate îndeajuns de aproape ca să-l atace la grămadă. Toți trei deodată. Într-o asemenea înghesuială, n-avea cum să existe un tip care să fie cel mai apropiat. Sau cel mai îndepărtat, sau la mijloc. Împreună vor fi o singură unitate, ca o specie nouă de animal, imens, cântărind trei sute de kilograme, cu șase mâini și șase picioare.

Toate astea ar fi funcționat, dacă Reacher ar fi rămas cu o treaptă mai jos. Dar n-a rămas. Când cei trei se năpustiră, el urcă

pe treapta pe care fusese înainte și îl lovi cu piciorul în față pe tipul cel mai apropiat. Apoi se răsuci și-l izbi cu cotul pe tipul din stânga, după care se suci din nou și-l lovi pe cel din dreapta cu același cot, în mișcare de revers. Gravitația și granitul de New Hampshire terminară treaba. Toți cei trei indivizi se prăbușiră în spate într-o îngrămădeală întâmplătoare, rupându-și oasele și crăpându-și țestele. După aceea, ultimul arăta cel mai bine. Încă mai mișca. Așa că Reacher coborî și-l lovi cu bocancul în cap. Doar o dată. Numărul ireductibil. Dar cu forță. Pentru a descuraja o participare ulterioară.

Moment în care ușa principală se deschise și Brenda Amos intră în hol.

Amos era în haine de oraș, evident, fiind detectiv, dar în plus ea juca un rol. Nu era un polițist care se furișează încet, prevenit dinainte și înarmat în prealabil. Era o persoană obișnuită, care dăduse buzna în clădire, fără nicio grijă pe lumea asta. Intrase sub acoperire. Fără îndoială că se oferise voluntar. Sau chiar insistase. De ce nu? Cineva trebuia să curețe murdăria făcută de altcineva. Doar făcuse parte din poliția militară. Pentru ce altceva era bună? Avea o poșetă. Părea scumpă. Probabil, o imitație cumpărată din piață. În ea își ținea de bună seamă insigna și pistolul. Poate și un încărcător de rezervă. Dar de afară n-ai fi bănuțit nimic. Era doar o doamnă care venise în pauza de masă să împrumute o carte. Era vioaie, indecisă și binedispusă.

Și deodată nu mai era.

Se opri în loc.

— Cred că asta pare a fi o coincidență, zise Reacher.

Amos se uită la indivizii întinși pe jos.

Apoi la el.

Nu spuse nimic. Reacher știa de ce. Amos nu era sigură ce sentiment era predominant. Furia sau bucuria?

Amândouă, firește. Era furioasă pe el, desigur, sută la sută, dar în același timp problemele ei erau rezolvate acum, pentru că, în noile circumstanțe relative, echipa ei de patru oameni totalmente inadecvați devenea dintr-odată la fel de bună ca o divizie de blindate. Tot ce trebuiau să facă era să le pună cătușe celor trei indivizi năucți, care gemeau de zor. Ceea ce o făcea să fie bucuroasă. Cu o intensitate la fel de mare. Categorie, sută la sută. Însă asta o făcea din nou să se înfurie, de data asta pe ea însăși, că a putut să se bucure de un așa lucru groaznic.

— Îmi cer scuze, spuse Reacher. Trebuia să aflu ceva despre o

pasăre. Acum o să plec.

— Trebuie, spuse ea.

— Să-mi cer scuze?

— Să pleci acum, zise ea. Chestia asta a fost faină, dar periculoasă. Vor reacționa.

— Pentru că au un cod?

— Data viitoare vor trimite niște oameni mai capabili.

— Ar fi de dorit.

— Vorbesc serios, spuse ea. Nu e bine nici pentru tine, nici pentru mine.

— Am aflat ce voiam să aflu, spuse el. Am să plec de-aici.

— Cum?

— Cu Subaru. Mă așteaptă. Cel puțin, asta făcea acum cinci minute. Poate că l-ai speriat. Ca ultima dată.

Amos scoase o stație radio din geantă și puse întrebarea. O secundă mai târziu, o voce care ar fi putut fi a lui Davison interveni însoțită de o rafală de pârâituri electrostatice și spuse, da, Subaru era încă lângă bordură, motorul oprit, șoferul la volan. Amos îi mulțumi și închise stația. Se uită din nou la indivizii lungiți pe podea.

— De ce au intrat aici? întrebă ea.

— Cred că au intrat ca să găsească o toaletă unde să-și dezbrace salopetele. Pe urmă ar fi putut să se împrăștie în trei direcții diferite, arătând normal în haine civile. Ar fi putut să semene ceva confuzie. Asta era jocul procentajelor. Dar, în eventualitatea în care s-ar fi gândit la ceva mai rău, m-am gândit că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă trec primul la represalii.

Amos nu spuse nimic. Reacher știa de ce. Încă nu era sigură dacă să fie furioasă sau bucuroasă. Apoi Amos porni din nou stația radio și ordonă ca toți cei patru polițiști din stradă să vină în bibliotecă. Cât mai repede posibil. Repet, părăsiți pozițiile curente și veniți repede în clădire. Apoi, către Reacher:

— Iar tu te duci imediat în Subaru, în clipa asta.

— Și să plec din oraș?

— Pe traseul cel mai rapid posibil.

— Și să nu mai revin niciodată?

Amos avu o ezitare.

— Nu foarte curând, spuse ea.

Reacher păși peste un braț și un picior și ieși pe ușa pe care intrase. Merse pe aceeași alee pavată, pe lângă oamenii care se plimbau, ședeau pe bănci sau stăteau pur și simplu pe iarbă. Ieși

pe poartă și traversă trotuarul până la Subaru. Bătu în geam, politicos, apoi deschise portiera și se urcă în mașină.

— Ai găsit ce căutai? întrebă Burke.

— A fost un șoricar încălțat, spuse Reacher.

— Mă bucur că acum știi.

— Mulțumesc.

— Am văzut polițiști în grădini. Chiar acum. Pentru prima oară.

Veneau din toate părțile. Tocmai când ți-am spus că asta nu se întâmplă niciodată.

— O fi fost vreo urgență mare. Poate-a fost o amendă neplătită.

— Te duc până la autostradă, dacă vrei.

— Nu, spuse Reacher. Mă întorc în Ryantown. O ultimă privire. Nu trebuie să vii cu mine. Poți să mă lași la capătul drumului. Nu trebuie să te implici.

— Nici tu n-ar trebui. Nu acolo, dintre toate locurile. O să te aștepte.

— Așa și sper, spuse Reacher. Într-un fel, le-am promis că o să vin. Vreau să mă știe lumea ca pe un om care se ține de cuvânt.

— Autostrada ar fi mai bună.

— Bănuiesc că n-ai crezut mereu asta. Cel puțin de vreo două ori. Poate de mai multe ori. În diferite momente ale vieții tale. Începând cam cu patruzeci de ani în urmă.

Burke nu răspunse. Porni mașina și se înscrise în trafic. Coti pe un drum despre care Reacher credea că ducea la Ryantown. Se așează mai bine în scaun. Simți un foșnet de hârtie în buzunarul pantalonilor. Biletul de la bibliotecară. Ornitologul. Numele și numărul de telefon. De la universitate, din Durham.

Scoase biletul din buzunar și spuse:

— Ai un telefon mobil?

— Am, dar e vechi, spuse Burke.

— Funcționează?

— De cele mai multe ori.

— Poți să mi-l dai și mie?

Burke găsi telefonul în buzunar și i-l întinse fără să se uite, cu ochii la drum. Reacher îl luă. În mod cert, era un telefon vechi. Nu ca un televizor micuț, cu ecran plat. Avea butoane adevărate, forma unui coșciug în miniatură și grosimea unui baton de ciocolată. Îl porni. Semnalul era bun. Erau încă în oraș. Formă numărul ornitologului. Din Durham. Sună și sună și în cele din urmă răspunse o secretară. Tipul era într-o ședință. Nu putea fi deranjat. Reacher lăsă un mesaj. Ryantown, șoricarul, teoria

otrăvii de șobolani și faptul că S. – dintre S. și W. Reacher – fusese tatăl lui. Spuse că numărul de pe care vorbea ar putea rămâne valabil o oră sau două. După asta, poate că se vor întâlni cu altă ocazie.

Închise convorbirea și-i înapoie telefonul lui Burke. Care spuse:

— Știi, e posibil ca, de fapt, cositorul să fi cauzat problema, nu otrava de șobolani.

— Păsările au revenit tocmai când producția a cunoscut un maximum. În timpul războiului. Când fabrica lucra la foc continuu, zi și noapte.

— Întocmai. Când guvernul era client. Calitatea era atent monitorizată. Nu erau permise impurități. Procesul era considerabil mai curat. Și eficiența era încurajată. Mult mai puține reziduuri.

— Eu cred că de vină a fost otrava de șobolani.

— Pentru că tatăl tău a scris acel raport.

— Pentru că are logică.

— În primul rând, de ce să fi rechiziționat guvernul toată otrava?

— Știu cum se sfârșește filmul, zise Reacher. Armata a prevăzut că mai devreme sau mai târziu va avea nevoie de depozite uriașe, literalmente sute de kilometri pătrați în sute de țări, pline cu alimente și baloturi de îmbrăcăminte, toate fiind pe placul rozătoarelor, așa că s-a găsit cineva care să comande dinainte, plus sute de mii de alte articole ciudate de care s-au gândit că ar fi posibil să aibă nevoie într-o bună zi. Asta face armata. La asta se pricepe de minune. O parte dintre lucrurile alea mai sunt răspândite și astăzi, în toată lumea.

Continuă drumul, ieșind din pădure și trecând de primul câmp cu cai.

○

A patra sosire a fost la fel de complexă ca a doua. Și aceasta a implicat un mijloc de transport aerian privat. Care, la un anumit nivel, era la fel de anonim ca și folosirea unui taxi. Paradoxal, asta nu se întâmpla la vârf, cu aparatele Gulfstream și Learjet frumos lustruite și aeroporturile pentru directori executivi, ci pe treapta cea mai de jos și mai jigărită, cu aerodromuri cu iarbă și avioane rudimentare, propulsate de elice, la fel de rablagite ca niște taxiuri de oraș, revopsite cam de tot atâtea ori, dar care

zburau sub o anumită altitudine, literalmente, la care nu existau jurnale de bord, rapoarte, planuri de zbor sau alte documente. Pilotajul se făcea vizual. Niciun motiv să vorbești cu vreun turn de control. Nici de stație radio nu era nevoie.

Se puteau înlănțui două, trei sau patru astfel de curse, pentru a parcurge într-un secret total distanțe imposibile. Aceasta a fost strategia folosită de cel de-al patrulea sosit. Care a aterizat ultima oară la un club aviatic din apropiere de Plymouth, New Hampshire. De unde pornise inițial, nu știa nimeni. La un moment dat păruse să fi fost în sediul NASA din Houston, Texas, pentru ca în clipa următoare să se afle în interiorul Kremlinului, la Moscova. Iar apoi în Palatul Buckingham din Londra. Un software ingenios, creat pentru o persoană care punea mare preț pe intimitate și își permitea să plătească prețul pentru tot ce era mai bun pe piață. Și era evident că acest tip își permitea. Steven venise cu mașina în întâmpinarea lui și primul lucru pe care l-a văzut a fost geanta cu bani.

Era o geantă de voiaj din piele moale. Poate nu de cea mai bună calitate. Cu siguranță, nu avea monogramă. Era anonimă. Prin urmare, se putea lipsi de ea. Steven se gândi că existau două moduri principale pentru a face asta. Erau unii care preferau să numere cu glas tare cărămizile de bancnote și să le înmâneze una câte una, totul fiind mai real în felul ăsta. Alții aduceau geanta și o lăsau pur și simplu acolo. Un bufnet surd, după care plecau. Fără un cuvânt. Fără să se uite peste umăr. Cu o indiferență studiată. De unde și gențile de unică folosință.

Tipul mai avea două genți moi, asortate, de calitate mai bună, și două valize tari. Steven îl ajută la descărcat. Tipul insistă să mute el singur valizele mari. Era un personaj solid, înalt, cu membre lungi, cam la șaizeci de ani, cu părul alb și o față cărămizie. Îmbrăcat în blugi și purtând cizme ponosite. De undeva din vest, își zise Steven. Montana, Wyoming, Colorado. Cu siguranță. Nu din Houston, Moscova sau Londra.

Așezară bagajele în Mercedes și Steven o luă spre sud, pe un drum care trecea în cea mai mare parte prin niște păduri. Tipul nu scoase o vorbă. După treizeci de minute, cotiră la gura drumului de acces. Printre stâlpii deformați de ger, minus indicatoarele. Trecură peste cablul de sonerie. Merseră mai departe prin tunel. După zece minute, în care străbătură cei trei kilometri, tipul își ducea bagajele în cameră. Apoi ieși afară, pe alea de scânduri, spre parcare, ca să se uite la un mic grup

alcătuit din alți indivizi, ce păreau să se fi adunat în apropiere, formând un fel de comitet de primire, apropiindu-se cu pași mărunți, într-o doară, pregătindu-se să-l salute. Primii sosiți. Matinalii.

Până în acel moment, erau trei. Mai întâi, toți îl salutară cu mișcări scurte din cap, în loc de prezentare. Apoi începură să vorbească. Inițial despre cum ajunseseră acolo. Un subiect neutru. Schimb de detalii. Parțial, erau secretoși, parțial, prietenoși. Unul spuse că ajunsesese acolo venind dinspre nord, cu un combi Volvo. Se întoarse și-l arătă cu mâna, parcat în dreptul camerei lui. Dădu de înțeles că în cea mai mare parte a anului locuia într-o casă din pădure. Era un tip palid, vânos, într-o cămașă roșie, în carouri. Cam la șaptezeci de ani. Nu lăsa impresia unui vorbăreț din fire, dar în momentul ăla era excitat de un entuziasm greu înfrânat. Părea puțin cam febril. Puțină umezeală în jurul gurii.

Al patrulea sosit își spuse că individul era din Maine. Doar spusese că venise dinspre nord, nu? Chiar dacă numărul de înmatriculare al mașinii sugera că ar fi fost din Vermont, cu siguranță că era fals. Celălalt stat mare. O casă în pădure.

Al doilea tip nu a spus de unde era, dar a relatat o poveste lungă despre zboruri charter și permise de conducere false. O poveste suficient de lungă pentru a include cam toate vocalele necesare pentru a demonstra că individul locuia de multă vreme în sudul statului Texas. Chiar dacă nu se născuse acolo. Avea cam cincizeci de ani. Era un ins solid, reținut, în virtutea unei curtoazii firești, de om de la țară, politicos ca un agent de vânzări. Dar în același timp surescitat. Același tip de înfrigurare. Același tip de tremur.

Al treilea individ era chipeș ca un star de cinema și clădit ca un atlet. Mai degrabă ca un tenisman, deșirat și cu membre lungi. Genul de ins care a arătat grozav în colegiu și nici în următorii douăzeci de ani înfățișarea lui n-a avut de suferit. Avea un anumit gen de încredere în sine. Ca unul care se simte în apele lui. Obișnuit să fie admirat. A spus că a condus o mașină care nu există și ultima parte a drumului a parcurs-o cu o dubă. A arătat-o. Covoare persane. Era din partea de vest a New Yorkului sau din Pennsylvania, își zise al patrulea sosit, date fiind vocea și felul de a se purta, dar și ruta sugerată și distanțele.

— I-ați văzut deja? întrebă al patrulea sosit.

— Jaluzeaua e ridicată, spuse al doilea individ. Dar în clipa asta

stau ascunși în baie.

— Cum sunt?

— Arată grozav.

— Poți să fii mai exact?

— Părerea mea e că vor fi foarte interesați.

Bărbatul din Maine interveni și spuse:

— Amândoi au douăzeci și cinci de ani. Sunt puternici și sănătoși. Par să aibă o relație emoțională strânsă. Ne-am uitat la niște înregistrări. Câteodată, ea își cam pierde răbdarea, dar în final el se revanșează. Rezolvă problemele împreună.

— Nu încape discuție că ea e creierul, spuse al doilea tip.

— Arată bine?

— Obișnuit, spuse tipul chipeș. Nu-s urâți. Amândoi au mușchi. El e fermier, ea lucrează la o fabrică de cherestea. Sunt canadieni, deci au beneficiat de îngrijire medicală în copilărie și adolescență. Ai putea spune că e bine făcută. Asta ar fi o descriere potrivită pentru femeie. Nu și în cazul lui. Există un motiv pentru care-l cheamă Shorty⁶ în engleză, înseamnă aproximativ *scundac*. (N.t.). E compact. Dar de calitate înaltă. Trebuie să spun, am fost foarte încântat când i-am văzut.

— Și eu, confirmă tipul din Maine.

— Ți-am spus, zise al doilea tip. Arată grozav.

— Câți jucători mai trebuie să vină?

— Încă doi, zise tipul. În total, șase. Dacă ajung.

Al patrulea sosit încuviință din cap. Regulile erau reguli. Dacă ajungi acolo târziu, înseamnă că n-ai ajuns. *Camera zece e ocupată*. Din acel moment, ceasul a început să ticăie. Exista un punct de oprire. Fără justificări. Fără excepții. De aici taxiurile aviatice, înlănțuite. Distanțe imposibile.

— De ce nu e nicio fereastră la baie? întrebă el.

— Nu e nevoie, spuse al doilea tip. Sunt camere și acolo. Du-te până la casă și poți să arunci o privire.

Reverendul Patrick G. Burke a insistat să-l ducă cu mașina atât cât îi permitea ordinul de restricție, adică până la gardul vechi de patruzeci de ani, dincolo de care oricum șoseaua nu mai continua. I-a spus că-l va aștepta acolo. Reacher i-a răspuns că nu trebuie să facă asta. Dar Burke a insistat. La rândul lui, Reacher a insistat ca Burke să întoarcă mașina invers. Cu spatele la gard. Gata de plecare rapidă, înainte. Dacă era necesar. În cazul cel mai rău. Întoarcerea mașinii în spațiul limitat de garduri n-a fost deloc ușoară. Înainte și înapoi, de la un acostament la celălalt, de mai multe ori. Dar până la urmă Burke a reușit. Subaru stătea ca un *dragster* la începutul cursei.

Reacher a mai insistat ca Burke să țină motorul pornit. Da, poluare. Da, prețul benzinei. Dar era mai bine decât să bâjbâie cu cheia. Mai bine decât să nu pornească mașina. Când venea momentul. Dacă era necesar. În cazul cel mai rău. Burke s-a arătat de acord. Apoi Reacher a insistat ca Burke să se simtă liber să plece fără el. Imediat, fără niciun avertisment, în orice moment, din orice motiv sau fără vreun motiv anume, în funcție de ceea ce-i spunea intuiția sau instinctul.

— Nu analiza, spuse Reacher. Nu sta pe gânduri! Nu aștepta nici măcar o jumătate de secundă!

Burke nu-i răspunse.

— Vorbesc serios, zise Reacher. Dacă vin după tine, înseamnă că au trecut de mine. Caz în care chiar nu vrei să dai ochii cu ei.

Burke se arătă de acord.

Reacher coborî din mașină. Închise portiera. Își trecu picioarele peste gard. Începu să meargă. Vremea era la fel. Mirosurile erau aceleași. Fructe grele coapte, iarbă uscată încinsă de soare. Auzea același zumzet al acelorași insecte. Deasupra, un șoim plutea în

curenții termici de aer. Și alți doi, la mare distanță, bine separați între ei. Prea depărtați ca să poți spune ce specie erau. Stan ar fi spus că era un comportament tipic de pasăre răpitoare. Fiecare își revendica o felie exclusivă de acțiune. Țsta-i colțul meu de stradă, ăla-i al tău. Nu ne încălcăm teritoriile. Cum fac durii de pretutindeni.

Reacher continuă să meargă, privind drept în față. Refuzând să se uite în stânga, spre culmea dealului, unde era posibil ca indivizii să aștepte și să supravegheze zona. Nu voia să le dea satisfacție. N-aveau decât să vină la el. Își văzu de drum. Ajunse pe la jumătatea livezii. Unde-l doborâse pe tânăr. Nu se vedea niciun semn. Nicio dovadă. Poate iarba puțin răscolită, de la pașii încordați. Într-un serial de televiziune, poate regizorul ar fi scos ceva din asta. Dar nu și în lumea reală. Continuă să meargă.

Ajunse la al doilea gard. Nederanjat. Totul în jurul lui era pașnic și liniștit. Nimic nu se mișca. Drept în față, frunzele erau mai întunecate, iar mirosul era mai acru. În absența soarelui, umbrele păreau mai reci. Se uită în spate. Nu se întâmpla nimic.

Se cățăără pe gard și trecu dincolo.

Ryantown, New Hampshire.

La fel ca în ziua precedentă, o luă pe strada principală, pășind printre arborii subțiri și unduitori, împiedicându-se ici și colo de pietrele dislocate, trecând pe lângă ruinele joase ale bisericii și pe lângă școală. Se îndreptă spre casele cu patru apartamente. Spre fundația din dreapta. Spre rămășițele bucătăriei, din colțul din spate. Fragmentul de gresie. Și-l imaginează pe bunicul său, ca pe un Barbă-Neagră proaspăt ras, zbierând și țipând, violent și caftangiu. Probabil și bețiv. Și-o imaginează pe bunica lui, dură, rece și acră. Care nu zâmbea și nu spunea niciodată o vorbă bună. Părând mereu supărată. Cosând îmbufnată genul de cearșafuri pe care n-avea să și le permită niciodată.

Și-l imaginează pe tatăl său mergând de-a bușilea pe podea. Sau nu. Șezând, poate, tăcut într-un colț, privind pe fereastră. La un petic de cer aglomerat.

Tatăl tău s-a înrolat în Corpul de Marină la 17 ani, spusese Carter Carrington. Trebuie să fi avut un motiv.

Zăbovi acolo un lung moment, apoi își luă rămas-bun de la acel loc. Se întoarce și făcu cale întoarsă. Ieși din bucătărie, prin holul secundar, pe lângă copaci, prin holul de la intrare, afară, pe ușa de la stradă.

Nimeni acolo. Doar liniște și pace, peste tot. O luă înapoi pe

strada principală. Se opri la școală. În față, strada cotea ca să ajungă la biserică. În lipsa arborilor crescuți în șaizeci de ani, priveliștea ar fi fost larg deschisă. O persoană ar fi văzut din acel loc o mare porțiune din cer. Poate că exact acolo era locul din care priveau păsările. Șoricarul. Poate că binoclul aparținuse școlii. Un cadou din partea districtului. În proprietate comună.

Care nu putea fi înstrăinat. Sau poate că un învățător de treabă îl găsisse într-o prăvălie de vechituri și-l cumpărase cu doi-trei dolari.

Merse mai departe. Trecu de biserică. Ajunse la gard. Limita orașului Ryantown. În fața lui era livada. Unde înainte fusese drumul. O sută de metri în linie dreaptă până la Subaru parcat. Care era încă acolo, clar vizibil de la distanță. Între mașină și Reacher erau doar două puncte de interes. Cel mai depărtat era Burke însuși. Stătea în spațiul dintre spatele mașinii și gard și țopăia de pe un picior pe celălalt, făcându-i semn cu mâna.

Al doilea punct de interes era cu cincizeci de metri mai aproape. La jumătatea livezii, de-a latul drumului furat, era un șir de cinci bărbați.

Deasupra, șoimul plana lent în cerc.

Reacher sări gardul. Lăasă în urmă vegetația încâlcită creată de sălbăticia naturii și merse printre șirurile ordonate de pomi identici, curățați de uscături. În față, cei cinci bărbați nemișcați. Stăteau umăr lângă umăr, fără să se atingă totuși. Ai fi zis că sunt un grup vocal, gata să înceapă să cânte. Ca un cvartet care cântă *a cappella*, plus încă unul. Poate un alto, doi tenori, un bariton și un bas. Caz în care basul ar fi fost tipul din centru. Era mai mare decât ceilalți. Reacher era sigur că nu-l mai văzuse înainte. La fel de sigur era că tipul în vârstă stătea în dreapta insului solid. Generația de mijloc. Blugi de calitate mai bună, cămașă mai curată, părul mai cărunt. Ceilalți trei erau aceiași din noaptea precedentă. Minus cel care fusese doborât. Specimene solide, sănătoase, dar care nu trecuseră prin armată, pușcărie sau sedințe de antrenament secrete cu Mossad.

Continuă să meargă.

Ceilalți așteptau.

Dincolo de ei, în depărtare, Burke continua să țopăie și să-și fluture brațul. Reacher nu înțelegea de ce. Ca avertisment, ar fi fost prea târziu. Din cauza geometriei liniare. Reacher ar fi sesizat problema înainte să observe avertismentul. Ceea ce n-avea nicio noimă. Poate că Burke voia să-i ofere un sfat tactic. Fă asta și pe

urmă fă ailaltă. Dar Reacher nu înțelegea semnalizarea. Și oricum avea senzația că ar fi fost superfluă. Fără îndoială că un om ca Burke avea multe și variate talente, dar confruntările fizice nu păreau să fie specialitatea lui. Cel puțin până în acel moment.

Poate că era doar manifestarea unei agitații generale.

Reacher continuă să meargă.

Tipul din centrul șirului de cinci era înalt, lat și clădit ca un obuz de artilerie. Avea un cap mic proptit pe un gât gros, ca de taur, cam cu zece centimetri mai lat decât distanța dintre tâmpile. Mai jos de gât, umerii coborau lin și brusc, ca la o vietate marină. Pieptul mare și umflat făcea ca brațele și picioarele să pară scurte. Părea să fie tânăr, în formă și puternic.

Reacher se gândi că tipul era un luptător. Poate fusese vedeta liceului. Și pe urmă, vedeta colegiului. Iar acum, culegător de mere. Exista oare o ligă superioară pentru luptătorii din colegii? Dacă da, tipul nu ajunsese până acolo. Asta era clar.

Și totuși, era mare.

Încă douăzeci de pași.

Indivizii așteptau.

Luptătorul privea drept înainte. Avea ochi mici și negri înfundați în capul lui mic. Nu exprimau mare lucru. Întru totul pasivi. Poate că așa se explica insuccesul relativ în lumea de după colegiu. Poate că-i lipsea motivația. Poate că nu reușea să interpreteze lumea din jur. În cazul ăsta, păcat de el. Pentru că va trebui să îndure fără să crâcnească. Fusese avertizat. În mod evident. Fusese recrutat ca înlocuitor. Cuvântul ăsta conținea un indiciu. Știa în ce se bagă. Ar fi putut să refuze.

Încă cincisprezece pași.

Tipul mai în vârstă se uită în stânga și în dreapta, la soldații lui. Părea extrem de surescitat. Se pregătea să se distreze de minune. Dar, în același timp, era și puțin anxios. Într-un colțișor îndepărtat al minții. Chiar dacă știa că-i o nebunie. Cum ar putea să piardă? Era o lovitură sigură, fără doar și poate. Dar nu reușea să alunge sentimentul ăla. Reacher citea asta pe fața lui. Așa că făcu tot ce putea ca să-l ajute. Mersul lent. Pașii lungi, umerii relaxați. Mâinile depărtate de corp. Capul sus, ochii fixați pe individ. Semnalul primitiv, învățat cu mult timp în urmă.

Încă zece pași.

Tipul mai în vârstă nu putea alunga sentimentul. Se citea ușor pe chipul lui. Dintr-odată, păru că ia în considerare un plan de rezervă. O potențială schimbare de tactică. Pentru orice

eventualitate. Cao alternativă. Părea gata să dea ordine noi. Ceea ce-l transforma într-o țintă legitimă. Chiar dacă era trecut de cincizeci de ani și cam molău. Era comandantul de pe câmpul de luptă. Regulile de angajament erau cât se poate de clare. Și el va fi nevoit să îndure fără să crâcnească.

Reacher își făcu socoteala că ceilalți trei aveau s-o rupă la sănătoasa. Sau cel puțin să se retragă, cu palmele ridicate, și să încerce să ajungă la o înțelegere, motivând bâlbâit că nu fusese ideea lor. Loialitatea avea limitele ei. Mai ales raportat la promisiunea unei munci umiltoare, din partea unor oameni care oricum erau niște nemernici.

Ar fi fugit, cu siguranță.

Încă cinci pași.

Reacher considera că era bine să rămâi flexibil, dar în același timp să ai un plan, iar experiența personală îi spunea că, în final, șansele de aplicare ale celor două variante erau egale. Cu acest prilej, planul era să nu încetinească deloc și, în timp ce se deplasa cu viteză maximă, să-l izbească pe luptător cu capul în față. Ceea ce ar fi bifat toate căsuțele. Surpriză, forță copleșitoare, șoc și spaimă generală. Cu o convenabilă particularitate etică. La propriu. L-ar fi lăsat pe tipul mai în vârstă perfect situat pentru un croșeu de stânga, aceasta fiind mâna mai slabă a lui Reacher. Nu vedea o modalitate mai umană de a face acest lucru.

Dar flexibilitatea își dovedi superioritatea. Din cauza luptătorului. Acesta se lăsă într-un fel de poziție de luptă. Ca o postură teatrală. Ca și cum un fotograf l-ar fi îndemnat să arate de ce e în stare. Poate pentru prima pagină a ziarului local. Vedeta liceului a câștigat trofeul. Genul ăsta de lucruri. Tipul dădea tot ce avea mai bun. Cam fără efect. Arăta ca un puști gras care se prefăce că e un urs grizzly. Brațe scurte, ca niște gheare. Pregătite. Lăsat cumva pe vine, genunchii îndoiți, picioarele depărtate.

Așa că Reacher modifică planul. Din mers. Cei de la West Point ar fi fost mândri de el. Păstră elementele esențiale și schimbă doar detaliile. Nu încetini deloc. Ajunse la destinație cu viteză maximă. Dar în loc să-i aplice lovitura de cap, îl izbi cu piciorul în boabe. O țintă de oportunitate apărută pe neașteptate. Datorită picioarelor desfăcute. Îl lovi cu sete și elan, printr-o mișcare ascendentă secerătoare a piciorului, perfect la țintă.

O minge de fotbal ar fi părăsit stadionul.

Rezultatul a fost și bun, și rău.

Partea bună a fost că l-a adus exact în locul unde trebuia să se

afle. Gata pentru croșeul de stânga. Pe care nu întârzie să i-l aplice. După standardele clasice, scurt și dezlânat. Fără pic de eleganță. Nu mai mult de o lovitură ștearsă. Dar cu efect. *Bum!* Tăticul se prăbuși într-o parte. Influența lui de comandant era terminată.

Partea rea a fost că luptătorul purta un suspensor de protecție. O cupă. Deștept băiatul! Interpretase lumea. Se pregătise. Chiar și așa, primise o lovitură solidă. Ca un cuțit bont care lovește un bot de aluat întărit și noduros. Dar nu era scos din luptă. Rămăsese pe picioare, ținând și respirând greu. Șoc, da. Spaimă, nu prea. Motiv pentru care ceilalți trei indivizi nu o rupseră la sănătoasa. Nu se retraseră cu palmele ridicate, rugători. În schimb, se îngâmădiră într-o manevră de blocare, ca să-i dea timp fundașului să-și revină.

Fir-ar să fie! Își zise Reacher. Capriciile șansei. Ar fi trebuit să rămână la planul inițial. Tipul nu purta cască de protecție. Ar fi vrut să facă un pas în spate, să reseteze geometria, dar nu-și dădu voie să facă asta. Ar fi transmis un mesaj greșit. În schimb, îl lovi pe individul cel mai apropiat din grup. Un pumn zdravăn în abdomen. Care-l făcu pe individ să se îndoie, cu fața la genunchi, vomitând și gemând, așa că Reacher îl lovi din nou, cu un cot bine plantat în ceafă, expediindu-l cu mutra în iarbă. Joc terminat aici, iar Reacher făcu un pas la stânga și se alinie cu următorul. Fără întârziere. N-avea nimic de câștigat dacă pierdea timpul și tăia frunze la câini. Mai bine să-i atace și să-i doboare.

Dar următorul ins a fost împins într-o parte. De luptătorul care venea din spate. Ținea mâinile depărtate și întreg corpul i se umflase de furie. Îl dădu la o parte pe ultimul tip. Se apropia ca un camion de salubritate. Apoi își plantă picioarele în pământ. Se lăsă pe vine. Față în față. Ca la un început de încăierare. Se uita urât. Mârâia.

Bine, mă, băiatule, își zise Reacher.

Nu știa o iotă despre luptele libere. Nu încercase niciodată. Nu simțise niciodată nevoia. Prea multă transpirație. Prea multe reguli. Semăna prea mult cu o ultimă soluție. După părerea lui, o luptă trebuia câștigată sau pierdută cu mult înainte de a ajunge să te tăvălești pe podea.

În depărtare, Burke continua să țină și să-și agite brațele.

Luptătorul se mișcă. Corpul lui se întoarce ca o unitate rigidă și-și lăsă piciorul drept pe pământ, chiar în fața locului în care se aflase mai devreme. Apoi se întoarce în cealaltă parte, la fel de

rigid, și-și lăsă piciorul stâng pe pământ. Ca un luptător de sumo. Acum se afla cu o jumătate de pas mai aproape. Era cam cu cinci centimetri mai scund decât Reacher. Dar, probabil, cu aproape zece kilograme mai greu. Era un tip mare și solid. Asta era cât se poate de sigur. Avea o musculatură tare și aerodinamică, netezită într-o formă fluidă, ca după trecerea prin aer sau apă. Ca un elefant-de-mare. Sau ca un proiectil de mortier.

Un înlocuitor. Nu tocmai, își zise Reacher. Tipul era o îmbunătățire. Fusese adus ca să întărească echipa. Era un talent specializat, recrutat pentru această ocazie. După lecțiile din noaptea precedentă. Poate că fusese împrumutat de la un prieten al unui prieten. Poate că lucra ca bodyguard la un club de noapte. Din Manchester. Sau chiar din Boston. Poate că aia însemna liga superioară pentru vedetele din colegiu.

Reacher hotărî să se țină departe de brațele individului. Lupta corp la corp însemna să apuci, să prinzi, să înșfaci. Probabil că tipul se pricepea la asta. Sau măcar avea experiență. Probabil că știa toate trucurile de aplicat în continuare. Cunoștea cu siguranță cel puțin zece moduri diferite de a-și trânti adversarul la podea. Iar asta era o soartă pe care trebuia s-o evite cu orice preț. O încleștare la orizontală ar fi fost o problemă. Prea mult volum. Ar fi echivalat cu încercarea de a strivi prin presare o balenă. Din fericire, brațele individului nu erau prea lungi. Zona de excludere nu era prea mare. Era ceva loc pentru acțiune. Ceva se putea face.

Dar ce anume? Pentru prima oară în viață, Reacher nu era sigur. Lovitura cu capul rămânea o posibilitate, dar era riscant, pentru că ar fi însemnat să intre în raza de acțiune a brațelor ca de urs. Și poate că tipul era îndeajuns de abil ca să se sucească și să primească lovitura în gât, care de aproape arăta la fel de sensibil ca un pneu de automobil. Putea să-i aplice combinații rapide de lovituri la corp, dreapta-stânga-dreapta, ca și cum ai lucra cu un sac de nisip, dar constituția slăninioasă a individului i-ar fi dat lui Reacher senzația că lovește cu pumnii într-o vestă antiglonț. Cu un efect similar.

Luptătorul se mișcă din nou. Aceeași manevră dramatică. Din nou, ca un luptător de sumo. Reacher văzuse sportul ăsta la televizor. În după-amiezile petrecute în moteluri. Imagini granulare, portocalii. Bărbați uriași, cu cârpele alea care le acopereau ventrele, cu chipuri implacabile și corpurile uleoase.

Acum tipul se apropiase cu un pas întreg.

Deasupra, șoimul se rotea lent.

Prea târziu, Reacher își dădu seama ce avea de gând să facă individul. Și anume să dea năvală cu abdomenul în față, la fel ca în luptele sumo de la televizor, doar că în acel caz oponentul făcea exact același lucru, astfel că cei doi se întâlneau la mijloc cu un plesnet răsunător, însă Reacher nu se mișca deloc, ceea ce însemna că individul avea tot elanul de partea lui, iar Reacher urma să fie lovit cu forță. Ca și cum l-ar fi călcat un cauciuc de tractor.

Reacher se eschivă, se răsuci și proiectă cu disperare un croșeu de dreapta în coastele individului, care ajunse la destinație cu forță astfel că, în conformitate cu legea reacției egale și de sens contrar formulată de Isaac Newton, scoase din ecuație o parte din impuls, dar avântul matahalei era practic de neoprit, iar Reacher se pomeni răsucit și împins într-o parte, după care trebui să se răsucescă din nou pentru a evita să fie înșfăcat de gheara de urs. Se împletici în spate, fluturând brațele și încercând să rămână în picioare.

Luptătorul atacă din nou. Era sprinten, pentru un ins clădit ca o morsa. Reacher se eschivă din nou și reuși să plaseze, în trecere, o lovitură slabă în rinichii tipului, care nu avu niciun efect sesizabil. Luptătorul inversă direcția cu o mișcare din doi pași bine executați și porni din nou la atac, fioros și fentând în stânga și-n dreapta, încercând să obțină o priză. Ceea ce era de evitat. Reacher făcu un pas în spate, apoi încă unul, în timp ce individul își continua asaltul. Reacher îi expedie o directă de dreapta în față, pumnul ricoșând ca dintr-un perete de cauciuc, apoi se aplecă pentru a evita mișcarea secerătoare a ghearei de urs, după care se ridică rapid și, sucindu-se, reuși să trimită un croșeu dur de stânga în spatele individului, înainte de a sări din raza de acțiune a acestuia.

Acum luptătorul găfâia din greu. Alergase puțin și încasase două lovituri și jumătate în corp. Curând, avea să înțepenească. Reacher făcu un pas înapoi. Pământul de sub tălpi era gloduros. În stânga lui, un măr doborât de vânt, strălucitor ca o piatră prețioasă în iarba arsă de soare. Cei doi supraviețuitori din noaptea precedentă se apropiau pe furiș, simțind mirosul sângelui.

Deasupra lor, șoimul continua să planeze în cerc.

Cei doi supraviețuitori îl încadrară pe luptător, așezându-se cu un pas înaintea lui. Sprijin pe flancuri. Sau o echipă de urmărire.

Poate se așteptau ca Reacher să o ia la fugă.

Luptătorul adoptă din nou poziția războinică. Reacher așteaptă. Luptătorul atacă. La fel ca înainte. O șarjă impetuoasă în poziție joasă, pe picioare îndoite și puternice, și un mers legănat rapid, cu abdomenul înainte, folosit pe post de berbec de asalt. Reacher se feri în stânga, dar își prinse piciorul într-o denivelare și individul îl lovi oblic cu umărul împins înainte, dându-i senzația că e lovit de un camion, de două ori, mai întâi de impactul inițial și imediat din nou cu ecoul egal și opus al acestuia în momentul în care lovi pământul, întâi cu umărul, apoi cu capul, apoi cu corpul și în sfârșit cu membrele.

Tipul era sprinten și reveni imediat. Reacher se rostogoli într-o parte, dar nu suficient de repede. Individul îl lovi cu piciorul în partea de sus a spatelui, grăbindu-i rostogolirea. O postură rară pentru Reacher. Dar nu necunoscută. Prima regulă era să se ridice dracului în picioare, imediat. A doua regulă era identică. Și a treia. Să rămână jos însemna că era cu un picior în mormânt. Așa că așteaptă până când rostogolirea îl aduse cu fața în jos și sări imediat în picioare, ca un împătimit al exercițiilor la sală care se dă mare după cincizeci de flotări. Acum el era cel care gâfâia din greu. Și fierbea de furie. Era cât se poate de sigur că loviturile cu piciorul nu erau permise de regulamentul luptelor corp la corp. Jocul se schimbase.

Bine, mă băiatule, își zise el.

Încă o dată, luptătorul adoptă poziția războinică. Iar Reacher văzu în sfârșit ceea ce ar fi trebuit să vadă înainte. Sau ar fi văzut înainte, dacă jocul s-ar fi schimbat mai devreme.

Așteaptă.

Luptătorul atacă. O șarjă impetuoasă în poziție joasă, pe picioare îndoite și puternice. Reacher făcu un pas în față și-l lovi cu piciorul în genunchi, la fel de tare cum îl lovise în suspensor, cu aceeași mișcare ascendentă secerătoare și tot perfect la țintă. În plus, individul intră direct în forța șutului, aducând cu el la petrecere întregul său elan. O minge de fotbal ar fi sărit peste două stadioane. Genunchiul este punctul vulnerabil al oricărui om supraponderal. Un genunchi este un genunchi. O articulație umilă. Este ceea ce este. Nu se mărește și nici nu se întărește doar pentru că un ins alege să-și petreacă un semestru întreg ridicând greutăți. În schimb, devine din ce în ce mai stresat.

În acest caz, se poate spune că genunchiul a explodat. Rotula s-a sfărâmat ori s-a dislocat și probabil că o mulțime de alte chestii

s-au retezat în interior, pentru că individul s-a prăbușit ca o marionetă cu firele tăiate și apoi același instinct legat de prima regulă l-a făcut să sară în picioare imediat, urlând, stând într-un picior, fluturând ghearele de urs ca să-și păstreze echilibrul. Cei doi supraviețuitori făcură un pas înapoi. Ca la bursa de valori. Investițiile pot să urce la fel de bine cum pot să și coboare. În spatele lor, departe, Burke privea nemișcat și neliniștit, lipit de gard.

Din acel moment, Reacher optă pentru eficiență brutală. Punctele acordate pentru stil nu mai contau. Disperat, luptătorul aruncă o gheară de urs către Reacher, care o prinse și-l dezechilibră pe tip. Acesta se prăbuși din nou greoi, fără grație, moment în care Reacher îl lovi cu piciorul în cap, o dată, de două ori, până când rămase nemișcat.

Reacher stătu drept și respiră adânc.

Cei doi supraviețuitori făcură încă un pas înapoi. Se foiau pe loc și încercau să dea impresia că nici usturoi nu mâncaseră. Ridică mâinile, cu palmele în față, bătând aerul din fața lor. În semn de capitulare. Dar și de distanțare. Voiau să sugereze ceva.

N-a fost ideea noastră.

— Unde-ați găsit hârdăul ăsta de slănină? întrebă Reacher.

Îl mai lovi o dată pe luptător cu piciorul în coaste, dar blând, ca și cum ar fi vrut doar să arate despre care anume hârdău de slănină vorbise.

Nimeni nu-i răspunse.

— Ați face bine să-mi spuneți, zise Reacher. E important pentru viitorul vostru.

— A venit azi-dimineață, spuse tipul din dreapta.

— De unde?

— De la Boston. Acolo stă acum, dar a crescut aici. Îl știm din liceu.

— A câștigat vreun trofeu?

— O mulțime.

— Hai, valea acum, spuse Reacher.

Indivizii nu statură pe gânduri. O luară la fugă spre sud, în sus pe deal, mișcându-și energic coatele și genunchii. Reacher îi urmări cu privirea. Apoi își croi drum printre cei doborâți și-și continuă drumul prin livadă. Burke îl aștepta la gard. Ținea ridicată mâna cu care îi tot făcuse semn. În ea ținea telefonul.

— A tot încercat să sune, spuse el. Dar aici nu prea e semnal. Așa că m-am dus înapoi, până la locul unde prind o jumătate de

linie. Ornitologul era. Îți răspundea la apelul de mai devreme, de la universitate. Zicea că e singura lui șansă să sune, pentru că în restul zilei e ocupat. Așa că am alergat din nou până aici și am încercat să-ți atrag atenția.

— Am văzut, spuse Reacher.

— A lăsat un mesaj.

— Pe telefon?

— Nu, mi l-a spus mie.

Reacher încuviință din cap și zise:

— Mai întâi trebuie s-o sun pe Amos de la poliția din Laconia.

A cincea sosire a fost la fel de discretă ca prima și a treia. În salonul din spate, Mark, Steven și Robert auziră soneria declanșată de cablul întins peste asfalt. Se uitară la ecrane. Robert afișă trei imagini diferite ale drumului. Așteptară. Trei kilometri se parcurgeau în patru minute la viteza de 45 kilometri pe oră și în șase minute la 30 de kilometri pe oră. Să zicem o medie de cinci minute, în funcție de cât de repede era pregătită o persoană să șofeze și de vehiculul pe care îl conducea. Drumul era cam accidentat.

Conform ceasurilor digitale din colțurile din dreapta jos ale ecranelor, drumul dură exact cinci minute și 19 secunde. Văzură o camionetă ieșind dintre copaci și apărând în lumină. Robert folosi un joystick și fixă camera de prim-plan pe mașină. Era un Ford F150. Cabină cu două locuri, platformă lungă. Vopsea alb-murdar. Dotările erau aproape de specificația de bază, iar modelul era vechi de trei sau patru ani. Mașina unui muncitor. O unealtă specifică unei meserii.

Robert mări și mai mult imaginea, ca să vadă numărul de înmatriculare. Scria Illinois, dar toți știau că era un număr fals. Tipul era din New York City. ISP-ul de la biroul lui era impenetrabil, dar în rețeaua wifi de acasă se putea intra fără opreliști. Dirija un fond pe Wall Street. Era unul dintre noii superbogați fără chip de care nimeni nu auzise vreodată. Mark era dornic să-l impresioneze. Considera că Wall Street putea fi o piață-cheie. Genul potrivit de oameni, cu genul potrivit de nevoie și cu genul potrivit de bani.

Îl urmăriră în timp ce străbătea pajiștea și intrând apoi în parcare a motelului. Îl văzură oprindu-se la recepție. Peter îi ieși în întâmpinare. Își strânsură mâinile și făcură schimb de amabilități.

Peter îi dădu o cheie și-i arătă cu mâna camera 11. Poziția cea mai favorabilă. Semnificativă în toate privințele. Patul lor și patul ocupantului aproape că se atingeau. Cap la cap. Simetrice. Separate doar de grosimea unui perete. Doar câțiva centimetri. Camera 11 era destinată VIP-urilor, fără doar și poate. O cinste care nu se acorda ușor. Dar Mark insistase. Criteriul demografic era important, spusese el.

Cu câteva clicuri de mouse și taste apăsate, Robert aranjă ecranele ca să poată vedea totul deodată, de jur-împrejur pe pereți, o imagine suprapunându-se pe următoarea, unele filmate din unghiuri diferite, ca o tentativă stângace de realitate virtuală. Îl văzură pe tipul de pe Wall Street parcându-și camioneta dincolo de Honda moartă. Îl văzură făcând un ocol ca să arunce o privire pe geamul camerei 10. Nu se întâmpla nimic acolo, așa că se întoarse la camera lui. Arăta ca un tip de pe Wall Street. Tunsoare decentă, fizic lucrat la sală, bronz de la lampa UV și weekendurile petrecute la casa de vară închiriată pe numele soției în Hamptons. Era bine îmbrăcat, deși, după părerea lor, încerca să nu pară așa. Ca să se asorteze cu camioneta banală. Șifonierul lui nu se ridicase la înălțimea provocării. Bagajul său era alcătuit din două valize tari și o geantă de nailon, toate prăfuite pentru că șezuseră pe platformă.

Plus, ultima dintre toate, de pe scaunul din dreapta, o pungă de plastic de la un magazin de delicatese din New York, îndesată cu ceva ce putea să fie ori niște cartofi, ori suluri de bancnote.

Între timp, primii patru sosiți începeau să se adune, să se așeze în formație, alunecând de la un ecran la altul, pregătindu-se să vorbească, sau să încerce, sau măcar să se lege de pe un picior pe celălalt până când cineva spunea ceva. Uneori, legăturile dintre bărbați se formau mai lent. Robert mări volumul sonor. Pe toată lungimea motelului erau instalate microfoane ascunse. Ajutate de ceea ce fusese vopsit ca să arate ca o antenă de satelit, dar, de fapt, era un microfon parabolic, la fel de sensibil ca o ureche de liliac, orientat în jos, spre peticul de pământ din fața camerei 10. Unde era mai mare probabilitatea ca oamenii să se adune. Din punct de vedere electronic, o exagerare, dar Mark insistase, spunând că feedbackul de la clienți era important. Cu cât mai frust și nefiltrat, cu atât mai bine. Cazul ideal era când aceștia nu știau că sunt ascultați.

Ascultară. Vocile erau firave și ușor distorsionate. Saluturi precaute, la fel ca înainte, și aceleași povești de război de pe

drum, despre cum au ajuns acolo la timp și nedetectați și aceeași descriere a lui Patty și Shorty, ca specimene, din perspectiva sănătății, forței și a atractivității acestora.

Apoi, feedbackul clienților deveni ușor negativ. Mark privi într-o parte, dezamăgit. Pe ecrane se putea observa apariția unei mici schisme. Se formaseră două facțiuni opuse, separate de o diferență vitală. Primii trei sosiți îi văzuseră efectiv pe Patty și Shorty, pe fereastra de la camera lor. În carne și oase. Chiar acolo. După ce jaluzeaua s-a ridicat. Însă al patrulea și al cincilea sosit, nu. Între timp, Patty și Shorty se ascunseseră în baie. Care nu avea nicio fereastră, fir-ar să fie! Așa încât nemulțumirea ultimilor doi sosiți conținea două motive. Dacă toată lumea pornea de pe poziții egale, așa cum și trebuia, țară liberă, oportunități egale și așa mai departe, atunci așteaptă până când toți au ajuns acolo, desigur, și abia pe urmă ridică blestemata aia de jaluzea, ca o ceremonie. Ca o ocazie specială. Cu toți participanții aliniați ca martori. Sau măcar pune o fereastră la nenorocita aia de baie. Ori una, ori alta.

În salon, Mark le spuse celorlalți:

— Nu văd cum am fi putut să punem o fereastră la baie. În orice caz, nu cu sticlă simplă. Ar fi fost prea ciudat. Și orice alt tip de sticlă n-ar fi mers. Nu puteai să vezi înăuntru.

— Am putea să punem o folie de plastic la exterior, zise Steven. Cu un fel de model pe ea. Astfel ca, dinăuntru, să arate ca sticla mată. Pe urmă, când toată lumea era gata, să o dăm la o parte.

— Ocolești problema, spuse Robert. Am feștelit-o cu jaluzeaua. Simplu ca bună ziua. Tipul are dreptate. Trebuia s-o lăsăm coborâtă până când ajungeau toți aici.

— Patty a vrut să vadă soarele, spuse Mark.

— Dar ce suntem noi, asistenți sociali?

— Starea ei de spirit s-ar putea dovedi foarte importantă.

— Care e starea ei de spirit acum?

— Liniștește-te, spuse Mark. Încearcă să gândești neconvențional. Ce s-a făcut s-a făcut. S-a întâmplat că am făcut-o exact la jumătatea drumului. Trei i-au văzut, iar ceilalți trei n-o să-i vadă. Am putea să considerăm asta ca o recompensă pentru punctualitate. Ca un prag de bonus. Ca și cum am oferi ceva. Și am putea să numim asta marketing.

— Punctualitatea înseamnă să ajungi la timp, nu mai devreme. Ar trebui să-i tratăm pe toți în mod egal.

— E prea târziu.

— Niciodată nu e prea târziu să repari o greșeală.

— Cum?

— Intră în dialog cu Patty și Shorty și, după ce le amintești că i-ai avertizat înainte în privința asta, le spui că poate nu-și dau seama exact în ce s-au băgat, așa că acum, pentru confortul lor, am luat unilateral decizia de a le coborî din nou jaluzeaua. Și chiar o coborâm, imediat. O vor auzi. Vor ieși din baie. Între timp, ne cerem scuze de la al patrulea și al cincilea sosit și le spunem că vom organiza o ceremonie corespunzătoare mai târziu. După ce Patty și Shorty se vor fi calmat la loc. Când se vor fi adunat cu toții. Poate când se întunecă. Am putea să ridicăm pe neașteptate jaluzeaua și în același timp să luminăm încăperea. Pariez că i-am surprinde chiar acolo, pe pat. Ar arăta ca vitrina de la Saks Fifth Avenue în ziua de Crăciun. Ar veni oameni de la kilometri în jur.

— Asta nu e o soluție, spuse Mark. Ar însemna doar că trei oameni îi vor fi văzut o dată și trei oameni îi vor fi văzut de două ori. Asta nu înseamnă egalitate.

— Mai bine de-atât n-avem ce să facem, zise Robert. Ca un gest. Care ar putea fi important. Nu putem lăsa asta să devină o problemă. Știi cum se discută în camerele de chat. Gura lumii te poate ridica pe culmi sau te poate băga în mormânt. Trebuie să se vadă că ne dăm peste cap ca să corectăm lucrurile.

Mark rămase tăcut un lung moment.

Apoi se uită la Steven.

Care spuse:

— Cred că da.

— În regulă, zise Mark, încuviințând din cap.

Robert dădu clic pe un buton etichetat *Camera 10, Jaluzea, Jos*.

Vocea lui Mark se auzi din tavan. La fel ca înainte. În baie se auzea la fel de tare ca și în camera principală. Spuse:

— Dragilor, îmi cer scuze. La modul cel mai sincer. E numai greșeala mea. N-am fost îndeajuns de clar când am vorbit mai devreme. Și anume, despre dezavantajul de a vedea peisajul. Așa că vom remedia situația. Jaluzeaua va fi coborâtă acum și va rămâne așa atât timp cât doriți. Sunt sigur că vă veți simți mai confortabil în felul ăsta. Încă o dată, îmi cer scuze. Nu știu unde mi-a fost mintea.

— Ce vreți de la noi? întrebă Patty. Ce-o să se întâmple cu noi?

— Vom discuta despre ce dorim de la voi înainte de sfârșitul

zilei.

— Nu ne puteți ține aici veșnic.

— Nici n-o să vă ținem, spuse Mark. Vă promit! O să vedeți. Nu veșnic.

Apoi se auzi un mic pocnet electronic și tavanul rămase din nou tăcut.

În liniștea lăsată, Shorty spuse:

— Îl crezi?

— În legătură cu ce? spuse Patty.

— Că va coborî jaluzeaua.

Patty dădu din cap aprobativ și spuse:

— Am auzit-o.

Shorty se ridică înțepenit de pe podea și întredeschise ușa. Știu imediat. Nu se vedea nicio fâșie de lumină. Doar întuneric.

— Mă duc dincolo, spuse el. E incomod aici.

— O vor ridica din nou.

— Când?

— Probabil, când o să ne așteptăm mai puțin.

— De ce?

— Pentru că ne hărțuiesc.

— Curând?

— Probabil că nu. O să aștepte o vreme. Vor dori ca noi să ne recăpătăm senzația de siguranță.

— Deci, o vreme, nu e riscant. În momentul ăsta. Mai târziu, putem să batem un cearșaf în cuie.

— Oare?

— De ce nu? zise Shorty.

Altădată, Patty ar fi obiectat numai din motive de bune maniere. Pentru că era canadiancă. Căci atât cearșaful, cât și peretele vor avea de suferit, cu siguranță. Dar acum se mulțumi să spună:

— Ai cuie și ciocan?

— Nu, spuse Shorty.

— Atunci, taci din gură. Nu te băga unde nu-ți fierbe oala.

— Scuze, spuse Shorty.

Rămase lângă ușă un moment. Apoi trecu dincolo. Îl dureau oasele de cât stătuse cu fundul pe gresia rece și cu spatele rezemat de faianța la fel de rece. Se întinse pe pat și privi în sus, pe întuneric, la tavan. Undeva acolo era camera video. Nu putea s-o vadă. Ipsosul era neted peste tot. Deci era în aplică sau în alarma de fum. Acolo trebuia să fie. Probabil că nu în aplică. Se

încălzea prea tare, cu siguranță. Camerele de spionaj erau sensibile, de bună seamă. Circuite electronice și transmițătoare minuscule.

Așadar, era în alarma de fum. Se uită lung la ea. Își imaginează că și aceasta îl privește. Își imaginează cum o face zob cu un ciocan. Își imaginează cum cade o ploaie de fragmente. Își imaginează că în continuare ține ciocanul în mână. Care ar fi următoarea țintă?

Se ridică iar din pat și se întoarce în baie. Închise ușa. Dădu drumul la robinet și lăsă apa să curgă în chiuvetă. Patty se uita la el de pe locul ei de pe podea. Shorty se aplecă până aproape de urechea ei și-i spuse în șoaptă:

- Mă gândeam, ce-aș face dacă aș avea un ciocan?
- Ai bate un cearșaf la fereastră, răspunse ea tot în șoaptă.
- Și după aia?
- După aia, ce?

— M-aș întoarce în baie. Aici e spatele clădirii. Toată acțiunea e în față. Povestea cu jaluzeaua și cu oamenii care se uită în cameră. Poate că spatele nu-l supraveghează nimeni. Zidul nu e mai mult decât un înveliș de faianță, apoi o placă de rigips cam de un centimetru, apoi un gol de 15 centimetri între grinzi, poate umplut cu material izolant, plus poate o barieră de vaporii și, în fine, placajul din lemn de cedru prins în holzșuruburi pe centre de 40 de centimetri.

— Și?

— Dacă aș avea un ciocan, aș putea să fac o breșă în el. Am putea să fugim.

— Prin zid?

— O echipă de demolare meseriașă ar face asta într-o secundă. Ar fi ceva de rutină.

— Atunci, păcat că n-ai un ciocan.

— Mă gândeam că am putea folosi valiza ca să spargem faianța. Ca pe un berbec de demolare. Cu noile mânere din frânghie, am putea să o balansăm, la semnal, unu, doi, trei. Pariez că faianța s-ar desprinde toată dintr-o bucată. Pe urmă aș putea sparge restul cu lovituri de picior.

— N-ai cum să spargi cu piciorul un placaj din cedru.

— Nu-i nevoie, zise Shorty. Nu trebuie decât să desprind șuruburile din interior, unde e prins. Cu o forță bruscă îndreptată spre exterior. Ceea ce ar trebui să fie destul de ușor. Pe urmă ar cădea singur. Cu piciorul n-ar trebui decât să sparg placa de rigips. Niciasta n-ar trebui să fie prea greu. Chestia aia nu-i prea

rezistentă.

— Cât de mare ar fi gaura?

— Cred că efectiv ar fi cam 35 de centimetri. Am putea să ne strecurăm pieziș.

— Cu valiza?

— Țsta-i un lucru pe care trebuie să-l acceptăm, spuse Shorty. Trebuie să fim realiști. Valiza rămâne aici până capturăm un vehicul.

Patty nu spuse nimic un moment, apoi șopti:

— Ce să capturăm?

— Unii dintre tipii care se holbau pe fereastră trebuie să fi ajuns aici cu mașina. Ceea ce înseamnă că acum sunt mai multe mașini în parcare. Sau poate că au fost aduși toți cu un SUV Mercedes. Caz în care a rămas afară, undeva, încălzit și gata de plecare. Dacă nu-l găsim, nu contează, pentru că mai sunt destule în șopron. Care nu-i așa departe. Sunt sigur că toate cheile sunt atârinate ordonat pe o scândură.

— Deci mai întâi le distrugem proprietatea și apoi le furăm mașina.

— Vezi bine că da.

— Mi se pare o nebunie la fel de mare ca aia cu ATV-urile.

— Chestia cu ATV-urile n-a fost o nebunie. A funcționat perfect. Știi bine. Am văzut cum funcționează perfect minut cu minut, de la început la sfârșit. Altceva n-a mers perfect. N-am știut că au camere și microfoane. Nu știam că trișează.

— Discutăm doar teoretic, spuse Patty. Cât timp ne-ar lua ca să spargem peretele?

— Nu mult, dacă limităm dimensiunea găurii. Dacă o facem jos, cât mai aproape de sol. Dacă suntem pregătiți să ieșim de-aici târându-ne în coate și genunchi.

— Câte minute?

Shorty închise ochii. Ca să poată vizualiza. Opt lovituri de picior, șase cu bombeul, ca să crape placa de rigips în locuri strategice și încă două lovituri zdravene cu talpa, ca s-o desprindă de-a binelea. Să zicem opt secunde în total. Plus timpul necesar pentru a rupe și îndepărta materialul izolan, mișcând rapid mâinile, ca un câine care dezgroapă o comoară. Să zicem încă opt secunde. Sau zece. Mai bine douăsprezece secunde, pentru mai multă siguranță. Până acum, douăzeci de secunde în total. Dar apoi venea placajul. Holzșuruburile nu vor fi ușor de desprins. Era fixat cu șuruburi mari, împușcate cu un pistol. Va trebui să aplice

lovituri de picior joase, în stil karate, printr-o deschizătură îngustă. Cam pieziș și în jos. Nu era practic. Greu să dezvolti o putere considerabilă. Era mai bine dacă stătea întins pe spate. În felul acesta, o mișcare a piciorului similară unei călcături s-ar translata într-o forță maximă orientată spre exterior. De mai multe ori. De cel puțin opt ori.

— Cam un minut, aprecie el.

— Păi e destul de bine, spuse Patty.

— Asta dacă faianța se desprinde dintr-o bucată.

— Și dacă nu?

— Va trebui să spargem fiecare placă separat. Doar ca să ajungem la peretele din scândură. Apoi, din acel moment, va fi un minut. Am putea spune chiar două, pentru că, după ce vom sparge faianța, vom fi osteniți.

— Deci, una peste alta, câte minute?

— Hai să sperăm c-o să se desprindă toată odată, spuse Shorty.

— Chiar o să facem treaba asta? spuse Patty.

— Eu sunt pentru.

— Când?

— Aș zice chiar acum. Am putea alege din capul locului un ATV. E posibil să fie mai bun decât o mașină. Am putea să o luăm direct printre copaci. Nu vor putea să ne urmărească.

— Decât cu un alt ATV. Mai au opt.

— Am avea avantajul că pornim primii.

— Dar tu știi să conduci un ATV?

— Cât de greu poate să fie?

Din nou, Patty rămase tăcută un moment lung.

— Să le luăm pe rând, spuse ea. Mai întâi, să testăm valiza pe faianță. Să vedem dacă se desprinde toată odată. Dacă da, atunci mergem mai departe și luăm decizia finală. Dacă nu, mergem mai departe și uităm toată povestea.

Shorty deschise ușa băii și se uită la valiză. Era tot acolo unde o așezase cu mai multe ore în urmă. După ce-l văzuse pe Karel plecând cu camionul de tractare.

— O să mă vadă când o iau, spuse el în șoaptă. Din cauza camerei video.

— Ei nu știu ce e în ea, răspunse Patty tot în șoaptă. Cred că avem voie să ne aducem lucrurile în baie, nu? Poate avem nevoie de ele. Am putea alege să dormim aici, cu toți oamenii ăia care se uită pe geam tot timpul. Ar fi ceva cât se poate de firesc.

Shorty amuți. Încuviință din cap. Se duse să ia valiza. Cu sânge

rece. Perfect natural. Mergând fără grabă, luă valiza și o aduse în baie. O puse jos și închise ușa. Apoi își trase sufletul și-și flutură mâna ca să-și aline durerea din palmă.

Aleseră punctul de lovire. La stânga chiuvei. O porțiune neutră a peretelui. Fără prize electrice. Prin urmare, nu existau cabluri în interior care să le încurce socotelile. Nici țevi. Apa intra și ieșea dintr-un singur loc, în cealaltă parte a camerei. Perfect. O joacă de copii.

Traseră și împinseră valiza până o aduseră pe poziție. Stăteau față în față, cu valiza între ei. Se aplecară deasupra acesteia și apucară de frânghie cu ambele mâini. Ridică valiza, cam la cincisprezece centimetri de podea, ca s-o aducă deasupra plintei. Se îndepărtară un pas și începură să imprime valizei o mișcare de balans ușor, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Era un obiect voluminos și masiv. Foarte vechi. Înveliș din placaj, acoperit cu piele groasă, cu întărituri la colțuri. Își perfecționară ritmul. Lăsară greutatea să-și facă treaba. La fiecare oscilație, un braț se întindea, iar celălalt se îndoia, ca să păstreze valiza în poziție orizontală, ca un piston, astfel încât capătul acesteia să lovească perpendicular peretele.

— Gata? spuse Shorty.

— Da.

— La trei.

Un balans, apoi al doilea, mai amplu, iar la al treilea pășiră spre perete și accelerară greutatea cu toate puterile lor.

Valiza se izbi de faianță.

Rezultatul nu corespunse cu așteptările lui Shorty.

Instinctiv, prezisese că placa de rigips se va îndoi o fracțiune spre interior, ceea ce ar fi cauzat fisurarea stratului de glet. Plăcile de faianță erau lipite de glet cu adeziv. Dacă gletul se desprindea, plăcile de faianță urmau să cadă odată cu acesta. În bucăți mari. Sub efectul gravitației.

Dar nu s-a întâmplat așa.

În schimb, șase plăci se sparseră în bucăți. Unele fragmente căzură pe podea. Altele rămaseră lipite de rigips. Ca niște fragmente aleatorii de mărimea unor monede, unite de puncte separate de adeziv, de mărimea monedelor. O treabă de mântuială. Faianțarul mânjise cu ciment spatele plăcii, apoi o așezase la locul ei. Una după alta, iar și iar. Toate golurile neumplute cu adeziv din spatele plăcilor le făcuseră să se sfărâme în momentul impactului. Dar placa de rigips nu se

îndoise niciun pic.

Lăsară valiza pe podea. Shorty își apăsă unghia degetului mare în spațiul dintre două fragmente supraviețuitoare. Pelicula de glet era acolo, uscată, netedă și cremoasă. Era dură și rigidă. O zgârie. Se desprinsе puțin praf. Apăsă mai tare, cu buricul degetului, apoi cu nodurile degetelor și apoi și mai tare, cu pumnul. Placa de rigips nu se clinti. Niciun pic. Senzația era de soliditate.

— Ciudat, spuse el.

— Să mai încercăm o dată? întrebă Patty.

— Cred că da, confirmă el. Dar de data asta, cât putem de tare.

Se retraseră cât de mult le permitea lățimea camerei și balansară o dată valiza, printr-un arc de cerc mare și sănătos cam de un metru lungime și apoi încă o dată, iar la trei se opintiră și izbiră valiza de perete cât de tare putură.

Același rezultat. Alte câteva fragmente orfane căzură de pe perete. Nimic mai mult. Era ca și cum ar fi lovit un zid din beton. Resimțiră șocul în încheieturile mâinilor.

Traseră valiza într-o parte. Shorty ciocăni în perete, de probă, ici și colo, în câteva locuri, ca și cum ar fi ciocănit într-o ușă. Sunetul era straniu. Nici într-un totu solid, nici într-un totu gol. Undeva între. Făcu un pas în spate și lovi tare cu piciorul. Și încă o dată, și mai tare. Întregul perete părea să ricoșeze și să vibreze ca o singură unitate.

— Ciudat, spuse el din nou.

Luă o așchie de faianță și zgârie cu ea pelicula de glet. Făcu un șanțuleț lung și îl adânci prin mișcări repetate de du-te-vino. Apoi mai făcu un șanțuleț, și încă unul, formând un triunghi larg, incluzând unele fragmente rămase lipite, ocolindu-le pe altele. După care se retrase și lovi din nou cu piciorul, cu forță, ținând atent. Triunghiul de glet delimitat se desprinsе și căzu pe podea. Dedesubt, apăru suprafața ca de hârtie a plăcii de rigips nou-nouțe. Se repezi furios asupra ei cu bucata de faianță, tăind și ciopлинд, împrăștiind în jur praf și fulgi de hârtie. Încă o dată, se retrase și lovi de mai multe ori cu piciorul, într-o frenezie provocată de frustrare. Zdrobi placa de rigips în fragmente și praf. O pulveriză. O reduse la zero.

Dar nu reuși să treacă dincolo. N-avea cum. Placa era întărită în spate de un fel de plasă groasă din oțel.

Care ieși la iveală, secțiune după secțiune, pe măsură ce placa de rigips din fața ei era distrusă. Plasa se profila prin norul de praf și particule, albă, fantomatică și strâns întrețesută. Era o rețea

alcătuită din filamente groase, dispuse pe orizontală și pe verticală. Găurile pe care reușise să le facă erau mici și pătrate. Cam cât să încapă degetul gros, nimic mai mult.

Cu așchia de faianță tăie mai mult din placa de rigips. Găsi un loc în care un cablu de împământare de culoare verde era sudat de spatele plasei. Ca la o conexiune electrică. O sudură foarte bine realizată. Cam la un metru distanță, găsi altă lipitură. Exact la fel. Un cablu de împământare sudat de spatele plasei.

Apoi găsi un loc în care plasa era sudată de o bară de grosimea zăbrelelor de pușcărie.

Nu încăpea nicio îndoială în privința asta. Știa după dimensiune, după formă și după spațiere. La fel ca în orice serial polițist creat vreodată. În perete, erau zăbrele de închisoare din tavan până în podea. Plasa era sudată de bară în puncte dispersate ici și colo, ca o perdea. Ca un cearșaf bățut în cuie peste o fereastră. Știa de ce era bara acolo. Datorită cablurilor de împământare. Datorită unei amintiri de demult cu o trusă de electronist primită de Crăciun. Când era copil. De la unchiul său. De fapt, era același unchi care-i dăruise Honda. Plasa nu era acolo pentru întărire, ci pentru că transforma camera într-o cușcă Faraday. Camera 10 era o gaură neagră electronică. Orice semnal radio care încerca să pătrundă în interior ar fi fost dispersat în plasă și apoi s-ar fi scurs în pământ, prin numeroasele cabluri sudate cu atenție. Ca și cum semnalul n-ar fi existat deloc. Același lucru pentru un semnal care încerca să iasă. Nu conta ce tip de semnal era.

Telefon celular, telefonie prin satelit, pager, walkie-talkie, stație radio de poliție, orice-ar fi fost, nu trecea nimic. Legile fizicii. Nu puteau fi ignorate.

Un semnal nu putea să iasă din cauza plasei.

O persoană nu putea să iasă din cauza zăbrelelor.

Patty se uită peste umărul lui și întreabă:

— Ce e cu toate chestiile alea?

Shorty încercă să găsească ceva optimist să-i spună, dar negăsind nimic, nu-i răspunse la întrebare.

Burke și Reacher ajunseră la cotitură, de unde o luară spre sud, spre Laconia. Nu parcurseră toată distanța. Doar câțiva kilometri. Atât cât să aibă semnal pe telefonul cel vechi al lui Burke. Traseră mașina la marginea drumului, într-un loc în care acesta cotea larg la stânga. În fața lor erau câmpuri și copaci, dincolo de care, departe, învăluit în ceață, se afla orașul însuși. Reacher scoase din buzunar cartea de vizită a lui Amos și formă numărul de telefon al acesteia. După două apeluri, se auzi mesageria vocală. Era plecată de la birou. Închise și încercă din nou, de data asta cu numărul de mobil. Abia după al cincilea apel, auzi vocea lui Amos.

— Interesant, spuse aceasta.

— Ce anume? zise el.

— Suni de pe telefonul reverendului Burke. Înseamnă că încă ești cu el. Adică, ești prin apropiere.

— De unde știi că ăsta e telefonul reverendului Burke?

— I-am văzut numărul de înmatriculare azi-dimineață. Am verificat la district. Acum știu totul despre el. E un scandalagiu.

— Cu mine a fost foarte amabil.

— Cu ce pot să te ajut?

— Ceva m-a făcut să mă gândesc la recrutarea unor indivizi din Boston. Pare să fie un obicei răspândit pe-aici. Mă întrebam cum vă descurcați cu asta?

— De ce?

— A apărut cineva până acum?

Amos nu-i răspunse.

— Ce e? zise Reacher.

— Șeful nostru, Shaw, vorbește din nou cu departamentul de poliție din Boston. L-au sunat ca să-i ceară niște favoruri. Umblă

vorba că cinci tipi lucrează azi în afara orașului. Nu e nici urmă de ei acasă. Absența lor e evidentă. Există o supoziție rezonabilă că au fost trimiși încoace. Caz în care știm totul despre primii patru. Aștia sunt tipul din Chrysler și cei trei de la bibliotecă. Pentru al cincilea individ trebuie să ne facem griji. A plecat din Boston mult mai târziu decât ceilalți. Bănuim că drept răspuns la un apel de panică trimis de aici. Presupunem că e omul care face curățenie. Sancțiunea supremă.

— A sosit?

— Nu știu. Supraveghem ce putem, dar aproape sigur poate să ne scape ceva.

— Când a plecat din Boston?

— Cu suficient timp în urmă pentru ca între timp să fi ajuns aici.

— Cu descrierea mea, spuse Reacher.

— Asta nu mai contează, zise Amos. Sau, contează?

Apoi făcu o pauză și spuse:

— Să nu-ndrăznești să-mi spui că te întorci în oraș. Pentru că n-ai să faci asta, domnule maior. Ține-te departe!

— Liniștește-te, soldat, spuse Reacher. Pe loc repaus! Mă țin departe. Nu mă mai întorc în oraș.

— Atunci, nu-ți mai face griji în privința descrierii tale.

— Mă întrebam cum o suna exact descrierea aia. Mă gândeam la ce anume ar fi putut să vadă tânărul ăla. Lumina era cam pe sponci. Era o alee. Deasupra ușii era un bec, dar avea un abajur. Ca un con. Dar, chiar și așa. Să presupunem că a reușit să mă vadă bine. Deși era miezul nopții și în cea mai mare parte a timpului era furios ca naiba și căuta motiv de gâlceavă. După care, practic, a fost inconștient. Prin urmare, modul în care a surprins detaliile are șanse foarte mici să fie impresionant. Deci, ce-ar spune după aceea un tânăr aflat în postura lui? Sunt sigur că vorbitul îi provoca dureri mari. În acel moment, dantura lui era într-o stare foarte proastă. Sunt sigur că avea vânătași pe față. Poate și falca ruptă. Așadar, care ar fi fost puținele cuvinte pe care ar fi ales să le mormăie? Cu siguranță, doar elemente de bază. Un tip mare, cu păr blond și vâlvoi. Cred că asta trebuie să fi spus.

— OK.

— Atât că la un moment dat am vorbit cu chelnerița de la bar. M-a întrebat dacă sunt polițist. I-am spus că am fost cândva, în armată. Se poate ca puștiul să fi ținut minte. E genul de informație pe care oamenii o adaugă la descrieri. Ca să le dea

substanță. Ca să sugereze tipul de persoană, nu doar înfățișarea. Ceea ce ar fi fost important pentru tânăr. Avea nevoie să-și salveze prestigiul. Voia să poată spune, da, a pierdut o luptă, dar numai pentru că adversarul era un ucigaș pregătit în Forțele Speciale. Ca o scuză. Aproape ca un motiv de mândrie. Așa că, de fapt, cred că a spus, un tip mare, păr blond și vâlvoi, a lucrat în armată. Asta au văzut indivizii de la bibliotecă. O listă de control în trei puncte. Mărime, păr, armată. Asta au primit. Nu foarte nuanțat sau exact.

— Și ce înseamnă toate astea? întrebă Amos.

— Eu cred că descrierea i se potrivește și lui Carter Carrington.

Amos nu spuse nimic.

— Cred că e o situație aproape jenantă, spuse Reacher. În mod cert, e mai mare decât o persoană medie. E impunător, fizic vorbind. Părul lui e zbârlit în toate părțile. Dacă-l vezi de la o distanță medie, are o anumită înfățișare. Am crezut c-a fost în armată. A reieșit că n-a fost, dar așa fi putut să jur. Eram în stare să pariez pe locul în care și-a făcut antrenamentul de ofițer de rezervă.

— Crezi că ar trebui să-l avertizăm?

— Cred că ar trebui să postați o mașină în fața casei sale.

— Vorbești serios?

— Poate că ar fi o misiune pentru ofițerul Davison. Pare un tânăr capabil. Mi-ar părea foarte rău să se întâmple ceva. Din cauza mea. Nu vreau să-l am pe conștiință pe Carrington. Pare să fie un tip de treabă. Tocmai și-a făcut o nouă prietenă.

— Protejarea lui ar însemna o imensă dislocare de resurse.

— E un cetățean nevinovat. De asemenea, este omul care se luptă pentru voi.

— Cred că ar refuza, din principiu. Tocmai din cauza asta. O să spună că nu poate accepta un tratament special. Felul cum ar fi văzut ar fi groaznic. În definitiv, este amenințat altcineva, cu care s-ar putea sau nu să aibă o ușoară asemănare fizică. Ar apărea ca un om corupt, infatuat și laș. N-o să accepte.

— Atunci, spuneți-i să plece din oraș.

— Nu pot să-i cer asta. Nu așa merg lucrurile.

— Mie mi-ai spus.

— Aia a fost altă poveste.

— Spune-i că e ceva greșit în legătură cu povestea.

— Asta ce înseamnă?

Reacher se opri un moment, ca să lase să treacă un camion pe

drum. Era un camion de tractare. Mergea spre nord. Era imens. Genul de vehicul care ar putea să preia și să care un tir de pe autostradă. Se deplasa încet și zgomotos, cu motorul într-o treaptă joasă de viteză. Își dădu seama că-l mai văzuse o dată. Era roșu-aprins și impecabil de curat. Avea dungi aurii peste tot. Trecerea lui făcu mașina lui Burke să se legene pe arcuri. Se îndepărtă huruind în spatele lor.

Reacher puse din nou telefonul la ureche și spuse:

— Carrington va înțelege mesajul. Va ști ce-am vrut să zic. Spune-i să vadă o oportunitate acolo unde alții e posibil să vadă o criză. Ar putea să-și ia o vacanță scurtă. Într-un loc romantic. Tarifele sunt mici după Ziua Muncii.

— Omul are un serviciu, spuse Amy. Poate că e ocupat.

— Spune-i că-mi place să-l ascult când îmi vorbește despre metodologia recensămintelor. Spune-i că ar trebui să mă asculte când vorbesc despre metodologia rămânerii în viață.

— Mă simțeam bineșor până când mi-ai dat vestea asta, spuse Amos. E drept, avem un răufăcător în oraș, dar nu contează, pentru că răufăcătorul nu mai are nicio țintă. Iar acum îmi spui că până la urmă individul are o țintă sau, mă rog, un fel de țintă.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, spuse Reacher. Numărul ăsta ar trebui să rămână valabil o oră sau două. Aș fi bucuros să revin în oraș și să dau o mână de ajutor.

Dacă vrei, poți să-i transmiți respectele mele șefului Shaw și să-i prezinți oferta mea.

— Să nu te întorci în oraș, spuse Amos. În nicio împrejurare.

— Niciodată?

— Nu foarte curând, spuse ea.

Reacher încheie convorbirea.

○

Ora prânzului trecuse de mult și Burke spuse că-i era foame și că voia să meargă să-și ia ceva de mâncare. Reacher se oferă să-i facă cînste, drept mulțumire pentru că-l dusesse peste tot cu mașina. Așa că o luară spre est, spre un lac, unde Burke știa un magazin cu momeli pentru pescuit și unde aveau sifon și sendvișuri, la capătul unui drum ce ducea la apă, folosit mai ales de pescarii cu undițe. Drumul se dovedi a fi rezonabil, iar destinația corespundea reclamei. Era o baracă dotată cu o ladă de gheață în față și dulapuri frigorifice înăuntru, care zumzăiau zgomotos, unele fiind pline cu lucruri pe care le mâncau oamenii,

altele, cu lucruri pe care le mâncau peștii. Mai era o vitrină lată cam de un metru, de unde puteai să-ți alegi sendvișuri cu salată de pui sau de ton, ori chifle cu hotdog, plus o pungă cu cipsuri de cartofi prăjiți, plus o sticlă cu apă rece, totul pentru trei dolari fără un penny. Sifonul se plătea separat.

— Ți-am spus că plătesc eu, zise Reacher. Trebuia să alegi un loc mai scump.

— Păi, ăsta e, zise Burke.

Acesta luă ton, iar Reacher luă pui. Amândoi se mulțumiră cu apa din meniu. Mâncară afară, la o masă de picnic vopsită în maro-guvernamental, aproape de capătul drumului.

— Acum, zi-mi care era mesajul, spuse Reacher. De la ornitolog. Burke nu-i răspunse imediat.

Se gândea la ceva.

În final, spuse:

— Este evident că omul cu tine voia să vorbească. Părea extrem de surescitat. A spus că habar n-avea că Stan a avut copii.

— Cine e el, exact? Ți-a spus?

— Știi cine e. L-ai sunat ieri. E un profesor de la universitate.

— Mă refer la ce fel de rudă e.

Burke bău îndelung din sticlă.

— Mi-a explicat cu de-amănuntul, spuse el. Versiunea scurtă este că trebuie să numeri patru generații în trecut din partea tatălui tău. Nu tatăl tău, nici bunicul, nici străbunicul, ci stră-străbunicul. Care era unul dintre șapte frați. Care toți au avut mulți copii, nepoți, strănepoți și stră-strănepoți. Se pare că tu și profesorul sunteți amândoi pe undeva pe-acolo.

— Plus încă vreo zece mii de oameni.

— A spus că vrea să discute cu tine despre Stan. Că simte că ar fi o legătură, datorită pasiunii pentru păsări. A mai zis că vrea să se întâlnească cu tine între patru ochi. Că are o idee pe care vrea s-o discute cu tine.

— Cu cinci minute în urmă nici nu știa că exist.

— A insistat foarte mult.

— Ți-a plăcut de el?

— M-am simțit presat de el. În final, mi-am luat libertatea să-i spun că, după aprecierea mea, e foarte probabil că vei pleca în scurt timp, nefiind genul de trecător care prinde rădăcini într-un loc, caz în care ar putea fi foarte dificil să se aranjeze o întâlnire între patru ochi, pur și simplu din cauza problemelor legate de programare.

— Și?

— A zis că pur și simplu trebuie să facem în așa fel încât acest lucru să se întâmple.

— Și?

— Vine mâine.

— Unde?

— N-am putut să-i propun un loc de întâlnire exact. Mi s-a părut că nu trebuie să vorbesc în numele tău. Nu-ți cunoașteam preferințele. În final, a făcut el o propunere. Mă tem că mi-am luat libertatea de a accepta în numele tău. M-a luat repede. M-a pus într-o postură incomodă.

— Care-a fost propunerea?

— Ryantown.

— Serios?

— A spus că știe unde e. A fost acolo pentru cercetări. L-am întrebat două chestii, ca să-l testez, și-am văzut că știe despre ce vorbește.

— La ce oră mâine?

— A spus c-o să fie acolo la opt dimineața.

— Într-o ruină din pădure.

— A spus că e un loc potrivit.

— Poate pentru un duel.

— Potrivit a fost cuvântul lui, nu al meu. Iar Ryantown a fost sugestia lui, nu a mea.

— Ți-a plăcut de el? Întrebă Reacher din nou.

— Contează?

— Aș vrea să aud părerea ta personală.

— De ce aș avea una?

— L-ai auzit vorbind. Ai putut să-ți faci o impresie despre el.

— Îți transmit mesajul, spuse Burke. Asta i-am promis. Nu-mi cere comentarii editoriale. Nu e treaba mea.

— Să zicem c-ar fi.

— Nu se cade să-mi dau cu părerea. Nu vreau să te influențez în niciun fel.

— Când oamenii spun asta înseamnă că, de fapt, ar vrea.

— Părea foarte nerăbdător.

— E bine sau e rău?

— Poate fi și-ntr-un fel, și în altul.

— Cum așa?

— Uite, e profesor la universitate. Cadru academic. Am un respect imens pentru asta. Nu uita că și eu am fost profesor. Dar

acum lucrurile stau altfel. Oamenii ăștia trebuie să se promoveze tot timpul. Nu mai e valabilă vorba „publici sau dispari“. Trebuie să fie pe rețelele de socializare. Au nevoie de câte ceva nou în fiecare zi. Mi-aș face griji dacă o mică parte din ceea ce vrea el este o imagine cu tine în Ryantown, pentru o postare pe blog sau un articol online. Sau ca să relanseze cercetările pe care le-a făcut înainte. Sau cine știe ce combinație între astea două. N-am cum să-i fac vreo vină din asta. Trebuie să hrănească bestia, altfel studenții lui o să-i dea calificative mici. Elementele vizuale sunt importante. De unde și ora matinală. Lumina de dimineață va fi atmosferică. Te-ar putea surprinde cum privești gânditor spre cer, căutând pasărea pierdută.

— Ești un om foarte cinic, domnule reverend Burke.

— Lucrurile sunt diferite acum.

— Dar toată lumea face poze. Toată lumea postează chestii online. Nu e mare scofală. Nu-i un motiv să-mi fac griji legate de întâlnirea cu o persoană. Supralicitezi acum. Încerci să mă împiedici să ajung acolo. Mai bine mi-ai spune ce te frământă cu adevărat.

Burke rămase tăcut un lung moment. Apoi spuse:

— Dacă te întâlnești cu el, o să-ți spună ceva care-o să te supere.

— Nu e nevoie să umblăm cu mânuși, spuse Reacher.

— E o supărare de un alt gen.

— Ce gen?

— L-am auzit vorbind. Am avut impresia că nu tot ce spunea avea o noimă. La început, nu eram sigur că înțelege corect lucrurile. Pe urmă, mi-am zis că eu înțeleg greșit jargonul ereditar.

— Ce n-a fost corect?

— Se tot referea la Stan la timpul prezent. Spunea, Stan e asta, Stan e ailaltă, Stan e aici, Stan e dincolo. La început am presupus că așa vorbesc ăștia pasionați de genealogie. Ca să dea viață subiectului. Dar el vorbea întruna așa. În final, l-am întrebat.

— Ce?

— De ce vorbește așa.

— Și ce-a spus?

— El crede că Stan e încă în viață.

Reacher clătină din cap.

— E o nebunie, spuse el. A murit cu ani în urmă. A fost tatăl meu. Am fost la înmormântarea lui.

Burke încuviință din cap.

— Uite de-aia mi-am zis c-o să te supere, spuse el. Evident că profesorul e în eroare sau confundă lucrurile. Sau e sărit de pe fix ori îi lipsește o doagă. Toate astea pot fi foarte deranjante, după un deces în familie. În mod firesc, sunt implicate anumite sensibilități.

— A fost cu treizeci de ani în urmă, spuse Reacher. Am depășit momentul.

— Treizeci de ani?

— Aproximativ, spuse Reacher. Eram comandant de companie în Germania de Vest, în cadrul Departamentului de Investigații Criminale. Îmi amintesc că am venit în țară cu avionul. A fost îngropat la Cimitirul Arlington. Mama a vrut asta pentru el, fiindcă a luptat în Coreea și în Vietnam. A considerat că merită.

Burke nu spuse nimic.

— Ce e? Întrebă Reacher.

— O coincidență, desigur, spuse Burke.

— Ce anume?

— Profesorul a spus că, potrivit poveștii de familie, Stan Reacher a lucrat departe de casă o perioadă foarte lungă, când nimeni n-a știut nimic de el, dar în final s-a pensionat și s-a întors să locuiască în New Hampshire.

— Când?

— În urmă cu treizeci de ani, spuse Burke. Aproximativ. Exact așa a spus profesorul.

— E o nebunie, spuse Reacher din nou. Am fost la înmormântare. Omul ăsta se înșală. Ar trebui să-l sun din nou.

— Nu poți. E ocupat toată ziua de azi.

— Și unde s-ar presupune că locuiește acum acest bătrân care s-a întors în New Hampshire?

— Cu nepoata unei rude.

— Unde anume, exact?

— Poți să afli direct de la sursă mâine-dimineață, la prima oră.

— Încerc să ajung la San Diego. Trebuie să plec.

— Ești supărat din cauza celor spuse de profesor?

— Nu sunt supărat deloc. Doar că nu știu sigur ce să fac. Nu vreau să-mi pierd timpul vorbind cu un idiot.

Burke rămase tăcut un moment.

— Am sentimentul că n-ar trebui să te descurajez și mai mult, spuse el. Singura mea grijă era legată de tulburarea emoțională. Dacă fac abstracție de asta, cred că pot să-i dau profesorului

prezumția de nevinovăție. Poate că-i o eroare nevinovată. O simplă transpoziție a două nume asemănătoare sau ceva de genul ăsta. Poate c-o să-ți facă plăcere să vorbești cu el. Despre Ryantown, măcar, dacă nu și despre altceva. Știe o mulțime de lucruri. Doar a făcut cercetări acolo.

— Aș avea nevoie de un motel, spuse Reacher. Nu pot să măntorc în Laconia.

— E un loc la nord de Ryantown. Cam la treizeci de kilometri. Ți-am spus despre el. Ar trebui să fie bun.

— Departe, în pădure.

— Chiar ăla.

— Sună perfect, în împrejurările date. Dacă ți-aș da cincizeci de dolari pentru benzină, m-ai duce până acolo?

— Cincizeci de dolari e prea mult.

— M-ai dus cu mașina o grămadă. Și trebuie să ținem cont și de cauciucuri, de uzura generală, plus o marjă pentru alte cheltuieli. Asigurarea, de exemplu, și service-ul, și reparațiile.

— O să-ți iau douăzeci.

— S-a făcut, spuse Reacher.

Se ridicară de la masa de picnic și se întoarseră la Subaru.

○

A șasea și ultima sosire a fost Karel. Dimineața a lucrat normal, începând devreme, pe autostradă, unde a avut noroc instantaneu cu o ciocnire semi-serioasă, care noroc s-a dublat apoi când ambele companii de asigurare l-au angajat ca să transporte mașinile avariate. Cu asta și-a achitat chiria pentru ziua respectivă. Restul a fost cireașa de pe tort. N-au mai fost ciocniri, dar a avut parte de trei defectări separate. Ceea ce nu era deloc rău pentru acea perioadă din an. Apoi, după ce și-a încheiat ziua de lucru și a pornit spre nord, a crezut o clipă că i-a ieșit în cale a patra defecțiune, când a văzut un Subaru vechi oprit pe acostament. Dar din asta n-a ieșit nimic. Doi tipi în mașină, care admirau peisajul, iar unul dintre ei vorbea la telefon. Ceva gaze arse bolborosind pe țeava de eșapament. Bătrânul Subaru funcționa fără probleme.

După treizeci de kilometri, încetini considerabil și coti brusc la stânga, în deschizătura îngustă. În gura drumului prin pădure. Care era doar cu puțin mai lat decât camionul. Frunzele și crengile se frecau de părțile laterale. Cauciucurile uriașe ricoșau

și plescăiau prin gropile din asfalt. Încetini din nou, la viteza mersului pe jos, cu motorul în treapta cea mai de jos, de tractare. Cablul se afla în față, de-a curmezișul asfaltului. Soneria de avertizare. Voia ca toate cele trei osii să-l calce distinct. Țasta era codul. Bing, bing-bing. De aceea scăzuse viteza.

Trecu încet peste cablu. Și se opri. Trase frâna de mână. Opri motorul. Deschise ușa, împingând frunzișul, și aruncă gențile jos, în fața mașinii. Apoi se strecură pe lateral și încuie ușa de jos. Își adună bagajul și îl cără zece pași mai încolo pe drum, aranjând gențile într-un șir ordonat. Se întoarse și privi în spate. Camionul era proptit bine între copaci. Nu era loc pe niciuna dintre părți. Cu siguranță nu pentru o mașină. Nici măcar pentru un ATV. Poate un om pe picioarele lui, cu umărul înainte, ferindu-se de crengi.

Era o barieră perfectă.

Se întoarse din nou, privi în față și așteptă. După patru minute, Steven își făcu apariția în Mercedesul negru. Se uită pe geam la camion. La stânga și la dreapta acestuia, sub el și deasupra lui. Ca și cum l-ar fi evaluat. Ca și cum ar fi existat mai multe variante de poziționare. Karel își încarcă bagajele în mașină. Steven dădu înapoi spre un gol între copaci și întoarse mașina. Porniră spre motel.

— Mulțumit până acum? întrebă Karel.

— Shorty a spart baia, zise Steven.

— Nu-i cine știe ce pagubă.

— Mark vrea să-ți ceară un serviciu. Am cam feștelit-o cu jaluzeaua de la fereastra lor. Acum avem tensiuni între cei care i-au văzut deja și cei care nu i-au văzut. Ar ieși un mare scandal dacă ar ști că tu chiar ai vorbit cu ei. Sau că ai fost în aceeași cameră cu ei. Ori că i-ai atins sau ceva de genul ăsta.

— Nu i-am atins, spuse Karel. Și nici în aceeași cameră cu ei n-am fost. Am rămas afară. Sigur, am vorbit cu ei.

— Mark vrea să te porți ca și cum n-ai fi vorbit. Vrea să echilibrezi situația, trei la trei. Crede că asta va menține situația sub control.

— Am înțeles, zise Karel.

Ajunseră la destinație trecând prin pajiște. La recepție era Peter. Karel primi camera 2. În ceea ce-l privea, era în regulă. Nu conta camera. Își duse bagajele înăuntru. Apoi ieși să-i salute pe ceilalți, care se adunară cu toții. Începură să-și spună poveștile. Karel se prefăcu că nu mai fusese acolo niciodată. Le spuse că era rus, așa, ca să se distreze. Puse toate întrebările cuvenite despre Patty și

Shorty, de parcă nu i-ar fi văzut niciodată. Constată în sinea lui că era de acord cu unele dintre răspunsuri. Apoi, cei doi indivizi care nu-i văzuseră pe Patty și Shorty își exprimară din nou nemulțumirea, pe care Karel o domoli trecând pur și simplu în tabăra lor. Echilibrul natural de trei contra trei calmă lucrurile. Poate că Mark avusese dreptate.

Apoi Peter își iți capul în ușa recepției și strigă către invitați ca să le spună că erau invitați în casă, pentru o cafea și un briefing introductiv, precum și ca să vadă câteva secvențe video de interes din ultimele trei zile. Așa că toți porniră într-acolo, mergând agale și simțindu-se bine. Începeau să creadă. Petrecerea era completă. Toți cei șase participanți erau prezenți. Erau izolați de lume. Era real. Se întâmpla. Nu fuseseră înșelați. Așa cum crezuseră în adâncul lor cu toții. Dar uite că nu se întâmpla așa. Era adevărat și mai aveau doar câteva ore până atunci. Se simțeau cuprinși de o ușurare care înflorea și creștea asemenea unui val, înlocuită imediat de o surescitare ce făcea să le țiuiască urechile, lăsându-i puțin cam fără suflu și înghițind în sec, dar pe care trebuiau să o țină sub control și să nu se lase în voia ei, pentru că nimic nu era încă sigur, deoarece dezamăgirea rămânea mereu posibilă și întrucât socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg.

Dar începeau să creadă.

Burke și Reacher se întoarseră pe același drum, spre vest, care ducea la Ryantown. Reacher urmărea liniile antenei de pe telefonul lui Burke. Când rămaseră doar două linii, îl rugă pe Burke să oprească pe acostament, ca să o poată suna din nou pe Amos, înainte să piardă complet semnalul. Formă și Amos îi răspunse la al treilea semnal.

— Unde ești acum? întrebă ea.

— Nu-ți face griji, îl liniști Reacher. Sunt tot în afara orașului.

— Nu dăm de Carrington.

— Unde l-ați căutat?

— Acasă, la birou, la cafeneaua lui preferată, în locurile unde-i place să ia prânzul.

— I-a anunțat pe colegii de birou c-o să fie plecat?

— N-a spus o vorbă.

— Are telefon mobil?

— Nu răspunde.

— Încearcă la arhiva primăriei, spuse Reacher. Întreabă de Elizabeth Castle.

— De ce?

— E noua lui prietenă. Poate că s-a dus pe la ea.

O auzi strigând către cineva, Elizabeth Castle, arhiva primăriei.

— Vreo veste despre tipul de la Boston?

— Am verificat toate mașinile pe care le-am văzut intrând sau ieșind din oraș, spuse ea. Avem acum un program care verifică automat. Deocamdată, nimic.

— Vrei să mă întorc să vă ajut?

— Nu, spuse ea.

— Aș putea să umblu pe stradă și să-l scot din vizuină.

— Nu, spuse ea din nou.

Auzi pe cineva strigând un mesaj, apoi Amos spuse:

— Nici Elizabeth Castle nu e la muncă.

— Trebuie să mă întorc în oraș.

— Nu, spuse ea pentru a treia oară.

— Ultima șansă, spuse el. Mă pregătesc să merg spre nord, la un motel. O să rămân fără semnal pe telefon.

— Nu te întoarce în oraș.

— Bine, spuse el. În schimb vreau să faci ceva pentru mine.

— Și anume?

— Vreau să te uiți din nou pe computerul tău la o chestie ce ține de istoria antică.

— Am o grămadă pe cap astăzi.

— Nu durează decât un minut. Aveți un sistem foarte bun acolo.

— Vrei să mă flatezi?

— Tu ai conceput sistemul?

— Nu.

— Atunci nu, nu te flatez. N-am spus decât că n-o să-ți ia mult timp. Altfel, nu te-aș fi rugat. Știu că ești extrem de ocupată.

— Acum mă respecti de nu mai poți. Ce-ar trebui să caut?

— Verifică fișierele de după chestia cu tatăl meu, de-acum șaptezeci și cinci de ani. Următoarele douăzeci și patru de luni, până în septembrie 1945.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— S-a înrolat în Corpul de Marină.

— Și ce să caut?

— Ceva rămas nerezolvat.

— Când îți trebuie informația?

— Te sun eu de îndată ce am să pot. Vreau să aud ce s-a întâmplat cu Carrington.

○

Trecură de ramificația care ducea prin livezi la Ryantown. Rămaseră pe drumul care ducea spre nord. Reacher stătea cu ochii pe telefon. Liniile dispărură una după alta. O clipă, pe ecran scria că telefonul caută semnalul, după care se dădu bătut și anunță lipsa serviciului. În fața lor se întindeau kilometri de câmpuri, apoi, în depărtare, alte păduri. Un zid de la stânga la dreapta. Burke conducea mașina către el. Spuse că, după părerea lui, intrarea spre motel era cam la opt kilometri distanță. Pe

stânga. Își amintea indicatoarele. Câte unul pe fiecare parte a drumului. Pe ele scria Motel cu litere din plastic vopsite cu auriu. Erau montate pe niște stâlpi vechi și contorsionați.

După cinci minute, intrară în pădure. Aerul era mai răcoros. Lumina soarelui scânteia printre frunze. Reacher se uită la vitezometru. Mergeau cu puțin peste șaiszeci de kilometri pe oră. O distanță de „cam opt kilometri” putea fi parcursă în șapte sau opt minute. Începu să măsoare minutele în gând. Copacii deveneau mai deși. Ca printr-un tunel. Nu se mai vedeau raze de soare. Lumina era acum verde și blândă.

Burke ridică piciorul de pe accelerație la șapte minute exact în mintea lui Reacher. Burke spuse că era destul de sigur că urma cotitura. În față, pe stânga. Destul de curând. Își amintea. Dar nu văzură niciun indicator. Nicio literă de plastic vopsită în auriu. Doar doi stâlpi bătrâni contorsionați, înclinați puțin, la gura drumului. La stânga și la dreapta acesteia, pe drumul principal, erau ziduri neîntrerupte de arbori, atât în față, cât și în spate.

— Sunt destul de sigur că aici era, spuse Burke.

Reacher se ridică de pe scaun și scoase harta din buzunar. Cea pe care o cumpărase de la benzinăria veche de la marginea orașului. O despături și găsi drumul secundar. Verifică scara hărții și-și mută degetul, arătându-i lui Burke:

— Țsta e singurul drum care se ramifică pe câțiva kilometri în jur.

— Le-o fi furat cineva indicatoarele, spuse Burke.

— Sau au închis afacerea.

— Mă îndoiesc. Erau foarte hotărâți. Aveau un plan de afaceri. La drept vorbind, am auzit ceva despre ei. De la biroul districtual. Erau extrem de ambițioși. Dar au avut parte de un început prost, după cum a reieșit. Au intrat într-o ceartă legată de o autorizație.

— Cine?

— Oamenii care dezvoltau proprietatea. Au spus că orice proprietar de motel se bazează pe deschiderea acestuia la începutul sezonului. S-au plâns că districtul întârzia nerezonabil de mult eliberarea autorizației. Pe de altă parte, districtul susținea că dezvoltatorul începuse lucrul fără să aibă autorizație. Au intrat într-o dispută.

— Când a fost asta?

— Cam cu un an și jumătate în urmă. De-aia erau supărați că nu pot fi gata la timp. Voiau să deschidă în primăvara următoare. Tot de-aia nu se poate să-și fi închis afacerea. Din planul lor

reieșea că au o rezervă pentru doi ani.

O mașină de patrulă a răspuns la un apel primit de la birourile districtuale pentru că un client tulbura liniștea publică. Făcea tăărăboi și se comporta amenințător. Sustinea că i se întârzie eliberarea unei autorizații de construcție.

A spus că-l cheamă Mark Reacher.

— Chiar trebuie să merg să văd locul ăsta, spuse Reacher.

Burke coti și trecu peste asfaltul spart, care lipsea cu totul pe porțiuni de mărimea unei mese. Lumina era și mai verde. Crengile arborilor veneau din ambele părți, unele lăsate și rupte, încă verzi, ca și cum un vehicul de mari dimensiuni trecuse pe acolo nu cu mult timp în urmă.

Găsiră vehiculul de mari dimensiuni după treizeci de metri. Era oprit în fața lor, încadrat strâns de copaci pe ambele laturi, blocând complet drumul.

Era un camion de tractare. Imens. Vopsea roșie, dungi aurii.

— Tocmai am văzut chestia asta, spuse Reacher. Și l-am mai văzut o dată, ieri.

La un metru în urma uriașelor pneuri din spate ale camionului era un cablu, întins de-a curmezișul drumului. Era gros și cauciucat. Genul de lucruri pe care le întâlnești pe la benzinării.

Reacher coborî geamul lateral. Nu se auzea niciun zgomot de la motorul camionului. Nu ieșeau gaze prin țeava de eșapament. Burke opri mașina la nici doi metri de cablu. Reacher deschise portiera. Coborî și se duse înainte.

Păși peste cablu. Burke îl urmă. Reacher îl atenționa să nu calce pe cablu. Nu-i plăceau cablurile întinse pe drumuri. Niciodată nu aduceau ceva bun. În cazul cel mai bun, supraveghe, în cazul cel mai rău, explozii.

Camionul avea o cocoașă lungă și înclinată în spate, cu o macara scundă și solidă și un cârlig gigantic de remorcare. Pe laterale, avea lădițe de scule cu uși cromate lucioase. Reacher se strecură pe lângă partea șoferului, cu umărul stâng în față, ținând cotul stâng ridicat ca să-și ferească fața de crenguțe. Trecu pe lângă numele proprietarului, care era Karel, scris cu litere aurii semețe, înalte de treizeci de centimetri. Ajunse în dreptul cabinei. Se urcă pe prima treaptă a scării și încercă ușa. Era încuiată. Coborî și ocoli capota ca să ajungă în fața camionului. În fața lui, drumul se prelungea printre copaci. Suprafața rămânea la fel. Asfalt uzat, lipsă din loc în loc, acoperit la întâmplare de pământ, pietriș și frunze mucegăite. Din loc în loc se vedeau urme de

pneuri, unele foarte vechi, altele, recente. La douăzeci de metri mai încolo era un gol în copaci. Ca o nișă naturală. Cu urme proaspete de cauciucuri. Două V-uri ascuțite. Ca și cum o mașină intrase acolo cu spatele ca să întoarcă. Ceea ce avea o oarecare logică. Pentru că șoferul camionului nu părea să mai fie prin preajmă. Era posibil ca o mașină să fi venit să-l ia de acolo. Ar fi oprit în fața camionului, după care ar fi mers cu spatele, ar fi întors și ar fi plecat mai departe.

Reacher se uită înainte și spuse:

— O să mă duc să văd ce au făcut oamenii ăia acolo.

— Cum? întrebă Burke.

— O să merg pe jos.

— Din harta ta reiese că drumul ăsta are peste trei kilometri.

— Trebuie să dorm undeva. Și mai sunt și curios, pe deasupra.

— În legătură cu ce?

— Cred că tipul care a intrat în disputa cu autorizația era un tânăr pe care-l chema Reacher.

— De unde știi?

— Așa spunea în computerul poliției. Au chemat o mașină a poliției să calmeze lucrurile. În urmă cu un an și jumătate.

— Sunteți rude?

— Nu știu. Poate tot atât cât sunt rudă cu profesorul de la universitate.

— Vrei companie?

— Dacă n-avem noroc, o să trebuiască să mai facem trei kilometri pe jos, înapoi.

— Asta nu e o problemă, spuse Burke. Cred că și eu sunt curios.

Porniră la drum împreună. După standardele cartografiei, terenul era neted ca-n palmă, făcând ca mersul pe jos să fie ușor, dar în contact direct era neuniform și plin de gropi, îngreunându-l considerabil. Fiecare pas era cam cu patru centimetri mai înalt sau mai jos decât precedentul, astfel că la fiecare pas te puteai împiedica. La un moment dat, pe la începutul drumului, trecură printr-un fel de inel de iarbă, fără arbori. Avea o lățime de aproape douăzeci de metri. Părea să se curbeze în ambele direcții, ca și cum ar fi descris un cerc complet, care înconjura o parte interioară a pădurii. O pădure înăuntrul pădurii. Era ca unul dintre acele cercuri în lanuri, de dimensiuni gigantice, dar desenat nu într-un lan de grâu, ci într-o pădure de arțari înalți de douăzeci de metri. Cât traversară inelul, simțiră căldura soarelui. Apoi pătrunseră din nou în împărăția umbrei verzi. Trecuseră un

hotar. Acum se aflau în pădurea interioară. Erau în pădurea din pădure și mergeau către centrul acesteia.

Trei kilometri i-ar fi luat lui Reacher treizeci de minute, dar Burke avu nevoie de patruzeci și cinci. Ieșiră împreună dintre copaci și apoi văzură drumul întinzându-se înainte, străbătând o suprafață acoperită cu iarbă spre o parcare din pământ bătătorit în fața a ceea ce arăta indiscutabil ca un motel. Recepția era la extremitatea din stânga și apoi mai multe mașini, un autoturism combi, o dubă, un automobil compact și o camionetă, toate parcate la intervale în dreptul camerelor.

Porniră către motel.

Imediat fură detectați. Pe două căi diferite. Robert copiasse un algoritm de recunoaștere facială de pe un circuit foto și îl codificase în camera video pentru prim-plan. De îndată ce algoritmul detecta o față umană între copaci acționa o sonerie și aprindea o lumină intermitentă, ca o avertizare timpurie de la distanță. Ca un radar. Persoane care se apropie. Dar întâmplător Steven urmărea oricum ecranul potrivit, ca parte a unei rotații disciplinate prin punctele cardinale. Mișcarea îi atrase privirea. Văzu doi bărbați care ieșeau din pădure la lumină.

— Mark, uită-te la asta, spuse el.

Mark se uită și zise:

— Ăștia cine dracu' mai sunt?

Robert mări la maximum imaginea transmisă de cameră. Imaginea tremura din cauza distanței și avea un aspect încetșat. Doi indivizi care se apropiau de obiectivul camerei. În linie dreaptă. Aparent, nu înaintau deloc, din cauza lentilei pentru filmare la distanță. Un tip era mărunț și bătrân. Cu o constituție firavă și lent în mișcări.

Geacă de blugi, păr cărunț. Celălalt individ era uriaș. Lat cât ușa. Părul zbârlit în toate direcțiile. O față aspră, ca tencuiala de pe casă.

— La dracu'! zise Mark.

— Parcă spuneai că n-o să vină aici, zise Steven. Că e din altă ramură a familiei și că n-o să fie interesat.

Mark nu răspunse.

Deodată, vocea lui Peter se auzi prin intercom, de la recepție:

— Și uite că, de fapt, individul a fost îndeajuns de interesat ca să meargă pe jos trei kilometri după bariera din drum.

Nici lui nu-i răspunse Mark. Rămase tăcut un lung moment, apoi spuse:

— Țineți-i pe toți în casă! Mai dați-le câte o cafea! Arătați-le încă un filmuleț! Țineți ușile închise! Să nu care cumva să iasă vreunul de-acolo.

Burke și Reacher părăsiră asfaltul și pășiră pe pământul din parcare motelului. Între timp, văzuseră îndeaproape ce-i aștepta în față. Reacher auzi în gând vocea lui Amos, vorbind despre LSD în cafea. Acum știa ce voise să spună. Pentru că de aproape duba parcată a doua în șir de la recepția motelului se dovedi a fi albastră. O nuanță închisă, plină de demnitate. Evidențiată și explicată de buclele scrisului auriu. Covoare persane. Experți în curățare. O adresă din Boston. Număr de înmatriculare de Massachusetts.

Cel mai mare déjà-vu din istorie.

Și totuși, nu era chiar așa, pentru că, de fapt, nu văzuse duba înainte. Doar auzise despre ea prin stația radio. Fusesse surprinsă de camerele video venind dinspre autostradă, prea devreme pentru un client rezident. În schimb, văzuse mai devreme camionul de tractare. Asta era cât se poate de sigur. De două ori chiar. Ăla fusesse cu adevărat un déjà-vu repetat. Se strecurase pe lângă un camion pe care-l mai văzuse de două ori, după care primul vehicul peste care a dat a fost o dubă de care auzise într-un schimb de mesaje radio între polițiști. Încetini automat o jumătate de pas, gândindu-se. Burke ajunsese cu un pas înaintea lui și continuă să meargă, lent, dar fără să ezite.

Dincolo de el, Reacher văzu că prima mașină din șirul celor parcate era un Volvo combi, cu număr de Vermont în spate. Micuța mașină compactă era albastră, probabil din import, cu un număr de înmatriculare pe care nu-l recunoscuse. Camioneta era un adevărat cal de povară. Genul de vehicul pe care l-ar folosi un dulgher ca să care scânduri pe platformă. Era de un alb murdar. Plăcuța de înmatriculare părea să fie din Illinois. Greu de spus de la distanța aceea. Era ultima din șir, în fața a ceea ce ar fi fost

camera 11. Volvo era în fața camerei 3, iar duba curățătoriei de persane era în dreptul camerei 7. Mașinuța albastră de import era în fața camerei 10. Jaluzeaua camerei 10 era coborâtă, iar scaunul de plastic din camera 5 fusese folosit. Era scos din șirul de scaune aliniate.

Se duseră spre recepție, care avea un semn din neon roșu. Intrară. La birou era un tip. Aproape de treizeci de ani, poate, cu păr negru, ten palid, și o oarecare sfială în purtări. Avea un aer de om inteligent. Era un om educat. Sănătos și în formă. Poate făcuse sport în colegiu. Dar ca alergător, nu ca halterofil. Pe distanțe medii. Poate avea un masterat la o materie tehnică. Era vânos, încordat și cuprins de un fel de agitație nervoasă.

— Am nevoie de o cameră pentru noaptea asta, spuse Reacher.

— Îmi pare foarte rău, dar motelul este închis, zise tipul.

— Serios?

— Am scos indicatoarele de la intrare. Am sperat că-i voi scuti pe oameni să facă drumul degeaba până aici.

— Păi văd că sunt o mulțime de vehicule aici.

— Muncitori. Am rămas mult în urmă cu reparațiile. Sunt lucruri pe care trebuie neapărat să le rezolv înainte să dea bruma și să se întoarcă turiștii. Se pare că singurul mod viabil să faci asta e să închizi timp de două săptămâni. Îmi pare foarte rău.

— Și reperi toate camerele deodată?

— Instalatorul a oprit apa. Electricianul lucrează la rețeaua de curent. Nu avem nici căldură, nici aer condiționat. Sunt mult sub exigențele codului acum. Chiar de-aș putea, n-aș avea voie să-ți dau o cameră.

— Aveți covoare persane?

— De fapt, sunt din iută organică. Încerc să protejiez mediul cât pot. Ar trebui să țină zece ani, dar numai dacă le cureți cu grijă. Ar fi o falsă economie de bani dacă aș folosi o firmă comercială obișnuită. Oamenii ăștia percep prețuri de Boston, credeți-mă, dar calculele arată că, pe termen lung, merită.

— Cum te numești? Întrebă Reacher.

— Cum mă numesc?

— Toți ne numim într-un fel.

— Tony.

— Tony și mai cum?

— Kelly.

— Pe mine mă cheamă Reacher.

Tipul privi în gol o secundă, dar apoi se concentra, ca și cum ar

fi sesizat o coincidență ciudată.

— Am cumpărat locul ăsta de la o familie numită Reacher, spuse el. Sunteți rude cumva?

— Nu știu, zise Reacher. Cred că, dacă mergem înapoi în timp suficient, toți suntem rude. Când ai cumpărat locul?

— Cu aproape un an în urmă. Era pe jumătate renovat. Am reușit să-l deschid la timp ca să prind sezonul. Dar acum am cam rămas în urmă.

— De ce au vândut?

— Îl preluase un nepot, dar, sincer, cred că a ajuns la concluzia că nu era de el. Era mai degrabă un om al ideilor. Aici trebuia să aibă grijă de prea multe detalii. A avut necazuri cu autorizațiile, mi se pare. În scurt timp, a decis că e prea multă bătaie de cap. Dar calculele mele contabile mi-au spus că merită osteneala. Așa că am cumpărat totul. Îmi plac detaliile.

— Electricianul e din Vermont sau instalatorul?

— Instalatorul. Firma aia are cei mai buni meseriași din lume din ultimele trei sezoane. Mă costă mai mult să-i aduc în sud, dar calculele contabile mi-au spus că m-aș scumpi la târâte dacă n-aș face-o.

— Presupun că la fel stau lucrurile și cu electricianul din Illinois.

— La drept vorbind, e un pic diferit. Nu prea se găsește de lucru acolo, așa că oamenii lucrează pe tarife mai mici, ceea ce compensează să-i aduc până aici, așa că, în privința costurilor, ce iei pe mere dai pe pere. Dar e mult mai bine, dacă ții cont de felul în care-și fac treaba. Practic, oamenii ăștia dau un fel de audiție. E o piață cu totul nouă. La prețurile lor orare, e de muncă la nesfârșit aici. Vor să primească recomandări orale. Așa că fac treabă de foarte bună calitate. Plus că deja știu cum să se descurce în moteluri ca ăsta. În Midwest sunt mai multe decât aici.

— Bine, spuse Reacher.

— Îmi pare foarte rău că ați bătut drumul degeaba, zise tipul. Deodată se opri, privi din nou în gol și adăugă:

— Ia stați așa!

Reacher și Burke așteptară.

Tipul se uită pe fereastră, apoi spuse grăbit:

— Cum ați ajuns aici? Mi-a ieșit complet din minte. Să nu-mi spuneți că ați venit pe jos. Dar tocmai mi-am dat seama că nici cu mașina n-aveați cum să ajungeți. Mașina de tractare a rămas

înțepenită.

— Am venit pe jos, spuse Reacher.

— Vai, ce rău îmi pare! Azi au fost numai ghinioane, unul după altul. Ultimul client pe care l-am avut înainte să închid a abandonat o mașină stricată. Se pare că nu mai pornea, așa că a chemat un taxi și a dispărut. Firește că am chemat pe cineva să ia rabla de-aici și azi urma să vină, dar se pare că mașina de tractare e atât de mare, încât a rămas blocată între copaci.

Apoi tipul se uită din nou pe geam, verificând în stânga și în dreapta. Spuse, pe un ton mai scăzut:

— Sau poate că n-are chef să se-aleagă cu mașina zgâriată. Trebuie să spun că nu sunt foarte mulțumit. Copacii de pe ambele laturi ale drumului sunt tunși precis, în conformitate cu indicațiile Departamentului de Transport. Sunt un om atent la detalii. Credeți-mă, am grijă de lucrurile de genul ăsta. Orice vehicul comercial care se poate deplasa pe autostradă ar trebui să încapă pe-acolo fără probleme.

Apoi se opri din nou, lovit de o idee nouă, și adăugă:

— Ce-ar fi să vă duc cu mașina, măcar până acolo? Presupun că ați parcat în spatele camionului mașina cu care ați venit. Măcar atâta lucru pot să fac pentru voi.

— Ce problemă avea mașina abandonată? Întrebă Reacher.

— Nu știu, zise tipul. E cam veche.

— Ce număr de înmatriculare are?

— De Canada, zise tipul. Poate că biletul de avion e mai convenabil decât taxele de reciclare pe care le percep acolo. Sunt sigur că există niște reglementări de mediu. Poate că a venit cu mașina până aici doar ca să scape de ea. Ar fi doar un calcul de profit și pierderi.

— În regulă, spuse Reacher. Poți să ne duci cu mașina acum.

— Mulțumim, zise Burke.

Tipul îi conduse afară din birou, încuie ușa și-i rugă să aștepte în parcare. Apoi alergă ușor până la șopronul aflat cam la treizeci de metri distanță. Era o clădire pătrătoasă cam din topor, iar afară erau parcate nouă ATV-uri, într-o formație ordonată de trei șiruri de câte trei. Dincolo de șopron era o casă, cu mobilier din lemn masiv pe verandele spațioase.

După un minut, tipul ieși din șopron cu un SUV negru. Era de mărime medie și avea formă de pumn. Probabil, de proveniență europeană. Poate un Porsche sau un Mercedes-Benz. Ori un BMW. Poate un Audi. Era un Mercedes. Opri chiar lângă ei. Reacher văzu

emblema. Avea un motor V8. Tipul de la volan aștepta, răbdător, așa că Burke se urcă în față, iar Reacher, în spate. Ieșiră din parcare și porniră pe drumul care străbătea pajiștea.

— Ar trebui să vă duceți spre est, spre țara lacurilor. Sunt sigur că acolo o să găsiți variante din belșug.

Intrară din nou în pădure prin același arc de cerc natural prin care ieșiseră. Tipul conducea repede. Știa că drumul era absolut liber. Mercedesul avu nevoie de doar trei minute ca să străbată drumul pe care Burke îl parcursese în trei sferturi de oră. Tipul opri SUV-ul bot în bot cu camionul de tractare. Lumina era slabă și verde, iar vopseaua roșie avea o tentă neplăcută, ca de sânge. Copacii erau lipiți de mașină pe ambele părți, presând-o cu crăcile îndoite ca niște degete. Crengile care se împreunau deasupra cabinei erau lăsate până la partea superioară a parbrizului. Fără îndoială, camionul era în contact ferm cu vegetația înconjurătoare. Dar în mod cert nu era blocat fizic. Mai ales dacă țineai cont de forța motorului și de aderența cauciucurilor imense. Tipul nu rămăsese blocat, ci voia să protejeze vopseaua. Explicabil. Trebuie să-l fi costat ceva firfirici. Straturi multiple de vopsea. Kilometri de dungi aurii, toate trasate manual. Numele lui, Karel, din fericire scurt, scris cu litere ornamentale, ca o scrisoare de la o mătușă bătrână din epoca victoriană.

Tipul de la volan își ceru din nou scuze pentru drumul făcut de pomană și le ură noroc, iar Burke îi mulțumi și coborî din mașină, urmat de Reacher. Burke se strecură pe lângă camion, iar Reacher îl urmă, cu cotul ridicat, dar deodată se opri în dreptul cabinei și se întoarse ca să arunce o privire. Mercedesul dădu înapoi sprinten, întoarse în spațiul natural dintre copaci și porni în direcție opusă, totul dintr-o manevră rapidă și fără cusur. Ca și cum cel de la volan mai făcuse asta înainte. Ceea ce se și întâmplase, când venise să-l ia pe șoferul camionului.

Reacher mai rămase să privească o secundă, apoi se întoarse și se grăbi să ajungă la Burke, care-l aștepta dincolo de cablul cauciucat gros, lângă bara din față a mașinii sale. Se urcară în Subaru și Burke dădu înapoi încet, cu capul întors, până la intersecția cu șoseaua principală, acolo unde avea spațiu să întoarcă în oricare dintre direcții.

— Mergem la est, la lacuri? Întrebă el.

— Nu, spuse Reacher. Spre sud, până când prindem semnal pe telefon. Vreau s-o sun pe Amos.

— Ceva în neregulă?

— Vreau să aflu vești despre Carrington.

— Ai pus o mulțime de întrebări la motel.

— Așa am făcut?

— Ca și cum ai fi fost suspicios.

— Întotdeauna sunt suspicios.

— Ai fost mulțumit de răspunsuri?

— Partea frontală a creierului meu a considerat că răspunsurile sunt în regulă. Toate erau perfect logice. Plauzibile. Toate păreau să fie adevărate.

— Dar?

— Părții din spate a creierului nu i-a plăcut foarte mult locul ăla.

— De ce?

— Nu știu. Orice întrebare a primit un răspuns.

— Deci e doar un sentiment.

— E un simț. Ca mirosul. Ca atunci când te trezește un foc în prerie.

— Dar nu poți să-l identifici.

— Nu.

Mașina își continuă drumul spre sud. Reacher se uita la telefon. Încă nu aveau semnal.

După aceea, Peter aproape că se prăbuși din pricina încordării. Îi lăsă pe cei doi să coboare din mașină, apoi întoarse și se grăbi spre casă cât de repede putu. Opri mașina lângă casă. Alergă până la salon, unde se rezemă de perete și se lăsă să alunece până rămase în fund pe podea. Ceilalți se îngrămădiră în jurul lui, aplecându-se să-l privească în ochi, tăcuți, cuprinși parcă de admirație, și deodată izbucniră cu toții în strigăte triumfătoare, ca și cum tocmai ar fi urmărit înscrierea unui punct la meciul de la televizor.

— Clienții au văzut ceva? întrebă Peter.

— Absolut nimic, spuse Mark. Am avut noroc cu timingul. Clienții erau toți adunați aici. Cu o jumătate de oră mai devreme am fi avut o problemă. Încă se plimbau prin parcare, discutând vrute și nevrute.

— Când o să le explicăm situația lui Patty și Shorty?

— Ai o preferință?

— Cred că ar trebui s-o facem chiar acum. Ar fi momentul

potrivit. În felul ăsta, ar avea la dispoziție suficiente ore în care să facă unele alegeri și apoi să înceapă să se îndoiască de ele. Starea lor emoțională va fi importantă.

— Eu votez pentru, spuse Steven.

— Și eu, zise Robert.

— Și cu mine trei, spuse Mark. Unul pentru toți și toți pentru unul. Le vom spune acum. Ar fi bine să-l lăsăm pe Peter s-o facă. Ca un mod de a-i mulțumi pentru reprezentatie. Ca o recompensă.

— Și la asta votez pentru, spuse Steven.

— Și eu, confirmă Robert.

— Mai întâi, lăsați-mă să-mi trag sufletul, zise Peter.

Patty și Shorty se mutaseră în camera principală și stăteau pe pat. Jaluzeaua era tot coborâtă. Săriseră peste prânz. Nu le arsese. Acum simțeau că le era foame. Dar să mănânce ar fi fost un act de voință. Ultimele două rații de hrană din cutie. Ultimele două sticle de apă.

Se uitară în altă parte.

Televizorul se aprinse.

De unul singur.

La fel ca înainte. Același foșnet abia auzit, când circuitele se trezeau la viață. Aceeași imagine albastră, cu aceeași linie de cod, ca ecranul pe care n-ar fi trebuit să-l vezi.

Îi luă locul o față de om.

Peter.

Nemernicul care le stricase mașina.

— Dragilor, ați tot întrebat ce o să se întâmple și credem că acum e momentul să vă punem la curent. O să vă dăm atâtea informații câte putem și apoi vă vom lăsa să vă gândiți la ele, după care vom reveni pentru întrebări și răspunsuri, în eventualitatea în care ceva n-a fost clar. Mă urmăriți acum? Sunteți atenți?

Niciunul dintre ei nu-i răspunse.

— Să știți că am nevoie de atenția voastră, spuse Peter. E important.

— Ca atunci când ne-ai reparat mașina? zise Shorty.

— Ți-ai furat-o, amice. De-aia sunteți aici. E greșeala voastră. De atunci, ne tot bateți la cap să vă spunem ce vrem de la voi, iar acum o să vă spun, așa că trebuie să fiți atenți și să ascultați.

— Ascult, spuse Patty.

— Veniți să stați unul lângă celălalt la capul patului. Arătați-mi

cât de atenți sunteți. Uitați-vă la fața mea de pe ecran.

Patty rămase nemișcată o secundă. Apoi se mișcă pe pat, urmată de Shorty. N-ar fi vrut, totuși o făcu. Stăteau umăr lângă umăr, ca doi spectatori pe primul rând la cinema.

— Bun, spuse Peter. O mișcare inteligentă. Sunteți pregătiți să auziți ce-o să se întâmple în continuare?

— Da, spuse Patty.

— Cred că da, zise Shorty.

— Mai târziu, în seara asta, vi se va deschia ușa. În acel moment, veți fi liberi să plecați. Dar va trebui să plecați pe jos. Nu veți putea folosi niciun vehicul. Absolut niciunul. Toate cheile vor fi ascunse ca să nu le puteți găsi, firește, în afară de cheia voastră, pe care încă o aveți, dar oricum mașina voastră e stricată, așa cum ați spus. Toate celelalte vehicule sunt prea noi ca să le puteți porni fără cheie. Așa că obișnuiți-vă cu ideea. Veți pleca literalmente pe propriile picioare. Nu irosiți timpul încercând să evitați asta. Mă urmăriți?

— De ce faceți asta? întrebă Patty. De ce ne-ați ținut aici și pe urmă ne lăsați să plecăm?

— V-am spus că vă voi da atâtea informații câte am să pot. Am spus că va trebui să vă gândiți la aceste informații. Am spus că trebuie să vă păstrați întrebările pentru mai târziu. Mă urmăriți?

— Da, spuse Patty.

— Cred că da, zise Shorty.

— Porțiunea asta de pădure e înconjurată de un spațiu golit de copaci, pentru a împiedica răspândirea incendiilor. E un inel cu grosimea de circa douăzeci de metri. L-ați văzut când ați venit încoace?

Acolo se vedea o fâșie de cer roz.

— Am văzut-o, spuse Patty.

— De fapt, nu e pentru oprirea incendiilor. Bunicul lui Mark a curățat-o cu un alt scop. Ca să păstreze pădurea interioară în stare primordială. În realitate, e o barieră pentru semințe, nu pentru incendii. Se întinde de jur-împrejur. Nu contează din ce direcție bate vântul. Speciile invadatoare nu pot să treacă de barieră.

— Și care-i treaba? zise Shorty.

— Dacă ajungeți până acolo, prin pădure, în orice direcție, și ieșiți în acel interval, în orice loc, ați câștigat jocul.

— Ce joc?

— Asta a fost o întrebare?

— E o mare abureală, omule. Nu poți să ne spui că suntem într-un joc și apoi să nu ne spui ce fel de joc e ăla.

— Gândeți-vă ca la un joc de-a leapșa. Trebuie să ajungeți până la bariera de semințe fără să fiți atinși. Simplu ca bună ziua. Mergeți, alergați, vă furișați, cum vă aranjează.

— Atinși cum? Întrebă Patty. De cine?

Televizorul se opri.

De unul singur. Același foșnet de circuite care se stingeau, același ecran cenușiu, aceeași lumină roșie.

○

Telefonul vechi al lui Burke arăta o linie de semnal, dar Reacher dori să aștepte până când apăreau două linii. Se gândea că semnalul ar putea să fluctueze, în bine sau în rău. Dacă începi de la o linie, s-ar putea să ai o problemă și s-o pierzi. Experiența lui se baza pe aparatura de comunicații a armatei, care întotdeauna se strica prima și cel mai repede. Era de presupus că civilii aveau aparate mai bune, ca întotdeauna, dar la fel de bine se putea bănuși că nu erau radical mai bune.

Burke îl ignoră și conduse în continuare spre sud, iar după cinci minute de tăcere, întrebă:

— Ce mai face partea din spate a creierului tău?

Reacher se uită la telefon. Tot o linie.

— Partea din spate a creierului meu e îngrijorată din pricina covoarelor de iută organică, zise el.

— De ce?

— A spus că încearcă să protejeze mediul. A spus-o cu mândrie, încercând parcă să se scuze, dar în același timp sfidător. Un ton foarte tipic pentru oamenii pasionați de lucruri pe care alții le-ar putea considera ciudate. Dar era în mod clar sincer, pentru că-și pune și banii la bătaie, plătind prețuri de Boston unei firme specializate. Ca și cum vrea într-adevăr să dea o șansă experimentului. În acel moment, mi-a prezentat o imagine coerentă.

— Dar?

— Mai târziu a spus că poate canadianul și-a abandonat mașina aici ca să evite tarifele de reciclare de la el din țară. Sau ceva de genul ăsta. A spus, sunt sigur că există niște reglementări legate de mediu. A spus-o ca pe un fel de insinuare disprețuitoare. Doar o nuanță ușoară. A vorbit ca un om obișnuit. Nu ca unul care ar

folosi iută organică. Sau care măcar să știe ce-i aia. Apoi a apărut la volanul unui SUV cu motor V8. Și a condus destul de rapid. Într-un stil tineresc. Părea că-i place să conducă pe un teren accidentat. Nu ca un om care ar folosi iută organică. Un astfel de om ar conduce o mașină de tip hibrid. Sau electrică. Am simțit că imaginea nu mai era coerentă. Am simțit că acum era defocalizată.

— Și ce spune partea din față a creierului tău despre asta?

— Zice că să o iau pe urma banilor. Tipul plătește o firmă de curățat covoare persane ca să-i îngrijească preșurile din iută. Tocmai de la Boston. Asta înseamnă bani grei. Sunt dovezi concrete. Și eu ce am? O impresie? O replică disprețuitoare pe care se poate s-o fi interpretat greșit? Poate că are nevoie de SUV pentru zăpadă. Un complet de judecată ar spune că majoritatea dovezilor arată în același sens. E un om de treabă. Vrea să salveze planeta. Sau măcar să dea o mână de ajutor.

— Sunt de acord cu completul de judecată, spuse Burke. E mai bine să ai încredere în partea din față a creierului decât în cea din spate.

Reacher nu spuse nimic.

Se uită la telefon.

Două linii.

— Acum am s-o sun pe Amos, zise el.

— Vrei să opresc?

— Ajută în vreun fel telefonul?

— Cred că da. Cred că se poziționează mai bine.

Burke reduce viteza mașinii și trase pe dreapta într-un loc unde acostamentul de pietriș era mai lat.

Reacher formă numărul.

— Sună-mă din nou în zece minute, spuse Amos. Sunt foarte ocupată acum.

— L-ai găsit pe Carrington?

— Negativ la întrebarea asta. Sună-mă din nou!

Procesul plății s-a transformat într-un ritual de măreție reținută. A început relaxat și a devenit extrem de formal. Ai fi zis că are o origine antică. Greacă sau romană cel puțin. Poate tribală. Steven a rămas în salon, urmărind ecranele, iar toți ceilalți s-au întors la motel, un grup dezordonat de nouă inși, șase clienți

surescitați, dar reținuți, plus Mark și Peter, urmași de Robert. Clienții s-au dus în camerele lor. Mark, Peter și Robert, la recepție. Unde procesul a evoluat, din nimic. Pe loc. Nu aveau niciun plan. Nici nu se gândiseră la asta. Se temuseră să nu le aducă ghinion. În final, a fost o decizie de bun simț, luată în cinci secunde. Era lucrul evident de făcut.

Dar epic prin dramatismul său. Prin încercătura sa psihologică. Mark stătea în spatele biroului. Peter stătea la un capăt. Așezat perpendicular. La jumătatea distanței. Ca și cum ar fi fost independent. Ca un martor.

Robert era escorta. El se ducea să-i aducă. Unul câte unul. Legenda s-a născut chiar acolo. Robert bătea la ușă, iar clienții ieșeau și mergeau cu el. Robert era garda pretoriană, iar ei erau marii gentilomi. Senatorii. Mergeau alături de el, pe alea din scânduri. N-aveau de ales. Respectuos, Robert îi însoțea la o jumătate de pas în urmă. În recepție, stătea la ușă și nu vedea nimic.

Unul câte unul, clienții pășeau în față și-și plăteau tributul lui Mark, cu Peter martor la tranzacție și la plecăriunea supusă. Unii își numărau cărămizile de bancnote, prelungind momentul. Alții își puneau gențile pe tejghea, așteptând acceptarea instantanee și fără întrebări. Pe care o primeau. Bani erau acolo. Toți. Nu-și puteau permite să trișeze. Apoi, unul câte unul, Robert îi conducea înapoi și bătea la ușa următoare. Un gest relaxat și formal, ca o procedură implacabilă a unei republici antice.

Karel a beneficiat de un discount considerabil, pentru că-i ajutase cu o zi în urmă, dar ceilalți cinci au achitat prețul integral. La finalul ritualului, Mark a ales gențile cele mai mari dintre cele abandonate, iar Peter s-a ocupat de împachetare. N-a fost ușor. Să îndeși conținutul în cash a cinci genți și jumătate în doar două genți reale necesita un aranjament ingenios al straturilor. Ceilalți se adunară în jurul lui Mark, care număra cu glas tare, și al lui Peter, care aranja cărămizile. Dar nu în numere. La început, Mark a spus *cheltuieți, cheltuieți*, când primele cărămizi erau așezate în geantă, apoi *profit, profit, profit*, când restul cărămizilor luă aceeași cale. O transformară într-un fel de incantație șoptită. Reținută, ca sunetul să nu se transmită departe. Șuierau *profit, profit, profit*. Apoi au dus gențile la casă, trecând pe lângă toate ferestrele, sperând cumva ca marii gentilomi să-i vadă când fac asta. Să vadă cum tributul lor, plătit cu umilință și pe drept, era dus de-acolo de cei biruitori.

Peter le spusese că trebuie să se gândească la vorbele lui și asta făcură, nu pentru că le ceruse el, ci pentru că asta le era firea. Era calea sfântului Leonard. Folosește-ți creierul! Gândește înainte de a vorbi! Începe cu începutul!

— Evident că ne trag pe sfoară cumva, spuse Patty în șoaptă. Trebuie să fie imposibil să ajungi la bariera aia.

— Nu poate fi imposibil.

— Ba așa trebuie să fie!

— Împotriva a câți oameni?

— Am văzut trei. Sunt douăsprezece camere, mai puțin asta. Nouă ATV-uri. Alege tu un număr!

— Crezi c-o să folosească ATV-urile?

— Sunt sigură. Cred că de-aia a subliniat Peter că vom merge pe jos. Ca să ne facă să ne simțim neajutorați și inferiori. Ca niște persoane defavorizate.

— Atunci, să zicem că vor fi nouă oameni. Nu au cum să acopere toată suprafața. E uriașă.

— Am văzut pe hartă, spuse Patty. Are cam opt kilometri pe orizontală și vreo unsprezece pe verticală. O formă ovală. Locul ăsta e cam la opt sute de metri de centru, spre est. Aproximativ la distanță egală de limita nordică și limita sudică.

— Atunci s-ar putea să fie posibil. Ar fi câte unul la fiecare patruzeci de grade ale cercului. Distanța dintre ei ar fi cam de o sută de metri. Dacă ajungem în spațiul din spatele lor, am fi liberi.

— Nu este posibil așa ceva, zise Patty. Știi de ce? Pentru că după aia ajungem la un drum, ne ia o mașină, sunăm la poliție și la FBI, le spunem că am fost răpiți și privați de libertate în mod nejustificat, după care agenții vin aici, văd cablul de la baterie tăiat, gratiile de pușcărie, încuietorile, camerele video și microfoanele. Nu cred că Peter și amicii lui își pot permite să se întâmpile una ca asta. Nu-și pot permite ca noi să scăpăm de aici. Nu contează cât de mult ne-am strădui și nici ce metodă am încerca. Țștia chiar nu-și pot permite ca noi să scăpăm de-aici. În mod sigur sunt absolut convinși că nu vom reuși.

Shorty nu-i răspunse. Stăteau unul lângă celălalt în întuneric. Patty își ținea palmele pe pat, sub picioare. Se legăna în spate și în față, doar un pic, și privea în gol. Shorty stătea cu coatele pe genunchi și bărbia sprijinită în mâini. Stătea nemișcat. Încerca să

se gândească.

Deodată, toată camera se luminează, toate corpurile de iluminat se aprinseră, ca într-un decor de film, apoi se auzi huruitul motoraşului care ridică jaluzeaua. Afară văzură un şir de şase bărbaţi. Pe aleea de scânduri. Umăr lângă umăr. La două degete de geam. Se holbau înăuntru. Unul dintre ei era Karel. Nemernicul cu camionul de tractare. Pe trei dintre ei îi văzuseră înainte. Doi erau noi.

Cei şase priveau şi nu se mai săturau privind. Deschis, fără nicio inhibiţie. Judecau, evaluau şi apreciau. Trăgeau concluzii. Pe feţele lor apăreau grimase de satisfacţie tăcută. Dădeau din cap încet, în semn de apreciere şi aprobare. În ochi aveau sclipiri de entuziasm.

Apoi, ca la un îndemn nerostit, indivizii ridicară mâinile şi începură să aplaude, îndelung şi zgomotos, ca şi cum ar fi fost un public respectuos care-i ovaţionează pe actorii principali.

Dar, cumva, în avans.

După zece minute, Reacher o sună din nou pe Amos. Ea îi răspunde. Părea că abia își trage sufletul.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Reacher.

— Alarmă falsă, spuse ea. Am fost anunțați că s-ar putea să-l fi văzut cineva pe Carrington. Dar mesajul era vechi de două ore și nu s-a confirmat. Tot nu reușim să dăm de el.

— Pe Elizabeth Castle ați găsit-o?

— Nici pe ea.

— Ar trebui să mă întorc în oraș, spuse Reacher.

Amos avu o ezitare.

— Nu, spuse ea. Mai avem încă șanse. Computerul supraveghează camerele de la semafoare. Niciuna dintre mașinile care au venit dinspre sud în al doilea val de azi-dimineață nu a făcut cale înapoi deocamdată. După părerea noastră, Carrington e încă în zonă.

— Tocmai de-aia aveți nevoie de mine acolo. N-ar avea niciun rost să vin după ce-l iau cu ei.

— Nu, spuse Amos din nou.

— Ce-a fost cu alarma aia falsă?

— Se pare că ar fi fost văzut când intra în birourile districtuale. Dar nimeni altcineva nu-și amintește să-l fi văzut și nici nu e acolo acum.

— Era singur sau cu Elizabeth Castle?

— Greu de spus. Era în perioada aglomerată a zilei. O mulțime de oameni. Era greu să-ți dai seama cine cu cine era.

— Era la arhiva recensămintelor?

— Nu, în altă parte. Districtul are birouri în tot orașul.

— Ai găsit un minut pentru istoria antică?

Amos ezită din nou.

— A durat mai mult de un minut, spuse ea.

— Ce ai găsit?

— Am nevoie de un sfat înainte să-ți spun. În mod ironic, de la Carter Carrington.

— De ce?

— Ai întrebat de cazuri nerezolvate. Am găsit unul, care nu are termen de prescripție.

— Ai găsit o crimă nerezolvată?

— Prin urmare, tehnic vorbind, cazul e în continuare deschis.

— Când s-a întâmplat?

— În intervalul specificat de tine.

— Nu mă născusem încă. Nu pot fi martor. Și nici făptuitor nu pot să fiu, în mod cert. Să vorbești cu mine nu presupune niciun risc juridic.

— Are implicații în ceea ce te privește.

— Cine a fost victima?

— Știi cine a fost victima.

— Oare?

— Cine altcineva ar putea fi?

— Puștiul, spuse Reacher.

— Corect, confirmă Amos. Cel văzut ultima oară cu fața lipită de trotuar, într-o seară de septembrie a anului 1943. După care apare din nou, de data asta având douăzeci și doi de ani, la fel de nemernic ca înainte, și e ucis. Nu s-a făcut nicio legătură între cele două dosare. Cred că se întâmplau multe chestii pe-atunci. Era în timpul războiului. Detectivii veneau și plecau. Nu aveau computere. Însă, după regulile de azi, primul dosar constituie o probă materială pentru al doilea. Și chiar așa stau lucrurile, fără doar și poate. Nu putem să ne prefacem că nu l-am văzut. Prin urmare, suntem obligați să redeschidem ancheta ca pentru un caz nerezolvat. Doar ca să vedem unde ajunge. Înainte de a-l închide din nou.

— Cum a fost ucis tânărul?

— Omorât în bătaie cu o pereche de boxuri din alamă.

După o scurtă ezitare, Reacher întreabă:

— De ce n-a fost rezolvat?

— N-au fost martori. Victima era un nemernic. Nimănui nu i-a părut de el. Singurul suspect a dispărut fără urmă. A fost o perioadă de haos. Milioane și milioane de oameni erau în mișcare. Era imediat după capitularea Japoniei.

— August 1945, spuse Reacher. Au avut polițiștii un nume

pentru suspect?

— Doar un fel de poreclă. La mâna a doua, din auzite, totul foarte misterios. În mare parte, zvonuri, auzite de la genul de oameni care prind niște lucruri din conversațiile de pe stradă.

— Care era porecla?

— Uite, de-aia trebuie să redeschidem cazul. Nu putem să ignorăm legătura. Sunt sigură că înțelegi. Nu vom face decât să adăugăm două paragrafe noi.

— Care era numele?

— Păsărarul.

— Înțeleg, spuse Reacher. Cât de curând, trebuie să adăugați paragrafele alea?

— O clipă, spuse Amos.

Reacher auzi o ușă, un pas, un foșnet de hârtie.

Un mesaj.

Auzi un pas, o ușă, iar la telefon Amos îi spuse:

— Tocmai am primit o alertă de la computerul care verifică plăcile de înmatriculare.

Rămase tăcută.

Apoi răsuflă zgomotos.

— Nu e ce credeam c-ar fi, spuse ea. Nimeni n-a ieșit din oraș. Nu încă. Carrington e tot aici.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine, spuse Reacher.

Încă auzea foșnetul hârtiei pe care o citea Amos.

— Tot istorie antică? întrebă ea.

— Evenimente curente, spuse el. Un profesor de la universitate mi-a spus că acum treizeci de ani un bătrân pe nume Reacher s-a întors acasă în New Hampshire după mulți ani petrecuți pe țărmuri străine. Din câte știu, a fost domiciliat aici de atunci. Din câte știu, locuiește cu strănepoata unei rude. Am nevoie ca tu să verifici prin district. Am nevoie să vezi unde poți să-l găsești. Poate că e în registrul electoral. Poate că are încă permis de conducere.

— Eu lucrez pentru oraș, nu pentru district.

— Ai aflat totul despre reverendul Burke, care nu locuiește în oraș.

Reacher auzea în continuare hârtia.

— Am apelat la cineva, spuse ea. Care era numele de botez al bătrânului?

— Stan.

— Păi, ăsta-i tatăl tău.

— Știu.

— Mi-ai spus că e decedat.

— Am fost la înmormântare.

— Profesorul face o confuzie.

— Probabil.

— Ce altceva ar putea fi?

— Înmormântarea a avut loc în urmă cu treizeci de ani. Și tot atunci omul ăsta a apărut în New Hampshire după ce a fost plecat o viață.

— Poftim?

— Sicriul era închis. Poate că era plin cu pietre. Corpul de Marină și CIA colaborau din când în când. Sunt sigur că se întâmplau tot felul de dubioșenii secrete.

— Asta-i o nebunie!

— N-ai auzit niciodată de o chestie ca asta?

— E ca un film de la Hollywood.

— Bazat pe o poveste adevărată.

— Una dintr-un milion. Sunt sigură că majoritatea poveștilor legate de CIA erau foarte plictisitoare. Și sunt al naibii de sigură că majoritatea poveștilor legate de Corpul de Marină erau la fel.

— De acord, spuse Reacher. Una dintr-un milion. Dar tocmai asta-i ideea mea. Șansele nu sunt zero. De aceea vreau să verifici. Poți să spui că e un exces de scrupulozitate din partea mea. Ar însemna că nu-mi fac datoria. Tu te pregătești să redeschizi un caz nerezolvat, fără termen de prescripție, cu o posibilitate de una la un milion ca suspectul principal să fie încă în viață, să locuiască în jurisdicția ta și să fie rudă cu mine. M-am gândit că ar trebui să clarific lucrurile în prealabil. Ca să știu dacă e nevoie să-l sun. Salut, tată, ia-ți un avocat, ești pe cale să fii arestat. Genul ăsta de lucruri.

— Asta-i o nebunie, spuse din nou Amos.

— Șansele nu sunt zero, spuse din nou Reacher.

— O clipă, spuse ea din nou.

Reacher auzea în continuare hârta.

— Asta-i o coincidență stranie, spuse ea.

— Ce anume?

— Programul nostru nou. În principal, ține evidența mașinilor care intră și care pleacă, folosind tehnologia de recunoaștere a plăcilor de înmatriculare. Dar se pare că mai merge și câteva straturi dedesubt. Caută mandate scadente, amenzi, și pe urmă mai are o pagină de remarci generale.

- Și?
- Duba pe care am văzut-o azi-dimineață era ilegală.
- Care dubă?
- De la curățătoria de covoare persane.
- În ce sens, ilegală?
- Ar fi trebuit să aibă plăcile dealerului.
- De ce?
- Pentru că proprietarul curent este un dealer de mașini.
- Nu e curățătoria de covoare?
- A dat faliment. Duba a fost repusă în posesie.

Patty și Shorty se refugiară în baie, dar renunțară la idee foarte repede. Jumătate din încăpere era nelocuibilă din cauza cioburilor de faianță și a prafului de la panoul de rigips. Se întoarseră în cameră și se așezară unul lângă celălalt pe pat, cu spatele la fereastră. Nu le mai păsa dacă jaluzeaua era ridicată sau coborâtă. Nu le păsa dacă se uita cineva la ei. Vorbeau în șoaptă, schimburi de propoziții scurte, dând din cap aprobativ, ridicând din umeri sau clătinându-și capetele a negare, folosind limbajul semnelor, discutând lucrurile cât mai repede și mai în secret cu putință. Își revizuiseră supozițiile de bază. Își rafinaseră modelul mental. Unele lucruri erau mai clare. Altele, nu. Știau mai mult, dar înțelegeau mai puțin. În mod clar, cei șase indivizi care se uitaseră la ei pe geam erau echipa adversă. Sarcina lor era să câștige un joc de-a leapșa. Pe o suprafață de 80 de kilometri pătrați. Probabil, pe întuneric. Probabil, însoțiți în pădure de trei dintre nemernici, ca arbitri, judecători sau supraveghetori, pentru un total de nouă ATV-uri, urmând ca al patrulea și ultimul nemernic să rămână în casă, unde să urmărească imaginile transmise de camere, să asculte microfoanele sau să facă ce naiba făceau ei acolo. Asta era predicția lor curentă.

Optzeci de kilometri pătrați. Șase oameni. Pe întuneric. Și totuși erau încrezători în succes. Nu-și puteau permite să greșească. ATV-urile urmau să fie de ajutor. Mult mai rapid decât alergatul. Și totuși. Optzeci de kilometri pătrați echivalau cu zece mii de terenuri de fotbal. Toate goale, în afară de șase dintre ele, alese la întâmplare, iar în fiecare dintre cele șase era câte un singur om.

Pe întuneric.

Nu pricepeau.

Apoi, Shorty șopti:

— Poate că au ochelari cu vedere nocturnă.

Ceea ce declanșa o cascadă de gânduri sumbre. Indivizii puteau să se deplaseze cu ATV-urile într-un cerc uriaș nesfârșit, la distanțe de doi-trei kilometri între ei, unul câte unul, ca o roată cu știfturi, unul sau altul dintre ei trecând pe lângă orice punct dat la fiecare câteva minute. Între timp, Patty și Shorty s-ar apropia din lateral, la un unghi drept, ca și cum ar fi traversat o stradă cu sens unic. S-ar deplasa lent. Ar putea fi vizibili timp de cinci minute, de la o latură la alta, de la început până la sfârșit. Oare roata cu știfturi se va roti mai lent de-atât?

Sau pur și simplu vor fi urmăriți încă de la primul pas de la ieșirea din cameră?

Atât de multe întrebări!

Inclusiv cea mai importantă întrebare dintre toate. În ce anume va consta leapșa? Probabil că va fi ceva diferit de cea din curtea școlii. Nu o palmă dată pe umăr. Nu un săculeț cu fasole. Șase bărbați. Optzeci de kilometri pătrați. ATV-uri și ochelari cu vedere nocturnă. Încercări în succes.

Nu era bine deloc.

Ceea ce i-a adus la cea mai importantă decizie dintre toate. Să rămână împreună sau să se despartă? Puteau să meargă în direcții diferite. Asta le-ar fi dublat șansele. Chiar mai mult de atât. Dacă unul dintre ei va fi prins, celălalt va beneficia de diversiune.

Unul dintre ei ar putea să scape.

Reacher stătea în mașina parcată pe acostamentul lat din pietriș. Dacă iuta organică nu era adevărată, atunci nimic nu era adevărat. Ți-am spus eu, îi zise partea din spate a creierului. Camionul de tractare nu era acolo pentru o mașină abandonată. Nu așa cum a fost spusă povestea. De la Elizabeth Castle aflase că taxiurile nu ar fi acceptat o cursă până acolo. Mașina abandonată fusese inventată. Făcea parte dintr-o minciună fantastic de complicată. Alături de presupușii instalatori și electricieni, de operațiunile de întreținere, de întreruperea apei și a energiei electrice.

Camionul era un obstacol pentru blocarea drumului.

— La ce te gândești? întrebă Burke.

— Mă întreb unde erau oamenii. Am văzut un singur individ, dar erau parcate patru vehicule. Așa că, una peste alta, mă gândesc că acolo se întâmplă ceva ciudat. Dar pe urmă mă întreb: cât de rău poate să fie? E un motel. Dar pe urmă îmi zic: drumul este blocat. Și bănuiesc că, dacă drumul de acces la un motel este blocat, acolo se pot întâmpla lucruri rele. Posibil, foarte rele. Dar, dacă mă întorc acolo, pierd legătura telefonică. Și vreau să știu ce s-a întâmplat cu Carrington. Și cu Elizabeth Castle. Aștia doi sunt împreună din vina mea. Și cred că Amos o să mă sune. Vrea să mă întorc în oraș. De data asta, a făcut o pauză înainte de a spune nu. O pauză destul de lungă. Mai devreme sau mai târziu o să mă cheme.

— Ce-ai putea tu să faci acolo?

— Să umblu prin oraș. Au descrierea mea. Eu sunt prada adevărată. Carrington e o imitație palidă. Ar scăpa de presiune. Acum răufăcătorii ar veni după mine.

— Și nu te îngrijorează asta?

— Vor să mă ducă la Boston. Vor să mă arunce de pe o clădire. Asta ar fi o operațiune lungă și complicată. Nu văd cum s-ar putea termina bine pentru ei.

— Ce fel de lucruri rele s-ar putea întâmpla la un motel cu drumul de acces blocat?

— Nu știu mai mult decât tine, spuse Reacher.

Ziua era pe terminate, așa că luminile de afară se aprinseră de-a lungul aleii din scânduri. Cei șase indivizi începură să-și pregătească echipamentul. Toate cele șase uși erau deschise. Toate cele șase camere erau luminate din plin. Indivizii intrau și ieșeau, preocupați nevoie mare, ținând în mâini piese și părți componente. Se simțea dorința de a epata, chiar dacă nu exista o libertate prea mare în acest sens. Regulile erau stricte. Toți porneau de pe poziții egale. Terenul de joc era același pentru toți. Fiecare primise câte un ATV cu dotări identice, prin tragere la sorți. Ca la loterie. Toți foloseau același sistem de vedere nocturnă. Practica standard. Proprietarul terenului trebuia să specifice modelul exact de dispozitiv. Mark alesese un model din generația a doua, provenit din surplusurile militare. Care întrunea consensul industriei și era o unitate cu dotări generoase. Nu existau restricții privind îmbrăcămintea și încălțăminte, dar

experimentele acelea fuseseră efectuate cu mult timp în urmă, de alți oameni, iar acum toată lumea se îmbrăca la fel. Nimic din ceea ce se afla în gențile moi nu merita o a doua privire.

Valizele cu pereți tari erau o cu totul altă poveste. Forme stranii, dizgrațioase, sugestive. Nici în această privință nu existau restricții. Alegerea era personală. Sau fașională, ideologică ori bazată pe credință. Orice era permis. Sau orice combinație. Recurve, reflex, simplu, lung, plat, compus sau demontabil. Fiecare avea câte un tip preferat și o teorie, susținută de o experiență sumară și de multe gânduri iluzorii. Toți plănuiau ameliorări. Toți meștereau câte ceva.

Când valizele cu pereți tari au fost scoase din camere, privirile furișate s-au înmulțit.

○

Ziua era pe terminate, așa că priveliștea de pe acostamentul de pietriș se schimba. Cerul se întuneca și devenea cenușiu. Reacher o înlocui cu motelul. Așa cum îl văzuseră prima oară. Imaginea de prim-plan a ceea ce se aflase în fața lor. Soarele strălucitor. Recepția în stânga, combiul Volvo în fața camerei 3, duba falsă a curățătoriei de covoare în fața camerei 7, mașina micuță albastră din fața camerei 10 și camioneta cu platformă lungă în fața camerei 11. Plus scaunul de plastic din camera 5, ușor în afara șirului.

— Ce e? întrebă Burke.

— Ceva de la partea din spate a creierului, spuse Reacher. Tu o preferi pe cea din față.

— Nu contează, spune-mi!

— De ce au nevoie ca să facă un lucru rău?

— Din punct de vedere teologic?

— Din punct de vedere practic.

— Ar putea fi multe lucruri.

— Au nevoie de o victimă. Nu poți să faci ceva rău fără o victimă. Poate e o fată, de exemplu. A fost atrasă acolo și reținută cu forța. Poate că vor s-o oblige să facă un film porno. Motelul e situat convenabil. Mai izolat de-atât nici că se poate.

— Crezi că e vorba de pornografie?

— Am zis, de exemplu. Ar putea fi vorba de multe alte lucruri. Dar pentru toate e nevoie de o victimă. Toate au în comun asta. O victimă în clădire. Capturată cumva și reținută acolo, disponibilă de îndată ce se adună restul participanților.

— Unde anume în clădire? întrebă Burke.

— Camera 10 era diferită calitativ, spuse Reacher. În două privințe. Mai întâi, mașina. Singura cu număr de înmatriculare străin. De asemenea, mai mică, mai ieftină și uzată. Prin urmare, e posibil să fie mașina unei persoane tinere. Posibil departe de casă și vulnerabilă. În al doilea rând, fereastra avea jaluzeaua coborâtă. Singura din douăsprezece camere.

Burke nu spuse nimic.

— Ți-am spus, e o chestie de la creierul din spate, spuse Reacher.

— Ce ai de gând să faci în privința asta?

— Nu știu.

— Ar trebui să te duci să mai arunci o privire.

— Probabil.

— Carrington e adult. Poate să-și poarte singur de grijă.

— Habar n-are de ce se-ntâmplă. Nu știe nimic despre toate astea.

— În regulă, atunci polițiștii o să aibă grijă de el. Oricum, nu te vor acolo. Doamna detectiv n-o să te cheme. Crede-mă!

Reacher nu spuse nimic.

Formă numărul lui Amos.

Sună de patru ori.

— Nimic, încă, spuse ea.

— Ce simți? întrebă el.

— Ora de vârf s-a terminat. În centru e liniște. Avem ochi în majoritatea locurilor în care ar trebui să fie. Și, la urma urmelor, descrierea e a unei persoane cu totul diferite. Asta e doar o teorie. Una peste alta, aș spune că mă simt rezonabil de bine.

— Pe o scară de la unu la zece?

— Cam patru, spuse Amos.

— Te-ar ajuta dacă aș fi acolo?

— Vrei un răspuns sincer?

— Pe o scară de la unu la zece.

— Există un număr mai mic decât unu?

— Unu este numărul ireductibil.

— Atunci, unu, spuse ea.

— Și dacă dai la o parte regulamentele și toate prostiile?

— Tot unu, spuse ea.

— Bine, atunci, succes, spuse el. O să pierd semnalul de telefon. Te sun când pot.

Încă o dată, televizorul porni singur. Foșnetul, ecranul albastru, tranziția neclară la un chip de om având în fundal un perete negru. De data asta, era Mark. Cap și umeri. Aștepta. Se uită într-o parte și întrebă dacă ceva funcționa. Evident, funcționa, pentru că auziră întreg schimbul de replici. Mark se uită din nou la camera video. La ei. Direct în ochi. Privea fix. Aștepta. Zâmbi. Spuse:

— Dragilor, v-am promis o sesiune de întrebări și răspunsuri. Pentru eventualitatea în care ceva a rămas neclar, după explicațiile date mai devreme de Peter. Așa că să începem.

— Spune-ne despre jocul ăsta, zise Patty.

— Așezați-vă din nou la capul patului. O să avem o discuție completă și sinceră.

Patty se mișcă pe pat, urmată de Shorty, cam fără voia lui.

— Preferințele de consum se schimbă, spuse Mark. Cheltuielile legate de aspirații nu mai sunt limitate la obiecte fizice mai mari și mai bune. O casă mai mare, un diamant mai mare, un Monet mai bun. Acum a apărut o categorie nouă. Oamenii cumpără experiențe. Cumpără bilete de călătorie pe lună. Vizitează fundul oceanelor. Unii dintre ei plătesc ca să-și pună în practică fanteziile. Măcar o dată în viață. Unii dintre ei sunt inofensivi. Alții sunt bolnavi. Se adună pe internet. Găsesc forumuri secrete de discuții. Acolo ne facem noi reclamă.

— Ce forumuri? întrebă Patty. Cine sunt oamenii ăștia?

— L-ați cunoscut pe Karel, spuse Mark. Ceilalți cinci vin de la un anumit site de internet. A cărui denumire are o ambiguitate fascinantă. Un marketing clandestin foarte inteligent. Își descrie membrii sau își descrie activitatea pe care o promovează pentru membrii săi? E o greșeală sau e un semn șmecheresc făcut cu

ochiul? E doar o chestiune de accent. Nu există reguli gramaticale care să vă ajute.

— Cum se numește site-ul? Întrebă Patty.

— Vânătorii cu arcul.

— Ce??

— Iar cu asta cred că am răspuns și la întrebarea legată de leapșă. Jocul nu impune nicio restricție privind tipul de arc. Sunt exceptate, evident, cele cu tracțiune mecanică și arbaletete. Probabil că vor folosi arcuri „recurve“ din materiale compozite, de lungime medie. Speră să fie mobili. Au învățat multe din lumea vânătorilor de cerbi. Probabil că vor folosi săgeți cu vârf lat. Poate zimțate, dar asta va depinde de locul în care vă veți afla. Dacă o să vă vadă de timpuriu, s-ar putea doar să vă urmărească o vreme. Pe urmă vor trage ca să vă rănească. La câți bani au dat, au tot interesul să dureze toată noaptea.

— Sunteți nebuni!

— Nu eu, spuse Mark. Eu doar vin în întâmpinarea extremității obiecte a pieței. Dorințele lor sunt numai și numai treaba lor.

— Vorbești despre uciderea noastră.

— Nu, vorbesc despre șansa pe care v-o ofer să scăpați de-aici liberi și nevătămați. În momentul ăsta, sunt prietenul vostru cel mai bun. Încerc să vă ajut.

— Nu-ți poți permite ca noi să scăpăm de-aici.

— Acum nu faceți decât să căutați pretexte. Nu abandonați înainte de a începe! Afară vă așteaptă o lume mare. Iar ei sunt doar șase.

— Au ochelari cu vedere de noapte?

— Păi, da.

— Și ATV-uri.

— Ceea ce înseamnă că-i veți auzi când se apropie. Nu vedeți? Nu sunteți complet neajutorați aici. Vă alegeți direcția cu atenție, fiți vigilenți, ciuliți-vă urechile, încercați să preziceți, după sunet, încotro se duc ATV-urile și apoi strecurați-vă în spatele lor după ce au trecut. Nu este imposibil. Poate că cineva o să reușească, mai devreme sau mai târziu. Pe ruta cea mai scurtă nu sunt decât trei kilometri. Așa cum știți. Direct pe drum. Dar nu v-aș sfătui. Nici măcar pe lângă drum, printre copaci. E prea evident, desigur. Cineva o să vă aștepte acolo.

Niciunul dintre ei nu răspunse, așa că Mark continuă:

— Dacă-mi dați voie, încă un sfat. Verificați ușa din când în când. Ceasul începe să bată de îndată ce se descuie. E

responsabilitatea voastră, să știți. Nu se va mai face niciun anunț. Când se deschide, vă sugerez să plecați imediat. Dați tot ce-aveți mai bun. E bine să vedeți partea bună a lucrurilor. Pădurea e mare. Vânătorii cu arcul preferă să se apropie la mai puțin de 12 metri. Și mai aproape, dacă pot. Nu-i deloc simplu să tragi cu arcul în pădure. Mereu se interpune câte-un copac.

Nimeni nu spuse nimic.

— Și încă un sfat, dacă-mi permiteți. Vă rog să nu vă gândiți să rămâneți în cameră. Poate vi se pare o chestie isteță, dar e o strategie defectuoasă. Nu funcționează niciodată. De îndată ce-și vor da seama ce faceți, vor veni aici și vă vor înconjura. O să aveți șase inși la ușă. Vor fi dezamăgiți, pentru că nu-și vor fi primit partea de distracție. O să se răzbune pe voi. O să vă prelungească chinurile toată noaptea.

Nimeni nu spuse nimic. Mark întrebă:

— Ați discutat dacă să vă separați și să meargă fiecare pe cont propriu?

Shorty evită să privească spre ecran.

— Știu, spuse Mark. Grea alegere. Jocul procentajelor v-ar împinge spre varianta asta. Problema e că nu veți ști niciodată ce i s-a întâmplat celuilalt. Vreau să spun, în momentele sale finale.

Burke continuă să conducă spre nord. Semnalul de telefon murea liniuță după liniuță. Reacher enunță regulile. Burke urma să-l lase la gura drumului, apoi să se ducă acasă și să rămână acolo, în siguranță. Să nu se mai întoarcă niciodată. Nu să spună da și apoi să se întoarcă să-l aștepte. Nici să-l urmărească pe jos, doar ca să vadă ce se întâmplă. Nimic din toate astea. Te duci acasă, rămâi acasă, uiți de toată povestea. Orice împotrivire, orice discuție era exclusă. Înțelegerea nu avea nimic de-a face cu democrația.

Burke acceptă.

Reacher îl întrebă din nou.

Burke acceptă din nou.

Intrară în pădure, unde deja era întuneric beznă. Burke aprinse farurile. După opt kilometri, stâlpii contorsionați își făcură apariția. Exact la timp. Exact acolo unde trebuia să fie. Burke opri mașina. Reacher coborî. Burke plecă. Reacher rămase în drum și-l urmări cu privirea. În cele din urmă, luminile din spate ale

mașinii dispărură în depărtare. Se lăasă liniștea. Luna de pe cerul cenușiu al nopții așternea pe drum o lumină palidă. Sub copaci era întuneric. Reacher porni la drum. Singur, în întuneric.

Patty încercă ușa. Spera că nu se va deschide. Nu încă. Nu erau pregătiți. Înclinau spre a rămâne împreună. Cel puțin, la început. Atât cât era posibil. Dar n-o spusese cu glas tare. Nu încă. Înclinau spre a porni către vest. În direcție opusă față de drum. O rută de ieșire mai lungă. Contraintuitivă. Poate că era o idee bună. Poate că era predictibilă. Nu știa. Nu se hotărâseră. Nu încă. Discutaseră dacă să ia o hartă din mașină. În final, hotărâseră să nu o ia. De o busolă ar fi avut nevoie. Erau îngrijorați să nu se rătăcească în pădure. Riscu să meargă în cerc la nesfârșit.

Ușa era în continuare încuiată.

Patty se întoarse și se așeză pe pat.

După două minute, Reacher ajunse la camionul de tractare. Silueta mătăhăloasă se profila pe fondul întunecat. Vopseaua părea neagră în beznă. Accentele cromate păreau cenușii și lipsite de luciu. Reacher îngenunche în spatele mașinii și căută pe pipăite cablul gros cauciucat. Îl găsi și-i înregistră poziția în minte. Pășii peste el. Își forță calea pe lângă camion, cu umărul în față și cotul ridicat, frecându-se cu partea din față de suprafața ceruită și lustruită și lăsând ca frunzele și crengile să-i zgârie și să-i agățe spatele. Ieși în fața mașinii și găsi pe pipăite centrul radiatorului. Care coincidea cu centrul drumului. Se alinie și porni din nou la drum. Trei kilometri de mers.

Auziră ATV-urile pornind. Mai întâi unul, apoi un altul. Țipătul îndepărtat al motorului de pornire, lătratul agitat al unui motor turat, ralantiul grăbit și anxios. Apoi, al treilea vehicul și al patrulea. Zgomotul ricoșa în peretele șopronului. Se auziră pornind al cincilea și al șaselea ATV. Apoi toate laolaltă, mârâind și huruind în așteptare, schimbarea treptei de viteză, accelerarea și plecarea pe rând, peste iarbă, pe drum, cotire la dreapta, spre motel.

Preț de o secundă, Shorty se întreabă cine primise ATV-ul pe care îl împinseseră ei doi pe drum.

Patty încercă ușa.

Tot încuiată.

ATV-urile formară ceea ce părea un fel de șir indian. Trecură prin parcare. Shorty se întoarce și privi pe fereastră. O procesiune. Luminile de pe aleea de scânduri erau tot aprinse. ATV-urile trecură prin fața ferestrei, unul câte unul, de la stânga la dreapta. Conducătorii de vehicule erau toți îmbrăcați în negru. Toți aveau arcuri prinse în diagonală, la spate. Toți aveau tolbe pline cu săgeți. Toți aveau vizoare de noapte mono-oculare, prinse în curele pe cap. Unii dintre ei turau intermitent motoarele. Alții stăteau ridicați de pe șa, nerăbdători să plece.

Toate vehiculele se îndepărtară.

O secundă, Shorty se întreabă cine pariase pe vest. Patty încercă ușa.

Se deschise.

Patty deschise ușa larg și rămase în prag, ca să privească peisajul. Aerul de afară era molcom și dulce. Cerul era întunecat, ca de fier.

— E o nebunie, spuse ea. Nu vreau să plec. Vreau să rămân în cameră. Mă simt în siguranță aici.

— Nu suntem în siguranță aici, spuse Shorty. Suntem ținte sigure aici.

— Suntem ținte ușoare oriunde ne-am duce. Oamenii ăia au vizoare de noapte.

— Sunt doar șase inși.

— Nouă, îl corectă Patty. Crezi că nemernicii o să fie imparțiali?

— Nu putem să rămânem aici.

Patty nu spuse nimic. Scoase mâna afară. Își răsfră degetele. Pipăi aerul. Îl împinse și îl prinse cu mâna căuș, ca și cum ar fi înnotat.

— O să mergem în Florida, spuse Shorty. O să ne deschidem o firmă de windsurf. Poate și niște skijeturi. O să vindem tricouri. De-acolo ies bănuții. Emporiul acvatic Patty și Shorty. Găsim pe cineva să ne facă o firmă mișto.

Patty întoarse privirea spre el.

— Skijeturile au nevoie de service, spuse ea.

— Angajăm un mecanic, spuse el. Afacerea o să meargă ceas. Îți promit!

După o scurtă ezitare, Patty spuse:

— Bine. Să mergem în Florida.

Nu luară nimic, în afară de lanterne. Trecură grăbiți printre Honda moartă și camioneta parcată în dreptul camerei învecinate. Ocoliră pe după camera 12 și o luară pe lângă peretele din spate, până în locul în care bănuiau că se află baia lor. Se

lipiră cu spatele de perete. Vestul era drept înainte. O suprafață cenușie de iarbă, dincolo de care se vedea zidul de copaci, jos și negru. Ascultară cu atenție și căutară lumini. Nu auziră și nu văzură nimic.

Se luară de mână și porniră la drum. Mergeau repede, dar fără să alerge, poticnindu-se și alunecând din când în când. În scurt timp se aflau în câmp. Shorty își imaginea niște vizoare de noapte mono-oculare întorcându-se în direcția lui. Mărind rapid și focalizând imaginea. Patty se gândi la ce le spusese Mark: *Dacă o să vă vadă de timpuriu, s-ar putea doar să vă urmărească o vreme.* Își fixară privirea pe orizontul întunecat. Zidul de copaci. Grăbiră pasul în direcția lui. Tot mai aproape. Tot mai repede. Ultimii cincizeci de metri îi parcurseră în fugă.

Trecură de primele trunchiuri și se opriră în loc, aplecați, respirând din greu, gâfâind din lipsă de aer, de ușurare, cuprinși de bucuria primitivă a supraviețuirii. Un fel de victorie ancestrală. Care-i făcea mai puternici. Se ridicară din nou. Ascultară. Nu auziră nimic. Merseră mai adânc în pădure. Tot mai departe. Înaintau greu, din cauza lăstărișului și a vegetației joase, care li se agăța de glezne, și pentru că erau nevoiți să ocolească copacii deși. În plus, era întuneric. Nu voiau să aprindă lanternele. Nu încă.

Din cauza vizoarelor nocturne. Se gândeau că ar fi fost ca și cum și-ar fi dat foc. După cinci minute, Patty întrebă:

— Oare tot spre vest mergem?

— Așa cred, spuse Shorty.

— Acum ar trebui s-o luăm spre sud.

— De ce?

— Am stat în teren deschis o grămadă de timp. Puteau să ne vadă de la distanță. Au văzut că mergem spre vest și acum cred că vom continua să mergem într-acolo.

— Oare?

— Pentru că oamenii proiectează inconștient chestiile spațiale în linie dreaptă.

— Pe bune?

— Deci trebuie să schimbăm direcția, ori spre nord, ori spre sud. N-au decât să ne proiecteze spre vest cât vor. N-o să apărem niciodată la destinație. Îmi place mai mult spre sud. Dacă găsim un drum, putem să ajungem în linie dreaptă la oraș.

— Bun, înseamnă că trebuie s-o luăm la stânga.

— Asta dacă într-adevăr mergem spre vest acum.

— Sunt aproape sigur, spuse Shorty.

Așa că Patty se întoarse cu un unghi care spera să fie de nouăzeci de grade. Verifică foarte atent. Era cu umărul lipit de Shorty, întoarsă perpendicular pe direcția pe care tocmai merseseră. Porni în noua direcție. Shorty o urmă. Înaintau cu aceeași încetineală. Liane agățătoare și lăstari ca niște bice. Uneori, câte-o cracă prăbușită, proptită pieziș pe potecă. Ceea ce însemna un ocol și o lungă privire înapoi, ca să se asigure că nu se abătuseră de la direcție.

Undeva, departe, auziră un ATV. Cam la un kilometru și jumătate de ei. O distanță scurtă. Vehiculul porni, se deplasă timp de un minut, apoi se opri din nou. Un sunet abia auzit. O re poziționare, poate. Pentru ce? Pe ce bază? Patty se opri din mers și Shorty se ciocni de ea.

— Oare indivizii ăștia merg tot timpul cu ATV-urile sau coboară și se apropie pe jos?

— Mi se pare că nu le aud tot timpul bâzâind în jurul nostru, așa că, da, bănuiesc că le parchează și apoi se răspândesc mergând pe jos.

— Asta înseamnă că n-o să-i auzim venind. Mark ne-a aburit.

— Ce surpriză!

— Am cam feștelit-o!

— Pădurea e mare. Indivizii trebuie să se apropie la mai puțin de 12 metri. Omul ăla pe care l-am auzit era foarte departe. N-avea nicio șansă.

— Ar trebui s-o luăm spre sud-vest acum, spuse Patty.

— De ce?

— Cred că, din locul ăsta, ar fi calea cea mai rapidă să ieșim din pădure.

— N-o să bănuiescă nimic?

— În privința asta, nu putem să ne mai facem griji. Ei sunt nouă. Împreună, pot să bănuiescă orice.

— În regulă. Atunci, ar trebui să cotim cu 45 de grade la dreapta.

— Dacă într-adevăr în momentul ăsta mergem spre sud.

— Sunt aproape sigur, zise Shorty. Mai mult sau mai puțin.

— Eu cred că ne-am abătut.

— Nu cu mult.

Patty nu spuse nimic.

— Ce e? Întrebă Shorty.

— Cred că ne-am rătăcit în pădure. Care e plină de arcași ce vor

să ne ucidă. Cred că o să mor înconjurată de copaci. Mi se pare corect, pentru că lucrez la un gater.

— Ești bine?

— Ușor amețită.

— Trebuie să rezisti. Nu mai avem mult până departe. Ne întoarcem pe jumătate la dreapta, o ținem drept înaintea și ajungem la luminiș.

Au făcut toate aceste lucruri. S-au întors jumătate la dreapta, au mers drept înaintea și au ajuns la luminiș. După un minut. Numai că luminișul nu era cel care trebuia să fie. Se aflau din nou în spatele motelului. Aceeași suprafață cenușie de iarbă. La un unghi diferit. Dar numai cu puțin. Au ieșit din pădure cam la douăzeci de metri de locul în care intraseră.

Reacher auzi în depărtare motoarele de motocicletă. Mai întâi ca un roi, ca un grup, un zumzet slab, chiar la limita liniștii, apoi motoarele individuale cam la un kilometru și jumătate, unele trecând în viteză, altele încetinind. Nu era bătaia greoaie, ca de bas, a mașinilor americane. Era alt tip de zgomot de motor. Turații mari, angrenaje și lanțuri, tot felul de came, supape și alte componente care huruiau pe diverse tonalități. Presupuse că erau ATV-urile. Văzuse nouă asemenea vehicule, parcate ordonat în trei șiruri de câte trei. În fața șopronului. Acum ieșiseră pe teren, cu motoarele turate, făcând slalom printre copaci.

La vânătoare, îi spusese partea din spate a creierului.

Bun, zise partea din față. Poate o specie protejată. Vreun pui de urs sau ceva de genul ăsta. Extrem de ilegal. Poate că asta era victima.

Atât că un pui de urs nu conduce o mașină de import, și nici nu stă ascuns cu jaluzeaua trasă.

Se opri în întuneric și părăsi drumul, așteptând la nici doi metri între copaci. Departe, în față, auzi un ATV. Stătea pe loc, cu motorul în ralanti. Aștepta. Cu farurile stinse. Apoi motorul se opri. Liniștea deveni din nou totală. Deasupra, unde plafonul de frunziș era rarefiat, se vedeau petice de cer cenușiu. Lumina lunii, filtrată de nori joși.

Reacher se deplasă printre copaci, paralel cu drumul, la doi metri de marginea acestuia.

Patty se așează pe pământ, cu spatele lipit de un trunchi de copac. Privea lung la motel. La peretele din spate. La locul de unde pleaseră.

— Ești bine? întrebă Shorty din nou.

Patty gândea: *Dacă o să vă vadă de timpuriu, s-ar putea doar să vă urmărească o vreme.*

Cu glas tare, spuse:

— Stai jos, Shorty. Odihnește-te cât poți. S-ar putea să fie o noapte lungă.

Shorty se așează. Sprijinit de copacul de alături.

— Hai c-o să ne descurcăm mai bine, zise el.

— Nici vorbă, spuse ea. N-avem cum, fără busolă. E imposibil. Am încercat trei linii drepte și uite c-am ajuns să ne deplasăm în cerc.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să mă trezesc și să constat că totul a fost un vis groaznic.

— În afară de asta.

— Vreau să mergem spre est. Cred că singura cale de ieșire e drumul. Pe lângă el, printre copaci. Ca să nu ne mai rătăcim. Orice altă direcție e inutilă. Riscăm să rătăcim așa toată noaptea.

— Dar și ei știu asta.

— Ei au știut asta tot timpul. Au știut că mai devreme sau mai târziu nu vom avea de ales decât să încercăm drumul. Ultima noastră opțiune. Trebuia să ne dăm seama și noi. Am fost proști. Șase inși și optzeci de kilometri pătrați e ceva ridicol. Ce fel de joc e ăsta? E o loterie. Dar nu e vorba de optzeci de kilometri pătrați. Vorbim de o fâșie de o parte și de alta a drumului. Acolo va fi toată acțiunea. E inevitabil. Acolo ne așteaptă. Singura necunoscută pentru ei va fi unghiul din care ne vom apropia de ei. Și când.

Shorty rămase tăcut un lung moment. Inspira și expira. Apoi spuse:

— Vreau să încerc ceva.

— Ce fel de „ceva“?

— Mai întâi, vreau să văd dacă e posibil. Nu vreau să cad de prost.

Patty își spuse în gând: „Slabe speranțe, Shorty.“ Dar cu glas tare zise:

- Ce trebuie să facem?
- Vino după mine, spuse el.

În salonul din spate, Steven urmărea circuitele GPS montate pe ascuns în lanternele celor doi. Erau transmițătoare solide, alimentate de un circuit parazit de la cele patru baterii Duracell nou-nouțe, cu antene lungi prinse cu bandă adezivă în interiorul carcaselor din aluminiu. În acel moment se mișcau de la marginea pădurii către spatele motelului. Cu viteză medie. Mergeau, nu alergau. În linie dreaptă, care contrasta vădit cu deplasarea lor haotică de până atunci. De la bun început bâjbâiseră nesiguri spre sud-vest, mergând pe o curbă strânsă despre care credeau evident că era o linie dreaptă. Întoarcerea la stânga a arătat bine o vreme, dar apoi s-au abătut din nou, aproape în cerc, iar ultima întoarcere i-a readus în locul din care plecaseră. În două rânduri, se intersectaseră cu propriile urme, aparent fără să-și dea seama.

Steven îi urmărea. Cei doi ajunseră la peretele din spate al motelului. Ocoliră clădirea, pe lângă camera 12. În parcare. Trecând de camera 11. Apoi se opriră în dreptul camerei 10.

Shorty se apropie de capota Hondei și o ridică, apoi caută ceva sub baterie. Cablul negru și rigid, retezat la jumătate, cu capetele tăiate ca niște bănuți de aramă. Se retrase și intră în camera 10. Luă toate prosoapele din baie și le scoase afară, aruncându-le grămadă pe pietriș, aproape de roata din spate a Hondei.

— Verifică și celelalte uși, spuse el. Mai adu prosoape, dacă poți.

Patty începu cu camera 11. Ușa era descuiată. Intră. Shorty reveni în camera 10. Ridică valiza. Cu ambele mâini, de mânerele de frânghie. Leși din cameră și se opri un moment pe alea din scânduri. Coborî cu valiza în parcare și începu să o care cu pași scurți și nesiguri spre iarba din spatele clădirii pe pajiștea de dinaintea pădurii. Continuă să care greutatea, tocurele i se înfundau în solul moale, fundul valizei se freca de firele de iarbă. După treizeci de metri se opri și lăsă valiza jos, punând-o de-a latul pe iarbă.

Apoi făcu cale întoarsă. Patty adusese prosoape din camerele 11, 7 și 5. Cu totul, se formaseră patru grămezi. Shorty se întoarse în baia camerei 10 și luă de-acolo o așchie de faianță. Lată la bază, ascuțită la vârf. O lăsă pe prosoapele de lângă roata din spate a Hondei.

— În care cameră erau cele mai multe lucruri? întrebă el.

— În 7, spuse Patty. O mulțime de haine. O mulțime de poțiuni în baie. Individul ăla are mare grijă de el.

Shorty se duse în camera 7. Ignoră hainele și poțiunile. În schimb, caută în gentuța de pe comoda din baie. Era din piele neagră. O goli în chiuvetă. Găsi ceea ce dorea, chiar acolo. Fusese pe fundul gentuței, acum era în vârful grămezii. O unghieră. Cât se poate de obișnuită. Metalică. Un cleștișor în formă de semilună, cu pilă rabatabilă.

O puse în buzunar. Se întoarse la mașină. Puse așchia de faianță într-o parte. Aranjă prosoapele frumos, unul peste celălalt, alcătuind un fel de cuvertură groasă. Mută prosoapele astfel aranjate sub spatele Hondei, pe pietriș. Făcu la fel cu prosoapele de la camerele 5, 7 și 11, așezându-le sub Volvo, duba cu covoarele persane și camionetă.

Se întoarse la Honda și se întinse pe spate. Își găsi poziția potrivită și înfipse așchia de faianță în fundul rezervorului de gaz. De mai multe ori. Tabla era mai rezistentă decât se așteptase. Un ciob de porțelan se desprinsese. Dar-ar dracii! Își zise. Te roog! Nu vreau să cad de prost. Știa la ce se gândea Patty.

Dar o dată în viață avu și el noroc. Ciobul de porțelan desprins ascuți și mai mult vârful, adăugându-i o a treia dimensiune. Îl transformă într-un vârf de ac. Își schimbă poziția și, proptind baza așchiei în palma groasă de fermier, izbi în sus, cât de tare putu.

Simți cum vârful pătrunde în tablă.

Simți o pată de benzină.

Lărgi gaura și, după un minut, cam douăzeci de litri de benzină erau îmbibate în cuvertura din prosoape. Repetă operațiunea de trei ori, sub camionetă, sub dubă și sub Volvo. Capul i se învârtea din cauza vaporilor. Dar se simțea plin de forță și de energie. Simțea că face ceva, că luptă și învinge. Trase pe rând teancurile de prosoape de sub mașini și le mută pe aleea din scânduri. Pe toate în afară de un prosop mai mic, pe care-l luă cu el. Îmbibat în benzină. Îl strecură sub bateria Hondei. Îl îndesă în spațiile goale și-l înfășură pe după șuruburi și console.

Apoi se retrase, se îndreptă și-și flutură mâinile ca să le usuce. Se urcă la volan și puse cheia în contact. O roti în poziția de contact. Acționă toate întrerupătoarele posibile. Ștergătorul din spate, luminile, ștergătoarele de parbriz, radioul. Orice. Voia sarcină maximă.

Coborî. Scoase unghiera din buzunar și rabata pila. Era o lamă subțire, cam de cinci centimetri lungime și lată de vreo șase milimetri, din metal rugos, cu un fel de cârlig la capăt, bun pentru zgâriat.

Băgă un braț sub capotă. Îl îndoi de la cot, îl lăsă în jos, își suci mâna pe dedesubt și strecură vârful pilei în spațiul dintre cele două jumătăți ale cablului negru rigid. Între cei doi bănuți de aramă. Răsuci pila. Completă circuitul. Metal cu metal cu metal. Se produse o cascadă furioasă de scântei, iar prosopul îmbibat cu

benzină izbucni în flăcări, moment în care Shorty lăsa unghiera și-și trase rapid mâna, apoi alergă înainte și înapoi la alea din scânduri, luând alte prosoape, aprinzându-le de la flăcările de sub capota Hondei, aruncându-le în camere, în 11, în 10, pe pat, pe podea, în 7, în 5, ultimele prosoape aruncate la întâmplare, pe alee, pe un scaun din plastic, lângă ușa recepției.

Se îndepărtau de motel mergând cu spatele înainte. Deja flăcările ieșeau pe uși și pe ferestre. Forme fantastice clocoteau sub cornișe, goneau în lateral, se opreau, porneau din nou, ca o respirație, apoi se uneau ca să aprindă acoperișul.

— Nu-și pot permite să se uite la flăcările astea, spuse Shorty. Nu cu vizoarele de noapte. Le-ar prăji ochii. Nu trebuie decât să menținem flăcările direct în spatele nostru și nu ne vor vedea venind.

Patty își imaginează geometria situației, încuviință din cap și spuse:

— Bravo, Shorty, te-ai descurcat minunat.

Traversară pajiștea mergând spre est, trecând de valiză, păstrând o aliniere perfectă, cu incendiul în spatele lor și gura drumului în față.

○

Reacher găsi un ATV parcat pe drum. Se profila în lumina cenușie a lunii filtrată de nori. El se afla la mai puțin de doi metri în copaci. Se înclină la stânga și la dreapta, ca să vadă întreaga imagine. Vehiculul era oprit pe diagonală, cu fața îndreptată mai mult spre motel. Roțile din față erau întoarse în aceea direcție. Ghidonul era într-o parte. Ca și cum venise dinspre motel, se oprise și cotise într-un semicerc strâns. Dar nu complet. Nu cu 180 de grade.

Conducătorul vehiculului nu era de văzut pe nicăieri.

Vânează, îi spuse partea din spate a creierului.

Bun, spuse partea din față. Dar unde? În față, cu siguranță. Tipul venise până acolo, cotise înapoi și parcase. Când socotise că ajunsese dincolo de limita îndepărtată a acțiunii. Ca o poziție de ariergardă. Se gândise la asta temeinic. Reacher îl auzise, în depărtare. Tipul stătuse în șa, cu motorul în ralanti, aproape un minut, probabil sprijinit în față pe ghidon, privind în față, calculând. Apoi oprise motorul și se dăduse jos, după care probabil făcuse cale întoarsă, ca să fie mai aproape de acțiune, ca

să restrângă perimetrul, să îmbunătățească unghiurile. Ceea ce însemna că Reacher se afla în acel moment în spatele lui. Iar asta era întotdeauna o poziție excelentă. Privi în față printre copaci. Se înclină în stânga și în dreapta, ca să vadă mai bine.

Nici urmă de individ.

Reacher merse mai departe printre arbori. Înaintarea era grea și deloc silențioasă. Vine, ruși, tufișuri joase, pline de frunze. Dar reuși să-și coordoneze pașii într-un ritm sacadat. Nu stâng, drept, stâng, drept. Nu ca la comanda „înainte, marș!” Doar o succesiune aleatorie. Ca un animal. Poate o vulpe care-și sapă un adăpost. Pe întuneric. Poate un pui de urs. Greu să-ți dai seama. Continuă să meargă.

Îl zări pe conducătorul vehiculului.

Dar cu mare greutate.

Individul stătea în mijlocul drumului, aproape invizibil în semiîntunericul lunar. Stătea pe jumătate întors față de ceva aflat în față. Era o apariție extraordinară. Îmbrăcat într-un costum negru, strâns pe corp, ca un echipament de atletism. La spate, în diagonală, avea prins un arc de tir. Și o tolă cu săgeți. Pe cap avea prins un dispozitiv de vedere nocturnă cu o singură lentilă. Ca un ochi de ciclop. Armata SUA. A doua generație. Reacher folosisse astfel de dispozitive.

O vânatoare de noapte, îi spuse partea din spate a creierului. Ți-am zis eu.

OK, spuse partea din față.

La orizont, se vedea o lumină slabă. Ușor roșiatică, ușor portocalie.

Reacher înaintă printre copaci. Un pas lung, un foșnet furișat, apoi un altul. Individul nu băgă de seamă. Își rotea capul, încercând să vadă lumina îndepărtată cu coada ochiului, dintr-un unghi la care să nu fie prea puternică, dar nu reuși. După câteva încercări, ridică tubul optic și se uită cu ochiul liber. Făcu un pas înapoi și unul la stânga, ca să vadă mai bine.

Reacher făcu un pas înainte și unul la dreapta.

Ceva luase foc, undeva, foarte departe.

Individul era cam la doi metri și jumătate. Spre dreapta și ceva mai în față. Era un tip bine clădit. Cu vizorul de noapte ridicat, era chipeș ca un actor de cinema.

Un îns care vâna cu arcul, pe timp de noapte.

Ce anume vâna?

Întotdeauna există o victimă, îi spuse partea din spate a

creierului.

Reacher se mișcă.

Tipul auzi. Își luă arcul de la spate cu o singură mișcare fluidă. O fracțiune de secundă mai târziu, avea o săgeată în mână. O puse în poziție de tragere și încordă pe jumătate firul, ținând arma pregătită, îndreptată în jos. Se uită în jurul lui. Vizorul de noapte era în continuare ridicat. Decuplat. Capul săgeții era lat și aplatizat. Lucea slab în lumina lunii. Era o bucată sănătoasă de oțel, care ar fi provocat ceva daune. Ca o lovitură de secure, dar mai tare.

Apoi individul ridică arcul cu ambele mâini, ca și cum s-ar fi pregătit să treacă un râu prin vad. Își re poziționează tubul optic cu antebrațul. Acum putea din nou să vadă. Se uită în jur, grotesc, mai ales în față, cu ochiul de sticlă uriaș, de mărimea unei cutii de cafea, capul mișcându-i-se lent.

Reacher făcu un pas înapoi și unul la stânga. Se alinie cu copacii. Voia o felie de câmp vizual, dar una îngustă. Cu cât mai îngustă, cu atât mai bine.

Tipul continuă să privească în jur. Acoperise porțiunea din față. Apoi se întoarse, ca să vadă ce era într-o parte. După care se întoarse și mai mult, ca să vadă ce era în spate.

Se uita direct la Reacher, fixându-l cu lentila de sticlă. Ridică arcul și trase coarda. Reacher se feri în dreapta. Săgeata țâșni din arc și se înfipse în copacul din fața lui cu un bufnet răsunător, care reverberă în lemnul tare de la trunchi până la coroană.

Ca o secure, dar mai tare.

Tipul reîncarcă arcul cu mișcări rapide, exersate, cu mâna dreaptă: scoase o săgeată din tolă, o fixă în poziția de tragere, la capăt și la penele de la coadă, apoi întinse coarda. Gata de tragere. Nu cu mult mai lent decât încărcarea unei carabine cu încărcare liniară. Cam aceeași gamă de timp.

— Ești conștient că tragi într-o țintă umană? strigă Reacher către el.

Tipul trase din nou. Se auzi un zgomot surd, energetic, în momentul eliberării corzii, apoi șuieratul săgeții în zbor și în sfârșit același bufnet când se înfipse într-un copac.

Reacher își zise: „Cred că tocmai am primit un răspuns afirmativ“.

Ți-am spus eu, îi zise partea din spate a creierului.

În schimb, partea din față a creierului observă că în toată viața lui lungă și variată, care includea serviciul militar în multe părți

ale lumii, nu fusese niciodată atacat cu un arc cu săgeți. Era o experiență cu totul nouă. Dar deloc distractivă, până în acel moment. Vizorul de noapte era problema. Se afla într-o postură extrem de dezavantajoasă. Cunoștea destul de bine echipamentul din generația a doua. Folosise diferite dispozitive de vizualizare portabile ale armatei și marinei militare. Ca majoritatea echipamentelor militare din a doua generație, erau dezvoltări logice ale celor din prima generație. Imaginile erau mult mai clare la marginile lentilei. Amplificarea luminii era crescută cu un factor de 1 000 până la 20 000. Dispozitivele ofereau o imagine monocromă detaliată, cu granulație fină, ușor cenușie, în cea mai mare parte verde, ușor rece, ușor estompată. Puțin fluidă și fantomatică. Nu reproducea întocmai realitatea. În unele privințe, era mai bine.

Un avantaj tactic imens. De 20 000 de ori era o mare diferență. La el, factorul era zero. Pentru el, întunericul era aproape desăvârșit. Trebuia să facă un mare efort vizual fie și numai ca să sesizeze diferența dintre un copac și spațiul gol de lângă acesta. Când și când, luna trimitea licăriri vremelnice de lumină, unele reale, majoritatea mai mult iluzorii. Departe, în stânga, se vedea lumina portocalie de pe cer. Mai strălucitoare. Reacher putea să vadă luciul metalic al următorului vârf de săgeată. Era gata să pornească. Se mișca în stânga, se mișca în dreapta, încercând să găsească o linie dreaptă printre copaci. Tipul se apropia, se îndepărta, pășea la stânga, apoi la dreapta. Încerca să găsească o linie de ochire. O problemă în trei dimensiuni. Apoi, în patru dimensiuni, când Reacher începu să se miște și el, imprevizibil, stânga, stânga, dreapta, nu mult, doar se balansa, dar suficient ca să impună refacerea calculelor balistice de fiecare dată.

— Trebuie să te apropii, strigă Reacher.

Tipul nu se mișcă.

— Vino în copaci cu mine, spuse Reacher.

Tipul nu-i răspunse.

— Dacă aș fi un cerb, ai veni, zise Reacher.

Individul își fixă ținta. Capacul sticlos al cutiei de cafea era îndreptat direct către Reacher. Care văzu doar o felie din extremitatea dreaptă a lentilei. În limbaj geometric, o coardă. O porțiune decupată dintr-o margine de cerc. Ceea ce însemna că individul vedea doar ochiul drept al lui Reacher, apoi un copac lat și, în fine, poate o parte din umărul lui stâng. Nu era o țintă grozavă. Reacher cunoștea oameni care ar fi putut să lovească

acea țintă cu orice, de la o săgeată de gazon la o rachetă nucleară, dar era clar că tipul cu arcul nu se număra printre ei. Pentru că Reacher era încă viu, ca să poată avea acest gând.

— Vino în copaci cu mine, spuse el din nou.

Tipul nu-i răspunse. Fără îndoială că făcea o evaluare a situației. Reacher sigur făcea asta. Un spațiu redus și aglomerat, în care nu prea aveai loc de manevră, mai ales cu un arc. Stingheritor în plan tactic, mai ales în ceea ce privește raza de acțiune. La orice distanță mai mare de o lungime de braț, îți ieșea în cale un copac. Dar la orice distanță mai mică de o lungime de braț, jocul se termina. Arcul putea fi înșfăcat, vizorul de noapte putea fi deplasat din poziție, iar din tolbă puteau fi scoase arme letale. Ca niște pumnale pe băț. Tipul avea vreo douăzeci de asemenea arme.

Individul n-avea să vină în copaci.

Reacher se mișcă spre stânga. Vârful săgeții îl urmă. Încă nu găsisese linia dreaptă. Și nici n-avea s-o găsească alți trei pași. După care era lumina lunii, pentru că plafonul de frunziș de deasupra se rărea. Plafonul se rărea pentru că lipsea un copac. Care lăsase un gol. Mult mai mic decât golul din locul în care întorsese Mercedesul. Cam pe jumătate de larg și jumătate de adânc. Dar tot un gol era. Direct în calea lui Reacher. Un spațiu cam cât o cameră, fără copaci interpuși. Din punct de vedere matematic, era imposibil să nu găsești o linie de ochire. Variantele disponibile ar fi arătat ca o hartă cu trasee de pe coperta unei reviste aviatice.

Viteza avea să fie un factor esențial. Un om care alerga putea să traverseze spațiul în mai puțin de o secundă. Centrul lui de masă critic ar fi fost orientat pieziș. Ar fi trecut prin orice punct dat din spațiu și timp în mai puțin de o zecime de secundă. Săgețile erau iuți, dar nu ca gloanțele. Trebuia calculată abaterea. Tipul trebuia să ochească în fața țintei. În spațiul în care ținta urma să sosească. Trebuia să anticipeze traiectoria săgeții. Nu avea de ales. Ca atunci când încerci să lovești cu bâta o minge aruncată cu putere. Trebuia să se hotărască.

Reacher alerga în stânga, un pas, doi, trei, accelerație maximă, iar tipul trase în direcția în care urma să ajungă, o lovitură care ar fi trebuit să-și atingă ținta sută la sută, doar că Reacher coti brusc la dreapta, chiar înainte de ultimul copac, ca un înaintaș care schimbă brusc direcția, și, în loc să intre în spațiul fără copaci mare cât o cameră, se duse direct spre individ, surprins în timp ce

încerca să reîncarce arcul. O manevră simplă în subsol la tine acasă, își zise Reacher. Dar nu la fel de simplă acum. Se năpusti direct în individ, cu umărul în față. Demolare maximă.

Nu era nevoie de finețuri. Individul se prăbuși lat, într-un vâlmășag de brațe și picioare. Reacher lovi cu piciorul părțile din corpul acestuia aflate mai aproape. Apoi apucă arcul, scoase vizorul de noapte de pe capul tipului și trase o săgeată din tolă.

Deodată, încremeni.

La orice distanță mai mică de o lungime de braț, jocul se termina.

Vânătorii știau asta.

Prin urmare, operau în perechi.

Îl înșfăcă de guler pe individ și-l târî în copaci, în cealaltă parte a drumului. Arcul zăngăni pe asfalt și rămase la vedere. O situație nefericită, care spunea o poveste clară. Asemenea cadrului de deschidere al unui film. Reacher se opri la mai puțin de doi metri în copaci. Îl săltă pe individ în picioare. Îl așează în fața lui, ca pe un scut uman. De la spate, împinse vârful săgeții în bărbia tipului. În partea carnoasă. Individul se ridică pe vârfuri și-și săltă capul cât putu de mult.

Reacher apăsă mai tare.

— Pe cine vânați? șuieră el.

Tipul lăsa să-i scape un oftat care, în absența stării sale tensionate, ar fi putut să pară profund contemplativ, ca și cum tocmai fusese adus în discuție un subiect extrem de complex, pentru a cărui rezolvare ar fi fost nevoie de multă erudiție și numeroase discuții în contradictoriu. Dar nu spuse nimic. În schimb, începu să respire panicat câteva momente. Apoi se liniști. Ca și cum ar fi acceptat ceva. Prea târziu, Reacher își dădu seama că panica trebuie să fi fost provocată de complexitatea cea mai mare dintre toate, care includea sosirea poliției, a FBI-ului, a echipelor de televiziune, apoi procesul secolului, scoaterea la lumină a întregului spectacol bizar, rușinea, umilința, jena și dezgustul. Și apoi o condamnare la moarte sigură.

Acceptarea se referea la ce era de făcut în privința asta.

În condițiile date, lucrul cel mai bun pentru toți cei implicați.

Individul își îndoi picioarele de la genunchi, ca o stea de mare, ca un parașutist care sare pe ușa avionului, se aruncă în față și-și lăsa întreaga greutate să cadă în vârful săgeții de sub bărbie. Săgeata îi pătrunse în gură, trecând prin limbă, prin vălul palatin, prin cavitatea sinuzală și ajunsese în creier.

Apoi Reacher îi dădu drumul.

În salonul din spate, Steven pierdea ecran după ecran. Majoritatea camerelor video erau pe clădirea motelului, orientate spre exterior, mascate ca suporturi pentru streșini. Odată cu motelul incendiat, ardeau și ele. De asemenea, huburile de comunicații erau montate în podul clădirii. Toate antenele radio și toate conexiunile telefonice. Aceea fusese poziționarea evidentă. Motelul era cel mai apropiat de poziția centrală, raportat la pădure ca întreg. Era ușor ridicat față de restul clădirilor. Și oricum îl reconstruiau. Le-au pus pe toate acolo. Acum, toate ardeau. Inclusiv antena de satelit ascunsă, pentru contul de internet secret. Nicio posibilitate de urmărire a aceluși ISP. Dar acum dispăruse. Erau singuri pe lume. Erau izolați.

GPS-ul încă funcționa, în lanterne. Semnalul ajungea direct la casă. În acel moment, îi arăta pe Patty și Shorty îndreptându-se spre gura drumului. În linie dreaptă. Cu motelul incendiat direct în spate, fără îndoială. O manevră inteligentă. La care nu se gândiseră nicio clipă. În niciuna din ședințele lor de brainstorming. În niciuna dintre simulările lor. Ar fi trebuit să le treacă prin minte. Cu sau fără vedere nocturnă, aveau să fie foarte greu de văzut, pe fondul flăcărilor care ardeau năvalnic direct în spatele lor. Până când s-ar fi apropiat foarte mult.

Ultima lui problemă era monitorul de puls cardiac al clientului numărul trei. Care suna o alarmă. Nu era un echipament necesar, dar făcea parte din termenii și condițiile contractuale. Un experiment privat, desfășurat de Robert, care voia să verifice ideea potrivit căreia emoția maximă a vânătăorii era dată de urmărire. Pe baza experienței din Thailanda, el credea că lucrurile nu stăteau așa. După părerea lui, emoția maximă venea în ora plină de delicii de după ce prada era încolțită. Dar voia o dovadă numerică. În consecință, clienții urmau să poarte aceste monitoare. Datele urmau să fie înregistrate. Până în acel moment, semnalul de la numărul trei arătase o creștere a surescitării, cu un maxim considerabil recent, urmat de o aplatizare. Conform monitorului său, clientul era mort.

Patty și Shorty se țineau de mână și, cumva, contactul direct dintre palme era mai bun decât comunicarea verbală, când trebuiau să-și spună ceea ce aveau să-și spună. Amândoi se simțeau ciudat, undeva între paralizie și frenezie, uneori parcă nu mai aveau aer, cuprinși de o stranie inversiune alternantă dublă. Întunericul era desăvârșit, deci erau în siguranță, exceptând vizoarele de noapte, deci nu erau, doar că vizoarele nu puteau fi folosite, deci erau. Făceau un pas, se simțeau în siguranță. Ca niște copilași care se ascundeau. Nu vedeau pe nimeni, prin urmare nimeni nu putea să-i vadă. La pasul următor, aveau senzația că parcurg lungimea unei piste de aeroport gigantice, două siluete minuscule în acea imensitate, luminate de o mie de reflectoare iscoditoare.

Nu știau care dintre sentimente era real.

Poate că niciunul.

Continuare să meargă.

Așteptând săgețile.

Nu veni niciuna.

Anticipaseră santinele postate pe flancuri. Tipi nerăbdători, animați de speranța unui contact timpuriu.

Plănuiseră să-i evite apropiindu-se mai mult de o poziție centrală. Cât mai aproape de jumătatea distanței dintre două astfel de posturi. Cu incendiul în spatele lor la fiecare pas. Dar apoi, în ultima clipă, plănuiseră să se abată de la curs, doar atât cât marginea incendiului de la motel să le asigure o acoperire. După care să se orienteze prin pădure și să regăsească direcția drumului ceva mai încolo. Se gândiseră că era mai bine decât să se apropie în linie dreaptă. Cu siguranță că gura drumului avea să fie ținută sub observație atentă.

De asemenea, plănuiseră să se despartă. Doar temporar. Doar la vreo zece pași.

— Suficient de aproape ca să ne putem ajuta, spusese Patty.

După care se gândise: suficient de departe ca să putem fugi când celălalt va fi ucis.

Dar cu glas tare, spuse:

— Suficient de departe ca să nu le oferim o singură țintă mare.

Depart, în spatele lor, acoperișul motelului se prăbuși. Un nor uriaș de scântei se ridică în aer și flăcări noi cuprinseseră înfometate grinzile din lemn. Focul era mai strălucitor ca oricând.

— Acum, spuse Patty.

O luară spre sud. Spre dreapta lor. Înaintau pieziș, privind când în față, când în spate la foc, încercând să rămână acoperiți de strălucirea flăcărilor, de marginea haloului, dar în același timp forțând lucrurile, abătându-se cât de mult îndrăzneau, apoi și mai mult, și mai mult, și deodată Shorty o rupse la fugă spre pădure primul, așa cum conveniseră. Reuși să ajungă nevătămat. Patty așteptă. Niciun sunet. Niciun avertisment strigat. Se duse după el, strecurându-se printre aceiași doi copaci, încercând să ocolească același sfert de cerc, care-i ducea înapoi spre drum. Îl auzea în față. Era îndeajuns de aproape ca să-l ajute. Privi în spate. Era suficient de departe ca să fugă. Ar fi fugit oare? Se gândi: „Pune-te în locul meu, fetițo“. Cine poate ști ce ar face altcineva?

Continuă să meargă.

Deodată, două lucruri se întâmplară atât de rapid și atât de neașteptat, încât mintea ei se goli subit. Apărură ca din pământ. Prea repede ca să poată fi văzuți. Două lucruri se întâmplară. Asta a fost tot ce a știut. După care, nimic. Exceptând faptul că Shorty apăruse brusc în fața ei, iar un individ zăcea întins pe jos. Apoi veni o reluare cu încetinitorul, dureroasă, ca o reacție mentală. Poate avea un scop terapeutic. Posttraumatic. Cu ochii minții, văzu un individ impunător. O viziune de coșmar, de-a dreptul. Îmbrăcat complet în negru, nailon strâns pe corp, un arc, o săgeată, o față mecanică oribilă, cu un ochi ciclopic. Arcul ridicat drept, apoi înclinat spre picioarele ei, țintind la joasă înălțime. Vor trage ca să vă rănească. Apoi coarda trasă în spate, vârful săgeții licărind în lumina lunii și deodată, de nicăieri, Shorty apăru în spatele individului, mânuind lanterna metalică lungă ca pe un baston de poliție și lovindu-l pe tip în spatele urechii, cu toată forța, fiecare gram din corpul și mușchii săi de fermier contribuind la acea lovitură, plus fiecare gram din mânia, furia,

frica și umilința pe care le îndurase. Tipul se prăbuși ca secerat. Mort, cu siguranță. Lui Patty i-a fost de ajuns să audă sunetul lanternei lovite de craniu. Era crescută la țară. Auzise destule vaci ucise ca să știe de ce era nevoie pentru asta.

Suficient de aproape ca să sară în ajutor.

Funcționase.

— Îți mulțumesc, spuse ea.

— Mi s-a stricat lanterna, spuse el. Nu se mai aprinde.

— Poți s-o iei pe-a mea, spuse Patty. Măcar atât pot să fac.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Atunci, ia-o tu pe-a mea, pe post de armă, spuse el.

Făcură schimb de lanterne. O mică ceremonie absurdă.

— Mulțumesc, spuse ea din nou.

— Cu plăcere.

Patty privi într-o parte.

— Dar..., adăugă ea.

— Dar... ce?

— Ei știu că suntem doi. Trebuie să fi știut că vom acționa în felul ăsta.

— Bănuiesc că da.

— Ceea ce era un risc pentru ei.

— Probabil.

— Trebuie să fi știut asta de la bun început.

— OK.

— Cred că, pentru ei, soluția evidentă ar fi să vâneze în perechi.

O voce îi răspunse:

— Nici nu știi câtă dreptate ai, fetițo!

Se întoarseră amândoi.

O nouă viziune de coșmar. Nailon negru lucios, strâns lipit de piele, un arc complicat, sinistru cu straturile sale de materiale compozite, un vârf de săgeată din oțel, mare cât o lingură, o uitătură ciclopică printr-un cerc de sticlă lipsit de orice expresie.

Viziunea de coșmar trase în piciorul lui Shorty.

Coarda arcului se eliberă, săgeata şuieră și Shorty țipă și se prăbuși ca și cum ar fi căzut printr-o trapă. Săgeata era înfiptă în coapsă. Shorty trăgea de ea și-și legăna capul într-o parte și-n alta, maxilarul clămpănindu-i sacadat, fragmentându-i țișatul în icnete separate de agonie, într-o succesiune mai rapidă decât respirația, ah ah ah, ca un puls care a luat-o razna.

Patty era calmă. Așa cum fusese Shorty mai devreme. Când

mintea ei se golise. Acum el era cel cu mintea goală. Pe neașteptate, Patty se gândi că așa trebuie să te facă viața să simți. Se auzi pe sine în gând, ca și cum ar fi fost propria ei colegă de echipă, spunându-i de lângă umăr, sigur, Shorty e într-o situație proastă, care însă n-o să se agraveze în următoarele trei secunde. Imposibil, din punct de vedere medical. Așa că fă bine și ocupă-te mai întâi de cealaltă chestie.

Și anume, individul cu arcul. Care, din câte vedea ea, era bătrân. Deodată, o a doua colegă de echipă apărură pe celălalt umăr, spunând, sigur, acum o să observi mai multe lucruri, mai multe detalii, pentru că acum funcționezi la un nivel superior sau poate la un nivel mai primitiv, în care simțurile sunt mai ascuțite, așa încât, deși individul e îmbrăcat din cap până-n picioare în material negru lucios și are o mașinărie pe față, poți să-ți dai seama din postura și mișcările lui că e cam la fel de bătrân ca bunicul tău, e gârbovit și are un piept ca de vrabie, iar dacă ne gândim la toți bărbații bătrâni pe care i-am cunoscut, unchi, bunici, frați de bunici și așa mai departe, și la forma lor fizică jalnică, atunci poate că nu trebuie să ne facem prea multe griji în privința acestui ins.

Care întârzia cu încărcarea arcului. Își îndoaia cu greutate cotul drept. Îl jena ceva. Poate artrita. Încercă să compenseze scoțând săgeata devreme. Se încurcă în mișcări. Patty trase aer în piept. Avea senzația că se află în vârful unei formații în V, care cumva se pusesese în mișcare, cu muzica dată tare, cu colegele ei de echipă loiale mărșăluind alături, îmbărbătând-o, dându-i avânt, propulsând-o în față și conferindu-i imponderabilitate.

Prima colegă de echipă îi șopti: Cred că lucrul pe care trebuie să ți-l amintești, la urma urmelor, în afară de orice altceva, este că individul ăsta l-a rănit pe Shorty cu o săgeată. Ceea ce, după orice standard, este complet inacceptabil.

A doua colegă de echipă spuse: Dispozitivul de vedere nocturnă îi va proteja fața. E mai bine să-l lovești la gât.

la-o tu pe-a mea, pe post de armă, îi spusese Shorty.

Se descurca de minune. În pofida lipsei de experiență. Simți cum se întâmpla totul, la un nivel molecular. Simți cum fiecare compus îi inunda creierul. Unele erau emoții complexe. În principal, legate de Shorty. Sentimente primare. Mult mai puternice decât se așteptase. Altele erau simple descărcări de software. Manuale de utilizare colbuite, rămase din erele sălbatice ale preistoriei. Le absorbi pe toate și îi dădură grație

animalică, forță, viteză, viclenie și ferocitate, plus un fel de abandon uman senin mai presus de toate, care o făcu să se lase complet în seama instinctelor. Străbătu spațiul ca într-un dans, cu lanterna în spate, își ajusta pasul aproape de perfecțiune, legănând lanterna în față, într-o mișcare accelerată, ținând-o jos, ochiul ciclopic coborând ca să-i urmărească traiectoria, apoi o ridică brusc într-o mișcare sălbatică în formă de U, direct în unghiul îngustat dintre bărbia care se lăsa în jos și gâtul arcuit.

Lanterna își lovi ținta cu un scrâșnet pe care Patty îl simți până în cot. Individul căzu secerat, ca și cum s-ar fi lovit de o frânghie de rufe. Ateriza pe spate. Patty îi luă arcul și-l azvârli cât colo. Vizorul de noapte era prins de capul tipului cu curele groase din cauciuc. Îl dădu la o parte. Era un bărbat firav, palid, dezagreabil, cam de șaptezeci de ani.

Închidea și deschidea gura ca un peștișor de acvariu.

Panica i se citea în ochi.

Nu putea să respire.

Arătă spre gât, cu ambele mâini, cu gesturi disperate și urgente.

„Nu pot să respir“, mimă el.

Îmi pare rău de nu mai pot, își zise Patty.

Apoi îl auzi pe Shorty scâncind.

Mai târziu, știa că nu ar fi avut nimic de spus în apărarea ei dacă un procuror ar fi acuzat-o că s-a lăsat în voia unei furii criminale. Bineînțeles că așa s-a întâmplat. Sau dacă ar fi întrebat-o, pe un ton neînduplecat, este adevărat că ți-ai ucis victima bătând-o cu lanterna? Bineînțeles că așa a ucis-o. Numai și numai cu lovituri în cap. O mulțime de lovituri în față. Cu toată forța ei. Până când i-a făcut tigma terci.

Apoi se târî înapoi la Shorty.

Care tăcea.

Văzuse.

Trebuia început cu ceea ce era mai important. Îl apucă de brațe și-l trase mai adânc în pădure. Îl sprijini de un copac și-i întinse picioarele în față. Apoi alergă înapoi la tipul pe care-l ucisese. Îi luă vizorul de noapte și și-l puse pe cap. Îi provoca silă. Mirosea a respirația și părul individului, a metal murdar și a cauciuc militar îmbătrânit.

Dar acum putea să vadă. În verde luminos, cu detalii fantastice. Fiecare vinișoară a fiecărei frunze din fiecare copac avea o claritate ireală. Ca și cum ar fi fost luminate din interior. Cu o strălucire catifelată. La picioare vedea fiecare crenguță și fiecare

bucătică de scoarță căzută, cu o precizie excepțională. În depărtare, vedea copaci la fel de luminoși ca și copacii din apropiere. Vedea mai bine decât în timpul zilei. Era nenatural. Imaginea era amplificată, corectată, filtrată și afișată. Se simțea ca Superman.

Alergă înapoi la Shorty și se apucă de treabă.

Reacher luă dispozitivul de vedere nocturnă al mortului. Reglă lungimea curelelor și și-l așează pe cap. Lumea se luminează dintr-odată, verde și extrem de detaliată. Luă tolba cu săgeți și și-o puse pe umăr. Douăzeci de pumnale pe băț. Mai bine decât nimic.

Intră mai adânc în pădure. Niciun pericol să se rătăcească. Drumul era încă vizibil printre copaci, chiar dacă acum se afla la treizeci de metri în stânga lui. Vizorul de noapte ignora umbrele și distanțele. Toate obiectele primeau aceeași atenție verzuie și meticuloasă.

Făcu patru pași și se opri. Își făcu socoteala că al doilea individ va fi nici prea aproape, nici prea departe. La o distanță suficient de mică pentru o reacție rapidă, dar îndeajuns de mare pentru a scăpa de o posibilă catastrofă. Cu siguranță, la o distanță de la care să poată auzi un zgomot.

O luă pe un cerc lung și lent. Examină toate detaliile. Vederea nocturnă nu era același lucru cu imagistica termică. Acela era un departament cu totul diferit. Dacă un om își aprinde țigara cu un chibrit, atunci da, va apărea brusc ca o flacără strălucitoare. Dar numai datorită luminii, nu a căldurii. Vizoarele nocturne nu cunoșteau căldura. Dacă omul nu-și aprindea țigara, nu putea fi văzut deloc. Cu siguranță, nu ca un cârnat gras și portocaliu generat de temperatura corporală. În cel mai bun caz, va apărea ca o siluetă fantomatică palidă, la fel ca oricare altă siluetă fantomatică. Sau nu va apărea deloc. Beneficia automat de camuflaj. Pentru că totul era verde.

Nici urmă de individ.

Reacher verifică cealaltă parte a drumului. Se mișcă înainte și înapoi, ca să vadă printre copaci. Vedea fără probleme la cincizeci de metri depărtare. Cu detalii perfecte. Mai bine ca la lumina zilei. Fără părți luminate și umbrite, fără picățele, fără aproape și fără departe. Fiecare copac avea exact aceeași strălucire, ca și cum erau la fel de radioactivi, într-o lume viitoare, de coșmar. Fiecare

coardă, fiecare rug se vedea ca o linie delicată separată, imposibil de subțire, ca liniile gravate pe o bancnotă.

Îl văzu pe individ.

Rezemat de un copac, cam la doi metri de marginea drumului. Îmbrăcăminte mulată pe corp, închisă la culoare, arcul în mână, privind mai ales în față, de-a lungul drumului, dar uitându-se mereu în spate, spre cealaltă extremitate a drumului. Era neliniștit. Nu-și auzea partenerul. Acum trebuia să aleagă. Să reacționeze sau să evite catastrofa?

Era la patruzeci de metri de Reacher. Ceea ce presupunea o apropiere precaută și furișată. Pentru unul dintre ei, în orice caz. O sarcină migăloasă. Laborioasă. Reacher rămase pe loc. Uneori considera că era mai bine să lase munca pe seama celui alt.

Mai întâi, scoase o a doua săgeată din tolă. Câte una în fiecare mână. Apoi, alege un copac. Un specimen gros și puternic. Judecând după Ryantown, se gândi că avea cam șaizeci de ani. Își lipi umărul de el. Era puțin mai gros din față până în spate decât lat dintr-o parte în alta. Dar era suficient de aproape. Se îndepărtă un pas și se lăsă pe vine. Cu săgeata din mâna dreaptă începu să bată, să agite și să scormonească prin tufișul jos din jur, cu mișcări ample ale brațului, vrând să imite zgomotele produse de un om care se prăbușește, poate rostogolindu-se, poate zvârcolindu-se. Poate că era convingător. Sau poate nu. Putea să însemne și un eveniment rar, ca o împerechere de mamifere. Astfel că, pentru a perfecționa iluzia, adăugă un geamăt găuit puternic, ca și cum ar fi fost provocat de o suferință groaznică, parțial stoic, parțial implorator, cu o voce care spera să semene cu cea a unui ins chipeș ca un actor de cinema.

Apoi se ridică și se postă pieziș în spatele copacului.

Așteptă. Două minute întregi. Mai-mai să creadă că individul nu se lăsase păcălit. Dar apoi îl auzi. Aproape. Foarte silențios. Lent și constant. Exact pe linie. Era un bun urmăritor. Probabil că era dreptaci. Prin urmare, avea să țină arcul în mâna stângă. Arcul avea să fie împins în față, pe jumătate pregătit. Coarda va fi trasă pe jumătate în spate. Nici laxă, nici complet încordată. O poziție incomodă. Își va ține umărul stâng în față și va înainta pe jumătate pieziș.

Reacher așteptă.

Individul încetini pasul. Acum se afla aproape de locul din care credea că auzise zgomotul. Era neliniștit. Dar și precaut.

— Hei, trei, ești acolo? spuse el cu glas șoptit și aprig.

Reacher nu se mișcă. Individul spuse:

— Unde ești, omule? Cred că te-am pierdut undeva pe drum.

Trebuie să ne mișcăm. Ceva a luat foc acolo, în spate.

Sudul Texasului, își zise Reacher. O voce politicoasă, sinceră.

Lovi cu piciorul rugii de la picioare. Individul spuse:

— Trei, tu ești?

Reacher nu se mișcă.

— Ești rănit? Întrebă individul.

În replică, Reacher scoase un sunet mut din străfundul gâtului. Bănuia că cel mai apropiat cuvânt în engleză ar fi fost „aer“, rostit lung și găfâit.

Tipul se furișă mai aproape.

Și mai aproape.

Veni pe după copacul lui Reacher, cu umărul stâng în față, cu abdomenul expus, privind printr-un tub optic, care în multe privințe era o minunăție tehnică, dar avea o singură parte negativă, și anume lipsa vederii periferice. Ceea ce însemna că tipul făcu o jumătate de pas prea mult pe după copac. Înainte să vadă. Înainte să încremenească. Reacher îl înjunghie cu săgeata, cu un upercut solid în partea de sus a stomacului, cu destulă forță ca să înfigă săgeata până la propriul pumn, cu destulă forță ca să-l ridice pe individ în aer. Reacher dădu drumul săgeții și-și trase mâna înapoi. Tipul se prăbuși în genunchi. Săgeata îi ieșea din abdomen. Înclinată în jos. Cam cincisprezece centimetri de tijă, apoi penele.

Tipul căzu în față și ateriză direct pe pene. Vârful săgeții îi străpunse spatele. Arăta umedă și slinoasă. Nu roșie. Verde, firește.

○ ○ ○

Steven pierduse una dintre lanterne. Semnalul GPS se stinsese și nu mai reapăruse. Un impact, probabil. În acel moment, lanterna supraviețuitoare se afla la douăzeci de metri în pădure și la șaizeci de metri de drum. Nu se mișcase de multe minute. Steven nu știa de ce.

Dar mai mult îl îngrijorau monitoarele de puls cardiac. Acum, patru dintre ele arătau câte o linie orizontală. Așadar, din punct de vedere tehnic, patru dintre clienții lor erau morți. Ceea ce era evident o nebunie. Nu putea fi vorba decât de o eroare a echipamentelor. Dar paza bună trece primejdia rea. Poate că era

bine să se ducă cineva să vadă ce se întâmplase. GPS-ul îi arăta pe Peter și pe Robert la mare distanță între ei, pe flancuri, la marginea pădurii. Își păstrau neutralitatea, nu se amestecau, erau acolo doar pentru consiliere și liniștire, doar dacă erau solicitați, nimic mai mult. Mark se mișca pe o traiectorie ocolitoare, în direcția clădirilor. Nu repede. Ori mergea pe jos, ori pe ATV, cu viteză foarte mică. Prea încet. Trebuia să se miște cu toții. Steven trebuia să-i anunțe. Dar nu putea. Centrala radio arsese. Căștile de la urechi erau inutile. Nu auzeau nimic. Prin urmare, nu făceau nimic. Poate că priveau incendiul.

Apoi lanterna supraviețuitoare se puse în mișcare.

Cracul pantalonilor lui Shorty era îmbibat de sânge. Patty nu reuși să sfâșie materialul. Era prea ud, prea greu, prea alunecos. Se duse repede și luă o săgeată. Cu muchia vârfului largi fanta pe care o făcuse prima săgeată. Noua săgeată era ascuțită. Era la fel de bună ca un cuțit de bucătărie. Patty făcu o despicătură cam de 15 centimetri de o parte și de alta a rănii. Desfăcu materialul lipicios și se uită la rană: era verticală. Săgeata intrase cu o muchie în sus și cu cealaltă în jos, deasupra genunchiului, cam la o treime din lungimea coapsei. Fix în centru. Străpunsese mușchiul și lovise osul. Fără să fie doctor, cunoștea termenii. Pătrunsese prin cvadriceps până la femur. La 90 de grade față de artera femurală. Nici măcar pe-aproape. Shorty nu avea să moară ca urmare a unei hemoragii. Avuseseră noroc.

Exceptând faptul că, aproape sigur, impactul săgeții zdrobise osul.

Patty pipăi de jur împrejur. În partea din spate a piciorului, găsi o umflătură. Ca o fractură deplasată. Tendoanele erau mișcate de la locul lor. Shorty gemea mut, cu dinții încleștați, și mormăia, parțial de durere, parțial de furie. În vizorul de noapte avea fața verde și palidă. În stare de șoc, dar nu complet. Avea pulsul accelerat, dar stabil.

Ea studie săgeata cu care tăiasse materialul textil. Capul era un triunghi simplu. Două muchii ascuțite se uneau în vârf. Corpul se îngroșa grațios la mijloc, ca să poată fi atașat la tijă. Și ca să adauge greutate și energie cinetică. Muchiile erau ascuțite ca niște lame de brici. Ar fi tăiat orice. Dar nu aveau rizuri. Asta însemna că săgeata putea fi trasă înapoi la fel de ușor cum pătrunsese. Fără să provoace alte stricăciuni. Calea era deja tăiată.

Atâta doar că mușchiul lui Shorty suferise un spasm și se contractase puternic, strângând sâgeata ca într-o menghină.

— Shorty, trebuie să-ți relaxezi piciorul, spuse ea.

— Nu-mi simt piciorul deloc, spuse el.

— Cred că e rupt.

— Asta nu e bine deloc.

— Trebuie să ajungem la spital. Dar mai întâi trebuie să scot sâgeata, iar în momentul ăsta o strângi. Trebuie să-i dai drumul.

— N-am niciun pic de control. Tot ce știu e că mă doare ca naiba.

— Cred că trebuie neapărat s-o scoatem, spuse Patty.

— Încearcă să masezi mușchiul, spuse el. E ca și cum aș fi avut o crampă.

Patty îl masă. Coapsa era rece, umedă și alunecoasă. Plină de sânge. Shorty gemea, respira greu și scâncea. Patty strânse ambele părți ale rănii, apropiindu-și buricul degetului mare încet-încet de capul săgeții, apoi apăsă un pic mai tare, în ambele laturi, căscând rana ca pe o gură. Sângele țâșni și se revărsă în pâraie verzi, în direcții diferite.

— Spune-mi unde o să mergem, spuse ea.

— În Florida, răspunse el.

— Ce-o să facem când o să ajungem acolo?

— O firmă de windsurf.

— Și mai ce?

— Tricouri, spuse el. De-acolo ies bănuții.

— Cu ce fel de imprimeu?

Shorty făcu o pauză, ca să se gândească, poate la ceva mai complicat, iar Patty apucă tija săgeții și o smulse la fel de brusc și cu aceeași forță cu care ar fi tras o grindă înțepenită în gater. Sâgeata ieși, iar Shorty scoase un țipăt printre dinții încleștați, de durere, dar și de furie că fusese păcălit.

— Iartă-mă, spuse Patty.

Shorty gemea și găfâia.

Fata își scoase geaca și, cu ajutorul săgeții curate, îi tăie mânecile. Le puse cap la cap și le legă cu un nod generos. Împături corpul gecii într-un fel de compresă improvizată, pe care o făcu cât mai mică cu putință. O apăsă pe rană, apoi o legă cu mânecile împreunate. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face în acel moment. Un pansament de presiune pe partea din față, pentru oprirea hemoragiei, și un fel de atelă pe partea din spate. Nodul cel mare avea să țină lucrurile la locul lor. Măcar pentru o

vreme. Așa spera.

— Stai aici, spuse ea.

Alergă înapoi, la prima siluetă de coșmar. Cel pe care îl lovise Shorty în spatele urechii. Îi scoase dispozitivul de vedere nocturnă. Avea curelele din cauciuc pline de sânge. Scoase altă săgeată din tolba. Se întoarse repede la Shorty. Îi dădu dispozitivul să și-l pună pe cap și săgeata s-o țină în mână. Pentru siguranță. Ca ultimă măsură de apărare.

— Acum mă duc să caut un ATV, spuse ea.

Luă lanterna funcțională într-o mână și săgeata curată în cealaltă. Alergă din nou la individul doborât de Shorty. Se poziționa în locul în care se aflate înainte. Derula din nou scena în gând. Tipul apăruse în fața ei. Viziunea de coșmar. Față în față. Cu alte cuvinte, individul se deplasase în direcție sudică. Venind dinspre nord. De undeva din apropiere de gura drumului.

Păși peste cadavru și se duse la locul în care vocea din întuneric îi făcuse să se întoarcă brusc. Nici nu știi câtă dreptate ai, fetițo! Se întorseseră și-l văzuseră. Față în față. Și el mersese în direcție sudică. Tot dinspre nord. Din apropiere de gura drumului. Erau o pereche. Lucrau împreună. Era de bun simț să te gândești că-și lăsaseră ATV-urile în urmă. În mod sigur își parcaseră vehiculele mult în spate și-și continuaseră vânătoarea pe jos.

Păși peste cadavru și porni spre nord.

Mark o văzu plecând. Era hotărât s-o urmărească, dar în ultima secundă văzu cu coada ochiului peste ce pășise. Un cadavru. Două cadavre. Ceea ce așeza lucrurile într-o perspectivă cu totul diferită. Era și-așa destul de rău că le incendiaseră motelul. Ca o ironie a sorții, era asigurat. Dar evident că n-ar fi riscat să ceară despăgubiri. Chiar și o inspecție sumară ar fi ajuns la concluzia că incendiul fusese provocat. Pentru că așa fusese. La momentul acela, Steven nu înțelesese la ce se uită. La drept vorbind, niciunul dintre ei nu înțelesese. În acel moment radioul funcționa, iar Steven descria teancurile de prosoape, apoi lucrătura mecanică misterioasă a lui Shorty sub partea din spate a fiecărui vehicul, dar unghiurile camerelor video nu-l ajutau să vadă exact ce naiba făcea și nimeni n-a avut vreo sugestie, până când dintr-odată toate prosoapele au luat foc, iar Shorty le arunca peste tot.

Așa ceva nu apăruse în niciuna dintre ședințele lor de brainstorming, în simulări sau în jocurile de război. Acum își dădea seama că ar fi trebuit. Era inevitabil. În condițiile în care clienții cereau specimene mai bune, n-avea cum să nu se ajungă aici. Mai devreme sau mai târziu. O mișcare îndrăzneată trebuia să aibă loc.

Și totuși, nu putea să ceară despăgubiri. Polițiștii ar veni și, după ce ar scotoci printre rămășițele dezastrului, ar găsi tot felul de chestii ciudate. Pe de altă parte, reconstruirea motelului cu bani gheață ar fi consumat jumătate din ceea ce câștigaseră în noaptea aceea. Iar asta ar fi fost o lovitură dureroasă. Deși presupunea că puteau să-și spună că-i vor recâștiga mai târziu. Ba chiar mai mulți.

Totuși, o lovitură. Existau alternative? Dintr-odată, îi trecu prin minte că ar exista. Ba mai mult, ce rost ar avea să-l reconstruiască? Motelul era o mizerie. Pentru el, nu însemna nimic. Era o parte neînsemnată dintr-un titlu de proprietate vechi și ciudat, moștenit de la un bătrân pe care nu-l cunoscuse niciodată. Nu-i păsa de motel. Nu stătu mult pe gânduri și hotărî să-l lase în ruină. Ar fi fost mult mai ieftin să transforme o singură cameră din casa principală. Ar fi fost mult mai ieftin să schimbe semnele din Motel în *Pensiune*. Opt litere din plastic noi, puțină vopsea aurie. Un tip diferit de invitație. Ar fi mers de minune. Și oricum nu aveau nevoie de mai mult de doi musafiri la un moment dat. Clienții n-aveau decât să doarmă în corturi. Ar fi adus un plus de dificultate întregii experiențe.

Dar moartea clienților intra într-o categorie cu totul diferită. Mark se mândrea cu faptul că era un om realist.

Avea senzația că nu se lăsa orbit de emoții, guvernat de sentimente sau înșelat de prejudecăți cognitive. Avea despre el impresia că se pricepea să prevadă consecințele. Ca o partidă de șah rapid derulată în minte. Simțea că știe ce-avea să se întâmple în continuare. Dacă se întâmplă asta, atunci o să se întâmple aia și pe urmă ailaltă. Și chiar în acel moment prevedea că urmau să cadă o mulțime de piese de domino. Morților li se va simți lipsa, vor fi puse întrebări, datele vor fi urmărite. Dacă Robert putea să găsească oameni, așa puteau și forțele de ordine. Probabil, mai repede.

Așa că-și spuse că sosise momentul pentru planul B.

Fără sentimentalisme.

Se întoarse la ATV și-l conduse cu viteză mică spre casă.

Motelul arsesse până în temelii. Numai cușca metalică din jurul camerei 10 rămăsese în picioare. Grilajul devenise incandescent. Căldura era infernală. O simțea până dincolo de parcare. Tăciunii aprinși, roșii și albi, licăreau fantomatic în briza nopții.

Trecu de șopron și ajunse la casă. Forță ATV-ul să urce pe trepte și-l parcă pe verandă. Intră pe ușa din față și se duse direct în salon. Steven îl salută înainte să ajungă la ușă. Fără să ridice privirea. Urmărea semnalul GPS. Știa că Mark intrase în casă.

Mark se uită peste umărul lui Steven. La ecranul GPS-ului. Arăta o singură lanternă. Peter și Robert ocupau în continuare poziții statice pe flancuri.

— Patru monitoare cardiace s-au defectat, spuse Steven.

— Acum sunt patru? zise Mark.

Steven comută ecranele și-i arată datele, sub forma a patru grafice separate. Pulsul cardiac ca funcție de timp. Graficele arătau ca o schiță de relief muntos desenată cu creionul. Toate indicau în esență același lucru. Mai întâi o stare de excitație crescută și constantă, apoi un platou scurt de stres extrem, după care, nimic.

— S-ar putea să fie o defecțiune tehnică, spuse Steven.

— Nu, răspunse Mark. Pe doi dintre ei i-am văzut deja morți.

— Poftim?

— Cu capetele făcute zob. De Patty și Shorty, presupun. Care sunt mai buni decât am crezut, asta-i clar.

— Unde erau?

— La sud de drum.

— Și cu ceilalți doi ce s-o fi întâmplat?

— Nu știu, zise Mark.

Steven reveni la ecranul GPS. Lanterna supraviețuitoare se deplasa de-a lungul drumului, prin copaci, aproape de margine. Peter și Robert erau în continuare staționari. Într-o fereastră separată, cei doi clienți supraviețuitori prezentau pulsuri cardiace crescute, dar constante. O stare de excitație. Fiorul urmăririi. Dar fără vârfuri bruște. Fără contact, deocamdată.

— Cine sunt ăștia doi? întrebă Mark.

— Karel și tipul de pe Wall Street.

— Putem să ne dăm seama unde sunt?

— Știm unde le sunt ATV-urile. Se pare că au ocupat o poziție de mijloc.

— În condițiile în care cei doi din față și cei doi din spate au dispărut deja. Acum sunt pe cont propriu.

- Cine i-a mătrășit pe cei doi din spate?
- Nu știu, spuse din nou Mark.
- Știi, asta schimbă totul. Nu mai e același lucru.
- De acord.
- Ce vrei să faci?
- Planul B, spuse Mark. Urmărește cu atenție unde se duce lanterna.

Steven continuă să privească fix ecranul.

Mark scoase un pistol negru și pătrășos de sub geacă. Își ținut cotul ridicat, pentru că pistolul era lung, având atașat un amortizor de zgomot. Îl împușcă pe Steven în ceafă. Și mai trase un glonț, după ce corpul acestuia încetă să mai miște. Ca să fie sigur și fără dubii. Planul B îi impunea asta.

Luă gențile cu bani din dulap și le așeză pe podeaua holului. Deschise peretele din spate al dulapului și scoase de acolo trusa de fugă. Bani, carduri, un permis de conducere, un pașaport și un telefon cu cartelă pre-pay. O persoană cu totul nouă, ambalată într-o pungă din plastic.

Aruncă trusele lui Peter, Steven și Robert pe podeaua dulapului.

Cără gențile cu bani afară și le puse jos, pe pământ, la o distanță oarecare. Se întoarse pe verandă și deschise larg ușa de la intrare. Manevră ATV-ul înainte și înapoi în fața ușii până când avu destul loc ca să-l răstoarne. Deșurubă capacul rezervorului de benzină și-l aruncă. Se lăsă pe vine ca un halterofil și apucă șasiul. Săltă vehiculul și-l răsturnă pe o parte. Către casă. Foarte aproape de ușa deschisă. Benzina se scurse din rezervorul deschis. Mai întâi se formă o pată, apoi un lac în miniatură.

Mark aruncă un chibrit aprins și se retrase, luă gențile și fugi. Spre șopron. La jumătatea drumului, se opri și se uită în spate. Casa luase deja foc. De jur împrejurul ușii. Pereții, scândurile verandei. Flăcările pătrundeau în interior.

Se întoarse din nou și alergă înainte. În șopron, puse gențile în Mercedesul lui. Îl scoase cu spatele și-l parcă la o distanță oarecare. Alergă înapoi la șopron. În dreapta, casa ardea frumos. Flăcările ajunseseră la ferestrele de la etaj. În șopron, se duse grăbit la locul unde se afla tractorul pentru gazon. La raftul de deasupra acestuia, unde țineau bidoanele cu benzină. Erau cinci la număr, toate aliniate, umplute de fiecare dată când se duceau cu camioneta în oraș. Întotdeauna pregătite. Iarba trebuia să arate bine. Impresia artistică era importantă.

Planul B. Nu mai era nevoie de asta.

Goli bidoanele pe podea, sub Mercedesul lui Peter, sub cel al lui Steven și sub cel al lui Robert. Aruncă un chibrit aprins și se retrase, apoi se întoarse și alergă la mașina lui. Porni luminile de avarie. Ca Peter și Robert să vadă. Semnalul de panică. Știau deja că stațiile radio erau moarte. Se uitau la două incendii nou-nouțe. Habar n-aveau ce se întâmplă. Aveau să vină în mare grabă.

Porni spre gura drumului, cu viteză moderată, trecând pe lângă ruinele incendiate ale motelului, apoi prin pajiște, cu luminile intermitente aprinse tot timpul.

Se opri în centrul pajiștii.

Robert veni în viteză din dreapta, pe o curbă largă la ieșirea din pădure, sfârtecând firele de păpădie și culcând la pământ iarba din pajiște cu cele patru cauciucuri groase. Trecu peste marginea asfaltului și manevră vehiculul lângă latura din dreapta a Mercedesului. Mark apăsă butonul și coborî geamul lateral al mașinii. Când Robert privi înăuntru, Mark îl împușcă în față.

Mark ridică geamul. Peter se apropia din partea stângă. Aceași curbă largă prin pajiște. Exact simetric. Țintind să ajungă la geamul din partea șoferului, nu la cel din dreapta acestuia. Ceea ce însemna că Mercedesul era poziționat între Peter și ATV-ul gol al lui Robert și cadavrul acestuia, prăbușit pe pământ.

Mark coborî geamul.

Peter aduse ATV-ul în dreptul lui.

Față în față.

Pistolul era prea lung. Din cauza amortizorului. Mark nu-l putea manevra. Se proptea în ușă.

Peter opri motorul ATV-ului și spuse:

— Cât de rău este?

Mark avu o ezitare.

— Nu cred că putea fi mai rău, spuse el. Motelul a ars până-n temelii. Acum au luat foc și casa, și șopronul. Și patru clienți sunt morți.

Peter avu și el o ezitare, apoi spuse:

— Țsta e un joc cu totul nou.

— De acord cu tine.

— Adică, s-a cam terminat totul. Înțelegi asta, așa-i? N-o să rămână nimic nescormonit.

— Fără îndoială.

— Trebuie s-o ștergem, spuse Peter. Chiar în clipa asta. Doar noi doi. Trebuie să fugim, Mark. Presiunea va fi uriașă. Dacă rămânem, riscăm să nu supraviețuim.

— Doar noi doi?

— Robert și Steven sunt inutili. Sunt o povară. Știi bine asta.

— Trebuie să deschid ușa, spuse Mark. Vreau să-mi întind picioarele.

Peter verifică poziția ATV-ului și spuse:

— Ai loc destul.

Mark deschise ușa mașinii. Dar nu coborî. În schimb, opri mișcarea portierei de îndată ce putu să-și deblocheze amortizorul și în punctul în care bustul lui Peter era frumos încadrat de conturul geamului. Îl împușcă o dată în piept, o dată în gât și o dată în față.

Apoi închise portiera, ridică geamul și stinse luminile de avarie, conducând mașina pe drum, spre pădure.

Reacher trecu destul de repede prin următoarea secțiune a pădurii, datorită vizorului de noapte. Rămase cam la doi metri de drum. Nu făcu nicio încercare de a se mișca nevăzut sau silențios. Se bizaia pe poziția aleatorie a copacilor ca să-l salveze de săgeți. Probabilitatea ca o săgeată trasă de la distanță să ajungă la el era întotdeauna de unu la sută.

La un moment dat, departe, auzi patru pocnete separate. Două grupări, de un foc și de trei focuri de armă. Ca niște mici ciupituri sonore seci. Cam la treizeci de secunde între ele. Partea din spate a creierului îi spuse că era vorba de gloanțe de nouă milimetri trase în aer liber cu un pistol cu amortizor, la ceva mai mult de un kilometru și jumătate. Partea din față zise că poate fuseseră niște butelii cu aerosol care explodaseră în incendiu. Care se înviorase din nou. Lumina devenise mai intensă la un moment dat, când Reacher se gândise că se prăbușise acoperișul, după care se mai domolise nițel. Dar acum strălucirea revenise pe o arie mai largă, ca și cum luaseră foc mai multe lucruri.

Se opri. În față și spre stânga văzu două ATV-uri parcate unul lângă celălalt, oblic, jumătate în pădure, jumătate afară, cu spatele la drum. Ca în fața unei cârciumi la marginea drumului, dintr-un ținut rural. Vizorul de noapte nu-i arăta că vreunul dintre conducătorii vehiculelor s-ar afla în apropiere. Probabil că o luaseră înainte, pe jos. Mai aproape de acțiune. La fel ca ultimii doi. Țștia erau următorii doi. Acționau ca o defensivă pe mai multe niveluri. O pereche după alta. Țsta era și motivul pentru care Reacher evitase infanteria. Nu-i plăcea să umble pe jos pe terenuri nesfârșite.

Merse mai departe, mai silențios decât până atunci.

Se opri din nou.

Văzu un tip în față. Pe cealaltă parte a drumului, cam la nouă metri în copaci. Mic în depărtare, dar luminat uniform, la fel ca tot ce se afla în jur. Conturat cu minuțiozitate desăvârșită, în linii fine verzi și cenușii. Haine ca de scafandru, un arc, un ochi ciclopic.

Nici urmă de partener. Unele semne de anxietate. Din cauza luminii de pe cer, își zise Reacher. Tipul se tot uita într-acolo, apoi își ferea privirea. Poate asta era o măsură grosieră a intensității luminoase. Cât de repede era nevoit să-și mute privirea în altă parte. Tipul era înalt și solid, avea umerii pătrătoși și-și ținea capul drept. Dar nu se simțea în largul său. Reacher mai văzuse oameni de genul lui. Nu doar în armată. Fără îndoială că tipul era un mascul mare și tare în domeniul la care se pricepea. Dar în acel moment era depășit de situație. Corpul îi zvâcnea din pricina confuziei. Sau a resentimentelor. Ca și cum în adâncul lui nu putea înțelege de ce subalternii sau directorii lui adjuncți nu-și dăduseră silința să aranjeze lucrurile ceva mai bine pentru el.

Reacher se mișcă printre copaci, de cealaltă parte a drumului. Se mișcă lent și liniștit. Până când ajunse exact la același nivel cu individul. Reacher era la mai puțin de doi metri în pădure. Tipul se afla cam la nouă metri în cealaltă parte. Într-un plan, o linie dreaptă. Dar în pădure nu era o linie directă de ochire. Tipul se depărtase prea mult de drum. Se încercuise singur. Poziția era prea defensivă. Nu avea nicio cale naturală de atac.

Reacher traversă drumul, direct în linie, având o sută de copaci situați la întâmplare între el și individ. Intră din nou în pădure și-și croi drum spre individ, aflat acum la șase metri, tot în linie dreaptă. Lumina de pe cer era amplificată de douăzeci de mii de ori și licărea și dansa prin frunziș, ca niște blitzuri fotografice la coborârea din mașină a unui star de cinema. În fața lui, tipul privea în jos. Poate că-l deranja lumina scânteietoare. Acum se afla la trei metri distanță. Reacher își redusese viteza până aproape de zero. Se uită cu atenție în jur, cercetând tot câmpul de 360 de grade. Studie imaginea, secțiune după secțiune. Foarte detaliată, granulație fină, monocromă, ușor cenușie, în cea mai mare parte verde, ușor rece, ușor estompată. Puțin fluidă și fantomatică. Nu reproducea întocmai realitatea. În unele privințe, era mai bine.

Nici urmă de partener.

Reacher continuă să se apropie. Ca întotdeauna, credea în flexibilitate, dar, ca de fiecare dată, avea și un plan. Care, în cazul de față, era să-l înjunghie pe individ cu săgeata în gât. Un lucru

destul de ușor. Pentru că la lungimea brațului jocul se termina. Dar interveni flexibilitatea. De aproape, chiar și în lumina fragmentată ce se strecura printre arbori, era clar că individul era îngrijorat într-o manieră aparte. La nivel primitiv. Ca un miliardar al cărui avion se prăbușește pe o insulă nelocuită. Sau a cărui mașină e implicată într-un accident în cartierul rău-famat al orașului. Lanțul trofic. Dintr-odată, nu se mai afla atât de sus pe cât credea. Poate că era pregătit să încheie o înțelegere.

Reacher se năpusti asupra lui, iar individul reacționează smucindu-și arcul în sus, probabil nimic mai mult decât un instinct animalic, nu o decizie cumpănită, ceea ce era păcat, căci Reacher, ca să evite orice risc, se văzu nevoit să coboare săgeata ca pe un pumnal pe băț și să-i taie individului toate cele patru noduri de la mâna stângă. Omul scoase un urlet și scăpă arcul din mână, iar Reacher se trase și mai aproape, tuburile lor optice ciocnindu-se între ele, și-l lovi cu piciorul în spatele genunchilor, făcându-l să cadă pe spate, moment în care Reacher îi desfăcu vizorul de noapte de pe cap cu o lovitură de picior, proptind imediat același picior pe gâtul individului. Apoi îi vârî cu forța vârful săgeții între buze și se opri când simți că metalul îi lovește dinții.

— Vrei să vorbești? șuieră el.

Tipul nu putea să-i răspundă în cuvinte, din cauza săgeții înfipse între dinți, și nici cu gesturi, din cauza piciorului proptit în beregată. În schimb, dădu un fel de răspuns afirmativ din priviri. Un fel de implorare disperată. Un fel de promisiune. Reacher trase săgeata.

— Pe cine vânezi? întrebă el.

— Nu e ceea ce pare, răspunse individul.

— Cum așa?

— Am venit aici să vânez un mistreț.

— Și, în loc de asta, ce vânezi?

— Am fost păcălit.

— Ce vânezi?

— Oameni, spuse tipul. Dar nu pentru asta am venit.

— Câți oameni?

— Doi.

— Cine sunt?

— Canadieni. Doi tineri. Patty Sundstrom și Shorty Fleck. S-au rătăcit aici. Pe mine m-au păcălit. Mi-au spus că-i vorba de un mistreț. M-au mințit.

— Cine te-a mințit?

— Un tip pe care-l cheamă Mark. El deține locul ăsta.

— Mark Reacher?

— Nu-i cunosc numele de familie.

— De ce n-ai sunat la poliție?

— Nu e semnal de telefon aici. Nu sunt telefoane nici în camere.

— De ce n-ai fugit?

Tipul nu răspunde.

— De ce n-ai rămas în cameră în seara asta, refuzând să participi?

Niciun răspuns.

— De ce umbli totuși pe întuneric cu un arc cu săgeți?

Niciun răspuns.

— Stai, spuse Reacher.

Auzi o mașină în față. Văzu fragmente strălucitoare de lumină amplificată strecurându-se printre arbori. Un vehicul mare cu farurile aprinse. Își ridică tubul. Lumea deveni întunecată cu totul, exceptând drumul, aflat la nouă metri în dreapta sa. Era luminat puternic, ca interiorul unui tunel lung și jos. Două fascicule de lumină strălucitoare. Un Mercedes trecu pe lângă ei. Era un SUV mare, negru și lucios, cu o formă ca de pumn. Timp de o secundă, îi zări luminile roșii din spate. Apoi dispăru.

Reacher își coborî vizorul. Lumea redeveni verde și foarte detaliată. Își mișcă piciorul pe gâtul individului. Ca să facă loc. Pentru vârful săgeții. Îl lipi de rama bocancului, pentru stabilitate, și exercită o presiune modestă în jos. Tipul încercă să țipe, dar Reacher îl opri apăsând mai tare cu piciorul.

— N-am știut în ce mă bag, spuse tipul. Îți jur! Sunt bancher. Nu sunt ca indivizii ceilalți. Și eu sunt o victimă.

— Ești bancher, zici?

— Conduc un fond de investiții. N-am nicio legătură cu ceilalți indivizi.

— Eu cred că lumea a evoluat, spuse Reacher. S-ar zice că te aștepți la un tratament mai bun pentru că ești bancher. Când a devenit asta o mare chestie? Cred că am clipit și mi-a scăpat.

— N-am știut că ăștia vânează oameni.

— Ba eu cred că ai știut, spuse Reacher. Și mai cred că de-asta ai venit.

Se lăsă mai tare pe săgeată, apoi și mai tare, până când vârful străpunse pielea, trecu prin gât, secționă coloana și ieși în cealaltă parte, ținându-l pe individ ca pe un fluture mort de

solul pădurii. După cum simțea Reacher, într-o rădăcină de copac. Dură și noduroasă. Dar Reacher se încordă, se lăsă și mai mult și împinse până când săgeata se înfipse adânc și perfect vertical, ca un monument.

Apoi își continuă drumul printre copaci.

Mark opri Mercedesul bot în bot cu camionul de tractare. Își făcuse calculele. Mai rămăseseră maximum patru oameni despre care nu se știa pe unde sunt. Aceștia fiind Karel și tipul de pe Wall Street, plus Patty și Shorty. Plus o ipotetică a cincea persoană, dacă perechea de la exterior căzuse victimă unei terțe părți. Poate tipului ăluia solid, care se întorsese. Din cauză că sesizase ceva. Pentru că nu fusese convins.

Din vina lui Peter.

Patru oameni. Sau cinci. Toți, undeva în față. Poate departe în față. Avea nevoie de trei minute scurte. Atât. Poate mai puțin. Trebuia să miște camionul înapoi spre șosea, cu viteză mare, într-un șanț dacă era nevoie, orice doar să nu-i mai stea în cale, după care trebuia să fugă înapoi, să sară în mașină și să-și ia tălpășița. Oriunde. Nord, sud, est sau vest. Trei minute, poate mai puțin. Atât. Dar cinci oameni, în poziții necunoscute, oricare dintre poziții aflându-se la mai mult de trei minute distanță, ceea ce nu era o problemă, sau la mai puțin de-atât, ceea ce era.

Dar în final se gândi că era greu să fie la mai puțin de trei minute. În termeni practici. Chiar și cu ATV-urile. Derulă scena în minte. Ca o partidă de șah rapid. Mai întâi asta, apoi aia și pe urmă ailaltă. Simțea că știe ce avea să se întâmple. Camionul avea un motor Diesel zgomotos. Toată lumea îl va auzi în depărtare. La început, clienții vor presupune că perimetrul era lărgit. O ajustare din mers a jocului. Care astfel devenea mai distractiv. Patty și Shorty aveau să creadă cam același lucru. Se descurcaseră bine până atunci, așa că vor presupune că stâlpii porții sunt mutați într-o poziție defavorabilă lor. Niciunul dintre ei nu va fi suspicios. Trei minute nu contau. Niciunul dintre ei nu va reacționa în niciun fel.

Cu excepția lui Karel. Camionul îi aparținea. Își va da seama că se întâmplă ceva ciudat. Era posibil să nu se agite prea tare, pentru că acum își închipuia că este, mai mult sau mai puțin, un membru semidetașat al echipei, după ultimele zile, așa cum

reieșea din discountul generos și așa mai departe. S-ar putea să simtă ceva de genul *mi casa su casa* în privința asta. S-ar putea chiar să ia ca pe un gest de bunăvoință faptul că nu era scos din joc. La urma urmelor, era acolo în calitate de client, nu de arbitru. Nu era treaba lui să facă ajustări din mers. S-ar putea să lase lucrurile în voia lor.

Sau poate că nu.

Poate că era la mai mult de trei minute depărtare. Chiar dacă reacționa imediat, va fi nevoit să-și croiască drum prin pădure, posibil șaiszeci de metri sau mai mult, până la locul în care-și parcase ATV-ul. Numai asta și putea să dureze trei minute.

Sau nu.

Realist. Obiectiv. Una peste alta, se gândi că avea șanse mari de reușită. Fie Karel va reacționa sau nu, de înmulțit cu fie era pe aproape sau nu era. Două aruncări de monedă la rând. O șansă din patru pentru dezastru, trei șanse din patru pentru succes. Numerele nu mințeau. Fără prejudecăți cognitive.

Lăsă Mercedesul pornit și ușa șoferului deschisă. Se strecură printre copaci și pe lângă capota enormă a camionului. Ajunse cu greu în locul în care cabina se afla deasupra lui. Apucă de mână și urcă pe scară.

Ușa era încuiată.

Un lucru pe care nu-l prevăzuse. Pentru prima dată nu știuse ce o să se întâmple. Un lucru atât de simplu! Nicio clipă nu-i trecuse prin cap. Nici într-un milion de ani. Stătea atârnat acolo, cu un picior pe treaptă, cu o mână pe mânerul ușii, legănându-se liber, împuns de crengi. La început, se înfurie. Karel fusese atât de prost încât să nu lase camionul cu ușa deschisă și cheia în contact. Cine dracu' ar proceda astfel? Era o nebunie. Flexibilitatea însemna totul. Era posibil să aibă nevoie să miște camionul în orice moment. Gestionarea situațiilor din timpul jocului era întotdeauna fluidă. Toată lumea știa asta.

Pe urmă, se îngrijoră. O senzație de gol îngreșătoare. Unde era cheia, dacă nu era în camion? Cazul cel mai bun era destul de rău. În cazul cel mai bun, cheia se afla în buzunarul lui Karel, ceea ce însemna că trebuia să-l găsească pe individ și să o ia de la el. Ceea ce însemna o întârziere. Posibil, mare. Iar asta i-ar fi prelungit expunerea la oricare dintre elementele ostile rămase. Nu era bine deloc.

Dar era mai bine decât cazul cel mai rău. Buzunarele lui Karel erau strânse pe corp. Material semielastic, negru-lucios. Ar fi vrut

oare să poarte cheia la el? Ar fi purtat cheile la ei oricare dintre ceilalți? La urma urmelor, își lăsaseră camerele descuiate, spre marele avantaj al lui Shorty, cu prosoapele lui incendiare. Nu doriseră să ia cu ei acele chei. Poate se gândiseră că umflăturile din buzunare le-ar fi stricat aspectul general.

În cazul cel mai rău, Karel lăsase cheia camionului pe comoda din camera 2. Ca s-o ia de-acolo dimineța. Acum cheia n-avea să mai fie luată niciodată, poate doar s-o găsească cineva din întâmplare peste câțiva ani, plină de cenușă, topită, contorsionată, cu destinație necunoscută.

Mark coborî de pe scară și-și forță înaintarea pe lângă capotă spre mașina lui. Dădu înapoi zece metri, întoarse în spațiul dintre copaci și făcu cale întoarsă spre motel.

Patty îl văzu trecând din nou. Îl văzuse când plecase, cu câteva minute mai devreme. Dacă într-adevăr fusese el. Doar bănuise că în mașină era Mark. Din cauza vizorului de noapte, nu se uitase direct la șofer. Mașina avea farurile aprinse. Lumina era mult prea puternică. Dar în timp ce se ferea, a auzit zgomotul motorului și şuieratul pneurilor. Și-a dat seama că era o mașină obișnuită. Sau un combi, ori un SUV. Doar a intuit că Mark era la volan. Care fugea, și-a zis Patty, când trecuse prima oară. Dar era evident că nu fugise, pentru că acum se întorcea.

Poate că la urma urmelor nu fusese Mark.

Nu reușea să găsească ATV-urile. Nu credea că sunt prea departe între copaci. Spațiile erau prea strâmte. Prea mare riscul să rămână blocați pentru totdeauna. Așa că și-a limitat căutările în apropiere de marginea drumului. Se aștepta să le găsească parcate unul lângă altul, poate retrase pe jumătate în tufișuri, poate așezate oblic, gata de acțiune, dar totodată lăsând loc suficient pentru trecerea celorlalți, dacă ar fi dorit asta. Dar nu găsi nimic.

Se opri din mers. Deja se îndepărtase mult de Shorty. Nu știa cât să mai meargă. Se uită înainte, cu atenție. Începuse să se acomodeze cu vizorul. Se întoarse și privi în spate. Lumina de pe cer devenise din nou strălucitoare. Prea intensă ca să se uite direct la ea. Se întoarse pe jumătate și privi spre sud. Zări o mică vietate nocturnă străbătând în grabă doi metri de teren deschis și ascunzându-se într-o grămadă de frunze. Era luminată la fel ca

toate celelalte din jur, o nălucă de un verde pal. Probabil, cenușie în viața reală. Probabil, un șobolan.

Se întoarce cu totul înapoi.

Se uită din nou înainte.

În fața ei era un bărbat.

La fel ca înainte. Aceeași viziune de coșmar. Apărută de niciunde. Apărută din nimic. Ivită brusc acolo. Cu arcul pregătit. Coarda era trasă. Săgeata ațintită. Dar nu la fel ca înainte. Nu spre picioarele ei. De data asta, mai sus.

Și nici Shorty nu mai era în spatele lui.

Nu era la fel ca înainte.

Viziunea de coșmar vorbește:

— Uite că ne-am întâlnit din nou.

Patty recunoscuse vocea. Era a lui Karel. Nemernicul cu camionul de tractare. Din armata iugoslavă. Care arăta ca o față neclară în partea din spate a unei poze cu crime de război. Ar fi trebuit să-și dea seama. Fusesse o proastă. Karel întrebă:

— Unde-i Shorty?

Nu-i răspunse.

— N-a scăpat? Sau poate nu știi sigur. Poate că ați mers pe căi separate. În momentul ăsta nu mai sunteți o pereche. Nu e în față, pentru că am verificat. Nu poate fi în spatele tău, pentru că asta n-ar fi de niciun folos.

Patty privi într-o parte.

— Interesant, spuse Karel. A rămas în urmă pentru un motiv?

Patty nu-i răspunse.

El zâmbi sub botul sticlos.

Larg și încântat.

— E rănit? întrebă el.

Niciun răspuns.

— Devine palpitant, spuse el. Ai plecat să aduni rădăcini și fructe de pădure, ca să faci o poțiune, să-ți vindecii bărbatul. Ești îngrijorată. Abia aștepti să te întorci.

Asta-i o situație cu adevărat încântătoare. Noi doi o să ne distrăm de minune.

— Căutam un ATV, spuse ea.

— N-are niciun rost, spuse Karel. Camionul meu e parcat în drum. Nimeni nu pleacă de-aici înaintea mea. Nu sunt prost.

Karel coborî săgeata, ațintind-o spre picioarele ei.

— Nu, spuse ea.

— Nu, ce?

— Da, Shorty a fost rănit. Acum trebuie să mă întorc la el.
— Cât de grav a fost rănit?
— Destul de rău. Cred că are femurul rupt.
— Păcat, spuse Karel.
— Trebuie să merg să-l văd acum.
— Jocul spune că-ți păstrezi libertatea de mișcare doar dacă eviți leapșa.

— Te rog, spuse ea.
— Ce mă rogi?
— Nu-mi place jocul ăsta.
— Ei, uite că mie-mi place.
— Cred că ar trebui să ne oprim. A scăpat de sub control.
— Ba nu, eu cred că tocmai a ajuns la partea frumoasă.

Patty nu mai vorbi. Stătea acolo, cu lanterna într-o mână și săgeata în cealaltă. Săgeata ar fi fost bună pentru tăiat și înjunghiat, dar individul se afla la trei metri. În afara razei ei de acțiune.

Karel trase de coardă încă doi centimetri. Săgeata se mișcă în spate, cu aceeași distanță, spre mâna lui strânsă pe mânerul de prindere. Arcul se curbă și mai mult. Tensiunea îl făcea să cânte.

Era lanterna funcțională.

Dintr-o singură mișcare, lăsă săgeata din mână, găsi întrerupătorul și aprinse lanterna. Era ca și cum își amintise de prima oară când verificase furtunurile de la aeroterma Hondei. Un fascicul strălucitor de lumină albă, intens și concentrat. Îl îndreptă direct spre individ. Spre fața lui. Spre ochiul mare din sticlă. Îl țintui cu fasciculul luminos. Karel tresări și săgeata porni într-o parte și jos, trecând prin tufișuri și oprindu-se în pământ. Individul se feri, se zvârcoli și se răsuci. Patty îl urmări cu raza de lumină, pe care o folosi ca pe o armă fizică, mișcând-o, împingând-o, țintind mereu spre fața celuiilalt. Karel căzu la pământ, se rostogoli și-și smulse dispozitivul de pe cap.

Patty stinse lanterna și o luă la fugă printre copaci.

Patty știa că fuga se va dovedi fie o chestie deșteaptă, fie o prostie. Depindea de Karel: o prindea sau nu. Cât se poate de simplu. La început, a fost optimistă. Alerga bine și se gândea că el se va mișca mai încet. Poate că tipul își făcea griji să nu pice într-o ambuscadă, cu fasciculul de lumină. Ca unul din filmele spațiale pe care le urmărea Shorty la televizor.

Deodată, vești proaste. Auzi pași în spate. Apropiindu-se. Schimbă direcția și fugi spre dreapta. Karel nu se mișcă la fel de repede. Patty i-o luă înainte. Dar el recuperează din nou și ajunge foarte aproape de ea. Drept înainte, în câmpul mișcător al vizorului de noapte, Patty văzu drumul. Mai aproape. Și mai aproape. Luminos și clar. Alerga oblic spre el. În urma ei se auzeau pași zgomotoși. Ieși brusc din pădure, pe drum. Karel ieși după ea. Își ancoră bine picioarele. Ridică arcul.

Erau luminați de fascicule de faruri. Amplificate de douăzeci de mii de ori. Ca niște bombe atomice. Cei doi se feriră. Karel își ridică tubul. Patty își smulse tot dispozitivul de pe cap. Lumea se întunecă, cu excepția mașinii. Mercedesul negru. Cu luminile aprinse. Încetinind. Mark la volan. Opri mașina. Deschise portiera. Coborî. Se țină departe de lumini. Pășii înainte în umbră.

Karel ridică din nou arcul.

Îndreptă săgeata spre Patty.

Dar vorbi cu Mark.

— Ce-a luat foc acolo? întrebă el.

Mark avu o ezitare.

— Totul a luat foc, spuse el. Suntem într-un joc cu totul nou acum.

— Suntem?

— Păi și tu ești implicat într-un fel. Nu crezi? Au murit oameni.

N-o să rămână nimic nescormonit. Trebuie s-o ștergem. Chiar în clipa asta. Doar noi doi. Trebuie să fugim, Karel. Presiunea va fi uriașă. Dacă rămânem, riscăm să nu supraviețuim.

— Doar noi doi?

— Tu ești alesul meu numărul unu. Ceilalți sunt inutili. Sunt o povară. Știi asta.

Karel nu-i răspunse.

— Nu avem prea mult timp, spuse Mark.

— Ba avem destul, spuse Karel. Noaptea abia a început. N-are cine să ne deranjeze. Nimeni nu poate pătrunde aici.

— Trebuie să vorbim despre asta. Chiar trebuie să mișcăm camionul ăla în acest moment.

— De ce?

— O măsură tactică. O ajustare în timpul jocului.

— N-avem nevoie de ajustări. Nu acum. Nu mai e nevoie. Shorty e rănit, iar pe Patty o am chiar aici. Jocul s-a terminat.

— În regulă, ucide-o și pe urmă să mergem.

— Aș vrea să merg să-l ucid pe Shorty mai întâi.

— Tragi de timp.

— Cum așa?

— Ai măcar cheia?

— Ce cheie?

— De la camion, spuse Mark. Unde e?

— Ce întrebare mai e asta? Camionul ăla face o căruță de bani.

Mark încuviință din cap.

— Exact, spuse el. Sunt prietenul tău cel mai bun și-mi fac griji pentru tine. Sper că n-ai lăsat cheia pe noptieră. Dacă ai procedat așa, ai face bine să chemi un camion de tractare. Pentru camionul tău de tractare. Motelul a ars până-n temelii. A fost primul care luat foc acolo.

— Am cheia la mine, spuse Karel. E în buzunar.

— E bine de știut, spuse Mark.

Scoase pistolul lung și negru din spatele piciorului și-l împușcă pe Karel de patru ori, toate gloanțele în cutia toracică, sub brațul care ținea arcul.

Focurile de armă au fost puternice, dar seci.

Tubul lung din față era un amortizor, își zise Patty.

Karel se prăbuși brusc pe drum, într-o grămadă diformă, însoțit de fâșâitul nălonului, clănțănitul arcului și zgomotul țestei lovite de asfalt.

Mark întoarse pistolul spre Patty.

— Du-te și ia-i cheia din buzunar, îi ordonă el.

Patty avu o ezitare, după care trecu la executarea ordinului. Simțea că trecuse prin momente mai dificile, când scosese săgeata din piciorul lui Shorty. Cheia era caldă. Nu era mai mare decât cheia de la Honda lor.

— Arunc-o aici, spuse Mark.

— Pe urmă o să mă-mpuști, zise ea.

— Pot să te împușc oricând. Pot să iau cheia din mână ta rece de mort. N-am grețuri din astea.

Patty aruncă cheia, care ateriza la picioarele lui.

— Cât de rău e Shorty? întrebă Mark.

— Destul de rău.

— Se poate mișca?

— Are piciorul rupt.

— Cred că noi doi s-ar putea să fim ultimii rămași în picioare, spuse Mark. Și trebuie să spun că bietul Shorty n-are noroc cu mine. N-am nici cea mai mică intenție să mă-ntorc să-l ajut. În ceea ce mă privește, poate să rămână acolo unde e.

Patty nu spuse nimic.

— Doar așa, din pură curiozitate, cam cât crezi c-o să supraviețuiască?

Patty nu răspunse.

— Vreau să știu, spuse Mark. Serios. Hai să calculăm. Cât ar fi, cinci zile fără apă și cinci săptămâni fără hrană? Atâta doar că din capul locului nu se simte prea bine.

— O să mă duc să-l ajut, spuse Patty.

— Să presupunem că n-ai să poți. Bănuiesc că ar putea încerca să se târască și să scape de-acolo, dar se deshidratează și deja se simte slăbit. Târâșul ar crește riscul de infecții. Și cu siguranță că ar crește și riscul expunerii la animalele de pradă. Mai sunt și creaturi cărora le place să ciugulească din răni deschise.

— Lasă-mă să mă duc să-l ajut!

— Nu, eu cred că trebuie lăsat să se descurce singur de-acum.

— De ce-ți pasă? Ai spus că nu faci decât să te ocupi de dorințele obiecte ale altor oameni. Acei alți oameni au dispărut acum. Așa că ți-ai împlinit menirea. Ia cheia, mută camionul ăla și pleacă de-aici. Lasă-ne în pace!

Mark clătină din cap.

— Shorty mi-a incendiat motelul, spuse el. De-aia îmi pasă. Să mă ierți dacă mă încercă o mică dorință de răzbunare.

— Tu ne-ai obligat să intrăm în jocul ăsta. Incendierea a fost o

mișcare valabilă.

— La fel cum să-l las să moară e un răspuns valabil.

Patty se uită într-o parte. La Karel, fără viață pe asfalt, luminat de fasciculele farurilor. O lumina albă și intensă și umbre negre, neregulate.

Întoarce privirea spre Mark și spuse:

— Ce-ai de gând să faci cu mine?

— Mereu aceeași întrebare, spuse Mark. Parc-ai fi o placă de gramofon stricată.

— Am dreptul să știu.

— Ești un martor ocular.

— Am spus din capul locului că n-o să ne lași să câștigăm. Jocul a fost o mare păcăleală.

— Și-a atins scopul. Ar trebui să vezi ce am în portbagajul mașinii.

— Lasă-mă să mă duc la Shorty! Vino cu mine! Și ne execuți acolo. Pe amândoi.

— Ce romantic! spuse el.

Ea nu răspunse.

— Unde e, mai exact? întrebă Mark.

— Undeva, în spate.

— Prea departe. Îmi pare rău. Chiar trebuie să plec. Hai s-o facem aici! Doar pe tine.

Mark ridică arma spre ea. Patty o văzu clar în lumina farurilor. Recunoscua marca de la serialele polițiste pe care le urmărise. Un Glock, era sigură. Compact, detaliat, excelent construit. Tubul din față avea un finisaj satinat. O componentă de precizie. După cum arăta, costase probabil o mie de dolari. Oftă. Patricia Marie Sundstrom, douăzeci și cinci de ani, doi ani de colegiu, muncitoare la gater. Fericită pentru un timp scurt cu un cultivator de cartofi pe care-l cunoscuse într-un bar. Mai fericită decât se așteptase vreodată să fie. Mai fericită decât știuse. Voia să-l vadă din nou. Doar o singură dată.

Ceva se mișcă în spatele umărului stâng al lui Mark.

Îl zări cu coada ochiului. În umbrele negre și adânci din spatele farurilor. O străfulgerare albă. La trei metri în spate. Suspendat în aer. Niște ochi, își zise ea. Sau dinți. Ca un zâmbet. Ciuli urechile. Nu auzi nimic. Doar foșnetul motorului în ralanti și gâlgâitul estompat al tobei de eșapament răbdătoare.

Apoi sesiză o siluetă. În spatele lui Mark. Un vid întunecat. Ca și cum s-ar fi mișcat un copac.

O nebunie.

Își mută privirea.

— Ești gata? întrebă Mark.

— Mă bucur că motelul tău a ars până-n temelii, spuse ea. Mi-ar fi plăcut ca și tu să fii în el.

— Asta nu-i frumos, zise el.

Patty se uită din nou la el.

Imediat în spatele lui era un bărbat.

Un gigant. Pășise în lumina puternică a farurilor. În mâna stângă ținea o săgeată. Pe cap avea un vizor de noapte cu tubul ridicat. Era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât Mark și de două ori mai lat.

Era uriaș.

Era silențios.

Păși chiar în spatele lui Mark, la nu mai mult de treizeci de centimetri, ca doi oameni aflați la o coadă aglomerată, ca să intre la o partidă de hochei sau la urcarea într-un avion. Întinse mâna dreaptă și-l prinse pe Mark de încheietura mâinii. Îi trase acestuia brațul într-o parte, menținându-l drept, la orizontală, fără efort, ca și cum ar fi deschis lent și fără grabă o ușă, într-un arc perfect de nouăzeci de grade, până când Glockul era îndreptat într-o parte, spre nimic. Întinse mâna stângă și-și propti cotul îndoit pe torsul lui Mark, strângându-l la pieptul lui. Cu vârful săgeții atinse golul de la gâtul lui Mark. Niciunul dintre bărbați nu se mișcă. Arătau ca și cum ar fi fost prinși împreună, gata să înceapă un tangou. Doar că Mark era întors invers față de cum ar fi trebuit.

— Lasă arma jos! spuse bărbatul uriaș.

O voce profundă, dar liniștită. Aproape intimă. Ca și cum ar fi fost destinată doar urechii lui Mark, care se afla la câțiva centimetri distanță. După ton, ai fi zis că era mai degrabă o sugestie, nu un ordin. Dar cu o implicație sumbră în spate.

Mark nu dădu drumul pistolului.

Patty văzu cum se umflă mușchii în antebrațul gigantului. Contururile erau exagerate de lumina intensă. Arătau ca niște pietre într-un sac. Pe fața lui nu se citea nicio expresie. Patty își dădu seama că tipul îi zdrobea încheietura lui Mark. Lent, constant, inexorabil. Fără milă. Mark țiță și începu să gâfâie. Patty auzi cum oasele îi pâraie și se mișcă. Mark zvâcni și începu să se zbată.

Bărbatul uriaș continua să-l strângă de încheietură.

Mark lăsă arma să cadă.

— Bună alegere, spuse uriașul.

Dar nu-i dădu drumul. Nu schimbă poziția de tangou.

— Cum te numești? spuse el.

Mark nu-i răspunse.

— Îl cheamă Mark, spuse Patty.

— Mark și mai cum?

— Nu știu. Tu cine ești?

— Poveste lungă, zise uriașul.

Mușchii lui se contractară din nou.

Mark se zvârcoli.

— Care e numele tău de familie? îl întrebă uriașul.

Oasele pârliră și se mișcară.

— Reacher, spuse Mark gemând.

Cu o sută de metri în spate, Reacher o văzuse pe femeie orbindu-l cu lanterna pe vânător și apoi fugind mâncând pământul. Îl văzuse pe vânător pornind pe urmele ei. Îi urmărise pe amândoi. Ajunsese la timp ca să vadă sosirea Mercedesului. Auzise cea mai mare parte a conversației. Cheia camionului, Shorty și motelul incendiat. Îl auzise pe tip spunând că, după părerea lui, el și femeia erau ultimii rămași în picioare. O chema Patty Sundstrom, după spusele bancherului, cu puțin înainte să moară. Shorty trebuia să fie Shorty Fleck. Canadieni. Rătăciți.

— Am bani, spuse Mark. Poți să-i iei.

— Nu-i vreau, spuse Reacher. N-am nevoie.

— Trebuie să fie o cale să ajungem la o înțelegere.

— Patty, spuse Reacher, ia pistolul ăla de jos! Cu mare grijă. Îl prinzi cu degetul mare și arătătorul de mâner.

Patty îl ascultă. Se apropie, se aplecă, ridică pistolul și fugi înapoi. Reacher îi îndoi brațul lui Mark din cot, cu nouăzeci de grade, ca și cum ar fi făcut semn cu mâna, apoi și mai mult, până când îi lipi antebrațul la spate pe braț, iar palma îi atingea umărul.

Apoi și mai mult. Reacher îi duse mâna lui Mark sub orizontală, trăgând-o în josul omoplatului, cinci centimetri, zece, cincisprezece. Tot felul de articulații erau supuse la tot felul de solicitări. Mai ales cotul. Dar și umărul. Și toate ligamentele și tendoanele dintre acestea.

Reacher luă săgeata de la gâtul lui Mark și cotul de pe pieptul acestuia, iar Mark căzu recunoscător în genunchi, ca să elibereze presiunea din cot. Reacher își schimbă strânsoarea. Îi eliberă încheietura mâinii și-l prinse de guler, pe care-l răsuci formând un opt, ca să-l sufoce prin apăsarea nasturelui.

Apoi se uită la Patty și-i spuse:

— Vrei s-o faci tu sau o fac eu?

— Ce să fac?

— Să-l împuști.

Patty nu răspunse.

— Ai spus că ai fi vrut să-l vezi arzând în incendiu.

— Cine ești tu? Întrebă ea din nou.

— Poveste lungă, spuse el din nou. Am o întâlnire mâine-dimineață, la sud de-aici. Aveam nevoie de un motel pe timpul nopții. Asta-i tot ce-am găsit.

— Ar trebui să sunăm la poliție.

— Vă duceați undeva?

— În Florida, spuse tânăra. Voiam o viață nouă.

— Ca să faceți ce?

— Să închiriem windsurfuri. Poate și skijeturi. Shorty se gândea și la tricouri.

— Și unde să locuiți?

— Într-o casuță pe plajă. Poate deasupra magazinului.

— Sună grozav.

— Așa am zis și noi.

— Alternativa ar fi să petreceți trei ani într-un hotel undeva în New Hampshire, vorbind cu oameni de-a dreptul nesuferiți, jumătate din timp plictisiți de moarte, iar cealaltă jumătate, speriați de moarte. Vrei să faci asta în schimb?

— Nu.

— Asta se va întâmpla dacă sunăm la poliție. O să vorbiți cu detectivi, procurori, avocați și psihiatri, iar și iar și iar, și în tot acest timp va trebui să răspundeți la unele întrebări destul de dure, pentru că și ei vor face calculele la fel ca mine. Am venit de pe șosea și acțiunea mi-a luat-o mereu înainte. Până acum m-am intersectat cu patru dintre ei. Bănuiesc că, inițial, trebuia să vină mai mulți.

— Inițial au fost șase.

— Ce s-a întâmplat cu primii doi?

Patty nu-i răspunse. Doar inspiră și expiră.

— În final, ați câștiga, spuse Reacher. Probabil. Un fel de omucidere justificată sau autoapărare. Dar nimic nu e sigur. De asemenea, sunteți străini. Una peste alta, ar fi o vânzoleală mare. Nu vi s-ar permite să părăsiți statul. Tot ce au aici e Red Sox, echipa de baseball. Trebuie să te gândești bine la asta.

Patty nu spuse nimic.

— Cel mai probabil, ar fi mai bine să nu sunăm la poliție, zise Reacher.

Mark începu să se zbată.

Reacher îi spuse lui Patty:

— Uite, voia să-l lase pe Shorty să moară.

Tânăra avu o ezitare lungă.

Se uită în jos, la pistolul din mână.

— Vino în partea asta, spuse Reacher. Ca să nu tragi spre mine.

Fata veni și se postă lângă el.

Mark se zvârcoli și se zbătu, mai energic și mai disperat, până când Reacher îl săltă în picioare și-l izbi cu forță în plexul solar, după care îl lăsă din nou la pământ, nu tocmai nemișcat, dar cel puțin pentru moment incapabil de mișcări musculare voluntare.

— Apasă tare vârful amortizorului între omoplați. Cam cu cincisprezece centimetri mai jos de locul unde e mâna mea. Piedica e o mică lamelă în fața trăgaciului. Se deblochează cu un clic, imediat ce ai pus degetul în poziția corectă. După care, nu mai trebuie decât să apeși.

Patty încuviință din cap.

Rămase nemișcată cam douăzeci de secunde. În final, spuse:

— Nu pot.

Reacher lăsă gulerul lui Mark și-i dădu un brânci zdravăn. Luă pistolul de la Patty și spuse:

— Am vrut să ai această oportunitate. Atât. Altfel, te-ai fi întrebat toată viața. Dar acum știi. Ești un om bun, Patty.

— Mulțumesc.

— Mai bun decât mine, spuse el.

Se întoarse și îl împușcă pe Mark în cap. De două ori. O apăsare dublă, rapidă, care trimise gloanțele jos, în spatele craniului. Ceea ce în școlile militare se numește „lovitura de asasinare“. Nu că ar fi recunoscut vreodată așa ceva.

○

Au luat Mercedesul ca să ajungă la Shorty. Mai întâi, Reacher îl trase pe șoferul camionului de tractare între copacii de pe o parte a drumului, iar pe Mark în cealaltă parte. Ca să nu stea în drum. Nu voia să treacă peste ei cu mașina. Mai ales că Shorty avea un picior rupt. Zdruncinăturile i-ar fi făcut rău.

Patty se urcă la volan. Întoarse mașina și o luă înapoi spre motel, cu farurile pe faza lungă. Ajunse la gura drumului. Acolo

se opri un moment. În faţă, la o distanţă de circa o sută de metri, motelul era o grămăjoară de tăciuni incandescenti. Maşinile din faţa clădirii erau arse şi acoperite de cenuşă. Şopronul ardea violent. Casa ardea şi mai spectaculos. Flăcările se înălţau până aproape de cincisprezece metri.

Două ATV-uri stăteau abandonate în apropiere de mijlocul pajiştii. Lângă ele, pe pământ, zăceau două forme cocoşate.

— Au fost patru cu totul, spuse Patty. Mark, Peter, Steven şi Robert.

— Am auzit nişte împuşcături, spuse Reacher. Nu cu mult timp în urmă. Gloanţe de nouă milimetri trase cu amortizor. Cred că Mark tocmai a dizolvat parteneriatul.

— Unde-i al patrulea om?

— Probabil că e în casă. N-aş fi auzit o împuşcătură trasă de-acolo. Nu cred că a mai rămas ceva în urmă.

Se mai uitară un minut la flăcări, apoi Patty întoarse scurt la stânga şi conduse pe pajiştea denivelată până aproape de marginea pădurii. Privea cu mare atenţie. Încetini în două locuri, unde se uită lung şi atent, dar de fiecare dată privi în altă parte şi merse mai departe. În cele din urmă, opri. Ținea ambele mâini pe volan.

— Acum totul mi se pare la fel, spuse ea.

— Cât de departe în pădure e? întrebă Reacher.

— Nu mai țin minte. Am mers o vreme, pe urmă l-am târât mai departe. Într-un loc în care am crezut c-o să fie în siguranță.

— Pe unde ați intrat?

— Printre doi copaci.

— Asta nu ne ajută.

— Cred c-a fost aici.

Opriră motorul şi coborâră din maşină. Fără lumina farurilor, întinericul era desăvârşit. Patty îşi puse din nou vizorul pe cap, iar Reacher îşi coborî tubul. Detaliile verzi infinite îşi făcură din nou apariția. Patty întoarse capul în stânga şi în dreapta. Se uita la primul rând de arbori. La spațiile dintre ei.

— Cred că a fost aici, spuse ea din nou.

Pătrunseră în pădure. Patty mergea în faţă. Mergeau pe o curbă largă, spre nord-est. Ca şi cum şi-ar fi propus să ajungă la drum cam după treizeci de metri pe lungimea acestuia. La treizeci de metri de ieşirea din pădure. Păseau la stânga şi la dreapta ca să ocolească trunchiurile. Lăstarii şi tufişurile se agăţau de gleznele lor.

- Nu recunosc nimic, spuse Patty.
- Shorty! Shorty Fleck! strigă Reacher.
- Shorty, eu sunt! strigă și Patty. Unde ești?

Nimic.

Merseră mai departe. La fiecare zece pași, se opreau, strigau, urlau și țipau. Apoi rămâneau tăcuți și ascultau, ținându-și respirația.

Nimic.

La a treia încercare, reușiră.

Auziră un sunet slab. Îndepărtat, liniștit, metalic, lent. *Tinc, tinc, tinc*. Spre est, își zise Reacher, cam la patruzeci de metri distanță.

Strigă:

— Shorty Fleck!

Tinc, tinc, tinc.

Schimbară direcția și grăbiră pasul. Copaci, lăstari, rugi, tufișuri. Îi strigau numele la fiecare pas, pe rând, mai întâi Patty, apoi Reacher. Cu fiecare pas, sunetele *tinc, tinc, tinc* se auzeau mai tare. Mergeau în direcția sunetului.

Îl găsiră rezemat de un copac. Epuizat de durere. Avea vizorul de noapte pus pe cap. În mână ținea o săgeată, cu care bătea în tubul optic. *Tinc, tinc, tinc*. Doar atât era în stare să facă.

Reacher îl cără la mașină și-l întinse pe bancheta din spate a Mercedesului. Picioarul era într-o stare gravă. Rana arăta groaznic. Pierduse o grămadă de sânge. Era palid la față și ardea. Era ud de transpirație.

— Unde-ar fi bine să-l ducem? întrebă Patty.

— Probabil că e mai bine să plecați din district, spuse Reacher. Ar fi bine să vă duceți la Manchester. E un oraș mai mare.

— Nu vii și tu cu noi?

Reacher clătină din cap.

— Nu tot drumul, spuse el. Am o întâlnire mâine-dimineață.

— La spital o să ni se pună întrebări.

— Spuneți-le că ați avut un accident de motocicletă. Nu vor fi obligați să-l raporteze. În mod evident, nu e o rană prin împușcare. Poți să le spui că a căzut pe o bucată de metal.

— În regulă.

— Internează-l, pe urmă te duci și parchezi mașina într-un loc liniștit. Lași ușile descuiate și cheia în contact. Trebuie s-o faci să dispară rapid. Pe urmă, n-o să te mai doară capul.

— În regulă, spuse ea din nou.

Patty se urcă la volan. Reacher se urcă pe scaunul din dreapta,

pe jumătate întors ca să stea cu ochii pe Shorty. Patty făcu un arc de cerc larg și lent peste pajiștea accidentată. Shorty gema, hurducăit de mașină. Patty întoarse la gura drumului.

Shorty bătu cu palma în scaunul de lângă el, o dată, de două ori, slăbit și fără puteri.

— Ce e? întrebă Reacher.

Shorty deschise gura. Cuvintele refuzau să iasă. Încercă din nou.

— Valiza, șopti el.

Patty conduse mai departe, cu viteză mică.

— Am avut o valiză în cameră, spuse ea. Cred că a ars.

Shorty bătu din nou cu palma în scaun.

— Am scos-o, șopti el.

Patty opri mașina.

— Unde e? întrebă.

— În iarbă, spuse Shorty. Dincolo de parcare.

Patty conduse mașina în marșarier, fără îndemânare, mergând ușor în zigzag, apoi întoarse la gura drumului și porni peste pajiște, trecând pe lângă ATV-urile abandonate și pe lângă cadavre.

— Peter și Robert, spuse ea.

Opri în parcare. Simțeau căldura ieșind pe ferestre. Reacher văzu cușca metalică, ridicându-se din stratul de cărbuni. Bare și plasă de oțel. Arse și deformate. Camera 10. Shorty își mișcă antebrațul, înainte și înapoi, o singură dată, slab și vag și flasc, ca un preot bătrân care rostește o binecuvântare sau un om rănit care mimează o călătorie. *De acolo până dincolo.* Reacher coborî și merse până în dreptul cuștii metalice. Se întoarse și o luă spre marginea pajiștii. O linie dreaptă. Distanța cea mai scurtă dintre două puncte. Coborî din nou tubul vizorului.

Văzu imediat valiza. Era una imensă, veche, din piele, legată cu frânghie. Culcată în iarbă. Se apropie și o ridică. Cântărea o tonă. Poate chiar două. O cără cu dificultate până la mașină. Patty coborî și deschise portbagajul. Reacher lăsă valiza pe pământ.

— Ce naiba aveți aici? întrebă el.

— Reviste de benzi desenate, spuse ea. Peste o mie. Toate revistele mari. Multe dintre primele exemplare cu *Superman*. De la tații și bunicii noștri. Urma să le vindem în New York, ca să avem bani pentru Florida.

În portbagaj erau deja două genți. Două genți de voiaj umflate, cu fermoarele trase. Reacher se uită în ele. Erau pline cu bani.

Teancuri peste teancuri de bancnote, toate frumos aranjate. Majoritatea erau bancnote de o sută de dolari, prinse în teancuri de câte 2,5 centimetri grosime. După cum scria pe etichetele tipărite, zece mii de dolari într-un teanc. În fiecare geantă erau cam cincizeci de teancuri. În total, în jur de un milion de dolari.

— Mai bine păstrați revistele, spuse Reacher. Și folosiți în schimb banii ăștia. Puteți să cumpărați câte windsurfuri vreți.

— Nu putem, zise Patty. Nu sunt banii noștri.

— Ba eu cred că sunt. Ați câștigat jocul. Bănuiesc că asta a fost miza. Cine altcineva ar trebui să-i ia?

— E o avere!

— Îi meritați, spuse Reacher. Nu crezi?

Patty nu spuse nimic. Apoi întreabă:

— Tu nu vrei ceva din ei?

— Am de ajuns cât să mă descurc, spuse Reacher. Nu-mi trebuie mai mulți.

Ridică valiza și o puse în portbagaj.

Mercedesul se lăsă pe arcuri.

— Cum te numești? întreabă Patty. Mi-ar plăcea să știu.

— Reacher.

Patty avu o ezitare, apoi spuse:

— Așa-l chema și pe Mark.

— Altă ramură a familiei.

Se urcară din nou în mașină și Patty conduse pe pajiște, o traversă, intră în pădure, parcurse cei trei kilometri până la camionul de tractare. Reacher luă cheia, urcă scara camionului și intră în cabină. Presiunea era mare. Pe lângă că oricum nu era un șofer strălucit, nici cu comenzile mașinii nu era familiarizat. Dar, după un minut, reuși să aprindă luminile. Apoi, porni motorul. Găsi schimbătorul de viteze și-l trase în marșarier. Pe bord se lumină un ecran legat de camera retrovizoare, cu obiectiv superangular. Imaginea color arăta un Subaru antic, parcat chiar în spatele camionului, în așteptare.

Reacher coborî din cabină și-i făcu lui Patty semn să aștepte, sperând ca ea să-l priceapă. Apoi se strecură pe lângă partea laterală a mașinii, spre spate, la aer.

Burke îl întâmpină chiar acolo. Reverendul Patrick G. Ținea palmele ridicate și îndreptate în afară, într-un fel de gest conciliator: Știu, știu. Bătea aerul cu palmele. Își cerea scuze în avans.

— Detectivul Amos m-a sunat, spuse el. Mi-a zis să te găsesc și să-ți spun că 10-41. Nu știu ce înseamnă asta.

— E un cod radio al poliției militare, zise Reacher. Înseamnă că se solicită apelarea imediată a celui care a emis codul.

— N-avem semnal de telefon aici.

— O să mergem spre sud. Dar mai întâi, mută-ți mașina ca să pot muta camionul. Mai e cineva care trebuie să meargă spre sud și se grăbește foarte tare.

Se întoarse în cabină și, de pe scară, făcu un gest pe care spera ca Patty să-l interpreteze drept liniștitor. Trase din nou schimbătorul în marșarier. Văzu imaginea live a lui Burke care dădea înapoi, așa că se retrase după el, ușor smucit, uneori abătându-se de la linia dreaptă, luptându-se ici-colo cu copacii, învingându-i pe cei mai mulți, primind câte-o lovitură zdravănă în două rânduri. Când ieși în șosea, roți de volan și parcă cu spatele pe acostamentul opus, nu tocmai drept, dar nici n-avea de ce să-i fie rușine.

Mercedesul negru ieși după el.

Reacher coborî din cabină.

Mercedesul se opri lângă el.

Patty coborî geamul.

— De-aici eu o să merg mai departe cu Subaru. Mi-a făcut

plăcere să vă cunosc. Succes în Florida!

Patty se ridică din scaun și se uită de-a lungul șoselei.

— Am scăpat, spuse ea. În sfârșit! Îți mulțumim. Din suflet. Simt că-ți datorăm asta.

— Te-ai fi descurcat până la urmă, spuse Reacher. Încă mai aveai lanterna. Ar fi funcționat la fel de bine. Patru baterii mari, tot felul de LED-uri sofisticate. Vizorul de noapte nu înseamnă totul. Primul foc l-ar fi ratat. Pe urmă, ai fi ajuns în pădure.

— Și pe urmă?

— Punct și de la capăt. Pariez că n-avea un încărcător de rezervă. Se pare că și-a strâns lucrurile în mare grabă.

— Mulțumim, spuse ea din nou. Din suflet.

— Succes în Florida, spuse el din nou. Bun venit în America!

Traversă șoseaua până la locul unde-l aștepta Subaru. Patty porni spre sud. Scoase mâna pe geamul deschis și o flutură în semn de rămas-bun, apoi o ținu așa cale de patru sute de metri, cu degetele răsfirate, simțind în palmă curentul răcoros al aerului nopții.

○ ○ ○

Burke porni și el spre sud. Reacher urmărea liniile de semnal ale telefonului. Burke era preocupat de ora târzie. Era sigur că detectivul Amos dormea dusă în patul ei la ora aia. Reacher îi răspunse că era sigur că Amos vorbise serios când trimisese un cod 10-41. Apel imediat. Ar fi putut să folosească un cod diferit.

Pe telefon apăru o liniuță, apoi a doua, când ajunseră la acostamentul lat din pietriș pe care se mai aflaseră o dată mai înainte. Burke trase pe dreapta. Reacher formă numărul. Amos răspunse imediat. Nu dormea. Se auzea zgomot de mașină. Era la volan.

— Poliția din Boston ne-a anunțat că omul trimis să facă curățenie s-a întors acasă pe la mijlocul serii.

— L-a luat pe Carrington?

— Fac cercetări.

— Ce știi de Elizabeth Castle?

— Amândoi lipsesc.

— Poate ar fi bine să mă duc la Boston.

— Mai întâi trebuie să te duci în altă parte.

— Unde?

— L-am găsit pe Stan Reacher, spuse Amos.

— Bun.

— A apărut aici cu treizeci de ani în urmă. A trăit singur o lungă perioadă, după care s-a mutat acasă la o rudă mai tânără. E înregistrat ca votant și încă mai are permis de conducere.

— Bun, spuse din nou Reacher.

— L-am sunat acasă. Vrea să te vadă.

— Când?

— Acum.

— E târziu.

— Are insomnii. De regulă, se uită la televizor. Zice că ești bine-venit să stați de vorbă toată noaptea.

— Unde locuiește?

— În Laconia. Chiar aici, în oraș. Nu-i exclus să fi trecut chiar pe lângă casa lui.

După cum a reieșit, cel mai aproape Reacher se aflase la două străzi distanță, în al doilea hotel în care se cazase. Ar fi putut să iasă pe ușă, să facă la stânga, la dreapta și iar la stânga și ar fi găsit o alee ca aceea pe care stătea chelnerița, cu o ușă pe dreapta și una pe stânga, doar că în cazul ăsta nu mai era vorba de apartamente la etaj, ci de case cu două etaje situate de o parte și de alta a unei curți interioare.

Stan locuia în casa de pe stânga.

Amos venise la locul de întâlnire cu o mașină fără însemnele poliției și-i întâmpină pe trotuar, la intrarea pe alee. Îi strânse mâna lui Burke și îi spuse că era încântată să-l cunoască. Apoi, se întoarse spre Reacher și-l întrebă dacă se simțea bine, adăugând:

— Chestia asta s-ar putea să fie ciudată rău.

— Nu foarte, spuse el. Poate puțin. Cred că am găsit cea mai mare parte a răspunsurilor. Întotdeauna a fost ceva în neregulă cu povestea asta. Acum știu ce. Datorită unui lucru pe care l-a spus bătrânul domn Mortimer.

— Cine e domnul Mortimer?

— Bătrânul din azilul de bătrâni. A spus că pe vremuri își vizita din când în când verii din Ryantown. A spus că-și amintește de băieții pășarari. A mai zis că a fost încorporat aproape de sfârșitul războiului. Că cei de la armată i-au spus că n-au nevoie de el. Că aveau deja prea mulți oameni. A spus că n-a făcut nimic niciodată și că se simțea ca un impostor.

Amos nu spuse nimic.

S-au dus cu toții la ușă. Burke a insistat că așa era mai cuviincios, dată fiind ora. Reacher se gândi că era ca la anunțarea unui deces. Doi polițiști militari și un preot.

Apăsă butonul soneriei.

După un minut, lumina din hol se aprinse. Lumina ajungea afară printr-un ochi de geam mat montat în partea de sus a ușii. Reacher văzu un mozaic spart, în nuanțe de crem liniștitoare, un spațiu lung și îngust, având pe pereți niște poze care puteau să fie fotografii de familie.

Văzu un bătrân apărând în câmpul vizual. Un mozaic spart. Gârbovit, cărunț, încet, șovăielnic. Mergea sprijinindu-se de o balustradă laminată. Se apropie cu pași lenți și deschise ușa.

Bătrânul care deschisese ușa avea cam nouăzeci de ani. Era slab și cocoșat, îmbrăcat în haine prea mari, poate fuseseră hainele preferate cumpărate cu mult timp în urmă, când era un bărbat viguros de șaptezeci de ani. Se poate să fi avut un metru optzeci și cinci și 85 de kilograme în perioada de formă fizică maximă, înainte să înceapă declinul îndelungat. Acum era îndoit ca un semn de întrebare. Pielea era lăsată și translucidă. Ochii erau apoși. Avea șuvițe de păr cenușiu, fin ca mătasea.

Nu era tatăl lui Reacher.

Nici măcar cu treizeci de ani mai bătrân. Pentru că nu era. Simplu ca bună ziua. Și nici din punct de vedere criminalistic, pentru că nu avea nici nasul rupt, nici rana de șrapnel pe obraz, nici semnele de copci de pe sprânceană.

Pe pereți erau atârinate poze cu păsări.

Bătrânul întinse o mână tremurândă.

— Stan Reacher, spuse el. Încântat să te cunosc!

Reacher îi strânse mâna bătrânului. Era rece ca gheața.

— Jack Reacher, spuse el. Asemenea.

— Suntem rude cumva?

— Dacă mergem suficient de mult în trecut, cu toții suntem rude.

— Te rog, intră!

Amos spuse că ea și Burke vor aștepta în mașină. Reacher îl urmă pe bătrân în hol. Mai lent ca un marș funerar. O jumătate de pas, o pauză lungă, altă jumătate de pas. Ajunseră la o nișă situată între living room și bucătărie. Acolo erau două fotolii, aranjate de-o parte și de alta a unei veioze cu abajur cu ciucuri. Bună pentru citit.

Bătrânul Stan Reacher arăta cu mâna tremurătoare spre unul

dintre fotolii, în semn de invitație, iar el se așează în celălalt. Era bucuros să vorbească. Era bucuros să răspundă la întrebări. Nu părea să le găsească stranii. Confirmă că crescuse în Ryantown, în apartamentul maistrului de la fabrica de cositor. Își amintea de gresia din bucătărie. Frunze de acant, gălbenele și flori de anghinare. James și Elizabeth Reacher erau părinții lui. Chiar maistrul de la fabrica de cositor și cusătoreasa de cearșafuri. A spus că nu-i trecuse niciodată prin minte să se întrebe dacă făceau treabă bună sau nu. În parte, pentru că nu avea termen de comparație și, pe urmă, chiar atunci fusese inițiat în observarea păsărilor, iar asta îi oferise o lume întreagă în care să trăiască. A spus că nu era vorba să bifeze noi apariții de pe o listă. Termenul în sine conținea un indiciu. Era vorba să le observe. Ce făceau, cum, de ce, unde și când făceau? Era vorba să te imaginezi în dimensiuni cu totul noi, cu probleme noi și puteri noi.

— Cine te-a inițiat? întrebă Reacher.

— Vărul meu, Bill, spuse Stan.

— Cine era?

— Pe-atunci era altfel... Cumva, majoritatea băieților cu care-ți petreceai timpul erau verii tăi. Poate că era un instinct tribal. Oamenilor le era teamă. Erau vremuri grele. Un timp, părea că totul se duce de râpă. Cred că ideea de veri era liniștitoare. Cel mai bun prieten al oricărui puști avea șanse mari să-i fie și văr. Bill era vărul meu, iar eu eram vărul lui.

— Ce fel de văr era?

— Niciunul dintre noi nu știa să numere până la a câta spiță. Nu știam decât că eu eram Stan Reacher, iar el era William Reacher și că demult avuseserăm un strămoș comun în Teritoriul Dakota. Cred că, de fapt, Bill era un copil al nimănui și un hoinar. Părea să fie de pe undeva, de pe la granița cu Canada. Dar hoinărea mereu. A petrecut mult timp în Ryantown.

— Ce vârstă avea prima oară când a venit?

— Eu aveam șapte ani, așa că el avea șase. A rămas un an întreg.

— Avea părinți?

— Așa ne închipuiam. Nu-i văzuse niciodată. Dar nu erau morți ori ceva de genul ăsta. În fiecare an primea felicitări de ziua de naștere. Am crezut că or fi fost agenți secreți, sub acoperire, într-o țară străină. Mai târziu, ne-am gândit că mai degrabă făceau parte din crima organizată. Care impunea un grad mai mare de secretizare. Așa că era mai greu să-ți dai seama.

— Îi plăcea deja să observe păsările la șase ani?

— Cu ochiul liber. Întotdeauna a fost de părere că așa era cel mai bine. Nu știa să explice de ce. Era doar un puști. Mai târziu, am înțeles. După ce-am făcut rost de binoclu. Cu ochiul liber, poți să vezi imaginea de ansamblu. Nu ești distras de frumusețea prim-planului.

— Cum ați făcut rost de binoclu?

— Asta a fost mult mai târziu. Cred că Bill avea zece sau unsprezece ani atunci.

— Cum ați făcut rost de el?

Bătrânul lăasă privirea în jos o secundă, apoi spuse:

— Trebuie să nu uiți că pe-atunci erau alte vremuri.

— L-a furat?

— Nu tocmai. A fost o pradă de război. Un puști cu o vendeta stupidă. Bill și-a pierdut răbdarea. Citeam vechi poeme de luptă. A spus că simte că ar trebui să confiscăm ceva. Puștiul n-avea la el decât binoclul și 31 de cenți.

— Ați scris împreună despre șoricarul încălțat.

Bătrânul încuviință din cap.

— Sigur c-am scris, spuse el. Aia a fost o lucrare frumoasă. Aș fi mândru de ea și astăzi.

— Îți amintești de luna septembrie a anului 1943?

— Posibil, câteva lucruri generale.

— Ceva special?

— A trecut mult timp de-atunci, spuse bătrânul.

— Numele dumitale apare într-un raport de poliție, despre o altercație pe stradă. Într-o seară, târziu. De fapt, nu departe de-aici. Ai fost văzut cu un prieten.

— Erau altercații pe stradă tot timpul.

— În asta a fost implicat un bătauș localnic, care a fost omorât în bătaie după doi ani.

Stan Reacher nu spuse nimic.

— Bănuiesc că prietenul cu care ai fost văzut în acea seară de septembrie, în 1943, era vărul tău, Bill. Cred că el a început ceva care s-a terminat abia după doi ani.

— Mai spune-mi o dată, cine ești tu de fapt?

— Nu sunt foarte sigur, spuse Reacher. În momentul ăsta, cred că poate sunt al doilea fiu al vărului tău Bill.

— Atunci, știi ce s-a întâmplat.

— Am fost polițist militar. Am văzut asta de peste zece ori.

— Am dat de bucluc?

— Nu cu mine, spuse Reacher. Eu sunt singura persoană pe care sunt furios. Cred că am presupus că ăsta-i genul de lucruri care li se întâmplă altora.

— Bill era un băiat inteligent. Întotdeauna era cu un pas înainte, poate și pentru că avea o viață variată. Poseda ceea ce acum s-ar numi înțelepciunea străzii. Dar știa și alte chestii. Citise multe cărți. Cunoștea multe lucruri din știință. Își iubea păsările. Îi plăcea să fie lăsat în pace. Era un om cumsecade, pe vremea când asta însemna ceva. Dar era bine să nu te legi de ceea ce simțea că e bine sau rău. Dedesubt era o bombă care aștepta să explodeze. O ținea sub control. Știa să se autodisciplineze. Avea o regulă. Dacă făceai un lucru rău, făcea tot posibilul să nu mai ai posibilitatea să-l repeți. Pentru asta, făcea orice era nevoie. Era un bun luptător și avea un curaj nebunesc.

— Vorbește-mi despre băiatul pe care l-a omorât!

Stan clătină din cap.

— N-ar trebui să fac asta, spuse el. Ar fi ca și cum aș mărturisi o crimă.

— Ai fost implicat?

— Nu la sfârșit, cred.

— N-o să te aresteze nimeni. Ai o sută de ani.

— Nu chiar.

— Nu interesează pe nimeni. Polițiștii au clasat cazul la NOI.

— Ce înseamnă?

— Niciun om implicat.

Stan încuviință din cap.

— Aș cam fi de acord cu ei, spuse el. Puștiul ăla era un golan de prima clasă. Avea un dinte împotriva oricui avea un neuron în plus față de el. Și erau foarte mulți. Era genul de tânăr care stătea prin preajmă patru ani după terminarea liceului, făcând aceleași lucruri unor victime din ce în ce mai mici decât el. Dar avea o mașină frumoasă, purta încălțăminte de soi, pentru că tatăl lui era bogat. Creierul începuse să i se strice din interior. A devenit un pervers. A început să se lege de băieței și fetițe. Era foarte mare și puternic. Îi chinuia. Îi puneă să facă lucruri dezgustătoare. În acel moment, Bill nu aflase de el. Pe urmă, s-a întors în oraș și a aflat, în seara aia.

— Ce s-a întâmplat?

— Bill a apărut în Ryantown, așa cum făcea de multe ori, ca din senin și, în prima lui seară am venit aici, la clubul de jazz. Cânta o formație care ne plăcea. De obicei ne lăsau să intrăm. Ne

întorceam la locul unde ne ascunseserăm bicicletele și dintr-odată a apărut un tip care venea spre noi. L-a ignorat pe Bill și a început să mă chinuie pe mine. Pentru că pe mine mă cunoștea. Probabil că voia să continue de unde lăsase lucrurile ultima oară. Dar Bill auzea chestiile astea pentru prima dată. Nu-i venea să creadă. Am reușit să fac în așa fel încât să putem pleca de-acolo, dar Bill n-a vrut să vină cu mine. Bomba explodase. L-a făcut terci pe golanul ăla.

— Și pe urmă?

— Pe urmă povestea s-a schimbat. Golanul a emis un fel de mandat de moarte. Bill a început să poarte la el boxul din alamă. Au fost vreo două incidente. Doi așa-ziși prieteni, care au încercat să-și facă o reputație. Ne-am gândit că puțoi bogăți fac asta de multe ori. Bill le-a dat mult de lucru celor de la camera de urgențe. I-a trimis acolo pe așa-zișii prieteni. Pe urmă, o vreme, lucrurile s-au mai liniștit. Bill venea și pleca din Ryantown. După care situația a explodat din nou. Într-o seară, s-au întâlnit față în față, singuri. Prima dată am aflat de asta mai târziu, când Bill a venit să-mi ceară o favoare.

— Voia să-i împrumuți certificatul de naștere, ca să se înroleze în Corpul de Marină.

Stan încuviință din cap.

— Trebuia să îngroape numele William Reacher. Așa simțea că trebuie să facă. Avea nevoie ca urma să se răcească. În definitiv, comisese o crimă.

— Și trebuia să fie mai mare cu un an decât era cu adevărat, spuse Reacher. Asta nu se potrivea în povestea pe care o spunea. A spus că a fugit și s-a înrolat în Corpul de Marină la șaptesprezece ani. Fără îndoială că, în sine, lucrul ăsta era adevărat. Dar n-ar fi putut s-o facă dacă cei de la Corpul de Marină ar fi știut că are șaptesprezece ani. Nu l-ar fi primit. Nu atunci. Aveau deja prea mulți oameni. Era septembrie 1945. Războiul se terminase. N-ar fi primit un puști de șaptesprezece ani. Cu doi ani mai devreme, sigur, nicio problemă. Se purtau lupte în Pacific. Aveau nevoie să țină în funcțiune banda transportoare. Dar nu mai era cazul. Pe de altă parte, un tânăr de optsprezece ani era întotdeauna îndreptățit să se ofere voluntar. Așa că avea nevoie de actul tău de identitate.

Din nou, Stan încuviință din cap.

— Ne-am gândit că așa ar fi în siguranță, spuse el. Și cred că l-a ajutat. Polițiștii s-au lăsat păgubași. La scurt timp după aceea, am

plecat din Ryantown. M-am dus să observ păsările în America de Sud și-am rămas acolo patruzeci de ani. Când m-am întors acasă, a trebuit să semnez pentru tot felul de lucruri noi. Am folosit același certificat de naștere. M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă sistemul ar spune că numele Stan Reacher era deja luat. Dar totul a mers fără probleme.

Reacher încuviință din cap.

— Mulțumesc pentru explicații, spuse el.

— Ce s-a mai întâmplat cu el? întrebă Stan. Nu l-am mai văzut niciodată.

— A devenit un infanterist marin de nădejde. A luptat în Coreea și în Vietnam. Și-a făcut datoria într-o mulțime de alte locuri. S-a însurat cu o franțuzoaică. O chema Josephine. Au dus-o bine împreună. Au avut doi băieți. A murit acum treizeci de ani.

— A avut o viață fericită?

— A fost infanterist marin. „Fericit“ nu figura în manualul de instrucție. Uneori, era mulțumit. Doar cam atât era posibil. Dar n-a fost niciodată nefericit. Simțea că făcea parte dintr-o structură pe care se putea baza. Nu cred că ar fi ales să facă altceva. Și-a păstrat pasiunea pentru păsări. Și-a iubit familia. Era bucuros că o avea. Nu era sigur de data nașterii. Acum înțeleg de ce. A ta era în iulie, iar a lui fusese inițial în iunie. Își amintea de asta când primea felicitările aniversare. Cred că uneori devenea confuz. Deși s-a descurcat bine cu numele. Nu l-am auzit să greșească vreodată. Întotdeauna a fost Stan.

Au mai vorbit o vreme. Reacher l-a întrebat de motel și de ruda lor teoretică, Mark, dar Stan n-avea nicio altă informație în afară de o poveste de familie veche și vagă despre nu știu ce văr îndepărtat care s-a îmbogățit în timpul boom-ului de după război, a cumpărat proprietăți imobiliare și apoi a avut o cascadă de urmași, tot felul de copii și nepoți și strănepoți. Probabil că Mark era unul dintre ei. Stan i-a spus că nu știe și nici nu vrea să știe.

A spus că era fericit cu albumele lui de fotografii și cu amintirile lui.

Pe urmă i-a spus că trebuie să aștească o oră. Pentru că așa stăteau lucrurile cu tipul lui de insomnie. Dormea câte o oră de câte ori putea. Reacher îi strânse încă o dată mâna rece ca gheața și ieși din casă. Veneau zorii zilei. Soarele de dimineață nu era departe. Burke și Amos stăteau împreună în mașina lui Amos, lângă bordură, la intrarea în alee. L-au văzut când a ieșit. Burke a coborât geamul. Amos s-a aplecat ca să asculte. Reacher s-a uitat

din nou la cer și s-a aplecat să vorbească.

— Trebuie să merg în Ryantown, spuse el.

— Profesorul o să ajungă acolo abia peste câteva ore, îi spuse Burke.

— Tocmai de-aceea.

— Trebuie să mă gândesc la Carrington, spuse Amos.

— Gândește-te la el în Ryantown. E un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Știi ceva?

— Ar trebui s-o căutăm pe Elizabeth Castle la fel de mult ca pe Carrington însuși. Sunt foarte romantici. Și-au considerat pauza de cafea de dimineață ca fiind a doua lor întâlnire. Sunt aproape sigur împreună.

— Sigur, dar unde?

— Îți spun mai târziu. Dar mai întâi vreau să ajung din nou în Ryantown.

Au plecat cu mașina lui Amos, cu ea la volan, Burke așezat cuminte lângă ea. Reacher s-a întins confortabil pe bancheta din spate. Acesta le povesti tot ce-i spusese Stan. L-au întrebat ce simte. A fost o conversație scurtă. Le-a spus că nimic nu s-a schimbat, exceptând un detaliu istoric minor. Tatăl lui avusese cândva un alt nume, cu mult timp în urmă, când era copil. Mai întâi a fost Bill, apoi Stan. Același om. Aceeași bombă care stătea să explodeze. Dar disciplinat. Dacă făceai ce trebuia, te lăsa în pace. Un bun luptător, cu un curaj nebunesc.

Și-a iubit familia.

Toată viața, a fost pasionat de observarea păsărilor.

Adesea, cu ochiul liber, pentru o imagine mai amplă.

— Mama ta a știut? întrebă Amos.

— Bună întrebare, spuse Reacher. Probabil că nu. A reieșit că a avut și ea secretele ei. Cred că niciunul dintre ei n-a știut. Că au permis lucruri ca astea. Totul de la zero. Fără întrebări. Poate de-aia s-au înțeles atât de bine.

— Trebuie să se fi întrebat de ce soțul ei nu avea părinți.

— Probabil.

— Tu te întrebi acum?

— Puțin. Din cauza felicitărilor de ziua nașterii. Asta are o anumită aromă. Pare să fie un departament obscur al unei agenții guvernamentale. Care se îngrijește de anumite lucruri cât timp ești plecat. Se asigură că nu rămâi cu chiria neplătită. Sau poate că erau în închisoare. Ar trebui să știu adresa expeditorului.

— Ai de gând să încerci să afli? întrebă Burke.

— Nu, spuse Reacher.

La dreapta lor, cerul era brăzdat de lumina zorilor. Mașina se umplu de o lumină gălbuie, estompată. Amos găsi cotul spre

Ryantown. Ușor la stânga, printre livezi. Soarele ardea la orizont, în spatele lor, până când ajunse chiar în centrul geamului din spate al mașinii. Amos își feri ochii de reflexia luminoasă din oglinda retrovizoare și opri mașina la gard.

— Cinci minute, spuse Reacher.

Coborî din mașină și se cățăără peste gard. Porni la drum prin livadă. Lumina zorilor îi bătea în spate. Umbra lui era infinit de lungă. Sări peste gardul următor. Limita orașului Ryantown. Frunzele mai întunecate, mirosul mai încărcat de umezeală. Umbrele fără soare.

O luă pe strada principală, ca înainte, printre copacii subțiri, călcând pe pietrele denivelate, pe lângă biserică, pe lângă școală. Mai încolo, copacii erau mai rari, iar soarele ajunse ceva mai sus. Lumina în picățele se strecura prin frunziș. Lumea era nouă.

Auzi voci în față.

Doi oameni care vorbeau. Relaxați și fericiți. Despre ceva plăcut. Poate despre razele de soare. Lucru cu care Reacher era de acord. Locul arăta minunat. Ca o reclamă la un aparat foto scump. Strigă:

— Hei, băieți, ofițer în unitate, vine în inspecție, aranjați-vă ținuta și stați lângă paturile voastre.

Nu voia să-i pună într-o situație jenantă. Nici pe sine însuși. Erau câteva lucruri care puteau să meargă prost. Ea putea fi dezbrăcată. Sau poate că el își desfăcuse piciorul artificial.

Așteptă un minut. Nu se întâmplă nimic. Merse spre casele cu patru apartamente și-i găsi pe Carter Carrington și Elizabeth Castle stând în picioare, unul lângă celălalt, pe drumul fantomatic, la jumătatea distanței spre pârau. Amândoi erau îmbrăcați complet. Chiar dacă în ținută lejeră. El avea un tricou mulat și pantaloni de sport. Ea era îmbrăcată în blugi tăiați și un tricou care-i lăsa mijlocul gol. Dincolo de ei, se vedeau două biciclete rezemate de copaci. Cauciucuri groase și coșuri solide la spate, pentru rucsacuri grele. Dincolo de biciclete, un cort de două persoane, înălțat pe pietrișul pe care înainte fusese sufrageria maistrului de la fabrica de cositor.

— Bună dimineața, spuse Carrington.

— Bună să vă fie dimineața și vouă.

Apoi nimeni nu vorbește.

— Întotdeauna e o plăcere să te vedem, spuse în cele din urmă Carrington.

— Și reciprocă e valabilă.

— Dar este asta o pură coincidență?

— Nu tocmai, zise Reacher.

— Ne-ai căutat.

— A apărut ceva. S-a dovedit a nu fi nimic. Totul e bine acum.

Dar m-am gândit să trec pe-aici ca să-mi iau rămas-bun. O să plec.

— Cum ne-ai găsit?

— Măcar de data asta, am ascultat de partea din față a creierului. Cred că mi-am amintit cum e. Pentru mine, o dată sau de două ori, și poate pentru voi acum. Tocmai când crezi că ți-a trecut, bam, cunoști pe cineva. Faci toate lucrurile sentimentale pe care credeai că n-o să ai niciodată ocazia să le faci. Inventezi câte o aniversare nouă la fiecare două ore. Sărbătorești chestia care v-a făcut să fiți împreună. Unii oameni fac lucruri ciudate. Voi vă ocupați de Stan Reacher. Deja mi-ați spus că vorbiți despre el când vă întâlniți. Ultima oară ați fost văzuți la birourile districtuale. Urmăreați documentele legate de nașterea lui Stan. Ați vrut să cercetați cum se cuvine, pas cu pas. Riguros și meticulos, cum trebuie să facă oricine. Ca să vi-l puteți asuma. Are o valoare sentimentală. Aveați ultima adresă cunoscută. Elizabeth știa deja unde e, pentru că am descoperit-o împreună, pe telefonul ei. Așa că v-ați dus să o găsiți. Ați plecat într-o excursie istorică. Pentru că asta fac oamenii.

Cei doi zâmbiră, ținându-se de mână.

— Mă bucur că sunteți fericiți, spuse Reacher.

— Îți mulțumim, spuse Elizabeth Castle.

— Și n-ar trebui să aibă vreo importanță concretă.

— Ce anume?

— Pentru că trebuie să fac mărturisiri complete, am să vă spun că Stan Reacher nu era persoana pe care o căutam.

— Era tatăl tău.

— A reieșit că n-a fost decât un certificat de naștere împrumutat.

— Înțeleg.

— Sper ca asta să nu vă afecteze negativ relația.

— Cine a împrumutat certificatul de naștere?

— Un văr obscur, fără antecedente cunoscute. Un spațiu gol în arborele familiei.

— Cum te face asta să te simți?

— Excelent, spuse Reacher. Cu cât știu mai puțin, cu atât sunt mai fericit.

— Iar acum pleci.

— A fost o plăcere să vă cunosc. Vă urez să aveți mult noroc!

— Cum îl chema pe văr? Întrebă Carrington.

— William.

— Te-ar deranja dacă am face niște cercetări în ceea ce-l privește? Ar putea fi interesant.

— Faceți cum vă taie capul, zise Reacher, apoi adăugă: Dacă-mi faceți o favoare...

— Care?

— Să veniți să-i dați binețe unei prietene de-ale mele. Doar cinci minute de mers pe jos. Sunt sigur că o cunoașteți. Detectivul Amos, de la poliția din Laconia.

— Brenda? zise Carrington. De ce-a venit ea aici?

— Teoretic, viața ta a fost în pericol. N-o să creadă că s-a terminat până nu vede cu ochii ei. Vreau să mergeți să-i spuneți că sunteți bine sănătoși, că v-ați luat o pauză și că o să vă întoarceți în oraș când o fi să vă întoarceți.

— Ce fel de pericol?

— Pari oarecum că ai fi ținta unei tentative de omucidere din partea unei bande de răufăcători. Meticulozitatea dusă la extrem și gândirea laterală a detectivului Amos au făcut din asta un motiv de îngrijorare.

— Brenda a fost îngrijorată din pricina mea?

— Tu ești omul care se luptă pentru ei. Se pare că te plac. E un semn de slăbiciune. Pe viitor, trebuie să fii mai dur.

Au pornit împreună pe strada principală. Pe lângă școală. Pe lângă biserică. Spre livada ordonată, însorită. Amos și Burke așteptau la gard. Au urmat strângeri de mână peste gard. S-au dat asigurări și explicații. Vacanță, lipsa semnalului de telefon, scuze. Nicio problemă, a spus Amos. Doar o verificare.

Carrington și Castle au plecat înapoi la refugiul lor.

Reacher i-a urmărit cu privirea, apoi s-a cățărat peste gard și a mai stat puțin cu ceilalți.

— Am hotărât să sar peste întâlnirea cu profesorul, zise el. Poate-i dați voi un telefon.

— Desigur, spuse Burke.

— Te întorci în oraș? Întrebă Amos.

Reacher clătină din cap.

— Mă duc la San Diego.

— De aici?

— Mi se pare un loc potrivit. Tatăl meu a plecat de aici de multe

ori. A fost unul din locurile în care a trăit. Un an întreg, când avea șase ani.

— Chiar vrei să te lăsăm aici, în pustietatea asta?

— O să prind o mașină de ocazie. Am mai făcut asta. Vreo patruzeci de minute. Cam asta-i estimarea mea, în momentul ăsta. Pornind de la condițiile date. În cel mai rău caz, cincizeci de minute. Voi mergeți la treburile voastre. A fost o plăcere să vă cunosc. Și vorbesc serios. Apreciez amabilitatea voastră.

Au stat așa un moment, fără să facă nimic. Apoi și-au strâns mâinile, cam subit și stângaci. Doi polițiști militari și un preot. Toți taciturni.

Burke și Amos s-au urcat în mașină. Reacher i-a urmărit cu privirea plecând. În lumina slabă a soarelui matinal. După care au dispărut din vedere. Reacher a pornit pe jos în aceeași direcție. Pe aceeași curbă blândă. Cu soarele în ochi tot drumul. A ajuns la șoseaua secundară care mergea de la nord la sud. Și-a ales un loc lângă rigolă și a ridicat degetul mare.

LEE CHILD

CRIME

Filiera de la miezul noptii

UN ROMAN DIN SERIA JACK REACHER

„UN THRILLER IMPECABIL, UNUL DINTRE
CELE MAI BUNE ROMANE ALE ANULUI.”

THE WASHINGTON POST

TREI

FICTION
CONNECTION

Filiera de la miezul nopții

Autor: Lee Child

Titlul original: The Midnight Line

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

După ce partenera lui dintr-o aventură mai veche îl abandonează într-o cameră de motel, Jack Reacher își reia călătoria fără o țintă anume și lasă norocul să-i aleagă calea.

Într-un banal magazin de amanet îi atrage atenția un obiect ciudat: un inel de absolvent al Academiei Militare West Point – un trofeu greu de obținut și la care titularul n-ar renunța ușor. Și mai ciudat este că inelul descoperit de Reacher pare să fi aparținut unei femei.

El însuși absolvent West Point, vrea să descopere povestea din spatele acelui obiect și ajunge să fie implicat într-o filieră în care are de-a face cu dealeri de droguri, gemene foarte diferite una de cealaltă, o istorie de război încheiată tragic, dependență – totul pe fundalul unui ținut deopotrivă sălbatic și pitoresc.

„În acest roman, remarcăm o anumită tristețe a peregrinărilor lui Reacher care, străbătând vastele ținuturi pustii din Wyoming, are ceva din singurătatea aparte a eroului american clasic.” – *Kirkus Reviews*